

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK FOUR

unfinished hero series

DEACON

A ROMANCE NOVEL BY

KRISTEN
ASHLEY

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Diyakoz

Kristen Ashley Kristen
Ashley tarafından yayımlandı

Kristen Ashley yazarına ait diğer kitapları keşfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick
Rock Chick Kurtarma
Rock Chick Redemption
Rock Chick Renegade
Rock Chick Revenge
Rock Chick
Hesaplaşması Rock
Chick Pişmanlığı
Rock Chick Devrimi

The 'Burg Series:

Senin
İçin
Huzur
İçinde
Altın İz
Gönül Oyunları The
Promise

Kaos Serisi:

İçindeki
Rüzgârı Ateşi
Sahiplen

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı
Rüyalar Lady
Luck
Breathe
Jagged
Kaleydoskop

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam

Vahşi
Adam
Kanun
Adamı
Motosikletli Adam

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Hayaller
Altın Hanedanlık
Fantastik
Kırık Güvercin

Magdalene Serisi:

İrade

Üç Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar
Her Şeyimle

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövalye
Creed
Baskın
Diyakozu

Kristen Ashley Yazarının Diğer Kitapları:

Masal Canlanıyor
Cennet ve Cehennem
Lacybourne Malikanesi
Şanslı Yıldızlar
Mathilda, Süper Cadı
Penmort Kalesi
Güvenli Oynayın
Sommersgate House Üç
Dilek

www.kristenashley.net

Smashwords Sürümü, Lisans Notları

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2014 Kristen Ashley İlk e-kitap baskısı: Eylül 2014 İlk baskı: Eylül 2014

UYARI

Bu kitap bir anti-kahramanın yer aldığı YETİŞKİN EROTİK bir romandır. Bu roman, hafif baskınlık, esaret, anal seks ve ötesini içeren açık erotik sahneler içerir. Bu romandaki kahraman, sıradan bir insanın yaşamadığı karanlık bir dünyada yaşıyor... ta ki ışığa ulaşana kadar. Sizin için spoiler vermemek adına daha fazla açıklama yapmayacağım. Eğer yukarıdaki cinsel durumlardan ya da bu tür bir kahramandan hoşlanmıyorsanız, bu romanın size göre olmadığını söyleyebilirim.

Birinci Bölüm

Gerçeklik Değil

"Cassidy, benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Üniteleri yenilememiz gerek Grant." "On bir mikrodalga mı?"

Erkek arkadaşına, hayatının aşkına, altı hafta önce Oklahoma'daki evini bırakıp hayallerini yaşamak için benimle Colorado'ya gelen adama baktım. On üç yaşındayken annem ve babam bizi kayak gezisine götürdüğünde doğan hayal. Bizi geri götürmeleri için yalvardığımda her seferinde pes ettiklerinde beslediğim hayal. Rocky Dağları'na çıktığım anda hissettiklerimi her gün yaşama hayali. Tam olarak olmam gereken yerde, dağlarda olma, sürekli olarak saf güzelliğin ortasında sakin bir hayat yaşama hissi.

Ve tabii ki bu rüyayı bol bol snowboard yaparak yaşamak.

Kulüpleri internette satılık olarak bulmuştum ve Grant'ı benimle gelmeye, onları onarmaya, onlara ve onları kayaların, çamların, titretilen kavakların, kolumbinlerin, ateş otlarının, yabani süsenlerin ve buzul zambaklarının ortasında bir nehir kenarında vakit geçirmek için kullanacak müşterilere bakmaya ikna ettim.

Gençlik ve genç olmak, böylesine büyük bir maceraya atılmak, muhtemelen aptalcaydı. Bunu biliyordum.

Babam da biliyordu. Endişeliydi. Benden saklamaya çalıştı ama pek başarılı olamadı.

Annem endişelenmiyordu. On üç yaşından beri özenle biriktirdiğim birikimlerimi Rocky Dağları'nın kuş uçmaz kervan geçmez bir köşesinde yıkık dökük bir kulübeye yatırdığım için sessizce dehşete kapılmıştı. Bunu neredeyse üniversiteden yeni çıkmışken yapıyordum. Sadece yirmi dört yaşındaydım (gerçi Grant yirmi altı yaşındaydı).

Bu, annem ve babamın bizi kutsamadıkları anlamına gelmiyordu. Verdiler. Babam da bana 20 bin dolar verdi.

"Bir yatırım," demişti. "O kulüpleri geliştirdiğinde bana geri ödeyebilirsin."

Bu kabinleri geliştirdiğinizde.

Ne zaman? Eğer değil.

O benim babamdı. Bana inanıyordu. Endişeliydi. Riskli olduğunu biliyordu. Ama her zaman yaptığını yaptı. Bir açıklama yaptı -bu sefer büyük bir açıklama- her şeyi yapabileceğime inandığını söyledi.

Hatta bir grup köhne kulübeyi ve onlarla birlikte gelen daha da köhne evi alıp onları "geliştirin".

"Madem bu kadar çok alıyorum, o mikrodalgalar için müthiş bir indirim alıyorum Grant," diye onu daha önce haberdar ettiğim bir konuda bilgilendirdim. "Yüzde kırk indirim ve ücretsiz teslimat."

"Bu birimlerin yeni mikrodalgalara ihtiyacı yok, Cassidy."

Öyle olduklarını bildiği için yine ona baktım. Çalışanlar (ki sahip olduğumuz on bir kabinde sadece sekiz mikrodalga çalışıyordu) eski, huysuz ve iğrençti. Onlardan birinde patlamış mısır bile patlatmazdım.

"Üçü çalışmıyor," diye hatırlattım ona.

"İnsanlar mikrodalgalar olmadan da idare edebilir," diye karşılık verdi.

Başımı salladım. "Bebeğim, ciddi, bunun üzerinden geçtik. *Hepsini*. O iş planını ben yazdım, sen okudun ve-"

"Tanrım, kahretsin," diye bıkkınlıkla sözümü kesti ve ellerini havaya tırnak işareti yaptı. "*Lanet olası iş planın*. Bu şeyi bir kez daha duyarsam kendimi vuracağım." Ellerini indirmişti ama birini dışarı attı. "Kahretsin Cassidy, Oklahoma'daki bir Podunk üniversitesinden işletme diplomasına ihtiyacın yok, bize bu lanet yerden bir şeyler yapmamızı söyleyen aptal bir belge yazmak için mikrodalgalara ihtiyacımız yok." Bana doğru eğildi. "*Kulübe kiralamamız lazım*."

Ona bir kez daha baktım, benimle hiç böyle konuşmamıştı. Son birkaç haftadır tartışmaya başlamıştık ama hiç bu kadar kötü bir şey söylememişti.

Ona bakarken, sözlerinin içime işleyen acısını durdurmaya çalıştım. Oklahoma'ya geri döndüğümüzde ve o iyi bir erkek arkadaşken vermediği acı. Macera arayan türden. Geceleri benimle seviştikten sonra rüyalarımı ona fısıldadığımda beni dinleyen türden. Bana her şeyi kabul ettiğini söyleyen türden. Benim için oradaydı. O da bana inanıyordu ve hayallerimi yaşamak istiyordu.

Sessizce ve zoraki bir sakinlikle cevap verirken bunu yapmayı başardım. "Evet Grant, ama iyi bir yaşam sürebilmemiz için gereken fiyatlardan kiralayabilmemiz için *onları onarmamız* gerekiyor."

"Bankada biraz paramız olduğunda onları tamir edebiliriz." O zaman nereden geldiğini anladım.

Çünkü kulübeleri *ben* aldım. İpoteğim vardı. Biriktirdiğim ve mülkü satın almak için yatırım yapmadığım paranın geri kalanı ve babamın parası da vardı.

Grant'in kalfa bir elektrikçi olarak deneyimi ve duvarları boyamama ve yerleri yenilememe yardım etmesini umduğum harika bir vücudu dışında pek bir şeyi yoktu.

Orada bulunduğumuz altı hafta içinde duvarları boyamıştı. Üç tane. Sonra da "tavsiye almak" için "yerel halkı tanımaya" çok zaman harcamıştı.

Bu da içki, avcılık ve balıkçılık arkadaşları bulmak anlamına geliyordu. "O mikrodalgaları alamayacaksın," diye beni bilgilendirdi.

"Öyleyim," diye karşılık verdim. "Ve onları sen kuracaksın. Tabii ki ben dolapları yeniledikten ve sen de yeni tezgahı kurduktan sonra."

Yüzü daha önce hiç görmediğim bir şekilde buruşmuştu. Aynı zamanda pek hoşlanmadığım bir şekilde.

"Satın almayı kabul etmediğim bir şeyle *hiçbir* şey yapmam."

"Para senin olmadığına göre, kabul etmek ya da etmemek sana düşmez," diye sertçe karşılık verdim.

Yüzü daha da kıvrıldı ve ben bu kıvrılma şeklinden o *kadar* hoşlanmadım ki ondan uzaklaştım.

"Seni lanet olası orospu," diye kırıptı, sesi yükseliyordu.

Sözleri karşısında kalbim sıkışırken gözlerimin açıldığını hissettim. Hayatımda hiç kimsenin, özellikle de Grant'in bana söylemediği sözler.

geçen acıyı durdurabilmemin hiçbir yolu yoktu. O kadar kötü acıyordu ki, içimden sadece "Grant" diye fısıldayabiliyordum.

"Eninde sonunda bunu yüzüme vuracağını biliyordum ve hiç vakit kaybetmedin. Haftalardır buradayız ve sen bu boku yüzüme vuruyorsun."

"Beni dinlediğini sanmıyorum," diye dikkatlice işaret ettim, çünkü haklıydı. Söylediğim şey belden aşağı bir vuruştı. Çok parası olmadığını biliyordum. Bu konuda açık konuşmuştu.

Yine de, bu konuda açık davranmış ama bana kabinlere yardım ederek katkıda bulunacağını söylemişti.

Yine de söylediğim şeyi söylememeliydim. Ve şimdi ikimizi de sakinleştirmem ve doğru yola dönmek için mücadele etmem gerekiyordu.

"Seni dinliyorum," diye karşılık verdi, sesi hâlâ yükseliyordu. "Görünüşe göre tek yaptığım seni dinlemek. Babası gül sıçtığını düşünen üniversite mezunu bir kızsın. Bebeğim, başka bir şey daha var, kızına gireceğimi ve sana o lanet olası baban gibi lanet olası bir prenses gibi davranacağımı düşünüyorsun."

Yakışıklı, düşünceli, destekleyici erkek arkadaşına bakıp *bu da nereden çıktı* diye düşünmekten kendimi alamadım.

Sorma fırsatım olmadı. Kapı çalındı ve biz antrede kavga ederken, Grant sırtı kapıya dönük bir şekilde kapıya yaklaştı, döndü, tokmağı tuttu ve çekerek açtı.

"Ne?" bağırdı, öfkeyle ve hoş olmayan bir şekilde.

Ama kapının girişinde duran adamı gördüm ve otomatik olarak geri adım attım.

Bunu yapmadım çünkü o yakışıklıydı ve yakışıklı erkekler beni çok korkutuyordu.

Grant gibi yakışıklı adamlar, hayır. Grant baş döndürürdü. Uzun boylu olmamasına rağmen, zayıf, belirgin vücudu, dağınık koyu sarı saçları ve berrak mavi gözleriyle, payına düşenden daha fazla dikkat çekiyordu.

Ama Grant kapıdaki adam gibi değildi.

Kapıdaki adam yakışıklı değildi. Kapıdaki adam *yakışıklıydı*. Şaşırtıcı derecede. Uzun boylu. Koyu renk saçlı. Sağlam yapılıydı. İri gövdesi sert ve sağlam yapılıydı.

Bir kolonya firmasının, sıkı motorcuları güzel kokmaları gerektiğine ikna etmeye çalışan zor bir pazara girmeye karar verdiğinde seçeceği modele benziyordu.

Ama bu yüzden geri adım atmadım.

Korkutucu olduğu için yaptım.

Tamamen.

Kocaman. Karanlık. Yüzü soğuk, duygusuz bir maske gibiydi. Soğukluğu fuayeyi sardı, Ağustos ayında güneşli bir gün olmasına, hava sıcak olmasına ve klimamız olmamasına rağmen tenimde bir ürpertinin gezinmesine neden oldu.

Dahası, bir bakışta gittiğini anladım. Orada hiçbir şey yoktu. Ayaktaydı. Kanı damarlarında dolaşıyordu. Nefes alıyordu.

Ama hepsi bu

kadar.

O vardı.

O yaşamadı. Hissetmedi. Gülümsemedi. Gülmedi.

Başka bir deyişle, bir kolonya şirketi, sıkı motorcuları güzel kokmaları gerektiğine ikna etmeye çalışmak gibi zor bir pazara girmeye karar verdiğinde başvuracağı adamdı. Ayrıca bunu dinledikten sonra böyle bir saçmalığı öneren kişinin kafasını koparacak adamdı.

Tüm bunları bir bakıştan anladım ve bakmaya devam ettikçe haklı olduğumu kesin olarak anladım.

Ve bu beni çok korkuttu.

Ödümü kopardı.

Ama bu onun beni korkutmasının sadece bir parçasıydı.

Diğer kısmı, daha büyük kısmı ise, tüm bunları hissederken bile ona gitmek ve kollarımı ona dolamak için neredeyse ezici bir istek duymamdı.

Sıkı.

Ve belki de asla .

Sonsuza kadar.

Evet, erkek arkadaşımın fuayede dururken, o adama bakarken ve bu düşünceleri düşünürken, beni çok *korkuttu*.

Derin sesi koridorda gürlüyordu ve ne kadar derin olursa olsun, sesinde hiçbir sıcaklık yoktu. İyi huylu bile değildi. Günlük kelimeleri söylerken bile uğursuz ve kışkırtıcı bir havası vardı.

"Açık bir biriminiz var mı?"

"Açık on bir birimimiz var," diye yanıtladı Grant, eliyle kapıya doğru ilerleyerek yolun aşağısındaki kulübeleri gösterdi. "İstediyini seç dostum."

"Birim on bir," dedi adam hemen ve seçimine şaşırmadım, ancak hangi kulübeyi seçeceğini bilmesi beni tedirgin etti. Ya daha önce oraya gitmişti ya da bize yaklaşmadan önce arazinin yapısını kontrol etmişti.

On bir numara tepedeki kulübeydi, neredeyse tamamen ormanla çevriliydi ve diğer kulübelere uzak. Gözlerden uzak.

Orada durup ona baktım ve bir kulübe kiralamasını istemediyimi düşündüm. Onu mülkümde istemiyordum. O bir tehdit değildi ama yine de bir öyle olduğunu biliyordu. Bana ya da Grant'e zarar vereceğini düşünmemiştim. Ondan bir seri katil izlenimi almadım (böyle bir şey olduğundan değil).

Sadece onun tehdidi başka bir şeyden geliyordu. Verebileceği acı, asla iyileşemeyeceğiniz türden bir acı olurdu. Deride yara izi bırakmayan türden bir acı ama yine de sizi mahvedecek türden bir acıydı.

Bu konudaki sorun Grant'in tamamen haksız olmamasıydı. Sonsuza kadar yetmeyecek kadar kısıtlı paramız vardı, özellikle de kabinlerde yapılması gerekenler düşünüldüğünde.

Bu haliyle bile birimleri kiralamamız gerekiyordu.

Bu yüzden kendimi zorladım ve "Kabinlerin geceliği kırk dolar" dedim.

Gözleri bana dikildi, güzel, alaca gözleri ve midem bulandı.

Onun dikkatini çekmek istemediğim için çarpıttım.

Aynı zamanda büküldü çünkü o gözler, eğer sıcak, gülümseyen, şefkatli, mutluysa, bakabileceğiniz ve size hissettirmek istediği şeyi hemen hissedebileceğiniz gözlerdi. Tüm bunları. Sıcaklığı. Gülümseme. Sevgi. Neşe. Kendini onların içinde kaybet. Kendinizi *onun* içinde kaybedin.

Tıpkı o anda olduğu gibi, koyu dikenli kirpikleriyle o gözlere bakarken, tam da onun hissetmemi istediği şeyi hissettim.

İliklerime kadar soğuk.

Çaba sarf ettim ama dudaklarımı yukarı kaldırmaya zorladım, kayıt defterimizin bulunduğu cılız bacaklı masanın yanında durdum ve "Sadece imza gerekiyor. İsim. Adres. Telefon. Plaka numarası. Kredi kartınızı okutmam ve kimliğinizi görmem gerekiyor."

İçeri girdi, cüzdanını çıkardı, neyse ki gözleri şimdi kayıt defterindeydi.

Ama dudakları "Nakit" dedi.

Adamı ölçüp biçen Grant'e baktım, daha önce yapmadığı bir şeyi yapıyordu.

Tam neden kredi kartına ihtiyacımız olduğunu açıklayacaktım ki Grant, "Nakit iyi olur. Ne kadar kalacaksınız?"

Adam kayıt defterinin üzerinde duran kalemi eline almıştı ve Grant'e bakmadan, "Üç gün. Belki dört."

"Bizim için çalışıyor," diye

mırıldandı Grant. Ona kocaman

gözlerle baktım.

Çenemi kapalı tutmamı işaret edercesine gözlerini bana dikti.

Çenemi kapalı tutmak istemiyordum ama Grant arkamı kollamadan da bir şey söylemek istemiyordum, ki bunu yapmayacağını açıkça belirtiyordu.

Birinin nakit ödemesine aldırmadım.

Grant'e kimliğini, kredi kartını ve iki yüz dolarını verirken giriş işlemini yarıda kesmesine . Çok uzun süredir bu işin içinde değildim ama bunun iyi şeyler söylediğinden emin değildim. Kredi kartları, kimliği doğrulaması da dahil olmak üzere çeşitli nedenlerden dolayı önemliydi.

İmzalamayı bitirdi ve Grant kabin anahtarlarını sakladığımız kilitli dolaba doğru ilerleyerek "Para üstünüzü getireyim" dedi.

"Hayır. Elinizdekiler vergiyi karşılar. Biz iyiyiz," diye cevap verdi adam.

Bu da pek hayra alamet değildi. Dört gün kalırsa, kabininin maliyeti 160 dolardı ve bunun üzerine eklenen vergi fazladan kırk dolar bile değildi.

Şimdi, kimin etrafa saçacak fazladan kırk doları vardı? Daha da önemlisi, neden hiçliğin ortasında vasatın altında bir kulübeye versinler ki?

Bunun üzerinde fazla düşünemedim çünkü Grant'in adama anahtarını uzatırken parayı cebine attığını gördüm.

O zaman bu adama bir kulübe kiralamakla iyi bir karar vermediğimizi düşünmeyi bıraktım ve belki de Grant hakkında iyi bir karar vermediğimi düşünmeye başladım.

Adam anahtarı aldı ve gitmek için döndü.

Bunun üzerine ona doğru bir adım daha attım ve "Makbuz ister misin?" diye seslendim.

Omzunun üzerinden bana baktı. Tam bana. Tam gözlerimin içine. Ve anında bir kez daha ürperdim.

Tepeden tırnağa muayene etmedi. Bırakın kadın olmayı, insan olduğumu anladığına dair bir işaret bile vermedi.

Bu da sinir bozucuydu.

Bir yarışma kraliçesi gibi göründüğümü söyleyemezdim ama gözleri tamamen de zorlamıyordum. Tüm doğru parçalarım, tüm doğru yerlerde nispeten doğru oranlarda vardı. Heykelsi ve çarpıcı değildim. Boyum 1.80'di. Siyah saçlarım vardı. Uzun ve gürdü, ama başımın arkasında dağınık bir topuz yaptığım için bunu o anda anlayamazdınız.

Ama şansım yaver gitmiş ve annemin gözlerine sahip olmuşum; koyu kahverengi ya da açık kahverengi olmayan, ikisinin arasında bir şey olan alışılmadık sıcak kahverengi gözler. İç köşede bir çukur oluşturuyor ve uzun kirpiklerle genişliyordu, eğer rimel sürersem gözlerimi kocaman gösteriyordu. Her zaman egzotik ve güzel olduklarını düşünürdüm ve bunu söyleyebileceğimi hissederdim çünkü onlar annemindi, benim değil, sadece bana verdiği bir hediye idi. Ayrıca tüm erkek arkadaşlarım beni fark etmelerini sağlayan şeyin gözlerim olduğunu söylediği için de böyle düşünürdüm.

Bir de dudaklarım, neredeyse kabarık denecek kadar dolgundu ve hepsi benimdi, annemin değil. Kız kardeşimde benim dudaklarım bile yoktu, bana bunun berbat bir şey olduğunu söylemişti. Annemin gözlerini de almış. Ama dudaklarımı almamıştı (ya da benden büyük olduğu için ben onunkileri almamıştım).

Son olarak, C-kupam vardı ve deneyimlerime göre çoğu erkek C-kupayı takdir ediyordu.

Bu adam yapmadı.

Hayır. Bunun yerine gözlerimi tuttu ve başını bir kez olumsuz anlamda salladı, döndü ve evden çıktı.

Grant arkasından kapıyı kapattı.

Tüm bu olanlardan rahatsız olduğumu paylaşmak için erkek arkadaşına baktım ama tek kelime etmeye fırsatım olmadı.

Elini kaldırdı ve parmağını bana doğru uzattı.

"Mikrodalga yok Cassidy. O boku *alırsan*, kurarsın. Şimdi kasabaya gidip bir içki alacağım."

Colorado Dağları'nda bir nehir kıyısındaki küçük evimin antresindeki solmuş, yıpranmış (ama yine de güzel) yuvarlak halının üzerinde durup erkeğimin tam da bunu yapmasını izlediğim zamandı. Kamyonetinin anahtarlarını aldı ve kapıdan çıkıp gitti.

Anahtarlarını aldı ve hayatımızın büyük bir parçası olan işimizle ilgili bir tartışmanın tam ortasında kapıdan çıkıp gitti.

Anahtarlarını aldı ve kocaman, korkunç bir adam on bir numaralı kulübeye giriş yaptıktan hemen sonra kapıdan çıkıp gitti ve beni söz konusu kocaman, korkunç adamla mülkümüzde yalnız bıraktı. Grant'in bile fark edemeyeceği kadar büyük ve korkunç bir adam.

Yine de beni
terk etti. Tek
başına.

Kapıya bakakalmıştım, midem bulanıyordu çünkü birikimlerimi bu kulübelere yatırarak büyük bir risk aldığımı biliyordum. Sahipleri kurtulmak için o kadar çaresizdi ki, fiyat uygundu, yani ucuzdu, *korkutucu* derecede ucuzdu. Kulübeleri terk etmek için o kadar çaresizdiler ki, kulübelerdeki ve evdeki her mobilyayı, her halıyı, duvardaki her resmi bıraktılar. Hiç kimseyi tanımadığım başka bir eyalete taşındığım için kulübeleri ben devraldım. Onları onarmak zorunda kaldım, bir odanın nasıl boyanacağını biliyordum ama başka bir şey bilmiyordum.

Ancak çok geç fark ettiğim şey, aldığım en büyük riskin, başarısız olacakmış gibi görünen riskin Grant için aldığım risk olduğuydu.

* * * * *

O gece geç saatlerde, ayaklarım üst korkulukta, elimde bir bira, sol tarafımdaki kayalar boyunca akan nehrin sesleri, tenimde serin gece havası, gözlerim sık ağaçların arasından on bir numaralı kulübeden zar zor görebildiğim loş ışığa doğru eğitilmiş bir şekilde yan verandamda oturdum.

Geç olmuştu ve Grant dönmemişti.

Ama korkunç adam uyanıktı ve on bir numaralı kabinde bir şeyler yapıyordu.

Sadece bomba yapmadığını ya da hükümeti devirmeyi planlamadığını umuyordum, bunun üzerine (yine umarım) olağanüstü bir şekilde başarısız olacaktı ama ben de kameraların önünde talihsiz kabin sahibi olarak sürüklenecektim.

alçakça eylemlerini planlaması ve gerçekleştirmesi için ona aptalca bir karargâh kiraladı.

Grant gittiğinden beri aklıma gelen milyonlarca düşünceden biri olan bu mutsuz düşünceyle ayaklarımı korkuluktan çektim ve evin içine doğru ilerledim. Yatma vakti gelmişti. Son birkaç haftadır çok daha sık yalnız kalmaya başlamıştım.

Sessiz eve doğru yürüdüm. *Benim* sessiz evime. Eski, dar ama bir şekilde geniş, iki katlı, üç yatak odalı, iki buçuk banyolu Viktorya dönemi çiftlik evi harap olmanın birkaç ton üzerindeydi ama onarılsa muhteşem olurdu.

Bunu (eninde sonunda) tamir etmeyi düşündüğüm tüm yolları düşünmeye çalışarak yaptım. Heyecan verici bulacağım bir şey. Üstlenmek için can attığım bir proje (tabii ki kamaralar bittikten sonra). Grant'in bir pislik olmasından ya da on bir numaralı kamaradaki adamın ödümü koparmasından ziyade düşünmeyi tercih ettiğim bir şey.

Karanlıktı. Yalnızdım. Ve elimden geldiğince (ve denedim), Grant ile işlerin yürümeyeceğine dair çok güçlü belirtilerin kalbimi kemirmesine engel olamıyordum. Bir yılı aşkın süredir birlikteydik. Ondan emindim. Emin olmasaydım, onu Colorado'ya sürüklemeydim. Sormazdım bile. Tek başıma giderdim. Belki o zaman değil, yirmi dört yaşında, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yokken, ama sonunda.

Yardım edeceğine söz vermişti. Her şeyi söylemişti.

Kendimi daha iyi hissetmek için (başka bir deyişle Grant'a bahaneler sunmak için) kendime tüm bunların yeni olduğunu söyledim. Bu bir değişiklikti. Sadece altı haftadır oradaydık. İkimiz de hala yeni evimize, yeni işimize, yeni hayatlarımıza ve hatta kendimize alışmaya çalışıyorduk, çünkü eve döndüğümüzde birlikte yaşamamıştık.

Belki de Grant bilinmeyen bir durumdayken bir hıyara dönüştü ve işler yoluna girdiğinde benim tatlı, şefkatli, sevgi dolu, harika erkek arkadaşım Grant olmaya geri dönecekti.

Evin içinde yürüdüm, ışıkları söndürdüm, kapıyı kilitledim, ama Grant'i evde karşılamak için ışığı yakmak üzere antreye gittiğimde (ne zaman eve gelmeyi seçerse) gözlerim kasaya takıldı.

Yeni bir şeydi. Annem onu benim için satın almış ve Grant'le ben arabalarımıza binip Colorado'ya doğru yola çıkmadan beş dakika önce bana vermişti. Annemin bunu bana vermesi beni güldürmüştü ve ona sarılmama neden olmuştu ve ancak arabama binip Grant'in kamyonetini takip ederken ağlamama izin vermiştim.

Bir metre öteden hala ilk sayfada olduğumuzu ve satırlarda çok fazla isim olmadığını gördüm.

Yaklaştım ve son satırdaki isme baktım.

Siyah, yazısı keskin bir şekilde sağa yatık ve dikenli, adını gördüm.

John Priest.

Bu isim ona Hollywood'un gündelik, çirkin ve yakışıklı adam-amok-intikam-ile-çalışan-karakter tiplmesine uyuyordu.

Gerçek dünyada sahte görünüyordu. Bu da iyiye işaret değildi.

Ama Grant'in içmek ve kasabadaki yeni arkadaşlarıyla büyük adam olmak için iki yüz doları vardı. Ve umarım John Priest on bir numaralı kulübede bir bomba yapmıyor ya da bir masuma işkence etmiyordur.

Umarım her şey yoluna girer.

Umarım her şey yoluna girer, işler hallolur, kavgalar durur, Grant Grant olmaya geri döner ve o ve ben rüyayı yaşamaya başlayabiliriz.

Aklımda bu umutlarla yatağa girdim.

Yatağa gittim ama uyumam çok uzun sürdü çünkü zihnim onların sadece öyle olduğunu biliyordu.

Umutlar.

Sadece
umutlar.

Oklahoma'da büyük bir çiftlikte harika bir baba, harika bir anne, asla sinsî, kıskanç ya da kaba olmayan ama tatlı, destekleyici ve harika olan bir abla, koruyucu ve sevgi dolu bölümlerde büyük gibi davranan küçük bir erkek kardeşle büyümüş olsam da - başka bir deyişle, iyi bir hayat yaşamış olsam da - hala umutların bu olduğunu biliyordum.

Sadece
umutlar.

Gerçek
değil.

* * * * *

"Yastık atmak mı?"

Masamdan çalışma odasının etrafına serpiştirilmiş yorgan, çarşaf ve yastıklarla dolu devasa çantaların yanında duran Grant'e baktım. Elinde tatlı bir yastık olduğunu düşündüğüm bir şey tutuyordu ama bana ters ters bakıyordu.

Buna ihtiyacım yoktu.

Yine mi?

Sekiz ay geçirmiştim.

Bitmişti.

"Üniteleri dekore etme zamanı geldi Grant," dedim ona, benimle normal bir şekilde konuşuyor olsaydı bileceği bir şey söyledim. Avlandığı, balık tuttuğu, içki içtiği ve kış ayları boyunca kayak yapmadığı için pek konuşmuyordu.

Hepsi benim paramla. Parası iki ay önce bitmişti.

İstemek zorundaydı. Neyse ki, hayatım kabusa dönmüşken bu girişime ayrı hesaplarla başlayacak kadar akıllıydım.

Para istemek onu mutlu etmeyen bir şeydi. Beni daha az mutlu eden bir şeydi. Ve bu, kavga ettiğimiz ve bunu çirkin bir şekilde yaptığımız anlamına gelen bir şeydi. O kadar çirkindi ki para vererek onu susturdum.

Son olarak, yapmaktan gerçekten bıktığım bir şeydi.

Hepsinden.

Para.

Ve özellikle de kavgalar.

"Web sitesini hazırlıyorum," diye devam ettim. "Oraya koymak için kulübelerin fotoğraflarına ihtiyacımız var. Güzel görünen fotoğraflar. İnsanların burada kalmak istemesini sağlayacak fotoğraflar."

"Cassidy, Tanrı aşkına, tüm su ısıtıcılarını değiştirdiğine göre, fırlatılan yastıkları karşılayamayız."

Tamamen ona döndüm ama yerimden kalkmadım, ona baktım ve sahip olduğum tüm sabrı toplayarak (kuşkusuz çok fazla değildi) açıkladım: "Sekizinci ünite de ısıtıcı bozuldu. Teftiş tamamlandığında, müfettiş tüm su ısıtıcılarının eski olduğunu ve tahminine göre bir kanat ve bir dua ile çalıştığını söyledi. Su ısıtıcıları bozulan bir birimde insanların kalmasına ihtiyacımız yok. Bunu biliyorum çünkü bir birimde kalan insanlar vardı, su ısıtıcıları bozuldu ve bundan pek hoşlanmadılar. Bunu anlıyorum. Ben de pek hoşlanmazdım. Aslında ben de pek hoşlanmıyorum. İyi şeyler söylemiyor. Tavsiye ya da tekrar iş demiyor. Hemen ayrılın, arkanıza bakmayın ve arkadaşlarınıza Colorado Dağları'nda bulduğunuz berbat kulübelerdeki kabus deneyiminizi anlatın diyor."

"Bunu yapacak paramız varsa mantıklı," diye karşılık verdi. "Var," diye karşılık verdim ve vardı da. Ama zar zor.

"Yok," diye .

"Defterleri ben tutuyorum Grant ve kesinlikle biz tutuyoruz," diye karşılık verdim.

"Kitaplara bakıyorum Cassidy ve bu saçmalık."

"Haklısın. Öyle," diye cevap verdim. "Eğer birimiz şehirde içki içiyor, kayak pistinde kayak yapıyor, dışarıda avlanma ve balık tutma ruhsatı alıyorsa. Eğer birimiz bunları yapmayı bırakırsa, *yapacak* çok daha fazla şeyimiz olur ve belki de çok daha fazla *kazanırız*."

Arkasına yaslandı ve yüzü buruştu ama bu sefer hiçbir tepki vermedim. Son sekiz aydır yüzünde bu ifadeyi çok görmüştüm.

Grant'in Rocky Dağları'ndaki hayatımıza alışamadığını söylemek yeterli olacaktır.

Grant hâlâ Dick Grant gibi davranıyordu, öyle ki Dick Grant'in Grant'ten geriye kalan tek şey olduğunu düşünmüştüm.

"İşte yine bu saçmalığa başladı," diye mırıldandı.

"Evet, işte yine başlıyorum, çünkü sen hiç *burada* olmuyorsun," diye tersledim. "Hiç *yardım* etmiyorsun. O aydınlatma armatürleri beş aydır bende, senden onları takmanı o kadar çok istedim ki, bu saçmalıkları uykumda söylüyorum. Ve orada duruyorlar." Bir kolumu çalışma odasının köşesine doğru salladım, orada dört yüksekliğinde ve üç derinliğinde kutular yığılmıştı. "Buraya geldiğimizden beri parmağını bile kıpırdatmamışken yastıklardan şikâyet etmeni dinlemekten hoşlanmıyorsam kusura bakma. Bu benim işim. İşimi yapıyorum ve senin saçmalıklarını dinlemiyorum. Çıkmak istiyorsan, çıkarsın."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sorarken yüz ifadesi kötüleşti.

İşte o zaman ayağa kalktım. Kot pantolon ve kazak giymiştim ve ayaklarım çıplaktı. Ama Grant sadece 1.80 boyunda olsa bile, yine de çoğunlukla benden daha uzun boyluydu.

"Bu, bundan bıktığım anlamına geliyor," diye tısladım. "Kavga etmekten bıktım. Her şeyi tek başıma yapmaktan bıktım. Bütün gün çalışıp bütün gece bitkin düşmekten ve boş bir yatağa girmekten bıktım. Defterleri tutmaktan bıktım... tek başıma. Birimleri kendim temizlemekten. Çarşafları *tek* başıma yıkamaktan. Ve tüm bunları *tek başıma* yaparken bir şekilde hâlâ *senden* bıkmayı başarıyorum." Parmağımı ona doğru uzattım, "*senden*."

Ellerini kalçalarına götürdü. "Ve senin bir avuç lanet olası zemini zımparalamaktan daha çok önemsemenden, lanet olası aydınlatma armatürleri için her zaman kıcıma girmenden bıktım." Kolumu kutulara doğru sallama sırası ondaydı. "Sürekli nasıl *yardım etmediğim*, nasıl hiç *burada* olmadığım hakkında sızlanıp duruyorsun. Uyandığın her dakika o kulübelerle ilgili Cassidy, bir tanesi bile senin adamını ilgili değil."

"Söyle bana," diye arkama yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum, "seni umursamamı tam olarak nasıl istiyorsun Grant?"

Hemen cevap verdi.

Sadece iyi bir yanıt değildi.

"Kırk yılda bir oral seks çok makbule geçer."

Gözlerim kocaman oldu ve sesim yükseldi. "Ciddi olamazsın."

"Buraya tezgahları kesip döşemek, çatıları yamamak ve kadınımın kırbacını hissetmek için gelmedim. Buraya iyi bir hayat yaşamak için geldim ve son dakika haberi bebeğim, bir erkek için iyi bir hayat demek, nadiren de olsa kafayı bulması demektir."

Onun duruşunu taklit edebilmek için kollarımı açtım ve ellerimi kendi kalçalarımaya koydum.

"Üzgünüm sevgilim, sen sabahın üçünde içeri dalıp beni uyandırdığında, çünkü belli bir ruh halindeydin ve ben bütün gün elimde bir çekiç, bir boya fırçası ya da bir anahtarla, bir merdivenin üstünde, bir lavabonun altında sırtüstü yatmaktan, şehirde su ısıtıcılarına para harcamaktan bitkin düşmüşken, adamım yamaçlarda para harcarken, yaşamak," ona doğru eğildim ve bağırdım, "*iyi hayat*, içimde senin sikini yalayacak güç yok!"

"Ben de bunu ," diyerek sesini .

"Oh, seni duyuyorum," diye karşılık verdim, sesim zaten yüksekti. "Ve bu arada," diye bağırmaya devam ettim. "*İyi bir hayata sahip olmak için, iyi bir hayat için çalışırsın*. Ve buraya gelirken ikimizin de tam olarak bunu yapacağından habersiz değildin. Sadece bunun için çalışan sadece *bendim* ve bunu yaşayan da sadece *sendin*."

"Hiç ara vermiyorsun!" diye bağırdı.

"Çünkü yapamam!" Ben de bağırdım. "Grant, bu kulübelere çeki düzen vermeliyiz! Onları yıkık dökük halde getirdiklerinin iki katına kiralamalıyız ki teleferik biletlerini ve şehirde canlı müzik dinleyerek geçireceğimiz geceleri ve topak topak olmayan düzgün bir yatağı karşılayabilelim."

"Evet bebeğim, bu da başka bir şey. Her birimde *bizim yattığımızdan* daha iyi bir yatak var."

Bıkkınlık içinde ellerimi havaya kaldırdım ve "*İnsanlar topaklı yataklar için geri gelmeyecekler!*" diye bağırdım.

Çığlık atmayı bitirdikten yarım saniye sonra, ikimiz de ön kapının çalındığını duyduk ve Grant, Grant olarak, cevap vermek için öfkeli kız arkadaşından uzaklaştı.

Peşinden yürüdüm, çalışma odası fuayenin hemen yanındaydı ve içeri adımımı atar atmaz durdum.

Çünkü John Priest kapıda duruyordu.

Bana bakmadı. Gözleri Grant'e sabitlenmişti. Son kalışından beri geri dönmemişti ama değişmemişi. Daha korkutucu olmak dışında (eğer buna inanılabilirse, ama işte oradaydı, tam önümdeydi).

Duyduğunu da biliyordum ve içimden bir ses benim topaklı yataklar hakkında bağırmandan daha fazlasını duyduğunu söylüyordu.

"On bir numaralı kabin mi?" diye sordu, gürleyen ama içi boş sesi fuayeyi dolduruyordu.

Grant bana döndü. "Görünüşe göre bu adamın yumru yataklara pek aldıracağı yok."

Şaka yapıyor olmalı.

Öfkeyle, düşünmeden, umursamadan, çılgılık atacak kadar kendimden geçmiş bir halde, ilk kez geri dönen müşterimize baktım ve şunları paylaştım: "Kabininizde sadece yepyeni bir mikrodalga fırın değil, aynı zamanda yeni boyanmış, yeni bir su ısıtıcısı ve mükemmel bel desteği sunarken mükemmel bir dinlenme sağlayan yüksek kaliteli, sert bir yatak olduğunu bilmekten mutluluk duyacaksınız."

John Priest hiç vakit kaybetmeden, "Bunu kabinlerin artık geceliği kırk dolar olmadığı şeklinde anlayabilir miyim?" diye sordu.

Başımı bir kez aşağı yukarı salladım. "Altmış yaşındalar."

Grant'e baktı. "Beş gece. Nakit." Sonra cüzdanına uzandı. Grant kilitli dolaba doğru ilerledi.

Bunu yaparken erkek arkadaşına ters ters baktım ve kapıya doğru ilerleyerek, "Korkarım tekrar giriş yapmanızı isteyeceğiz," dedim.

John Priest bana baktı ve ben de ona ve iri cüssesine kayıt defterine ulaşması için yer açmak üzere kapının hemen önünde durdum.

"Ve parayı *bana* verebilirsin," diye bitirdim.

Rahip'in başı kitaba eğikti ama gözleri bana kayabilsin diye hafifçe döndü. Bunu yaptı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece çenesini eğdi ve kitaba geri döndü.

Grant tısladı ve ben de ona bakarak, "Sen tam bir baş belasısın," dedim.

"Yanlışı. Ben yakında her gece dolu olacak ve insanlar geri dönmek için sabırsızlandıkları için bekleme listesi oluşturacak muhteşem, harika kabinlerin sahibiyim."

John Priest'e baktığımda doğrulmuş olduğunu ve yüzünde boş bir ifadeyle tartışmamızı izlediğini gördüm.

Konuşmaya devam ettim, ya da daha çok tersledim (ama her neyse).

"Geri bildirim isterdim ama bugünlerde pizza teslimatı yapan yerler bile geri bildirim istiyor ve bu son derece can sıkıcı. Ama umarım ziyaretinizden tekrar gelecek kadar keyif alırsınız, tüm arkadaşlarınıza bizden bahsedersiniz ve övgü dolu ya da başka türlü paylaşacak bir şeyiniz varsa duymaya açığım."

Ben saçmalarken bakışlarını benden ayırmadı ve konuşmam biter bitmez homurdanarak "Anahtar" dedi.

Bay Kişilik.

Döndüm, anahtarı Grant'in elinden kaptım ve John Priest'e uzattım.

Karşılığında bana daha sonra dört tane olduğunu göreceğim birkaç yüz dolarlık banknot uzattı ve "Biz iyiyiz" dedi, yani para üstü bende kalacaktı.

Mükemmel.

"İyi tatiller ve unutmayın!" Gitmek üzere hareket ederken arkasından seslendim ve parayı cebime attım. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben her zaman buradayım!"

Omzunun üzerinden güzel ama anlamsız gözleriyle bir bakış attıktan sonra gözden kayboldu.

Kapıya doğru yürüdüm, kapıyı ve Grant'e doğru döndüm.

"İki gününüz var," diye ilan ettim. "Eşyalarınızı toplayıp gitmek için iki gün."

Başı sarsıldı, yüzü soldu ve dudakları kıpırdayarak, "Ciddi olamazsın," dedi.

"Ölümcül," diye fısıldadım, kalbim çarpıyor, başım ağrıyor, ruhumun bir parçası ölüyordu ama ağzım konuşmaya devam etti. "Seni sevdim. Sana güvenmiştim. Sana inandım. Senin de bana inandığına inandım. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Sonra tekrar yaptın. Ve tekrar. Ve yine. Benden bu kadar. Zararımı kesip yoluma devam edeceğim."

"Seninle iki yıl geçirdim," dedi, sanki sevdiği kadınla değil de hapisanede yatıyormuş gibi.

"Benim de seninle pek iyi geçmeyen dokuz ayım var," diye karşılık verdim. "Benim yerime bir sürü kulübeyi mi seçtin?" diye çıkıştı.

Ve bununla birlikte, biliyordum. Bir kadının erkeği hakkında bilebileceği en kötü şeyi biliyordum.

İşte o zaman ruhumun bir parçası öldü.

Ve bu o kadar canımı yaktı ki, bu gerçeği ona bildirmekten başka çarem kalmadı.

"Anlamıyorsun Grant," dedim, birden sustum, sesim hüzünlüydü, yenilmişti ve o bunu duydu. Bunu hissetti. Vücudunun gerginleştiğini gördüğümde anladım. "Mesele kulübeler değil. Hayattan ne istediğimi seninle paylaşmamla, senin de kabul etmenle, hayata birlikte devam etmemizle ve senin beni terk etmenle ilgili. Etrafımdaydın ama buraya geldiğimiz anda beni terk ettin."

Bana doğru geldi ama ben bir adım geri attım.

Yaklaşmayı bıraktı ve sesi de sessizdi ve . "Bebeğim, hayat çalışmaktan ibaret değildir. Buraya gelip bu kulübeleri alacağımızı ama bunu iyi vakit geçirerek yapacağımızı düşündüm."

"Yapabilirdik ama senin istediğin şekilde yapamazdık Grant. Paramız yoktu. Aylardır sana anlatmaya çalıştığım şeyi tekrar edeceğim, yan yana çalışmamızın iyi vakit geçirmemizi *sağlayacağını* düşünmüştüm. İçki içmek, gülmek ve eğlenmek gibi değil. Ama birlikte bir hayat kurmanın iyi olmayacağı diğer şeylere yol açan iyi bir zaman. *İyiden daha iyi* olurdu çünkü bunu *hak* etmiştik."

"Baban gibi konuşuyorsun," dedi ve bu tamamen suçlayıcı değildi. Tamamen suçlayıcı da *değildi*.

Öte yandan Grant, Obadiah Swallow'un iyi tanındığı ve saygı gördüğü bir kasabada büyümüştü, çünkü kendisine miras kalan çiftlikte çalışıyordu, bu çiftlik babasına ve ondan öncekilere de miras kalmıştı ve ailesini seviyordu.

İlki zor bir işti. İkincisi kolaydı ama babam gibi bunu göstermeyi kolay bulan çok fazla erkek yoktu.

Böyle erkeklere saygı duyan ve bunu gösteren erkekler vardı.

Grant'in başlangıçta gizlediği, ancak giderek daha fazla ortaya çıkan, Obadiah Swallow'un kızlarıyla çıkan ve son derece sevgi dolu bir babanın ve saygıdeğer bir adamın hayaletini kaçması kolay olmayan bir gölge olarak bulan erkekler vardı.

Ve Grant'in sorununun bundan kaçmak zorunda olmaması olduğunu zor yoldan öğreniyordum. Obadiah'nın kızı üzerinde kendi koruma şemsiyesini oluşturmak ve onu kendi kızı yapmak için *kendi* yöntemiyle ne yapması gerekiyorsa yapmalıydı.

Yani söylediği şeyi iltifat olarak söylememişti. Ama ben öyle anladım.

"Çünkü ben onun kızıyım."

Ve ben Obadiah'ın kızıydım. Grant'in kadını olabilirdim. Olmak istedim. Onu erkeğim olarak kabul ettim ve görünüşe göre o da bunu kabul etti.

Sadece beni geri istemedi.

Grant, "Havlu atmaya hazır değilim Cassidy," demeden önce derin bir nefes aldı.

"Ve yaşadığımız şekilde yaşamaya hazır değilim. Eğer işe koyulursan, kendimiz üzerinde çalışabiliriz. Eğer böyle devam edersen, Grant, sana kapıyı gösteririm."

"Bir ultiatom," diye mırıldandı bana bakarak. "Evet, ama gerekli bir ultiatom," diye cevap verdim yumuşak bir sesle.

Orada öylece durduk, ikimiz de hareket etmiyorduk, ikimiz de birbirimizin bakışlarını tutuyorduk. Grant sessizliği bozdu ve bunu yaptığında bir diriliş yaşadım. "O ışıkları yarın takacağım."

Omuzlarımın çöktüğünü hissettim, o kadar rahatlamıştım ki Grant bunu da fark etti.

Yüzü yumuşadığında ve bana doğru hareket ettiğinde anladım.

Bu sefer, uzaklaşmadım, böylece o oraya vardığında ben de oradaydım.

Oraya vardığında kollarını bana doladı. "Ne olduğundan emin değilim. İlk işim o gözleri görmemek olurdu." Buna bayıldım.

Bayıldım.

O benim eski Grant'imdi.

Ona doğru eğildim ve kollarımı doladım. "Uyandığımda kolların etrafımda olmasa ne yapardım bilmiyorum."

Burnunu benimkine dokundurdu ve mırıldandı, "Son zamanlarda pek iyi değildin, kızıma sarıl."

Yapmamıştı. Ve bu, belki de diğer her şeyden daha çok canımı yaktı. "Bunu özledim, sevgilim," diye fısıldadım.

Gözlerindeki ifadenin değiştiğini gördüm ve fısıldayarak karşılık verdi: "Seninle ilgili pek çok şeyi özledim Cassidy."

Başımı arkaya eğerek ona doğru daha da eğildim.

Grant beni kapıya doğru itti ve davetimi kabul etti. Bunu yaptığında, kalbimi yeniden umut doldurdu.

Ama bunun ben olduğumu, hepsi de zor olan çeşitli yollarla öğrenecektim. Defalarca, hiçbirisi akıllıca değildi, umudun kalbimi doldurmasına izin verdim. Ve kafamı. Ve içgüdülerimi. O kadar çok umut vardı ki, gözeneklerimden dışarı sızıyordu.

Evet.

Ben yaptım.

Her zaman.
Bu şekilde ezik biriydim.

İkinci Bölüm

Turta

"Yo!" diye bağırdı bir erkek sesi diğer odadan.

Yatak odasıdaydım, çarşafları soyuyordum.

Yatağı yarı soyulmuş halde bıraktım ve oturma odasına doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde John Priest'in dördüncü kamaranın açık ön kapısında durduğunu gördüm.

Son ziyaretinden bu yana beş ay geçmişti.

Beş ay ve hiçbir şey değişmemişti.

Grant'in Oklahoma'da olması ve benim hâlâ burada olmam dışında.

"Merhaba Bay Priest," diye selamladım, oturma odasına doğru ilerlerken. Söylemeliyim ki, kendi borumu öttürüyor olsam bile, sıcak mantar renkli duvarları, yenilenmiş, pırıl pırıl ahşap zeminleri kaplayan sessiz tonlarda büyük, kalın örgülü halıları ve duvarlardaki ilginç bufalo baskılarıyla hayranlık uyandırıcı görünüyordu.

Aslında bu kulübedeki tüm parmak izleri bufalolara aitti. Bu yüzden dördüncü kulübeyi "Bufalo Kulübesi" olarak düşünmüştüm.

Görmediğim ama orada olduğunu bildiğim şey, arkamdaki muhteşem mutfaktı.

Kulübelerdeki mutfaklarda geniş tezgahlar olmadığından, yerel bir müteahhitle anlaşarak kalıntıları satın alabildim. Bu da hiçbir mutfağın birbirinin aynısı olmadığı anlamına geliyordu. Bazılarında kasap blok tezgahı vardı. Bazılarında fayans vardı. Hatta birkaçında muhteşem granit plakalar vardı.

Ancak on bir numaralı kamaradaki tezgahlar parlak işlenmiş çimentoydu. Sert görünüşleri hoşuma gitmişti. Aslında, on bir numaralı kabinin tamamı sert ve erkeksiydi; sıcak ve davetkâr bir nötr cinsiyetle donatılmamış tek kabindi.

Neden 11'i bu şekilde yaptığımı düşünmek için kendime izin vermedim. Sadece yaptım.

o.

Grant aydınlatma armatürlerini yerleştirmeye başlamıştı, bu da şu anlama geliyordu

Tüm kabinlerin oturma odalarının üzerinde ışıklı sessiz ama çekici tavan vantilatörleri, mutfakların bar kısmının üzerinde asılı duran gösterişli sarkıt lambalar ve maksimum okuma ve rahatlama potansiyeli için yatakların yanına sabitlenmiş çekici duvar lambaları vardı.

Ben kışına tekneyi basmadan önce Grant'in yapabildiği tek şey buydu.

"On bir açık mı?" Rahip selam vermeden sordu.

Bu arada On Bir, Pinto Kulübesi'ne dönüşmüştü, çünkü duvarlardaki tüm resimler pinto atlarına aitti.

Bu bilgiyi John Priest'e vermedim. "Gerçekten de öyle," diye cevap verdim, önünde durarak.

Her zamanki gibi beni baştan aşağı süzmedi, zaten görülecek pek bir şey de yoktu. Yine de ılık bir Hint yazı yaşıyorduk, bu yüzden kot şort, babydoll tişört ve parmak arası terlik giymiştim. Şortum Daisy Dukes falan değildi ama üzerimde iyi durduğunu düşünmüştüm. Bacaklarım bronzlaşmıştı ve herkes bronzlaşan herkesin daha güzel göründüğünü bilirdi.

Sonra tekrar, bir ton kilo vermiştim.

Bunu yapmak istemesem de, başarısızlığa uğramayan bir diyet planı yapmıştım. Ne yazık ki, hayatımın aşkının hayatımın aşkı olmadığını, onun yerine en büyük becerisi verdiği sözleri tutmamak olan bir adam olduğunu öğrenmek de buna dahildi.

Bu durum kadının kendini işe vermesine neden oldu - zaten kendini işe verdiğinde korkutucu bir şeydi - ve böylece yemek yemeyi unuttu.

Dahası, çalışmadığı zamanlarda üzüyor ve geçen yılın hatırlayabildiği her anını gözden geçiriyor, nerede yanlış yaptığını anlamaya çalışıyordu ki bu da duygusal olarak yıpratıcı ve tamamen sonuçsuzdu. Yine de mükemmel bir iştah kesiciydi.

Bununla birlikte, bu süreçte tonlarca şarap içti. Ve tekila.

Ayrıca burbondan hoşlandığını da fark edecekti.

Priest, benim arkamdan kulübeye doğru baktığında beni bu düşüncelerden uzaklaştırdı, sonra omzunun üzerinden evime doğru giden yola bakmak için boynunu bükte. Sonunda gözleri tekrar bana döndü.

"için geri ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Gidip anahtarını getireyim. Sonra burada bitirebilirim."

Hiçbir şey söylemedi ve beni duyduğunu anlamamın tek yolu kapıdan dışarı doğru kaymasıydı.

Kulübeden çıktım, kapıyı arkamdan kapattım ve ön verandaya çıkan merdivenlere yöneldim.

Şaşırtıcı bir şekilde, merdivenlerin dibine geldiğimde John Priest, yanlarından çamur akan ve tekerlek yuvalarına daha fazla yapışmış devasa, siyah bir Suburban olan kamyonetine gitmedi.

Benim yanıma geldi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, konuşmadı.

Ben de öyle yaptım.

"Artık bir web sitemiz var. Gelirken fark mı bilmiyorum ama yeni tabelayı sokağın başına astırdım ki insanlar sokaktan görebilsin. Sonunda buraya ne isim vereceğime karar verdim. Glacier Lily Kulübeleri. Web adresimiz de bu. Sitede bir telefon numarası ve e-posta var, eğer on birin açık olduğundan emin olmak için benimle önceden iletişime geçmek isterseniz. Çok sık dolmuyoruz ama giderek daha da yoğunlaşıyoruz."

Konuşurken bir ayağımı diğerinin önüne koydum. O da öyle yaptı. Ben konuşmayı bıraktım. O başlamadı.

Ben de devam ettim.

"Henüz internet üzerinden rezervasyon alamıyorum ama umarım bu da gerçekleşir. Bu gibi şeyleri yapmak biraz daha karmaşık. Web tasarımı yapabiliyorum ama bu tür şeyler bir profesyonel gerektiriyor. Ya da en azından benim için öyle. Ama e-posta da aynı şey, eğer birim ücretsizse."

Yorum yapmadı.

Söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

Evime vardığımızda onun yürümekten farklı bir şekilde hareket ettiğini hissettim ve başımı kaldırıp evin dışındaki alanı taradığını gördüm.

"Grant gitti," diye paylaştım, ne aradığını tahmin ederek ve gözleri bana doğru kaydı. "İşler yolunda gitmedi."

"Sürpriz değil," diye açıkladı Priest. "tekiydi."

Gözlerimi kırptım.

"Tembel biri," diye devam etti.

"I..." Başladım ama devamını getiremedim, sadece fark etmesine değil, bu konuda söyleyecek bir şeyi olmasına ve dahası söylemesine de şaşırdım.

Ben bir şey söylemeyince "On bir mi?" diye sordu.

üzerimden , başımı salladım ve koşarak evimin merdivenlerini çıktım.

Beni takip etti, içeri girdi ve ben anahtarını alırken kayıt işlemini yaptı.

İşi bitince bana döndü.

"Hâlâ altmış yaşında mısın?" diye sordu ve başımı

salladım. "Yetmiş."

Hiçbir şey söylemedi, sadece cüzdanını çıkardı, birkaç banknot çıkardı ve bana beş tane uzattı. Dördü yüzlüktü. Beşincisi, bir ellilik.

"Beş gün," diye belirtti.

"Doğru," diye mırıldandım, ona para üstü teklif etme zahmetine bile girmedim. Yapılacakları biliyordum. Çıkış yapmak için anahtarı ön kapımdaki posta deliğine sokmasını da içeren bir tatbikat.

"Kimliğimi mi istiyorsun?"

Ona gülümsedim. "Sanırım bu konuda iyiyiz."

Gülümsememi anlamak için ağzıma bakmadı. Daha fazla da konuşmadı. Bana doğru uzandı, elimden anahtarı aldı ve kapıdan çıkıp gitti.

Arkasından yürüdüm, ön verandamda durdum ve yolda ilerleyişini izledim.

Zarif değildi, zarif olamayacak kadar iriydi ama atletikti.

Erkekler cirit atacakları yere yaklaştıklarında ya da hücum hattında pozisyon aldıklarında veya servis atmadan önce tenis kortunun tepesine çıktıklarında onun yürüdüğü gibi yürüyorlardı. Gevşek ama hazırlıklı. Tetikte ama rahat. Garipti.

Ayrıca sıcaktı.

John Priest'in her şeyinde olduğu gibi bu da biraz korkutucuydu.

En büyük patronum ve hâlâ tek müşterim olan John Priest'i aklımdan çıkardım, kapıma döndüm, kapattım ve verandamda yürüdüm. Merdivenlerden zıplayarak indim ve çarşafı soymayı bitirmek için dördüncü kamaraya yöneldim.

* * * * *

"Geliyorum!" Ön kapının çalındığını duyduktan sonra mutfaktan bağırdım.

Aceleyle dışarı çıktım ve loş ışıklı antreme girip doğruca kapıya yöneldim. Kapıdaki pencereleri örten filmli perdelerin arasından dışarıdaki ışıkların silüetini oluşturduğu iri yarı, gölgeli figürü gördüm ve kim olduğunu hemen anladım.

Kilitleri çevirdim, zinciri attım ve John Priest'in soğuk ama yakışıklı yüzüne baktım.

"Hey," diye selamladım.

"Yo," diye cevap verdi.

"Soğuktan korunmak için içeri gel," diye davet ettim ve bunu yapması için kenara çekildim.

Öyle yaptı ve ben de Ocak ayında Colorado dağlarındaki beyaz kar tutamlarına karşı simsiyah duran Suburban'ına bir göz attım.

Üşüyünce kapıyı kapattım ve ona döndüğümde ayakta durduğunu, kayıt defterine baktığını ama başını mutfığa doğru çevirdiğini gördüm.

"Kurabiyeler," diye açıkladım havadaki kokuyu, onun etrafında döndüğümde ve gözlerini bana diktiğinde. "Havamdayım. Noel bana bunu yapıyor. Noel'de aşırı derecede kurabiye yaparım ve Sevgililer Günü'ne kadar bunun etkisi geçmez."

Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey göstermedi. Sadece bana baktı. Sessizliğe gömüldüm.

"Oldukça doluyuz ama on birimiz açık."

Çenesini kaldırdı ve kitaba döndü. Ben konuşmaya devam ettim.

"Blu-ray oynatıcılı yeni düz ekran televizyonlarımız var. Ve kablolu yayın." Karalamaya devam etti.

Gevezeliğe devam ettim.

"Ve internet üzerinden nasıl rezervasyon alacağımı buldum. Hepsini kendi başıma yaptım. Harika çalışıyor!"

Sesim heyecanlıydı çünkü öyleydim. O lanet şeyle sonsuza kadar uğraştım. O kadar uzun süre ki öleceğimi sandım. Ama sonunda çok güzel oldu.

Kalemi bıraktı ve bana doğru doğruldu.

Saçmalamayı kesmedim.

"Ayrıca DVD'lerden oluşan bir kütüphanem var. Eğer bir tane edinmek isterseniz kamaranızda bir menü var. Bu hizmet için genellikle kredi kartı istiyorum ama sürekli müşteri olduğunuza göre bu kısmı atlayacağız, bu yüzden *Lake House* kopyamı alıp gitmeyeceğinize güvenebileceğimi tahmin ediyorum."

Bu bana bir şey kazandırdı. Dolgun, çekici dudakları hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "Sandra Bullock hayranı değil misin?" diye sordum.

"Keanu Reeves" diyerek beni şok etti.

Ona sııttım. "İşte kadınlarla erkekler arasındaki fark bu. Birçok erkek Bay Reeves'i anlamaz." Eğildim ve komplocu bir şekilde bitirdim, "Her kadın kesinlikle *anlar*."

Hiçbir yorum yapmadı ve anlayış ya da mizah belirtisi göstermedi. Bunun yerine, "Sanırım artık yetmiş yaşında değilsin" diye sordu.

Başımı salladım. "Kusura bakmayın. Yüksek sezon olduğu için geceliği yüz dolar."

Geceliği yüz dolardı ve birden fazla kişi varsa kişi başı on dolar ekliyordum. On bir kabinden sekizini doldurmuştum, Priest ile birlikte dokuz kabin vardı. Bu da benim yaptığım anlamına geliyordu.

Sonunda.

Kamu hizmetleri ve kablolu yayın felç ediciydi. Vergilerden bahsetmiyorum bile. Günlük işler sürekli devam ediyordu ve kulübeleri istediğim hale getirmek için yapmam gereken daha çok şey vardı. İşin içinde değildim ve temizlik ve çamaşır yıkamama yardım edecek biri gibi biraz yardıma ihtiyacım vardı.

Ama yapıyordum. Evde yapılması gereken onca şey varken, Colorado'da arabamla işimi yürüttüğüm iki kışın bir kamyon veya SUV olmadan çok fazla olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile, babama yakın zamanda faiziyle birlikte ödeme yapamayabilirdim, bu yüzden bir an önce buna başlamalıyım.

Ama yapıyordum.

Sonunda.

John Priest cüzdanına uzandı, birkaç banknot çıkardı ve bana üç yüzlük uzatarak "İki gece" dedi.

"Bu sefer sadece iki tane mi?" Ben sordum.

Bakışları üzerimde keskinleştirdi ama hiçbir şey söylemedi. Ne kadar kaldığını takip etmemden pek hoşlanmadığını düşünmek dışında bunu nasıl yorumlayacağımı bilmiyordum.

Ki bu garipti. Ve korkutucuydu.

Ve böylece tamamen John Priest. Defalarca gördüğüm bir adam. Kulübelerimden birindeyken hiç görmediğim bir adam, gelip giderken cipinin şeridimde bir aşağı bir yukarı gittiğini görmek dışında. Ve bir keresinde onu 11 numaralı kulübeye yiyecek taşırken izlemiştim.

Bu kadar.

Dolayısıyla tanımadığım bir adamdı. Azıcık bile tanıımıyordum. Adının John Priest olmadığından oldukça emindim ve sahte bir isim verdiğine ve nakit ödeme yaptığına göre, muhtemelen namuslu bir vatandaş değildi.

"Tamam, sadece iki tane," diye mırıldandım.

"Anahtar," diye sordu ve anahtarı tamamen unuttuğum için bedenim hafif bir sarsıntı geçirdi. Çoğunlukla sık sık gelmediği, aradan aylar geçtiği için, ama tekrar tekrar gelen tek kişi oydu ve garip bir şekilde kendi anahtarına sahip olması gerektiğini hissettim.

Dolaba doğru ilerledim, anahtarını aldım ve elimi ona doğru uzatarak geri götürdüm.

"Yanına biraz kurabiye almak ister misin?" diye teklif ettiğimde aldı. Bende bolca var."

Bana yine o keskin bakışını attı ve sert ve son derece kaba bir şekilde "Kesinlikle olmaz" diyerek beni şaşırttı.

"Ben...uh, tamam," diye kekeledim. "Kurabiye sevmiyorsun." Bu gerçeği doğrulamadı.

Çenesini eğdi, kapıya döndü, açtı ve arkasından kapatarak gözden kayboldu. Ona doğru ilerleyip üç kilidimi tekrar kilitlemeden önce bir süre ona baktım.

Filmleri perdelerimden dışarı baktığımda, dışarıdaki ışığının aydınlatığı sundurma, ötesindeki gri kar tepelikleri ve gecenin karanlığından başka bir şey görmedim.

SUV yok.

John Priest kamaramda her ne yapıyorsa onu yapmak için on bire doğru gidiyordu.

Ben de pişirmeyi bitirmek için mutfağıma gidiyordum. Ben de öyle yaptım.

* * * * *

Beş ay sonra, ön kapıyı açtım, John Priest'in korkunç, güzel yüzüne baktım ve "İyiliği katalogluyorsan diye söylüyorum, adamım, Wi-Fi'miz var!" dedim.

Hiçbir şey söylemedi ama bir adım atmak için hareket etti, benim de geri adım atmaktan başka çarem yoktu. Bunu anahtar dolabına doğru yaptım.

Kayıt defterine yöneldi. O da konuşmadan hareket etti.

İyiliğine karşılık vermedim.

"İçeri girmek için şifre 'snookums321.' Ancak 'snookums' kelimesini yazmaya sert parmaklarınız patlayabileceğinden, bu gece bunu kaçırabilirsiniz çünkü yarın benim normal değişim günüm. Ben 'Iloverocknroll999'u düşünüyorum. Bu, tire veya kesme işareti olmadan 'n' olarak 've' olur," diye paylaştım, anahtarı kaptım ve kitabın üzerine eğildiğini görmek için döndüm.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece karalamaya devam etti.

Onun yanında durmak için hareket ettim. "Size küçük bir olay yaşadığımızı da söylemeliyim."

Kitabın üzerine eğilmiş duruyordu ama kalemime dolanan uzun parmakları -o ana kadar fark etmediğim kocaman bir elin parmakları

O an o kadar büyüktü ki, kıpırdamadan durdu ve gözleri bana kaydı.

Normalde, gözlerinin o kadar yoğun bir şekilde bana odaklanması, beni... *bir şeyimin* güvenliğinden korkarak saçmalayan bir aptal haline getirirdi.

Onun yerine tek düşünebildiğim bu kadar büyük ellerle neler yapabileceğiydi.

Bu kadar güçlü. O kadar güçlü.

Dokunuşunun nazik olabileceği şüpheliydi.

Ve bu kötü bir şey değildi.

Kuraklık dönemim Grant'ten beri sürüyordu ve ufukta bunun sona ereceğine dair bir umut yoktu.

Biriyle yatmam gerektiği açıktı.

Ayrıca Priest'e aval aval bakmayı bırakıp ellerini düşünmem ve konuşmaya devam etmem gerekiyordu.

Ben de öyle yaptım.

"Biz... şey, burada kalan bir müşterim vardı. Görünüşe göre başı beladaymış ve belası onu buraya kadar takip etmiş. Kamarasında ona saldırmış. Bu biraz... yani başlı başına nahoş bir durum ama birkaç gün sonra vurularak öldürüldü. Ne onun tarafından ne de burada." Tek bir kasını bile oynatmadan, sadece bana bakmaya devam etmesine rağmen korkutucu bakışları düpedüz dehşete dönüştüğünde aceleyle ekledim. "O adamla hiçbir ilgisi olmayan başka bir adam tarafından, ama görünüşe göre bu kadın bela için bir mıknaş gibi, bu yüzden ona saldıran ilk adam daha sonra onu kaçırdığında, ikinci adam ilk adamı öldürdü ve onu yeniden kaçırdı, uh... olduğu gibi."

Ben sözümü bitirirken (topallayarak) Rahip doğruldu ve bunu gözlerini benden ayırmadan yaptı.

O zaman zaten bildiğim bir şeyi fark ettim ama bunu tamamen farklı bir şekilde fark ettim.

Gerçekten uzun

boyluydu.

Ve gerçekten

büyük.

Gerçekten olduğu gibi.

İkisi için de.

Yutkundum.

Sonra ona ihtiyacı olan bilgiyi vermeye devam ettim.

"Ne yazık ki, kulübesinin dış ışığını yakmadığı için saldırıya uğramaya hazırdı. Ayrıca park alanı da aydınlatılmamıştı. Bunu üzücü buldum ve park alanına ışıklar taktırdım. Aşırı parlak falan değiller," diye teminat verdim.

"Ama karanlığı kestiler. Ve tüm birimler

Dışarıda yeni hareket sensörlü ışıklar var. Bu biraz can sıkıcı olabiliyor, çünkü dışarıda onları tetikleyen yaratıklar var," diye itiraf ettim. "Ama çok can sıkıcı olursa, onları kapatabilirsiniz. Sadece park alanını aydınlattığımı bilmek istersin diye düşündüm. Bilirsin, ışığı engellemek için perdelerini ya da başka bir şeyi kapatman gerekirse diye."

Sonunda konuşmayı bıraktığımda yavaşça "Bir kadın saldırıya uğradı," dedi.

"Uh...evet."

"Kabinlerinizden birinde," diye devam etti.

"Uh...evet," diye onayladım.

"Burada mıydın?"

"Um...evet."

"Ne kadar kötü yaralanmış?" diye sordu.

"Norm ve Gladys bana onun dayak yediğini ama iyi olduğunu söylediler. Onu ertesi gün görmüşler. Olayı polise bildirmiş ama bana bildirenler Norm ve Gladys oldu. Ta ki polis gelip bir şey görüp görmediğini sorana kadar."

"Norm ve Gladys?"

Ona sııttım. "Sen ve onlar bir kulüptesiniz. Geri dönen tek müşterilerim."

John Priest'in bu kulüpteki üyeliğini benim kadar heyecan verici bulmadığı açıktı. Yoğun bakışları kaşlarını çatmasına dönüştüğünde bunu anladım.

Her zaman korkutucuydu.

Kaşlarını çatmış, düpedüz ürperticiydi.

Sonra sesini ekledi, sesi hâlâ gürliyordu ama artık buz gibi değildi. Okuyamadığım bir şeyle titreşiyordu ama okuyabildiğim şey dehşet vericiydi.

"Siz burada, bu evde yalnızken kulübelerinizden birinde bir kadın saldırıya uğradı."

Onayımı tekrarlamamaya ve bir kereliğine sessiz olmaya karar verdim, çünkü altıma işlemek için çok çaba sarf ediyordum.

Başımın üzerinden evime doğru baktı. İki saniye sonra, büyük bir hayranlıkla, yüzündeki kayıtsızlık maskesi kayarken ve bakışları bana geri dönerken kaşlarının çatılmasını izledim.

"Üç gün burada olacağım. Hâlâ yüz mü?" diye sordu, sanki çok yakın zamanda yaptığımız kelime alışverişi gerçekleşmemiş gibi.

"Evet," diye fısıldadım.

Cüzdanını aldı, bana dört tane yüz dolarlık banknot verdi, ben de ona anahtarını verdim.

Gitmek için döndüğünde usulca "İyi günler," dedim.

Omzunun üzerinden bana soğuk bir bakış fırlattı.

Tüm vücudum titredi.

Kapıyı arkasından kapattı.

Sakinleştirici bir nefes aldım ve bu nefesin sakinleştirici kısmının çalışmasına fırsat vermek için hareket etmedim.

Artık dehşet içinde çılgılık atma ve kendi mülkünden kaçma tehlikesiyle karşı karşıya olmadığım, bir şey olduğunu anladım.

O şey John Priest'in bana karşı gardını düşürmesiydi.

Ve bunu yaptığında, eğer aklımı kaçırmıyorsam, bunu tehlikede olabileceğim fikrine üzüldüğüm için yaptı.

Neredeyse iki yıl, yarım düzine ziyaret, neredeyse sıfır konuşma, el değiştiren bir sürü para, John Priest sonunda bir tepki gösterdi.

Ve tekrarlamakta fayda var, eğer yanılmıyorsam, bu tepki, tehlikenin yakınında olduğum için son derece sinirlenmiş olmasıydı.

"Oha," diye fısıldadım kapıya ve Priest'in büyük Suburban'ının şeritte ilerlediğini duydum.

* * * * *

O akşam yan verandamda oturmuş, ayaklarımı üst korkuluklara dayamış, ağaçların arasından sızan on bir numaralı kulübenin ışıklarına bakıyordum.

O öğleden sonra gösterdiğinden beri bunu düşünüyordum ve bundan kaçmanın bir yolu yoktu.

Adam benden hoşlandı.

İlk olarak, geri gelmeye devam etti ve başlangıçta kabinler ev hakkında yazılacak pek bir şey değildi.

Şimdi, daha iyi bir yalıma ihtiyaçları vardı ve onları iyileştirmek için yapmak istediğim on düzine şey daha vardı. Lüks değillerdi. Kesinlikle güzellerdi ama çok da heyecan verici değillerdi.

Ama geri gelmeye devam etti.

Kalacak bir sürü yer vardı. Colorado Dağları insanların kaçındığı bir yer değildi.

John Priest Glacier Lily'de kaldı.

İkincisi, o gün fuayemde duyguları üzerindeki demir kontrolünü inkar etmek mümkün değildi. Ve genel olarak dağ kulübelerinde rastgele kadınların saldırıya uğradığı bir dünyanın durumu hakkında üzgün değildi.

Orada, yalnız, korumasız olduğum ve mülkümde şiddet uygulandığı için üzgündü.

"Evet," diye fısıldadım azalan ışığa doğru. "Adam benden hoşlanıyor." Bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

Birdenbire düşüncelerim Rahip'in ellerine döndü.

Ondan sonra vibratörümün sürekli şarjda olduğunu, onu ne kadar çok kullandığımı düşündüm.

Ne diyebilirdim ki? Yirmi altı yaşında, erkek arkadaşı olmayan ama iyi bir hayal gücüne ve sağlıklı bir cinsel dürtüye sahip bir kadındım. Böyle şeyler oluyordu.

Ayaklarımı korkuluktan aldım, güverteye koydum ve kendimi Adirondack sandalyemden dışarı attım (cidden zımparalanmaya ve boyanmaya ihtiyacı vardı, pedden bahsetmiyorum bile, kığım ağrıyordu).

Eve girdim ve birinci kattaki tuvalet odasına gittim.

Güncellenmesi gerekiyordu. Duvar kâğıdı başımı ağrıttı, çok çiçekliydi. Lavabonun üzerindeki oval ayna bir zamanlar yaldızlıydı. Şimdi ise bayağı görünüyordu. Lavaboda, geçen Noel'de ziyarete geldiklerinde babamın benim için tamir ettiği bir damlanın neden olduğu pas lekeleri vardı. Bu lekelere bakılırsa, belki de yüzyıllardır devam eden bir damlama olmalıydı.

Bunların hiçbirini etmedim.

Aynada kendime baktım.

Saçımı görebiliyordum. Aşağıdaydı, dalgalanıyor ve çılgınca kıvrılıyordu ve saçımı kestirmeye hiç vaktim olmadığı için eskiden kullandığımdan çok daha uzundu.

Üzerimde bir parça bile makyaj yoktu ve en son ne zaman kozmetik kullandığımı hatırlamıyordum. Aylar geçmiş olmalıydı. Bir yıldan fazla da olabilir.

Üzerimde başka bir babydoll tişört vardı, bu açık pembe renkteydi ve önünde sıcak pembe renkte "Carnal Is for Bikers" yazıyordu. Üstünde ise, iskelet suratında kocaman, tuhaf, vahşi bir sırıtişla sopalı bir motosiklete binen sopalı bir iskelet adam vardı. Yaklaşık bir saat uzaklıktaki bir motorcu kasabasından geliyordu. Glacier Lily broşürlerini dağıtmak ve ilan panolarına broşür zımbalamak gibi iki görevi birden üstlendiğim nadir bölge gezilerimden birinde satın almıştım.

O tişörte bayıldım.

Ayrıca bir kot şort giyiyordum. Bunların rengi solmuştu ve Dick Grant onu kovduğum için geri çekilmesini hızlandırdıktan sonra verdiğim kiloların bir kısmını aldığım için üzerimde oldukça iyi durduklarını hayal ediyordum.

Ayaklarıma baktığımda ayakkabı giymediğimi .

Yine de oldukça güzel bir pedikür yaptırmıştım, parlak mor, neredeyse neon rengindeydi.

Kendim yapmıştım. Ve sonuçlar beni memnun etti.

Beni yeterince memnun ettiler -hepsi beni yeterince memnun etti- dışarı çıkıp mutfığa gittim ve doğruca buzdolabına yöneldim. O sabah oraya koyduğum ev yapımı çikolatalı kremalı turtayı çıkardım. Bir bıçak aldım. Tam dilimleyecekken bıçağı üç santimetre daha genişlettim ve kocaman bir parça kestim. Bir tabağa koydum, üzerini streç filmle kapladım ve arka kapıya gittim. Pembe metalik, ince askılı, tabanı gri, beyaz ve turkuaz çiçeklerle kaplı havaianalarımı giydim ve ön kapıya yöneldim.

Daha iyi anahtarımı aldım, dışarı çıktım, kilitledim ve şeride geçtim.

Sonra doğruca on bir numaralı kamaraya geçtim. Işıklar açıldı, tüller çekilmişti.

Basamakları çıktım, verandayı geçtim ve ön kapıya doğru yürüdüm. Nefesimi içime çektim.

Sonra elimi kaldırdım ve kapıyı çaldım.

Bir nanosaniye sonra kapı o kadar hızlı açıldı ki nefesim kesildi ve bir adım geri attım.

"İyi misin?" John Priest sordu.

Oh be.

Adam benden çok... hoşlanıyordu!

"Uh...evet," diye cevap verdim.

Paravan kapıdan gözlerinin turtaya kaydığını gördüm. Çabucak başladım, "Bunu bugün yaptım. Düşündüm ki sen-" Bakışları benimkilere kaydı ve sözümü kesti. "Evine git."

"I-"

"Git. *Evine*."

Yumuşak bir sesle "Gerçekten çok iyi" derken kalbimin göğsümde sertçe atmaya başladığını hissettim.

"Evine git."

"John..."

Başka bir şey söylemedim, çünkü onun adının telaffuz edilmesiyle birlikte, ondan gelen uğursuz bir şey ekrandan bana doğru çarptı ve beni öylesine hırpaladı ki, dizlerimin üzerine düşmemem bir mucizeydi.

"Kadın," diye homurdandı, sabırsızlık kelimenin içine bolca yayılmıştı.
"Git... lanet... *evine*."
Ve o zaman kapıyı yüzüme kapattı. Uzun
süre kapısında durdum.
Sonra eve gittim.
Oraya gittiğimde turtayı yedim.
Her ısırik midemi bulandırırda da bunu yaptım.
Kendini küçük düşürmüş her iyi kadın gibi, bu duyguyu görmezden geldim
ve yemeye devam ettim.
Sonra yatağı girdiğimde uyuyamadım.

Üçüncü Bölüm

Savaş Yürütmek

"Endişeliyiz."

"Endişelenmeyin."

"Noel'de kimse yalnız kalmamalı."

Noel arifesiydi. Annemle konuşuyordum. Kız kardeşim, kocası, yeni doğan erkek bebeği, erkek kardeşim ve yeni nişanlısı, en sevdiğim amcam ve tüm ailesi de dahil olmak üzere herkes Oklahoma'daki çiftlikteyken ben de Colorado'daki evimdeydim.

Ancak her kabin doluydu ve hepsinde birden fazla kişi vardı. Hatta bir aile, Colorado'daki büyük tatil kaçamağı için dört kabini tek başına kullanıyordu.

Ve Colorado tatil kaçamağını onlara veriyordum. Her kulübede tam bir Western tarzında dekore edilmiş şenlikli bir Noel ağacı vardı. Üzerinde boyalı ahşap şeyler olan bir sürü sicim, kovboy çizimleri, bandanalı ve kovboy şapkalı kardan adamlar, eyerler, at nalları ve teneke yıldız süsleri (ve benzerleri) vardı.

Tüm kabinlerin Noel ışıklarıyla donatıldığından bahsetmiyorum bile. Sadece o parıldayan ışıkları yerleştirmek iki tam günümü aldı ama sonuçta bu çabaya değdi. Olağanüstü görünüyordu. Dahası, ilkbahar, yaz ve sonbaharda çiçeklerle doldurduğum büyük saksılara, yine neşeli, yanıp sönen ışıklarla aydınlatılmış bebek köknar ağaçları dikmiştim.

Ve her kabinde, müşterilerim Glacier Lily tarzında Noel sevincini yaşamak üzere kabinlerine girip check-in yaptıktan sonra onları karşılamak için tezgahın üzerinde gerçek bir Atatürk çiçeğinin yanında duran büyük bir kutu ev yapımı Noel kurabiyesi vardı.

Annem, babam ve kardeşim Titus geçen Noel'de gelmişlerdi. Bu Noel'de herkes evine gitti ama benim gitmeye gücüm yetmedi. İki günlüğüne bile. Paraya ihtiyacım vardı.

Ve bu berbattı.

Anneme "Şehirde arkadaşlarım var, yarın beni yemeğe davet edecekler" diye yalan söyledim, çünkü şehirde arkadaşlarım vardı ama beni Noel yemeğine davet edecek gerçek arkadaşlar olmaları için zaman ayıramayacak kadar meşguldüm.

Ben de kendime ördek göğsü, patates dauphenois ve kuşkonmaz yapıyordum, yanında ev yapımı ekmekler vardı, sonunda da ev yapımı dondurulmuş şeytan yiyeceği pastası vardı.

muhallesi. Ayrıca bir sürü atıştırmalığım vardı. Ve kendime (ve kabinlerin DVD menüsüne) altı yeni DVD almıştım.

Noel boyunca yemek yiyecektim. Yiyecek ve romantik filmler izleyecek, yalnız hayatımdan, ailemden uzaklığımdan, Colorado'ya geldiğimden beri *bir kez bile* snowboard yapmadığımdan ve bu nedenle hiçbir hayali yaşamadığımdan yakınacaktım.

Gerçeklikte sıkışıp kalmıştım. Ve bu da berbattı.

"Baban ve ben plan yapacağız, gelecek ay seni ziyarete geleceğiz. Seni uçağa bindireceğiz," dedi annem bana.

"Bu harika olurdu anne," diye cevap verdim sessizce ve öyle de oldu, biniş kesinlikle ama daha çok annem ve babam benimle birlikte olacaktı.

"Kiliseye gitmek üzereyiz," dedi bana. "Ama yarın kargaşadan sonra ararız. Herkesle güzelce sohbet edebilirsin."

"Tamam."

"Bu gece için planın var mı?" diye sordu.

Planlarım vardı.

Bunlar arasında Noel öncesi kendimi yiyip içerek uyuşturmak, Keanu Reeves ve Sandra Bullock'un evren onları bir araya getirene kadar birbirlerini defalarca ve yürek parçalayıcı bir şekilde özlemelerini izlemek de vardı. Ondan sonra da *Hope Floats*'u izleyip mutluluğu bulmak için hiçbir zaman geç olmadığını kendime hatırlatarak Bullock'lu günlerime devam edecek ve yakın gelecekte Harry Connick, Jr. gibilerinin kulübeme gelmesini umacaktım. Bu, havalı ve yakışıklı olan, şarkı söyleyip piyano çalabilen gerçek Harry Connick Jr. olabilirdi ya da o filmdeki karakteri gibi ateşli ve dürüst olup benimle ve tüm saçmalıklarımla uğraşabilirdi. Her iki fırsat da bana verilirse, itiraz etmeyecektim.

Yarın, daha fazla romantik işkence için yeni DVD'leri çıkaracağım.

"Bu akşam için planlarım var," diye anneme onay verdim, sesime neşeli bir ton katmaya çalışıyordum ve hiç de fena değildim.

"Tamam, tatlım. Yarın ararız." "Dört gözle bekleyeceğim."

"İyi geceler."

"Babamın bu yıl koroyu rahatsız etmesine izin verme."

Bir kahkaha ve "Henüz onun yumurta likörüne girmesine izin vermedim" dedi.

"İyi karar," diye mırıldandım.

Yumuşak bir sesle, "Seni seviyorum melek yüzlü," dediğinde sesinde hâlâ mizah vardı.

"Ben de seni seviyorum, anne."

Telefonu kapattı ve ben telefonuma baktım.

Sonra çaldığında sıçradım.

Ekranı *Engellendi* yazıyordu ama sadece benim cep telefonum değil aynı zamanda kabinin iş numarası olduğu için aramayı kabul ettim.

"Mutlu Noeller!" Zorla, neşeyle selamladım.

"Kadın."

Bu kelimeyle ve bunu kimin söylediğini bildiğimle, kucağıma göz kırptım. "Orada mısın?" diye sordu.

"Evet," diye cevap

verdim. "Açık

mısın?"

"Evet."

"Otuz dakika sonra görüşürüz."

Sonra bağlantının kesildiğini duydum.

Tam bir dakika sonra telefonu kulağımdan çektiğimde John Priest ile ilk telefon konuşmamı yaptığımı fark ettim, Glacier Lily'ye geliyordu ve gelmeye başladığından beri ilk kez on bir numaralı kabin açık değildi.

Hiçbir kabin açık değildi.

"Oh be," diye fısıldadım telefonuma.

Ve o zaman çoktan pijamalarımı giymiş olduğumu fark ettim.

Ben de kanepeden fırladım ve üzerine bir şeyler giymek için odama koştum.

* * * * *

Bir saat sonra kapıyı açtım, orada duran John Priest'e baktım, geniş omuzlarındaki ve siyah saçlarındaki kar tanelerini fark ettim, sonra arkasında neler olduğunu gördüm.

Kar yağıyordu.

Hem de çok.

"Kutsal inek!" Ben ağladım. "Kar yağıyor!"

"Kötü. Yollar bok gibi," Priest, içeri girerek ve ben de geri çekildim. "Ne kadar boktan?" Kapıyı arkasından kapatırken sordum.

"Zar zor geldim ve karlı bir kamyonum var." Oh adamım.

"Ben, uh...şey, Jo...yani, Bay Priest, on bir açık değil," dedim ona.

"Neyin al," dedi bana, çoktan kayıt defterine bakıyordu. "Hiçbir şeyim yok," dedim sessizce. "Ben doluyum."

Doğruldu ve bana döndü. "Bir bok yok mu?"

Başımı salladım. "Hayır. Sana daha önce söyleyecektim ama ben bu bilgiyi paylaşmadan telefonu kapattın."

Benden öteye baktı, ifadesi belirsizdi, düşünceleri başka yerdeydi, muhtemelen Noel arifesinde kör edici bir kar fırtınasının ortasında kalacak bir yer bulabilirdi, ama yine de "Siktir" diye mırıldanmayı başardı.

Yüzündeki ifadeye, oturma odamdaki ağacın fuayeden görülebilen ışıklarına, pencerenin dışında lapa lapa yağan kara ve Priest'in de benim gibi önemli bir tatilde yalnız olduğunu bilmeme bakarak, "Burada kalabilirsin. Bir misafir odam var. Aslında iki tane var."

Bana odaklandı ve o odaklandığında dudaklarımı dişlerimin arasına aldım.

"Deli misin?" diye sordu.

Başımı salladım, dudaklarımı bıraktım ve "Kar yağıyor" dedim. "Öyle kadın, ama sen beni tanımıyorsun."

"Bana zarar verecek misin?" diye sordum.

"Sikeyim hayır," diye cevap verdi inatla.

Bu iyiydi.

"Bugün aynı zamanda Noel arifesi," diye not ettim. Buna yanıt vermedi.

"Ve, şey... iki kişiye yetecek kadar yiyeceğim var. Gerçi izleyecek çoğunlukla romantik filmlerim var ama diğer DVD'ler henüz kontrol edilmedi ve izlemek isteyeceğin bir şeyler olabilir."

Hiçbir şey söylemedi.

"Ya da tek başına kalabilirsin," diye teklif ettim. "Odanızda kalın ve kara kara düşünün ya da yolda uyuyun. Sadece içinde bomba yapamaz ya da hükümeti ele geçirme planları yapamazsın."

Kaşları hafifçe yukarı kalktı. "Hükümetin el koymasımı?" "Şaka yapıyorum," diye açıkladım.

Komik olduğumu kabul ettiğini onaylamadı ya da reddetmedi. Sadece bana bakmaya devam etti.

Omuzlarımı dikleştirdim, bakışlarını tuttum ve "Rica ederim. Noel'deyiz ve ben yalnızım. Etrafımda birilerinin olması güzel olacak, tanımadığım biri bile olsa. Ve birisi için iyi bir şey yapmak güzel olacak.

Noel'de, yorgun bir yolcuya başını koyacak bir yer ve karnını doyuracak yiyecek vermek gibi."

Bu yorgun gezginin başı biraz yana eğikti ve "O romantik filmlerden birini yaşadığını mı sanıyorsun?" diye sorarken boş da olsa bana bakışları keskindi.

"O romantik filmlerden birini yaşamadığımı kesinlikle, yüzde yüz biliyorum," diye cevap verdim hemen ve kararlı bir şekilde. Sonra da şöyle devam ettim: "Noel'de yalnızım, Rahip. Bu ne kadar romantik?"

Yüzü değişti, yemin ederim değişti, yani sessizce "Turta" demeden önce bir kalp atışı kadar yumuşadı.

Eğlenceli bir anı değil.

Ama... her neyse.

Bir elimi kaldırdım ve yüzümün önünde "pışış" der gibi salladım. "Nazik davranıyordum. İyiliğe karşı bağlılığın var. Bunu bir daha denemeyeceğim ama

Bu Noel ve Noel'de kibar olmamak olmaz, o yüzden sineye çekip kibarlığı kabul etmek zorundasın. Sen odanda oturup kara kara düşünürken odanın kapısına bir sandviç koymam bile olsa."

"Ben kara kara düşünmem," dedi ve ben de inanmadığımı belli eden bir şekilde "Doğru," diye mırıldanmadan önce omzuna baktım.

"Akşam yemeğinde ne var?" diye sorduğunda gözlerim onunkilere kaydı, sözleriyle içimde bir şeyler fokurdadı, kalacağı anlamına gelen sözler. Bu tehlikeli bir şeydi. Hissetmemem gerektiğini bildiğim bir şey. Hissettiğimi hemen inkâr ettiğim bir şey.

"Ben zaten yemek yedim," dedim ona. "Ama çikolata kaplı bademleri çıkarmak üzereydim. Ve macadamia fıstığı kutusunu. Ve Noel kurabiyelerini kolay ulaşılabilecek şekilde düzenlemenin zamanı gelmişti. Beş çeşit kurabiyem var. Krem peynirli mısır sosumu hazırlayabilir ve bir paket tortilla cipsi açabilirim."

"Tanrım," diye ama ben daha bitirmemiştim, onun yerine ben konuştum.

"Ya da yarın öğle yemeği için planladığım peynirli, yeşil şilili, siyah fasulyeli sosu yapabilirim. Isıttım. Ya da parmesanlı sosis topları hazırlayabilirim. Ya da şu sarımsaklı, sosisli ve peynirli wonton ambalajlı şeylerden, gerçi o da biraz hazırlık ve fırınlama gerektiriyor. Geçen hafta yaptığım dana yahnisini de çözebilirim." Gözlerim uzaklara daldı.

"Ama taze köfte yapmam gerekeceği için bu zaman alacak, bu yüzden bir süre kaynaması gerekecek."

"Kadın," diye seslendi ve ben ona baktım. "Güveç yok. Yeşil şili yemeğin yarınki menüde kalabilir. İçinde sosis olmasın çünkü açım ve hiçbir şeyin pişmesini ya da fırınlanmasını beklemek istemiyorum. Ama geri kalan her şey eksik kalmayacak."

Ona gülümsedim, içimdeki bir şey daha da güçleniyordu. O kadar güçlüydü ki, içimde bir gayzer gibi patlamaması için inkâra tutunmak zorunda kaldım.

"Git eşyalarını topla," diye emrettim ve patronluk taslamaya devam ettim. "Sonra da ceketini çıkar. Kendini evinde hisset." Mutfğa doğru koşmaya başladım ve durup geri döndüm. "Senin odan merdivenlerin başında soldaki ilk oda. Diğerini de seçebilirsin ama en iyisi bu. Daha az kız işi. Gerçi uyarayım, bu evin eski sahiplerinin basma ve çiçeklere karşı psikotik bir ilgisi vardı, bu yüzden sadece *biraz* daha az kızsı." Koşmaya devam ettim, durdum ve tekrar geri döndüm. "Banyo koridorun karşısında. Benim kendi banyom var, bilginize."

Sonra koşuma devam ettim, kalın yün çoraplarımın üzerinde mutfak zemininde kayarak durdum ve dip ısıtıcımın nerede olduğunu merak ettim.

Mutfakta olduğumdan ve ondan önce de gevezelik edip dikkatimi vermediğimden, John Priest'in bütün olay boyunca kıpırdamadan beni izlediğini görmedim. Ben fuayede kaybolduktan sonra da öyle kaldığını görmedim.

Ve son olarak, kapıya dönmeden önce büyük ellerinin sıkı yumruklar haline geldiğini ve güçlü çenesinin sertleştiğini görmedim.

* * * * *

Ertesi sabah erkenden, üzerimde kot pantolonum, inci çıtçıt düğmeli western tarzı jean gömleğimin altında minik mavi ve yeşil çiçekleriyle pembe termalim, boynuma doladığım kabarık yün atkım ve çok kalın yün çoraplar giymiş ayaklarımla yan verandamda oturuyordum. Saçlarımla üzerine koyu mavi örgü bir bere geçirmiştım ve parmaksız, tüylü yün eldivenlerimi dumanı tüten kocaman bir fincan kahvenin etrafına sarmıştım.

Manzaraya, kulübemi çevreleyen ağaçlara, karla kaplı yapraksız kavaklara baktım. Sol tarafta nehir, kızıl kayaların üzerinden akıyor ve doğan güneşte parıldamaya başlıyordu. Ağaçların arasından sağa doğru, kulübelere giden dolambaçlı yolum bir tarafa, cadde diğer tarafa uzanıyordu.

Kar yağışı vardı. Müşterilerimden herhangi biri Noel günü gezintiye çıkmak isterse diye bıçaklı küçük traktörü çıkarıp yolu ve park yerini temizlemem gerekiyordu.

Ama sonra yapmaya karar vererek orada oturdum. Aklı başında hiç kimse Noel sabahı evinden erken çıkmaz.

Bu düşünceyle arkamdan kapının açıldığını duydum ve ayaklarımı oldukları yerde tutarak sandalyemde döndüm ve John Priest'in dışarı çıkışını izledim.

O da kalın yün çoraplar giyiyordu ama benimkiler açık nane yeşiliyken onunkiler gri ve siyahtı.

Ayrıca solmuş bir kot pantolon, vatkalı, lacivert bir flanel gömleğin altına beyaz bir termal giymişti, lacivert her nasılsa alaca gözlerini çekici bir kehribar rengine dönüştürüyordu.

Kalın kirli sakalı
vardı. Sıcaktı.

Ve son olarak, saçları darmadağındı, sanki yataktan kalktıktan sonra düzeltmek için elini bile sürmemiş gibiydi.

Bu daha ateşliydi.

Etli yumruğunda kahvemin ağır, şekerleme renkli toprak kupasını tutuyordu.

İhtişamının çekiciliğini hissettim, anında bu çekiciliği reddettim ve ona gülümsedim.

Bana baktı, sonra sandalyeye baktı, Dick Grant dışında kimsenin oturmadığı bir sandalyeydi ve Grant da sık sık oturmazdı. Sonra oraya doğru ilerledi.

Otururken başka tarafa baktım ama ayaklarının benimkinden iki adım ötedeki üst korkuluğa çıktığını fark edemedim.

Bacaklarım bükülmüştü. Onun uzun bacakları düzdü ve ayak bileklerinden çaprazlamıştı.

Onun yanında sessizce otururken içime bir şey yerleşti. Kötü ve yanlış olduğunu bildiğim kadar iyi ve doğru bir şey.

Görmezden gelmeye çalıştım.

Görmezden gelmek zordu.

Bunu başardım, kahve fincanını dudaklarıma götürdüm ve usulca, "Mutlu Noeller, Rahip," dedim.

"Mutlu Noeller, Cassidy" diye nazik bir sesle cevap vererek beni şaşırttı.

Benim adım söyledi.

Bunu biliyordu ve söyledi.
Bir yudum almadan önce kahveme gülümsedim.

* * * * *

Uzaktan kumandanın kapatma düğmesine bastım ve
Priest'e döndüm. "Eee?" diye sordum.
"Berbatı," diye cevap verdi.

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "Emildi mi? *Berbat* mı? *Love Actually* berbat değil!" Bir kolumu kanepeye dayadım ve bakışlarım ona dik dik bakmaya başladı. "Noel için mükemmel bir seyirlik. Noel var, romantizm var ve Alan Rickman var. Alan Rickman'ın olduğu her şey... *berbat* değildir."

Rahip'in ifadesi aynı kaldı. "." Gözlerimi devirdim,
"Sen imkânsızsın."

Ne düşündüğümün umurunda olmadığını belirten hafif bir omuz silkme hareketi yaptı.

Alınmadım. O Priest'ti.

"Doğru. Bu sefer sen seç," dedim ve kumandayı sehpanın üzerine fırlattım. Sonra tekrar ona baktım. "Yoksa yemeği hazırlamaya başlamamı mı istersin?"

"Geçen filmde yeşil şili fasulyesi sosu yemiştik" diye hatırlatmadan önce kaşları bir santimetre birbirine yaklaştı.

"Yani?" Ben sordum.

"Demek o boku suratına tıktırmayı bir saat önce bıraktın."

Bu çok doğrudu. Aslında, kaseyi yalayıp temizlememek için kendimi durdurmak zorunda kaldım ve bunu sadece kase ısıtıldığı ve dilimi yakabileceğim için yaptım.

"Noel'deyiz, Rahip. Sürekli ve bolca yemek yemek, yemekten sonra yemek koması olan nihai sersemliğe düşmek için yemek sersemliğini sürdürmek ahlaki bir zorunluluktur. Bu tam olarak bir nokta beş saat sürer ve sonrasında uyanır ve Noel tatlısı yersiniz."

"Sen on beş kurabiye daha yesen, ben de bir film daha izlerken karnımda akşam yemeğini sığdırmak için bir delik açmaya zaman ayırsam nasıl olur?" diye önerdi.

"Bana uyar" diye mırıldanırken gözlerim sehpanın üzerinde duran, onun dokunmadığını fark ettiğim (bir tanesine bile) açık kurabiye kutularına kaydı.

"Tanrım," diye mırıldandı.

Tekrar ona baktım. "Git. Film. Seç."

Koltuğumdan kalktı ve DVD kütüphanemin bulunduğu raflara doğru yürüdü. "Romantik olmak zorunda değil," diye teklif ettim. "Çok şükür," diye mırıldandı ve ben de sııttım.

Ayağa kalktı, ellerini dar kalçalarına dayadı ve rafları inceledi. Bu biraz zaman aldı. Benim sabırsızlanmama yetecek kadar uzun.

"Peki ya *Thor*?"

Omzunun üzerinden bana baktı ve sözsüz olarak şunu ilettili *Thor* kesinlikle dışarıdaydı.

Görünüşe göre, belalılar süper kahraman filmleri izlemiyormuş. Bu yüzden not edildi.

Tekrar raflara baktı.

"*Kırmızıya* ne dersin?" Ben önerdim. "İçinde Bruce Willis var. Bruce Willis'i sevmek zorundasın. Herkes Bruce Willis'i sever, özellikle de belalıları. Ve bu harika. Ve komik. Morgan Freeman var ve Morgan Freeman her şeyi daha iyi yapıyor. Ve izlemesi zor olmayan Karl Urban. Sen öyle düşünmezsin. Ama bana uyar."

Elini uzattı ve bir DVD kutusu çıkardı. *Kırmızı* olduğunu gördüm. Böylece tekrar sııttım.

Oyuncunun yanına gitti ve son filmi çıkarırken "Ailenle aranız iyi mi?" diye sordu.

Ailem aradığında kahvaltı bulaşıklarıyla uğraştığımız için bunu sorduğunu düşündüm.

Daha sonra kendisi gitmiştir. Görüşme bir buçuk saat sürdü. Görüşme sırasında John Priest, küçük traktörüm de dahil olmak üzere bir sürü ıvır zıvırın bulunduğu büyük kulübeye gidip yolumdaki ve park alanındaki karı temizlemeyi kendine görev edinmişti.

Bunu yaptığı zamanın bir kısmında, yan verandadan izledim, ailemi dinledim, mutlu ve birlikte ve kutluyorlardı ve beni uzun mesafeden bu duyguya çekmeye çalışıyorlardı ve bunu içimde kabardığını hissettiğimi inkar ettiğim bir şeyle yaptım.

Bu onun için süper harika bir şeydi. Ailemle vakit geçirmemi sağladı. Sürekli çalışmaya ara vermemi sağladı.

Geri döndüğünde ona teşekkür ettim. Cevabı, "Şili sosu." oldu.

Bunu, belalıların minnettarlık konusunda iyi olmadıkları anlamına aldım. Bunu da not etmişim.

Love Actually'yi kutusuna koyup televizyon sehpasının üzerine fırlatırken, "Arkadaşlarla aramız iyi," dedim.

Tam o sırada bir başka soru sorarak beni şaşırttı, bu seferki ilkinden daha kişiseldi.

"Neden orada değilsin?"

"Kulübelerim kiralık."

Red'i oyuncuya sokmayı bitirdi, döndü ve gözlerini bana dikti.

"Neden orada değilsin?"

İçimi çektim.

Sonra açıkladım. "Satın almam gereken bir

SUV var." Başını yana eğdi. "Ne?"

"Almam gereken bir SUV var," diye tekrarladım. "Ve babama, burayı işletmem için bana verdiği parayı geri ödemek için para biriktiriyorum. Bunu faizle yapıyorum, bu yüzden biraz zaman alıyor. Ve cipimi nakit olarak alıyorum çünkü finanse etmek istemiyorum. Kulübeler doluyor ve neredeyse her zaman birkaç tanesini kiraliyorum, ancak düzenli değil ve yeterince uzun süredir burada değilim ve kulübeler, ne tür bir gelir elde edeceğimi anlamak için kiralamaların nasıl gittiğini değerlendirecek kadar düzenli bir şekilde kiralanmıyor. Bu yüzden temkinli davranıyorum. Ve paraya ihtiyacım var."

Artık bana bakmadan sandalyesine doğru ilerledi ve gövdesini katlayarak o.

Yapmadığı şey cevap vermektir. Kumandaya uzandım.

İşte o zaman tekrar konuştu. "Neden buraya gelmediler?"

"Ev daha yakın ve annemle babamın kocaman bir evi var." Bakışlarını hissettim ve ona doğru baktım.

"On bir kabininiz var," diye işaret .

"Ev evdir Rahip ve kız kardeşimin ilk torunu yeni doğdu. Benim Annem ve babam Oklahoma'da, babamın büyüdüğü, onun büyüdüğü, benim, erkek ve kız kardeşlerimin büyüdüğü çiftlikte yaşıyorlar. Lacey'nin ilk bebeğini doğurmasıyla birlikte, bu Noel'in olması gereken yer çiftlikti."

"Çocuğuyla tanıştın mı?" diye sordu. Başımı salladım.

Boş televizyona baktı.

Bunu filmi çalıştırma zamanının geldiğine dair bir işaret olarak aldım ve öyle yaptım.

Priest sessizce "Aileden daha önemli bir şey yok" demeden önce on dakika geçmişti.

Sözleri nefesimi tutmama neden oldu, çünkü haklıydı. Finansal darbeyi göze almalı, Glacier Lily'yi kapatmalı ve Noel'i ailemle geçirmek, yeğenimle tanışmak, müstakbel baldızımı daha yakından tanımak ve sevgili amcamla bir araya gelmek için birkaç gün ayırmalıyım.

Gerçekten yapmalıyım.

Ayrıca nefesimi tuttum çünkü bu sözler ondan gelmişti ve benimle burada olduğu için şaşırtıcıydı, benim için olduğu gibi onun için de bir yabancıydı.

Bu da demek oluyordu ki ya hiç ailesi yoktu ya da bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu biliyordu çünkü bir yerlerde ailesini kaybetmişti. Bu arada her iki seçenek de bana pek uymuyordu.

Ama sonuçta, içten içe onun böyle hissetmesinden hoşlandığımı inkar edemezdim.

Cevap vermeme sırası bendeydi ve vermedim.

Bir kurabiye kutusuna uzandım, yerleştim ve filmi izledim.

* * * *

"Demek belalılar sıcak kakao içiyor," dedim.

"Evet," diye onayladı John Priest.

Fincanımdan çıkan buhara sııttım ve yan verandamdaki Adirondack sandalyeme oturmadan önce etrafıma sardığım battaniyenin içine daha da sokuldum, Priest yanımda.

Gözlerim ağaçların arasından, Priest ve benim soğukta ve karda oturup, tonlarca film, iyi yemek, Priest'in tıka basa yediği bir akşam yemeğinden sonra gecenin geç saatlerinde kakao içmemize hafif ama yine de neşeli bir his vermek için karanlıkla savaşılan parıldayan Noel ışıklarına odaklanmıştı - ördekten aldığı ilk ısırık yüzünün bir an değişmesine neden oldu, bana sevdiğini gösterdi, ona sağlıklı olandan daha fazlasını vermek istememe neden oldu.

Noel neredeyse bitmek üzereydi ve iyi bir gün değildi. Mükemmel bir gündü. Konuşkan bir arkadaş değildi. Sıcak değildi. Sevecen değildi. Gülümsememişti bile.

Ama bu onun iyi bir arkadaş olmadığı anlamına gelmiyordu. Bu, kendine özgü bir şekilde, kelimeler ya da hatta bakışlar olmadan orada olmaktan memnuniyet duyduğunu ifade etmediği anlamına gelmiyordu. Arkadaşlığım. Yemeğimi. Aptallığım. Sadece

Tatilde iyi bir insanla güzel bir yerde olmak. Bu onun için bir anlam ifade ediyordu ve bunu bana ilettili.

Ve bunu biliyordum çünkü orada oturuyorduk, sadece benim ara sıra aptalca bir şey söylememle bozulan rahat bir sessizlik içindeydik çünkü aptallığımdan hoşlandığını hissediyordum. O kadar ki, bu onun için rahatlığın içine rahatlık katıyordu.

Nehrin akışını dinledim, gecenin durgunluğunun beni örtmesine izin verdim, battaniyemin içinde karnımda sıcak kakao ile ısındım ve kesinlikle yanımdaki adamın arkadaşlığıyla ısındım.

Sessizce iç çektim ve güzel huzurun içinde daha da rahatladım.

"Biz değişmeyiz."

Bu Priest'ten geldi ve sessiz geldi. Çirkin değil. değil. Kaba değil. Ama sert.

Ve içimdeki fokurdama durdu. "Tamam," diye fısıldadım.

"Nezaketiniz için teşekkür ederim," diye devam etti. "Güzel," dedim usulca.

"Sen iyi bir kadınsın Cassidy."

Gözlerimi kapadım, açtım ve "Teşekkürler" diye mırıldandım.

"Ama biz değişmeyiz."

"Anladım."

Başka bir şey söylemedi.

Dudaklarımı yaladım ve kakaomdan bir yudum aldım.

Gece daha az durgun değildi. Manzara daha az güzel değildi. Ama huzur gitmişti.

Kakaomu yudumladım ve bir karar vererek fincanın dibine indim.

Yani korkutucuydu. Yani belalıydı. Bu yüzden, asla açmayacağını birden fazla kez açıkça belirttiği bir şekilde kapalıydı.

Umurumda değildi.

Elime geçeceğini bildiğim tek bir vardı ve onu kullanacaktım.

Hiçbir şey vermeyecekti, bunu biliyordum. Bu da umurumda değildi.

Yapmam gerekeni yapacaktım.

Yapmayacaktım.

İhtiyacım olanı alacak ve istediğimi verecektim.

Bu nedenle, üzerimi açıp ayağa kalkarken "Bu gecelik bu kadar yeter" dedim.

Rahip sessizliğini korurken battaniyeyi koluma attım ve sandalyelerimizin arasında ilerlemeye başladım.

Sandalyesinin yanında durdum ve ağaçları seyrederken ona baktım.

"Bunu duymak istemediğini biliyorum," diye sessizce başladım. "Dostça davranmadığını biliyorum. Ama umurumda değil. Bugün hâlâ Noel ve ben hâlâ dostça davranabiliyorum ve sen de bunu kabul edeceksin."

Hareket etmedi ve konuşmadı. Ben konuştum.

"Güzel bir Noel'di, John."

Gergin olduğunu görmedim ama kesinlikle hissettim. Bu beni durdurmadı.

"Berbat bir tatil olacaktı ama sen geldin ve tatili güzelleştirdin. Sonsuza dek hatırlayacağım, yabancı olmayan bir yabancının beni yalnız bir tatilden kurtardığı yıl."

Cesaretimi kaybetmeden önce ona doğru eğildim, dudaklarım kulağının dibindeydi. O kadar yakındım ki, kokusunu alabiliyordum. Ve bu onun kokusuydu. Kolonya değil. Tıraş losyonu değil.

Hepsi

rahip.

Heavenly.

"Bunun anlamı çok büyüktü," diye fısıldadım. "Bunun için sana teşekkür ederim, John Priest."

Başımı hareket ettirdim, o kıpırdamadan dururken dudaklarım şimdi şakağında.

"Mutlu Noeller," diye bitirdim usulca, dudaklarımı şakağının ötesindeki siyah saçlara değdirdim ve o beni tersleyip bana verdiği tüm iyiliği elimden alamadan hızla kapıya koşup içeri girdim.

Evin kilitli olduğundan emin oldum (elbette Priest'in girebilmesi için mutfakın yan kapısı hariç), ancak Priest'in yatağa gitmesini sağlamak için birkaç ışığı açık tuttum.

Kendi yatağıma girdim ve uzun süre orada yatıp dinledim.

Uzun süre gelmedi. Çalar saatime baktım ve bir saatten fazla olmuştu.

Ancak koridordaki kapının kapandığını duyduğumda gözlerim nihayet kapandı ve uyuyabildim.

Ve misafir odamdaki adamın bir saatten fazla bir süre boyunca dışarıda sessizce, kıpırdamadan oturup savaştığını bilmeden uyudum.

O kazandı.

Ama o
kaybetti. Ve
ben de
kaybettim.

Çünkü ertesi gün ben kalkmadan gitmişti, ama kayıt defterime üç yüz dolarlık banknot bırakmış, ona gösterdiğim nezaketi, parasını ödediği için geri almıştı.

İki ay sonra geri döndüğünde Noel onu değiştirmemişti. On bir numaralı kulübeyi kiraladı. Nakit ödedi. Birkaç kelime konuştu. Giriş yaptıktan sonra onu zar zor gördüm. Çıkış yaparken de anahtarı kapımdaki posta deliğine soktu.

Ondan üç ay sonra, yine aynı. Altı ay sonra
yine aynı.

Bu dört yıl sürdü.

Dört.

Kendime bunu yapmayacağımı söyledim ama her ihtimale karşı on bir numaralı kulübeyi geldiğinde açık tuttum. Dolu olduğumda kiraladığım son kulübe hep orası olurdu.

Ve bunu her geldiğinde değil ama tutarlı bir şekilde- ona vermem gereken tek şeyin benim için açık olması için yaptım.

* * * * *

Bu böyleydi.

Ve öyle de kaldı. O geceye kadar.

O gece hayatım boyunca geçirdiğim en güzel gece olacaktı.

Aynı zamanda başıma gelen en kötü şey olacak bir gece.

Dördüncü Bölüm

Bal

Yüksek sesli müziğin başladığını duyduğum anda gözlerim açıldı. Biliyordum.

Ailenin görünüşünden bir sorun çıkacağını biliyordum.

Üç oğlan, hepsi aynı yaşta, belli ki kardeş değiller ve on sekiz yaşından bir gün bile büyük olamazlar.

İki ebeveyn süslü bir Escalade'de, çocuklar ise pek de süslü olmayan bir Navigator'da. Onları bir kulübeye yerleştiren ve o zamandan beri görmediğim iki ebeveyn. Onları içeri aldılar çünkü Colorado Dağları'ndaki harika kulübelerin sahibinin bahar tatili eğlencesi için can atan üç reşit olmayan çocuğun kulübelerinden birinde yalnız kalmasına izin vermeyeceğini biliyorlardı. Onları içeri aldılar ve muhtemelen yamaçlara daha yakın olan kendi süslü evlerine yerleşmek üzere yola çıktılar.

Onları içeri aldı ve arabaları, kıyafetleri, snowboardları ve tavırlarıyla bu çocukların yapmaya hak kazandıklarını düşündükleri şeyi yapmaları için bahar tatillerine bıraktı.

Ne isterlerse onu yapıyorlardı.

Şimdiye kadar her şey çok iyiydi. Üç gün ve çoğunlukla orada değillerdi. Gürültü yok. SUV gitmişti. Büyük ihtimalle yamaçlara vurup başka yerlerde eğleniyorlardı.

Yatmaya gitmişim ve otoparkı kontrol ettikten sonra yaptım. Baktığımda gitmişlerdi.

Artık geri döndüklerini biliyordum.

Yorganı üzerimden attım ve çabucak giyindim. Kot pantolon. Sütyen.

Termal. Çorap.

Botlar.

O kadın kulübelerimden birinde saldırıya uğradığından ve Priest buna sinirlendiğinden beri yatağımın yanında tuttuğum beyzbol sopasını aldım. Çıkarken el fenerimi de aldım.

Antredeki ışıkları açık bıraktım, dışarı çıkarken dışarıdaki hareket sensörlü ışıklar yandı. Kapıyı kilitledim, el fenerini açtım ve hızlı adımlarla yüksek sesli müziğin yayıldığı kulübelere doğru ilerledim.

Mart ayının sonlarıydı, hala yüksek sezundu ve şimdi bahar tatili sezonuydu. Son birkaç yıldır ülke resesyona girmişti ama ben bir şekilde bunu atlatmışım. Kiralar ara sıra düşüyordu ama her zaman üçten fazla müşterim vardı.

Bu da işime yaradı. Ekonomi iyiye gidiyordu ve kiralamalarım artıyordu. O sırada dokuz kabin kiralamıştım.

Yolda yürürken başım sağa, yine kiralık olan on bir numaraya doğru döndü. Rahip oradaydı.

İki gündür oradaydı. Onu kontrol ettim ve her zamanki gibi onu göremedim.

Ancak tam o anda kulübesi karanlıktı ve dışarıda park etmiş siyah bir Suburban yoktu.

O başka bir yerdeydi.

İlginç. Saat onda otoparkı kontrol ettiğimde oradaydı. Geç saatlere kadar dışarıda kaldığına dair hiçbir fikrim yoktu, çünkü dikkat etmemeyi alışkanlık haline getirmiştım.

İlginçti ama beni ilgilendirmez.

Son dört yılda Suburban'ını yenilediğini düşünerek yürümeye devam ettim. Kalmaya geldiği zamanların çoğunda hâlâ yanları çamur içindeydi ama artık daha yeniydi. Daha yeni olması onun için önemli değilmiş gibi görünüyordu. Eskisine gösterdiği özeni ona da gösteriyordu.

Yeni bir araç alma konusunda yalnız değildi. Üç yıl önce, koyu yeşil bir Range Rover almıştım. Benim bebeğimdi. Onu çok sevmiştim. Benim arabamdan çok daha iyiydi. Özellikle de Costco'ya gidip toptan çamaşır sabunu almam gerektiğinde.

Ayrıca son dört yıl içinde bir sürü şey daha oldu.

Öncelikle tüm kabinleri yeniden izole ettirdim. Soğutucular taktırdım. Fırınları yeniledim. Kulübelerin araziye bakan tüm pencerelerine çiçek kutuları yerleştirdim ve birkaç hafta içinde onları parlak çiçekler ve yemyeşil yeşilliklerle dolduracağım. Geceye daha fazla ışık katmak ve bunu çekici, ilginç ve davetkâr bir şekilde yapmak için otoparkın yanındaki birkaç kavağın etrafına kalıcı peri ışıkları sardım ve ormanın içine yerleştirdim. Zaman ayarlıydılar. Alacakaranlıkta açılıyor, on bir buçukta kapanıyor ve beş loş tepegözün alanı aydınlatma işini yapmasına izin veriliyordu.

Bu, artık gitmiş oldukları anlamına geliyordu.

Dahası, karlar eridikçe kır çiçekleri de gelmeye başlayacaktı. Rastgele ve düzenli olarak tohumlar attım ve aklıma gelen her yere soğanlar ekdim. Ağaçların arasında, kulübelerin etrafında, evimin etrafında, ama nehir kıyısında yukarı ve aşağı doğru yoğunlaştım. Bazıları tutmadı, ben de

Bunu defalarca yaptım (ve yakında tohumlarla, sonbaharda ekeceğim soğanlarla tekrar yapacaktım) ve her yıl daha fazla çiçek açtım, yaz ayları boyunca renk patlaması yaşadım ve mülkümün tamamını daha da güzelleştirdim.

Evimin ana banyosunu da yeniletmişim, neyse ki bunu kendim yapmamıştım. Tüm çiçekli duvar kâğıtlarından kurtuldum ve duvarları istediğim gibi boyadım ya da kâğıtla kapladım. Tüm zeminleri yeniden döşemişim (gerçekten yaptığım bir şeydi, zahmetli ama buna değirdi).

Daha da ötesi, bazı gösterişli, kadifemsi ya da çiçekli mobilyalardan kurtulmayı ve yerlerine bana uygun parçalar koymayı başarmıştım. İlginç parçalar. Rahat parçalar. Aydan aya, santim santim benimle ilgili hale gelen evime girdiğimde görmekten hoşlandığım şeyler.

Ayrıca Milagros'u kabinlere yardım etmesi için tutmuştum. Onları temizliyor ve bir müşteri gittiğinde çarşafı değiştiriyordu. Zaman zaman kocası Manuel'le birlikte benim evimde de kalıyordu, böylece ne zaman bir ortam değişikliğine ihtiyaç duysam müşterilere yardımcı olabiliyordu.

Onun olması inanılmaz yardımcı oldu.

Bu, yatılı olarak gidebileceğim anlamına geliyordu ki öyle de yaptım. Bu, nadiren de olsa ilçede ve komşu ilçelerde gezintiye çıkabileceğim anlamına geliyordu. Ve sadece broşür bırakmak ve ilan panolarına broşür yapıştırmak için değil, keşfetmek, alışverişe çıkmak, yürüyüşe çıkmak, hayatı ilginç kılan türden küçük maceralar yaşamak için.

Milagros'a sahip olmak aynı zamanda yerel festivallere gidebileceğim anlamına da geliyordu. Bu, kasabaya gidebileceğim, bir şeyler içebileceğim, artık arkadaşça tanıdıklar değil, kesinlikle arkadaş olan bazı arkadaşlar edinebileceğim anlamına geliyordu. Gidip kasabadaki barda ya da çok uzak olmayan Gnaw Bone'da canlı müzik dinleyebilirdim.

Bir hayatım olabilir.

Gerçekten hayallerimi
yaşayabilirdim. Ve bir hayatım
vardı.

Sadece rüyayı yaşamıyordum.

Bunu biliyordum.

Bir şeyler eksikti.

Sadece ne olduğunu bilmiyordum.

Hatta biriyle çıkmıştım (ve yatmıştım). Ne yazık ki, bu erkeklerin hiçbiri işe yaramadı ve her zaman bir erkeğim varmış gibi değildi. Ama en azından Milagros'la havadan sudan konuşmaktan, o istediğinde evine yemeğe gitmekten ya da şehirdeki kız arkadaşlarımla takılmaktan daha fazlasını yapabilecek bir arkadaşlığım vardı.

Bildiğim kadarıyla, ki onu hiç tanımadığım için pek de tanımıyordum, John Priest için değişen bir şey olmamıştı, güncellenmiş bir cipi olması dışında.

Belli belirsiz bir şekilde -ki bu, kapatmadan önce merak etmeme izin verdiğim tek yoldu- sabahın birinden sonra nerede olduğunu merak ettim.

Sonra kulübelere odaklandım, çocukların olduğu kulübe bir fener gibi yanıyordu, ama daha da kötüsü, iki yanındaki kulübelerin ve üç tanesinin daha ışıkları . Işıkların açık olduğunu biliyordum çünkü muhtemelen şu anda cep telefonumu arayıp bu saçmalıkla ilgili bir şeyler yapmamı istiyorlardı.

Sopayı sıkıca kavrayıp altıncı kamaranın merdivenlerini tepinerek çıkarken tansiyonumun yükseldiğini hissettim. Ufuk kulübesi. Duvarlarında ufuk manzaralarının baskıları bulunan, Rocky Dağı ufkunun sessiz mavileri, grileri ve morlarıyla boyanmış kulübe.

Navigator ve başka bir SUV ön taraftaydı. Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı çaldım. Yüksek sesle.

Müzik hızla çalmaya başladı. Kapının açılmasından çok daha hızlı.

Aslında, kapı hiç açılmadı.

"Aç kapıyı!" diye bağırarak çekiçle vurdum.

"Kim o?" bağırdı bir erkek çocuk sesi.

Kim olduğumu paylaşmadım çünkü o benim kim olduğumu biliyordu.

Bunun yerine, "Derhal kapıyı aç yoksa polis çağırırım!" diye tehdit ettim.

Kapı açılana kadar birkaç dakika geçti. Ama çok uzağa değil. Yemek ambalajları, bira kutuları (aslında sehpanın üzerinde bir bira kutusu piramidi vardı ve hiç de küçük değildi, nasıl oluyordu da Amerika'nın gençleri böyle aptalca şeyler yapmaktan vazgeçmiyordu? Tam olarak iki tane.

Üstte bir çocuk.

Altta bir kız var.

Bir başka kız da kanepede değil, ayaktaydı. Kapı açıldıktan birkaç dakika sonra gözden kayboldu.

Kapıyı açtığı dar alanı dolduran uzun boylu, oldukça kaslı, çok formda ve anne babasının gerçek oğlu olduğunu tahmin ettiğim çocukla birlikte içimi bir korku kapladı.

"Neye ihtiyacınız var?" diye sordu.

"Kapıyı aç ve beni içeri al," diye talep ettim.

Kapıyı açmadı.

"Müzik için üzgünüm. Bir daha açmayacağız."

Gözlerini tuttum ve ona "Ailenle konuşmam gerek" dedim.

Tamamen değil ama yüzünü göremeyeceğim şekilde yer değiştirdi. Sonra geri döndü ve "Uyuyorlar" dedi.

Gerçekten o kadar aptal olduğumu mu

düşünüyordu? "Onlarla hemen

konuşmam gerek."

"Belki onlarla sabah konuşabilirsin," diye önerdi. Ugh.

Ne serseri ama.

Elimi fenerle birlikte kapıya koydum ve ittim. Çocuk geri itti.

"Ailen burada mı?" diye sordum.

"Sana söylemiştim." Sabrını kaybediyordu ve bunu gösteriyordu. Kesinlikle bir serseri. "Uyuyorlar."

"Oğlum, bu oyunu oynamayalım," dedim. "Ailen orada değil." "Oradalar," dedi inatla.

Başımı salladım, onunla işim bitmişti.

"Aç şu kapıyı," dedim alçak sesle ve sessizce. "Derhal."

Gözleri yana kaydı, sonra tekrar bana döndü ve çenesini kaldırdı.

"Davet edilmediğin sürece buraya gelebileceğinden emin değilim."

"Ben vampir değilim, evlat. Davet edilmeme gerek yok. Ama ölümsüz olsam bile, bu mülk bana ait. Şimdi, aç şu lanet kapıyı. *Hemen.*"

Kapıyı daha sert bir şekilde iterek bana doğru bastırdı ve "Yarın tekrar gel" diye emretti.

"Aç yoksa ben-"

Sözümü bitirmedim. Çocuğun gözleri yukarı fırladı, korkuyla anında genişledi ve sonra kapı o kadar hızlı açıldı ki, çocuk tökezledi ve ben içeri düştüm.

Dizlerimin üzerine çökmek üzereyken sopamı ve el fenerimi kaybettim ve düşüşümü hafifletmek için ellerimi dışarı atmam gerekti.

Ama yere düşmedim. Çünkü bir kol ortama dolandı ve ayaklarımın üzerinde sabit durmam için beni yukarı çekti.

Kol orada kaldı, demir gibi, karnımın etrafında kilitlendi, sırtımı sert bir çerçeveye sıkıca oturmaya zorladı ve Priest'in "Sik beni" diye homurdadığını duyduğumda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Aniden orada olmasının şaşkınlığını üzerimden atmam bir saniye sürdü.

Sonra gördüğüm ve *kokladığım* her şey içime çöktü.

Üç çocuk oradaydı, ayrıca iki kişi daha vardı, hepsi iri yarı ve hantaldı. Her yerde bira kutuları vardı, ayrıca Jack Daniels ve Absolut, her ikisinden de birkaç şişe, bazıları yanlarına devrilmiş, güzel örgülü halılarına ve muhteşem zeminlerime sızıyordu, aynı şekilde bira kutularından bahsetmiyorum bile.

Hava kustumuk, bira, içki, sigara ve esrar kokuyordu. Aslında odada asılı duran bir duman bulutu vardı ve derme çatma kül tablaları vardı, bunlar parçalanmış bira kutularıydı. Pek iyi çalışmıyorlardı. Bunu biliyordum çünkü sehpa da yanıklar vardı.

Ayrıca kot pantolonlu, kazaklı ve çizmeli bir kız da köşede kış üstü yatıyordu, çocuklardan biri etkisiz bir şekilde onu vücuduyla saklamaya çalışıyordu. Kız köşede kış üstü yatıyordu, dizleri yukarıdaydı, kendi içine kıvrılmıştı, yüzü bacaklarına gömülmüştü ve hıçkırıyordu.

Priest ve ben zorla içeri girdiğimizde (Priest girdi, ben yuvarlandım) başka bir çocuğun üstünden atlادığı bir kız daha vardı.

Kanepede yatan oydu, belli ki baygındı, giysileri yamuktu, yukarı itilmiş kazağı yukarı itilmişti ve sütyenini görebiliyordum.

Kafamda bir baskı oluştu ve patlamak üzereydi ama patlamadı çünkü o anda elimde çok daha büyük bir sorun olduğunu fark edecektim.

Bu sorun Priest. "Ona zarar mı verdin?"

Sesi alçak, derin, sessiz ve ölümcül geliyordu.

"İçkiyi bize ailem aldı," cevap verdi çocuk, sorusuna cevap vermedi, çenesi yukarıda, vücudu tetikte, gözleri korkmuştu.

"Ona... zarar verdin mi?" Rahip tekrarladı ve ben de ona bakmak için boynumu büküm.

Oh, evet.

Elimde çok daha büyük bir sorun vardı.

"Burada olduğumuzu biliyorlar. Bütün bunları sorun etmiyorlar," diye cevap verdi çocuk. Birdenbire, Rahip'e karşı tutulmuyordum.

Birdenbire kendi ayaklarımın üzerinde duruyordum, Priest odanın öbür ucundaydı, Priest'in duvara yapıştırdığı çocuk iki santim ötede duruyordu, çenesi eğikti, yüzü burun buruna gelmişti, çocuk hareket etmiyordu, tahminimce Priest'in dehşet verici varlığının gücü yüzünden.

Bir kolunu arkasına atarak hâlâ kışının üzerinde duran ve hıçkırarak ağlayan kızını gösterdi.

"Ona zarar... verdin mi?" diye hırladı.

"Esrara bir şey katılmıştı," diye cevap verdi çocuk hızla, gözleri kocaman, vücudu gergin, korku dalga dalga yayılıyordu. "Bilmiyorduk. İçti ve tuhaflaştı, bu yüzden hiçbirimiz içmedik. Kimse ona dokunmadı. Bir saattir falan ağlıyordu."

Priest, "Kanepedeki kız," diye ısırdı.

"O... o..." diye söze başlayan çocuk, muhtemelen kendini dağıtmamaya konsantre olabilmek için yarıda kesti, ki yüzü de bunu yaptığını ya da buna yakın bir şey yaptığını gösteriyordu.

Bunun üzerine, ne kadar korkutucu olursa olsun Priest'in işini yapmasına izin vermeye karar verdim ama öncelik vermem gerekiyordu. Kanepedeki kıza doğru koştum, kazağını indirdim ve müşterilerin televizyonlarının önünde ya da verandalarında sarılmaları için bıraktığım örtüyü alıp üzerine attım.

İnledi, yer değiştirdi ve sonra gevşedi.

Tamamen giyinikti, ayakkabıları bile ayağındaydı, bunu iyiye işaret olarak kabul ettim.

"Bu kulübeyi terk edersen, boynunu kırmadan önce bacaklarını kırarım."

Bu ses Priest'ten geldi ve gözlerim hala çocukla burun buruna olduğunu, yani onunla konuşmadığını görmek için ona kaydı. Bu yüzden kapıya doğru baktım ve kanepede kızın üzerine çıkmış olan çocuğun kaçmaya çalıştığını gördüm.

Priest'in sözleri üzerine çocuk durdu ve tamamen hareketsiz kaldı, adem elması sallanıyordu, bakışları Priest'in sırtına yapışmıştı.

Bu da belalıların kafalarının arkasında gözleri olduğunu ve liseli serserilerin tamamen aptal olmadıklarını gösteriyordu çünkü emin olamıyordum ama Priest'in tehdidinin tamamen boş olmadığına dair bir sezgim vardı.

"Polis mi istiyorsunuz?"

Bu da Rahip'ten geldi ve kimse cevap vermedi, çünkü çocuklar açıkça polis istemiyorlardı ve onlara neden seçim hakkı verdiğini bilmiyordum.

Başını çevirdi ve kaşlarını çatarak beni kıştırdı.

"Cassidy," dedi öfkeli bir .

Ağzımı açtım ama tek kelime edemeden bir kızın kırık sesi haykırdı: "Başımız belaya girecek! Başımız belaya girecek! Polisi arayamazsın! Bursumu kaybederim ve Peyton'ın ailesi *çıldırır*!"

Ona bakıyordum, durduğunda nazikçe "Canını yaktılar mı tatlım?" diye seslendim.

Başını sertçe salladı. "Hayır. Hayır. Sadece parti yapıyorduk."

"Peyton'a zarar verdiler mi?" Elimle kanepedeki kızı işaret ederek sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben... ben... siz buraya gelmeden önce onu kızın üzerinden alıyordum. Çok uzağa gidemedi."

"Emin misin?" diye sordum.

Başını salladı, hızla aşağı yukarı salladı.

Ona doğru yaklaştım ve çömeldim, gözleri yol boyunca beni takip etti.

"Şu anda bana gerçeği söylemeyerek ona iyilik yapıyorsun" derken onları tutmaya devam ettim.

Tekrar başını salladı. "Bizi buradan çıkaracaktım. Çıkaracaktım. Söz veriyorum. *Yemin ederim*. Bunun olmasına izin vermeyecektim. İttiğim şeyin etkisi geçiyordu. Ve Peyton'ın evde bir erkek arkadaşı var. Bir şey olursa, kendini kaybedip ondan ayrılır ve Peyton bunu asla atlatamaz."

"Bana söz ver," diye fısıldadım.

"O... o... o bir pislik," diye fısıldadı, gözleri benden öteye, Peyton'ın üzerindeki çocuğun durduğu yere kaydı. "Ama çok uzağa gidemedi."

"İçeri girdiğimizde ona yardım etmiyordun."

"Çünkü kapıyı üzerine kapatmasına izin vermiyordun ve yakalandıklarını biliyordum. İçeri giriyordun. Ona yardım ediyordun ve sonra kapı açıldı ve ben de yoldan çekildim."

Kamaramda olabilecek en kötü şeyin olup olmadığını anlamaya çalışmak için tanımadığım genç, sarhoş, korkmuş bir kızın yüz hatlarını araştırdım.

Bana baktı, bakışlarımı tuttu, onunki ıslak ve korkmuştu ama tereddütsüzdü.

"Buradan gitmek istiyorum," diye

fısıldadı. "Araban var mı?" diye sordum.

Tekrar başını salladı. "Biz de onlarla geldik. Peyton'la yola kadar yürüyecek, sonra da bir taksi çağıracaktım."

"Nerede kalıyorsun?"

"Vista Real Condos, yamaçların yanında."

Biliyorum anlamında başımı salladım, doğruldum ve Priest'e döndüm.

"Kızları eve götürüyorum."

Rahip bana ters ters baktı ama çenesini kaldırdı. "Sen onlarla ilgilen, ben bununla ilgileneceğim," dedi.

"Bunun" ne olduğunu ya da bununla nasıl başa çıkmayı planladığını ve umurumda da değildi.

Tek bir şeyi önemsiyordum.

Ben de kulübeye doğru yürüdüm ve ona yaklaştım.

"Buranın temizlenmesini ve onların buradan gitmesini istiyorum, Priest. Tertemiz olsunlar ve *gitsinler*," diye tısladım.

"Halledilecek," diye cevap verdi ters bir şekilde.

Gözlerinin içine baktım, başımı salladım ve döndüm.

"Ben arabamı alacağım. Sen Peyton'ı uyandır. Tamam mı?" Kıza söyledim.

Ayağa kalkmak için kendini zorluyor ve yüzünü siliyordu ama yine de "Evet" demeyi başardı.

Kapıya doğru ilerledim, durdum ve gözlerimi orada duran çocuğa diktim.

"Bir gün," dedim, sesim yumuşak, tonum çirkindi. "Kız bebeklerin olacak. Bir gün, dünyadaki her şeyden daha çok seveceğin kızların olacak. Ve sonra bir gün gelecek, haftalar, aylar, lanet *yıllar*," ona doğru eğildim, sesim yozlaşıyordu, "bu geceyi hatırlayarak uyanık yatacaksın. O kıza ne yaptığını hatırlayarak. Lanet olası bir pisliğin senin kızlarından birine bunu yapmasından korkacaksın. Bunun olabileceğini bilerek, çünkü biliyorsun, böyle bir pislik olduğun için, dışarıda senin gibi tonlarca pislik var."

Yüzü soldu ve boğazı düğümlendi.

"Bu gece yaptığın şeyin yapacağın bebeklerin başına gelmemesi için Tanrı'ya dua ediyorum," dedim sessizce. "Ama bunun korkusuyla yaşayacağın için çok heyecanlıyım."

Bunun üzerine, cipimi almak için dışarı çıktım.

* * * * *

Annabelle (Rover'ımda bana adını söyledi) ve Peyton'ı Vista Real'e götürdüğümde, kışlarını apartman dairelerine soktuğumda (ayrıca ebeveynleri yoktu, bu insanlar ne düşünüyordu?) ve bir saat boyunca kusan Peyton'la uğraştığımda - ardından Peyton kanepede sızlanırken, onu kucaklayan ve sallayan Annabelle'e kıvrılmış halde onlara dersimi verdim - ve eve döndüğümde, saat sabahın dördünü çoktan geçmişti.

Doğruca altıncı kulübeye gittim.

Navigator yoktu. Diğer SUV de gitmişti.

Priest'in Suburban'ının dışarıya park edildiği on bir numaralı kabin de dahil olmak üzere tüm kabinler gibi karanlıktı.

Görünüşe göre, Rahip görevini yerine getirmiş ve sonra biraz uyumak için yatmıştı.

Bunu üzücü buldum. Biliyordum, hissediyordum ama bu duygunun beni geçirmesine izin vermedim.

O Rahip'ti ve bunu kabul etmek zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.

Yine de Rover'ımdan indim, kabine doğru yürüdüm ve kapıyı açmak için ana anahtarımı kullandım.

Işık düğmesini çevirdim ve içeriinin tertemiz olduğunu gördüm. Havada koku vardı, bu da muhtemelen halıları şampuanlamam ve evi havalandırmam gerektiği anlamına geliyordu ama sehpadaki sigara yanıkları dışında üç saat önce çöpe atıldığını gösteren hiçbir şey yoktu. Yatak odalarını ve banyoyu bile dolaştım ve temizlenmiş olduklarını gördüm. O ezik çocukların evde kaldığına dair bir çift iç çamaşırı bile yoktu.

Bu konuda biraz daha iyi hissederek (*biraz*), Priest'in benim için kanepeye bıraktığı sopamı ve el fenerimi aldım, çıktım, kapıyı kilitledim ve Rover'ımı eve sürdüm.

El fenerim ve sopamla içeri girdim, ikisini de eski sahiplerinden kalan ve saklamak istediğim birkaç şeyden biri olan yakışıklı, oymalı, antika salon ağacının koltuğuna bıraktım.

Antredeki ışığı açık bırakıp doğruca karanlık mutfığa yöneldim.

Bunu yaptım çünkü burbon oradaydı.

İçkilerimi sakladığım dolaba ulaştım ve tam ona uzanıyordum ki arkamdan bir ses geldi.

"Neden bir erkeğin yok?"

Sıçradım, döndüm ve mutfak masamda oturan iri gölgeye baktım (benim masam, eski sahiplerinin değil, onlarınki gitmişti - hafifçe kullanılmış, meşe, eğimli ok sırtlı sandalyeler, masayı tutan kalın, sağlam, oymalı, muhteşem bir bacak - *Craig's List*'ten bulmuştum, yerel ve çılgık atan bir anlaşma).

Priest'e baktım, nefesim ağırlaştığı için konuşmakta zorlanıyordum.

"Neden bir erkeğin yok?" diye tekrarladı. "I-

"

Sandalyesinin ahşap zemine sürtündüğünü duydum ve ayağa kalktığında vücudum dikleşti, gölgeli varlığı odanın karşısında bile bir tehditti.

"Hayatım boyunca gördüğüm en güzel kadınsın," dedi, sesi kısıktı ama beni çok korkutacak şekilde titreşiyordu.

Ama nefesimi kesen onun sözleriydi.

"Senin gibi görünen bir kadının nasıl olur da lanet olası bir erkeği olmaz?" diye sordu.

"John-" diye zorladım.

"Bu benim adım değil," diye kestirip attı, ani öfkesi odayı kaplamıştı. "Bunun benim adım olmadığını biliyorsun Cassidy."

"Tamam, Rahip-" Tekrar denedim.

Bana doğru tehditkâr bir şekilde eğildi.

"Bu benim adım da değil ve bunu sen de biliyorsun," diye ısırdı. "Biliyorsun kadın. Sen de *biliyorsun*. O zaman neden bana bir kulübe kiralityorsun?"

Cevap vermedim çünkü bunun bir cevabı yoktu. İkimiz de biliyorduk. İkimiz de ona bir kulübe kiralamaya hakkım olmadığını biliyorduk.

İkimiz de biliyorduk.

"Her gösterimde Tanrı'ya dua ediyorum, evinizin önünde bir kamyon daha olsun, yatağınızda bir adam olsun diye. Her gösterdiğimde, hiçbir şey yok. Yalnızsın. Nedenine dair hiçbir yok. Sen böylesin. Şapşal. Tatlı. Çalışkan. Dışarıda verandada oturup sessizce oturmaktan, hiçbir şey ve nehrin akışını dinlemekten mutlu. Göründüğün gibi. Erkek yok mu?" İnançsızlıkla başını salladığını gördüm. "Bu hiç mantıklı değil. Sonra bana yolu göstermen gerektiğini bilerek bir kulübe kiralityorsun ve bu daha da mantıksız geliyor."

"Kalacak bir yere ihtiyacın var ve benim de paraya ihtiyacım var," diye belirttim.

"Paraya *ihtiyacın* vardı Cassidy," diye karşılık verdi hemen. "Başlangıçta bahanen buydu. Artık ihtiyacın yok, bu yüzden ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz."

Ellerimi kaldırdım, yarı şaşkın, yarı yalvarırcasına. "Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum."

"Neden erkeğin olmadığını bilmek istiyorum," diye karşılık verdi hemen. "Ve madem erkeğin yok, neden köpeğin de yok. Ve lanet olası bir tabancası. Ve lanet olası bir kutu biber gazı."

"I-"

"Böyle bir duruma elinde bir Maglite ve beyzbol sopasıyla mı giriyorsun?" diye sordu, uzun kolunu iki yana açarak kulübeleri gösterdi ve sinirli bir şekilde geri adım atıp karşı tarafa vurmamı sağladı. "Benim gibi bir adama kira verip böyle bir duruma girersen, *kafayı* yersin."

"Onlar sadece çocuktuk. Bunu biliyordum."

"Sarhoş, kafası güzel, iri yapılı liseli çocuklardı ve am arzuluyorlardı ve bunu nasıl elde ettiklerine dair hiçbir vicdan azabı ."

Dudaklarımı dişlerimin arasında emdim çünkü haklıydı.

"Amin var mı Cassidy?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Ona bu sorunun cevabını vermedim çünkü cevabı biliyordu.

Bunu bildiği için bana saldırmaya devam etti.

"Senin güzelliğin, 1.80 boyunda, göğüsleri ve kalçaları olan bir kadın, onlardan daha yaşlı olman önemli değil, havaya girmişler, bu güzelliği alacaklar, kadın. Alırlar. Kullan. *Yok et onu.*"

"I-"

"Senin lanet olası bir adama ihtiyacın var," diye tükürdü.

Bu noktada konuşmamaya karar verdim, çünkü çoğunlukla bir şey söylememe izin vermiyordu, kısmen beni çok korkutuyordu ve son olarak da kimse sonsuza kadar konuşamazdı. Eninde sonunda tükenecek ve çekip gidecekti.

Hep . Geldi.

Gitti.

Ve biz hiç değişmedik.

Ama bu düşünce bana yeni bir korku verdi, hayatımda yaşadığım tüm korkulardan daha büyük bir korku.

Her kim olursa olsun, ne yaparsa yapsın, o gece yaşananlar, onun için bir anlam ifade ettiğimi artık görmezden gelemeyeceği bir şekilde açıkça ortaya koydu ve hiçbir zaman gerçekten benimle birlikte olmasa bile benimle *birlikte* olması bana tehlike getirdi.

Yani bir daha asla gelmeyecekti.

Getirebileceği tehlike beni korkutmuyordu.

Ama onu kaybetme fikri.

Nedenini bilmiyordum ama bu beni dehşete *düşürdü*.

Sesi tekrar duyulduğunda vücudum gerildi, bu sefer o kadar gırtlaktan geliyordu ki işkence gibiydi.

"Neden lanet olası bir erkeğin yok?"

Onun bariz acısı içimi keserken dudaklarım kıpırdadı ve kıpırdayınca da "Tatlım" diye fısıldadı.

Ve sonra odanın karşısında değildi.

Tam oradaydı, kolları etrafımda kilitlenmişti, bir eli saçlarımdaydı ve nazikçe değil, geri çekiyordu, ağzı benimkine çarpıyordu.

Bir saniye bile tereddüt etmedim. Dudaklarımı açtım.

Dilini vahşi bir hırıltıyla içime soktu, doğruca içime, derinlere, bacaklarımın arasında patladı.

Kalkmıştım, ona yapışmıştım ama hızla ilerliyordum.

Sonra yere düştüm, mutfak masasına geri döndüm, Priest (ya da her kimse) üzerime eğildi, dili aldı, büyük elleri tıpkı olacağını bildiğim gibi üzerimde hareket ediyordu.

Nazik olmaktan

çok uzak.

Sert.

Açgözlü.

Talepkar.

Şaşırtıcı.

Ben hazırdım. Ağzımda dili, burun deliklerimde kokusu, üzerime eğilmiş koca bedeni, üzerimde o eller, hazırdım.

Ve bunun aylardır bir sevgilisi olmamasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Her şey kendine John Priest diyen adamla ilgiliydi. Bu yüzden parmaklarımı termal bölgesine soktum ve yukarı çektim.

Anında ağzını benimkinden ayırdı ve geriye doğru eğildi. Elleri boynunun arkasına gitti ve onu yırtıp bir kenara fırlattı. Sonra kollarını tekrar bana doladı ama parmakları termalimi çekti. Anında kollarımı havaya kaldırdım, o da kopardı ve fırlattı.

Bir nefes içinde, sütyenimin arkadan çözüldüğünü ve parmağının göğüslerimin arasını tırmaladığını hissettim, onu mastürbasyon yaparak çıkardı, kayışlar serbest bırakılmasını sağlamak için önümde zorlanan kollarımı çizdi.

Sonra üzerime eğildi ve beni masaya geri itti, ağzı boynumdan aşağıya doğru bir yol izliyordu. Meme ucuma yapıştı ve onu sert ve keskin bir şekilde içeri çekti.

Parmaklarım saçlarına dalarak haykırdım.

"İsim," diye nefes aldım.

Daha sert emdi.

Altında kıpırdandım.

"İsim!" Talep ettim.

Meme ucumu bıraktı ve ağzı benimkine geldi.

"Deacon," diye gürledi dudaklarıma karşı.

"Deacon," diye fısıldadım ve sonra yine beni öpmeye başladı.

Parmaklarım hala saçlarında, onu kendime çektim ve öpücüklerime karşılık verdim, ona her şeyimi verdim, alabildiğim her şeyi aldım.

Ellerini kot pantolonumda hissettim ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Bunun ne anlama geldiğini istiyordum. Bu yüzden ellerim oraya gitti. Parmaklarımız çarpıştı, ben düğmeyi açtım, o fermuarımı yırttı.

Birdenbire ağzını kaybettim ama (pek) umursamadım çünkü kot pantolonum ve külotum bacaklarımdan aşağı sürükleniyordu. Ayaklarıma takıldıklarını hissettim ve bir bot ve çorap gitti. Sonra diğeri. Sonunda masanın üzerinde çırılçıplaktım, bacaklarım açıktı, iri ellerim dizlerimin yanlarını sıkıca kavramıştı ve o da aşağıdaydı.

Aşağı gibi.

Yerde dizlerinin üzerinde, ağzı bacaklarımin arasında.

Besleniyordu.

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Beslenmiyor

.

Beslenme.

Sırtım masadan ayrıldı. Bacaklarım onun tutuşuna karşı kasılırken, onları omuzlarına attı, kışımı elleriyle kavradı ve beni ağzının derinliklerine çekti.

Dudaklarımdan bir çığlık kaçarken ve doruk noktam içimi parçalayıp *beni yok* ederken, topuklarımı sırtına gömdüm, kendi sırtım daha da yükseldi.

İyi yoldan.

Olması gerektiği gibi.

Ben daha boşalmaya yaklaşmadan Deacon üzerimdeydi. Aletin ucunun ıslaklığında kaydığını hissettim, olması gereken yeri yakaladı ve içime girerek beni doldurdu.

"Bebeğim," diye nefes aldım, kollarımı ona sımsıkı doladım, dizlerimi yukarı kaldırdım, o içime girerken kalçalarımı yanlarına bastırdım.

"Siktir. Yıllar," diye homurdandı boynuma karşı, derinlere doğru güçlenerek. Oh Tanrım.

Tanrım.

Bekledi, tuttu, istedi, belki de umut etti.

Tıpkı benim gibi.

"Yıllar," diye fısıldadım.

"Çok uzun," diye

homurdandı.

"Çok uzun," diye kabul ettim, onun sikini tutarken ve dişlerinin kulak mememi ısırıldığını hissederken doruk noktamın aşağısından bir diğerinin yukarısına doğru kayıyordum.

"Güzellik," diye . "Bana uyuyorsun. Mükemmel."

"Sıkı. Çok ıslak. *Siktir*," diye inledi, içime çarparak.

"Yine inşa ediyor," dedim ona, sesim nefes nefese ve keskin, zevk artıyordu.

"Sür onu, Cassie."

Cassie.

Oh adamım.

O haklıydı.

Bu doğruydı.

Haklıydık.

Güzellik.

Başımı kaldırıp yüzümü boynuna gömdüğümde ve ikinci orgazmımı tenine doğru inlediğimde önce sıkıca, sonra daha sıkı tutundum.

Bacaklarımın arasında sert ve hızlı bir şekilde debelendi, sonra çok uzun bir iniltiye dönüşen bir homurtuyla bana katıldı.

Aşağı inerken tutundum ve sonra onu dinlerken daha sıkı tutundum.

Ama bunu yaparken, panik beni sardı ve her şeyi içime alma çaresizliğiyle savaşıırken bile kendimi tutmaya çalıştım. Anıları asla kaybetmeyeceğim anlamına gelen bir netlikle ezberledim.

Onu içimde hissetmek. Sırtındaki sıkı kasların üzerindeki zarif teni almak için ellerimi hareket ettiriyorum. Burnumu gıdıklayan saçlarının kokusunu ezberlemek için onu burun deliklerimden içeri çekiyorum.

Sonunda değiştiğimizi bilmek.

Bunun her şeyin bittiği anlamına geldiğini bilmek.

Aramızdaki az şey, bana verdiği ufak tefek şeyler gitti.

Bunu alacak, verecek, ikimizin de daha fazlasına sahip olmasına izin vermeyecek, gidecek ve bir daha asla geri dönmeyecekti.

Gömülü kaldı, yüzü boynumda, nefesi eşit geliyordu, ama yapmadığımız zaman bu onun için dünyadaki en rahat pozisyon olmasa bile, hareket etmedi.

Belki o da ezberliyordu.

Ve muhteşemdi. Onunla ilgili her şey. Az önce paylaştığımız her şey. Bana şimdiye kadar gördüğü en güzel kadın olduğumu söylediğinde bana hissettirdiği her şey. Kendine has üslubuyla derisinin ne kadar altında olduğumu söylediğinde. Beni baş döndürücü bir vahşilikle öptüğünde, bana çaresizlikle dokunduğunda, mutfak masamda bana iki kez orgazm yaşattığında.

Tüm bunlara sahipken ve bunu sürdüremeyeceğimi bilirken, buna bir son vermeliydim. Şimdi.

Bunu da yumuşak bir sesle, sesim hissettiğim kadar korkmuş bir şekilde, kelimelerimden korku ve hüznün damlayarak sordum.

"Şimdi değiştik mi?"

Yüzünü boynumun derinliklerine doğru iterken boğazından kısık bir ses çıktı ve elleri altıma girdi, kolları etrafımda kilitlendi.

"Deacon?" Fısıldadım.

"Kahretsin, beni öldürüyorsun," diye mırıldandı tenime doğru. Duymak istediğim yanıt bu değildi.

Ama alacağımı bildiğim bir taneydi. Yutkundum.

Deacon yüzünü boynumdan çekti, bir kolunu etrafımdan çekti ve bir nefes uzakta konumlanırken büyük elini başımın yan tarafına yerleştirdi.

"Biz değiştik," dedi nazikçe.

Gözlerimi kapattım ve başımı başka yöne çevirdim.

Deacon çekildi ve ben de yanıma dönüp masadan kalkmak ve olabildiğince hızlı bir şekilde kıyafetlerimi giymek için hareket ettim.

Sessiz bir çığlık atmadan önce yanıma yuvarlandım çünkü onun kollarındaydım ve mutfaktan çıkıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Gölge profiline bakmak için başımı kaldırarak sordum.

Hiçbir şey söylemedi ama aydınlık fuayeden merdivenlere doğru yürürken renklendi.

Bizi merdivenlerden yukarı taşıırken ben de bir şey söylemedim.

Odama girdik ve beni doğruca yatağa götürdü. Beni tutarken ve yorganı arkaya atarken itilip kakıldım. Sonra yataktaydım ve yorgan üstümdeydi ama o bana yaslanmıştı, yatağın iki yanında birer yumruğu vardı, yüzü çok yakındı.

"Evi kapatacağım. Geri geleceğim." Evi kapatacaktı.

Ve sonra geri gel.

Evi kapatıp geri dönecekti.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Umudun tomurcuklanmasını, çiçek açmasını ve sonra erken bir ölümle küle dönüşmesini istemiyordum.

Fikrini değiştirmesini istemedim. Ben de "Tamam." dedim.

Yataktan kalkmadan önce parmağının köprücük kemiğime doğru fısıldadığını hissettim.

Böylece nazıkçe dokunabilirdi.

Bu bilgiye sahip olduğum için sevinçten havalara uçuyordum.

Sevinçten havalara uçuyordum.

Bu da John Priest/Deacon Whoever kapıma geldiğinden beri ilk kez gerçekten mutlu olduğum anlamına geliyordu.

Bunun yanlış olduğunu biliyordum.

Ama orada yatıp onun geri dönmesini bekledim ve ne yapayım, doğru hissetmeme engel olamadım.

Beşinci Bölüm

Kemiklerime Kadar

Alt kattaki kapıdan vurma sesi geldi ve sarsılarak uyandım; altımda, kısmen üzerine örtüldüğüm, kısmen de yan tarafına düştüğüm sert bir beden hissettim.

Yanağımı sıcak tenimden kaldırdım ve boynumu bükтім, uykulu gözlerim Priest'i buldu... hayır, *Deacon'ın* yastığının üzerinde duran koyu renkli, karmakarışık başını, uykulu, alaca gözlerini bana dikmişti.

Onu gördüğümde, onunla ilgili olanlar dışında her şeyi unuttum. Bir gece önce (ya da o sabah erken saatlerde) olanları. Odama geri döndüğünde, kıyafetlerini çıkardığında, yatağa girdiğinde, beni kollarına aldığında ve benimle tekrar sevişmediğinde ama on yıl boyunca hayatının her gecesinde bana sarılmış gibi uykuya daldığında olanları. Ve uykuya daldığında, ihtiyacı olan her şeye sahip olan bir adamın uykusunu uyur gibi derin derin uyudu.

Bunu yaptığı için ve muhtemelen tüm dramadan sonra çöktüğü için, iki orgazmdan bahsetmiyorum bile, ben de yaptım.

Durmak bilmeyen öfkeli yumruk sesleri düşüncelerimi böldü ve gözümü kırptım. Deacon'a odaklandım ve fısıldadım, "O çocuğun ailesi."

Sözlerim üzerine hemen iki koluyla beni sardı, sırtüstü yatırdı, bıraktı ve diğer tarafa yuvarlanarak yataktan çıktı.

Sert, yuvarlak hatlı, gözle görülmeyen erkek kıcını gördüm ve bacaklarımın arasında bir karıncalanma hissedince tekrar göz kırptım.

Sonra eğilip kot pantolonunu kaptığını gördüm. Bunu öfkeyle yaptı.

Oh adamım.

Diğer tarafa döndüm ama ben dolaba ulaşamadan o kapıdan çıkmıştı.

Kot pantolonumu (komando), termal henleyimi (yine komando, ama üstte, eğer buna komando deniyorsa) çekiştirdim ve bu hoplama, ve sonunda odadan dışarı, koridordan aşağı ve merdivenlerden aşağı atlama işini yaptım.

"Polisi aramadığımız için şanslısın," diyen öfkeli bir adamın sesini duydum ve son basamakları hızla inerek Deacon'ı dün geceden kalma termal kıyafeti içinde, kot pantolonu üzerinde, ayakları çıplak, kapının önünde dururken gördüm.

O kadar büyüktü ki ötesini göremiyordum ama görmeme de gerek yoktu. Kim olduğunu biliyordum.

Tehdit iletildi, Deacon, ona ne derseniz deyin Deacon olarak, şaşırtıcı bir şekilde cevap vermedi.

"Ellerini oğlumun üzerine koydun!" Adam tersledi.

Bu saçma suçlama üzerine olay yerine geldim ve hiç tereddüt etmeden Deacon'ın yanına sokuldum, bir elimi kalçasına koymuş olan kolunun altına girdim. Beni tutmaya çalışmadığında belli belirsiz şaşırmıştım. Pozisyonumu aldıktan sonra doğruldum ve anne babayı gördüm; adam önde, kadın arkada öfkeyle Deacon'a bakıyordu, ikisi de karşı karşıyaydı.

"Oradaydım," dedim Deacon kıpırdandığında ama sadece bir kolunu omuzlarıma dolamak ve beni sıkıca yanına bastırmak için.

Bu manevrayla ne yapacağımı bilemedim, çok hoş bir his olduğunu düşünmekten başka. Ben kısa boylu olsam da, o uzun boylu olsa da, onunla bu şekilde durmak harika hissettiriyordu, sanki birbirimize mükemmel bir şekilde uyuyorduk.

Ne yazık ki bu duygunun tadını çıkarmak için kendime zaman ayıramadım. Konuşmaya devam etmek zorundaydım.

"Oğlunuza dokunmadı."

Adam öfkeli bakışlarını bana çevirmişti. "Oğlum öyle demiyor."

"Azıcık terbiyeli bir çocuk yetiştirmiş olsaydın oğlunun ne dediğini önemserdim," diye karşılık verdim. "Yetiştirmediğine göre, umurumda değil."

Adam geri çekildi ama kadın öne doğru eğildi. "Bu ne cüret!" diye tısladı.

"Bir tecavüz girişimini engelledik," diye duyurdum.

Bunun üzerine ikisi de geri çekildi.

"Evet," dedim. "Ayrıca malıma da zarar verdiler. Bunun için kredi kartınızdan tahsilat yapacağım. Ne yazık ki, birkaç genç kızı ölümüne korkutmanın ve onlara dünyada aşırı pislikler olduğuna dair zor bir ders vermenin bir bedeli yok, yoksa bunun için de sizden para alır, onlara verir ve ciddi bir alışveriş çılgınlığına teşvik ederdim."

"Benden fazladan bir kuruş bile almayacaksın!" diye bağırdı adam. "Kesinlikle alacağım," diye karşılık verdim.

İlerledi, çoğunlukla bana doğru nişan aldı, başka bir deyişle büyük bir hata yaptı, "Düşünmüyor musun-" diyerek yaptı.

"Geri çekil," diye homurdandı Deacon, ufak ama anlamlı bir hareketle. Adam titreyerek durdu ve bakışlarını Deacon'a çevirdi. "Şimdi," diye bitirdi.

Adam geri adım attı ama konuşarak yaptı. "Yapamazsın-"

Deacon sözünü kesti, "Ne istersem onu yaparım. Sana ait olmayan bir mülktesin, orospu çocuğu. Geri çekil, sakınleş ve karşında aptallar olmadığının farkına var."

"Sizin dilinize gerek yok-"

Deacon onun sözünü kesti. "Fotoğraf çektim, moron." Adamın kafası sarsıldı.

"Evet," diye devam etti Deacon. "Dağınıklığın fotoğrafları ve o çocukların o dağınıklığı temizlerken çekilmiş görüntüleri. Kusmuk. İçki. Uyuşturucu. Sigaralar. Sebep oldukları hasar. Ben hiçbirine dokunmadım ama onlar iki kıza dokundu ve kadının o kızların nerede olduğunu biliyor. Onları dün gece o çocukların pislikten kurtardığını, istese ona destek olmayacaklarını sanıyorsunuz, yanıyorsunuz. Hayatları boyunca peşlerini bırakmayacak bir acı dünyasından kurtulduklarını biliyorlar, senin serseri orospu oğlunun hizmet açık olduğu bir acıdan. Şanslıydın. Bunu arkalarında bırakıp hayatlarına devam etmek istediler. Onları bu işe sürükledin, oğluna hak ettiği dersi vermedin, onun ve arkadaşlarının neden olduğu zararın bedelini ödemedin, sen de onun gibi serseri bir kaltaksın."

Deacon'ın aynı anda bu kadar çok kelime kullanabilmesine hayret ettim.

Ayrıca Deacon'ın o çocuğa ve babasına "serseri kaltak" demesini de oldukça komik buldum.

"Aşağılayıcı olmaya hiç gerek yok," diye adam.

"Dostum," Deacon adama doğru eğildi, beni de yanına aldı ve adam akıllıca geriye yaslandı, "dün gece senin oğlanlardan birini genç bir kıızı *taciz* etmeye çalışırken yakaladık ve sen hakaret etmenin gerekli olmadığını mı düşünüyorsun?"

Adam başını sertçe salladı, sanki saçlarını omuzlarından atan bir kadın gibiydi. "Açıkçası, böyle bir şey olduğundan haberim yoktu."

"Size az önce söyledik," diye karşılık verdi Deacon. "Faturalı bir mektup alacaksınız ama kartınızdan fazladan bin dolar çekilecek. Bunu kabullenin. Ücrete itiraz etmeyin. Ve Glacier Lily'ye bir daha asla gelme. Benimle misin?"

"Sanki buraya geri dönecekmişim gibi," diye adam.

Deacon bizi geri kapıyı adamın suratına çarpmadan önce, "İyi ki hissediyorsun," diye mırıldandı.

Bunun ne kadar harika olduğunu, ne kadar harika *olduğunu* söylemek için ona baktım.
ve fuayemde onun kemiklerini zıplatarak şansımı deneyecektim.

Tek bir kelime bile edemedim çünkü Deacon'ın yüzündeki ifadeyi gördüm ve kelimeler boğazımda düğümlendi.

Bu bakış boş. Boşluk. Duygusuz.

Az önce iki ebeveynle bir olay yaşamıştık. Geceyi benimle birlikte yatağında geçirmişti. Mutfak masamda seks yapmıştık. Benim hakkımda ne hissettiğini söylemişti (bir nevi).

Ve buna geri döndük.

Sonra iki elini de kaldırdı, parmaklarını çenem boyunca kaydırıp ve avuçlarının içine aldı, elleri o kadar büyük, parmakları o kadar uzundu ki, parmak uçları saçlarımda gezindi ve onları kafa derime bastırdı.

Gözlerinin içine bakarken nefesimi tuttum.

Yüz hatlarımda gezinen gözler, hala boş, hala duygusuz ama beni içine alıyordu.

Hareket etmedim, konuşmadım. Zaman ayırdığını, bir karar verdiğini hissediyordum ve doğru kararı vermesini istiyordum.

"Hayatımda gördüğüm en güzel kadın" diye mırıldandığında öyle olduğunu düşünmüştüm.

Buna bayıldım. *Bayıldım.*

Ama bu his içimde yükselirken bile anlayacaktım. Beni bıraktığında anladım.

Merdivenlerime doğru yürüyüşünü ve merdivenlerden çıkışını izlemek için tahta gibi döndüm.

Orada kaldım, gözlerim merdivenlere yapışmıştı, kıpırdamadan duruyordum, böylece geri döndüğünde tam olarak aynı yerdeydim, bu sefer botlarını giymişti.

İşte o zaman dün gece paniklemekte haklı olduğumu anladım. Onu kaybetmişim.

Bana bir şey vermişti. Değerli bir şey. Kendimi, bir yabancının onu mutfak masasında becermesine izin veren, sonra da boşaldıktan sonra çekip giden aptal bir sürtük gibi hissetmememi sağladı ve bunu geceyi benimle geçirerek, beni kollarına alarak yaptı.

Ama bu kadardı. Dürüstçe mi?

böyle bir şey olmasına şaşırılmışım.

Yine de minnettardım.

birlikte, kendimi en ufak bir şekilde daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Yanıma geldi ve daha önce yaptığının aynısını yaptı, sadece bir eli çenemi kavradı, parmak uçları kafa derime bastırdı.

Daha fazlasını, çok daha fazlasını isteyerek dokunuşunu kabul ettim ve Deacon'ın verebileceğinden çok daha fazlasını aldığımı bilerek ona baktım. Açgözlü olmama izin vermeyeceğini de bilerek yaptım bunu.

Gözlerimin onun yüz hatlarında gezinmesine izin verme sırası bendeydi. Onun erkek güzelliğini yakalamak. Ezberlemek. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, onu asla unutamayacağımı bilerek yaptım bunu. Bilmediğim ve asla anlama fırsatı bulamayacağım nedenlerden dolayı, her zaman bir yanım onu özleyecekti. Aklımın bir köşesinde her zaman beni rahatsız eden, peşimi bırakmayan, bana birazcık bile izin verseydi nasıl olurdu diye merak ettiren düşünceler olacaktı.

Başparmağının ucu dudaklarıma fısıldadığında bu düşüncelerden sıyrıldım.

İşte o zaman gözlerim yaşardı.

Çünkü o zaman beni biliyordum. Her zaman için.

Giriş yok. Kabin 11'de Suburban yok. John

Priest yok.

Deacon diye biri yok.

Bu sefer haklıydım.

Tek kelime etmeden elini üzerimden çekti, döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

* * * * *

O sabah geç saatlerde, o geceki gürültü için özür dilemek üzere hâlâ kamaralarında olan kiracıları ziyaret ettikten sonra, Milagros ve ben pencereleri ve kapıları açık olan altıncı kamarada durduk.

Alanı inceledik.

"Temizlemek için çarşafarla birlikte battaniyeyi de alacağım," diye mırıldandım.

"Bu kokuyu gidermek için kanepeyi ve halıları şampuanlamam gerekecek," diye mırıldandı.

Yapardı. Leş gibi kokuyordu. O kulübeyi bir yıl havalandırsak bile kusmuk, esrar, sigara ve bira gibi kokmaya devam ederdi.

"*Craig's List'e* bakacağım ama belki bu hafta sonu benimle Chantelle'deki antika dükkânına gidip yeni bir sehpa bakmak istersin?" Sordum ve yanımdaki kıza baktım.

Benden bir santim kısaydı. Benden yedi yaş büyüktü. Ve saçlarının benden daha güzel olduğu tartışılabilirdi (ben öyle olduğunu, o ise öyle olmadığını savunuyordu).

Bana baktı. "Manuel bunu zımparalayıp yeniden boyayabilir."

Bakışlarımı sehpayı çevirdim. Bu sehpayı sevmiştim. Aslında onu Chantelle'deki antikacıda bulmuş ve şanslı yıldızlarıma şükretmişim, çok havalıydı, çok iyi durumdaydı ve çok ucuzdu.

Manuel'in için benden bin dolar istemeyeceğinden bahsetmiyorum bile, böylece geri kalanını cebime atabilirdim ve bu da kötü olmazdı.

Milagros'a dönüp baktım. "Bu harika olurdu."

Sırıttı ve cevap verdi, "İşten sonra gelip bu gece almasını isteyeceğim. Ama size geri getirmesi hafta sonunu bulabilir."

Bu benim işime yaradı ve bunu ona söyledim. "Sorun değil. Bu kulübe önümüzdeki hafta için rezerve edildi ama eğer işi bitmezse, evdeki sehpayı getirip onun yerine kullanabilirim."

Başını salladı ve bana sıırıttı.

Ona mini bir gülümseme verdim (dün gece ve bu sabah olanlardan sonra içimde olan tek şey buydu) ve yataklardan çıkardığımız kanepenin üzerindeki çarşaf yığınının doğru ilerledim. Yorganlar ve şemsiyeler de başka bir yığın halindeydi. Duman kokusunu yok etmek umuduyla onları bir miktar yumuşatıcıyla yıkamak için daha sonra geri gelecektim.

Ben kapıya yönelirken o halı yıkama makinesine doğru ilerliyordu, "Gitmeden önce bir fincan içmek için eve uğra" dedim.

"Cassidy?" diye seslendi cevap olarak.

Kapıda durdum ve ona baktığımda bakışlarının üzerimde olduğunu gördüm, nazik ama değerlendirci.

"İyi misin?" diye sordu.

Milagros. Beş çocuk annesi, iyi bir adamın sevgi dolu eşi, her ikisi de insanları kolayca okuyabildiği anlamına geliyordu.

Ve beni okudu çünkü ben . Kalbim bir yabancı tarafından kırılmıştı. Bunun nasıl bilmiyordum. Sadece biliyordum.

Yatakta yatıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamak yerine nasıl hareket ettiğimi, ayakta durduğumu ve nefes aldığımı gerçekten bilmiyordum.

Ama madem öyleydim, ben de devam edecektim.

Bu gece yatağımda yalnızken (yine) ve yarına kadar yapılması gereken hiçbir şey yokken dağılılabildim.

"Sadece yorgunum," diye cevap verdim, neyse ki doğruyu söyledim. Sadece hepsini değil. "Dün gece çok fazla drama vardı ve fazla uyuyamadım."

Başını salladı ve bana, "Manuel endişeler, burada yalnız olman." dedi.

Görünüşe bakılırsa sadece o değildi ve bu sadece John Priest/Deacon Whoever'ı değil, yüzündeki ifadeye bakılırsa Milagros'u da kapsıyordu.

"Bunu altı yıldır yapıyorum tatlım," diye hatırlattım ona.

"Sadece endişeleniyoruz" diye sessizce cevap verdiğinde her şeyi anlamama izin verdi. "Ben iyi olacağım." Zorla sıırttım. "Ben sert bir kadınıım."

O da bana sıırttı ama onun da benim gibi bu konuda kararlı olmadığını biliyordum. Benim için, kalbim kırılmıştı.

Milagros'a göre dün gece olanlar hoşuna gitmemişti ve Manuel de üç kızı ve iki oğlu olan bir adam olarak, evlerinde sık sık yediğim akşam yemeklerinde, bir süre ortalıkta dolaştığını, bu yüzden dünyanın sizi nasıl sikebileceğini bildiğini (bu kelimeleri kullanmasa da) paylaşıyordu, daha az hoşuna gidecekti.

Sonra dedi ki, "Bir gece dinlenmen gerek. Manuel ve ben geleceğiz; sen kızlarınla dışarı çık."

O haklıydı. Bir gece dinlenmem, birkaç arkadaşımı aramam ve Glacier Lily ile ilgili olmayan bir şeyler planlamam gerekiyordu.

Yine de, bu şey, örneğin altı yıl boyunca bir şekilde kalbinizi çalmayı başaran ve sonra bir gecede kıran adam hakkındaki hikayenizi içermesi gereken normal kız konuşmasına sahip olmayacaktır.

Aslında, onlara Deacon'dan asla bahsetmezdim. Kimseye Deacon'dan bahsetmezdim. Sadece ne söyleyeceğimi bilemediğim için değil, hissettiklerimi neden hissettiğimi anlamadığım için değil, onun hakkında kimseye tek kelime etmemi istemeyeceğini iliklerime kadar bildiğim için.

Bu ona vermem gereken son şeydi, bunu verecektim. "Sana haber veririm," dedim Milagros'a.

"Bu iyi olur," diye cevap verdi.

Çarşafı sıkıştırdım ve ona küçük bir el salladım. O da bana el salladı ve makineye döndü.

Çarşafı kulübeme götürdüm, burada kulübelerin çamaşırlarını yıkamak için kullandığım büyük bir endüstriyel çamaşır makinesi ve kurutma makinesi vardı. Çarşafı ittim, deterjan ve yumuşatıcı gözlerini sonuna kadar doldurdum, jel çamaşır suyunu sıktım ve çalıştırdım.

Sonra evime gittim, kapımı açarken nefesimi içime çektim ve tuttum, gözlerim yerdeydi, orada on bir numaralı kulübenin anahtarını göreceğimden emindim.

Kulübelere doğru yürüdüğümde Deacon'ın Suburban'ı gitmişti, bu da Deacon'ın gittiği anlamına geliyordu. Ama bana arabamı geri vermeden gitmezdi.

Anahtar. Ve onun yerinde olsaydım, bunu yapmaktan kaçınırdım, yani anahtarı yuvaya sokup sonsuza dek ortadan kaybolmadan önce evden çıkana kadar beklerdim.

Anahtar olmadığını görünce nefesim kesildi.

Giriş yaptığımda bana beş gün burada kalacağını söylemişti.

Tüm bu olanlardan sonra bütün ziyaret boyunca kalmayı düşünemezdi.

Kalabilir miydi?

Ve eğer yaptıysa, bu bir, üç ya da sekiz ay sonra geri dönüp bizi eski halimize geri götüreceği anlamına mı geliyor? Onu giriş yaparken görürdüm, çıkış yapmak için anahtarını yuvaya sokardı?

Değiştığımızı söylemişti.

Şimdi bunun ne anlama geldiğini merak ediyordum.

Ama bunu düşünemezdim. Bunu düşünmek beni deli ederdi. Ya da burbona. Ya da kendimi unutmak için hıçkırı hıçkırı ağlamak için yatağa... Yapacak işlerim ve temizleyecek yorganlarım vardı.

Başka şeyler düşünmek zorundaydım ve neyse ki kendi işimi yürütüyordum, bu yüzden düşünecek bir sürü başka şeyim vardı.

Bunlardan yaklaşık beşiyle uğraştım: e-postaları kontrol etmek, gelen rezervasyonları onaylamak, takvimimle ilgilenmek, bir iptalle uğraşmak ve Vista Real Condos'un telefon numarasını aramak.

Aradım ve iyi olup olmadıklarını öğrenmek Annabelle ve Peyton'ın birimine bağlanmak istedim. Resepsiyon beni aradı ama cevap veren olmadı.

Sesli mesaj bırakmamaya karar vererek bağlantıyı kestim ve bunun yerine Rover'ıma binip onları şahsen kontrol etmek için oraya gittim.

Kapı çalındığında bu kararı vermiştim. Fuayeye doğru baktım.

Milagros olamaz. Halıları ve mobilyaları şampuanlamak sonsuza kadar sürerdi ve kadın tam bir temizlik manyağıydı. Kulübeyi çocuklar temizlese bile, kadın yerlerden yemek yiyene kadar tekrar temizlerdi.

Belki de başka bir kiracıydı ya da tabelayı görüp doğru düşünerek içeri giren biriydi: Glacier Lily'de bir gece geçirmek tam da aradığım şeydi. Bu çok sık olmuyordu, çoğunlukla rezervasyon yoluyla kiralıyordum ama oluyordu.

Kendimi sandalyeden çektim, fuayeye doğru yürüdüm ve olduğum yerde durdum.

Çünkü Deacon'ın iri bedenini ön kapı penceremden görebiliyordum, arkasında sabah güneşinin silueti vardı ve filmli perdelerim tarafından kısmen gizlenmişti.

Kalbim göğsümde sert bir şekilde çarpıyordu ve zihnim bu saçmalığı uzatmasına sinirlenmekle (ve onu tanıımıyordum ama bu pek...ona) onu son bir kez göreceğim için çok mutlu olmak arasında savaşıyordu.

Bunu yapmasını istemeyeceğim tek zaman olan şahsen kontrol etme işini Deacon'a bırakın.

Kendimi toparladım, kapıya doğru yürüdüm, kilidini açtım, açtım ve onun vurduğum ama inanılmaz derecede yakışıklı yüzüne baktım, o anda beni ışıklar açıkken masaya götürmesini diledim, böylece onu izleyebilecektim.

Bütün bunları bir şeyler söylemek için ağzımı açarak yaptım. Yine ağzımdan bir şey çıkmadı.

Bana doğru hamle yaptı ve ben de geri çekilmek zorunda kaldım.

Mesele şu ki, hareket etmeye devam etti. Durmadı, bir şeyler homurdandı ve bana anahtarımı verip hemen binadan çıktı (Deacon'ın veda şeklinin bu olacağını hayal etmiştim).

Hareketini izlemek için döndüm ve elinde kahverengi bir kese kâğıdı olduğunu gördüm, üst kısmı kıvrılmış ve avucunun içinde sıkılmıştı ve mutfağıma doğru gidiyordu.

Bu durum karşısında sersemlemiş bir halde kapıyı kapattım ve onu takip ettim.

Mutfağıma iki adım kala durdum ve onu masada gördüm, beni becerdiği masada.

Onu orada dururken, pencereden giren güneş evimin etrafındaki ağaçlar tarafından bastırılmışken ve bunu daha önce binlerce kez yaptığı gibi yaparken gördüğümde sersemlemiş bir şekilde sessiz kaldım.

O da yaptı (sersemletme kısmı olmasa da) ama bunu hareketsiz yapmadı. Masamın üzerine koyduğu çantanın üstünü açıyordu.

olduğunu merak ederek onu izledim. Yiyecek bir şeyler aldı mı?

Başını hafifçe çevirdi, tam olarak değil, bu yüzden bana kayan gerçekten sadece gözleriydi.

"Cassidy. Al."

Burada mı?

Beni mi çağırıyordu?

Olanlar karşısında karşılık veremeyecek kadar sersemlemiştim. Bunun yerine ayaklarım yavaşça hareket etti ve oraya gittim. İki adım ötede durdum. Çantaya uzanıyordu.

Elinde böcek kovucuya benzeyen ama çok daha büyük bir tetiği olan siyah bir kutuyla çıkageldi.

"Biber gazı," dedi ve gözlerim onunkilere kaydı. "Yoldan uzak bir yerde ama ulaşabileceğin bir yerde tut. Canlı hale getirmek için sallayın. Nişan al. Ateş et. Bunu kapalı bir alanda ya da rüzgara karşı yapmayın. Birini etkisiz hale getirme ama . Vur onu, defol git."

Ben ona baktım ama o bana bakmadı. Kutunun masaya çarptığını duydum ve çantayı karıştırmaya geri döndü.

Gözlerim aşağıya kaydı ve onun elinde gümüş renkli, siyah kapaklı üç küçük teneke kutuyla çıktığını gördüm. Onları büyük siyah kutunun yanındaki masanın üzerine dizdi.

"Aynı şey," dedi ve ben de ona döndüm. "Daha küçük. Bir tane komodinin için. Bir tane çantana. Bir tane de evde bir yere. Bunların süresi bir yıl içinde doluyor. Süresi dolduğunda dikkatlice atın ve yerine yenisini koyun."

"Ben...uh..." Kekeledim. "Tamam."

Kabul ettiğimi onaylamak için çenesini sertçe eğdi ve çantaya geri döndü.

Elinde bir kutuyla çıktı.

"Şok tabancası" dedi. "Şarjlı tutun. Kolay ulaşılabilir bir yerde ama aynı zamanda yoldan uzakta tutun. İki uç serbest kalacak, ikisi de sarsıntı yaratacak ama sadece biri hedefinize ulaşırsa onu yere serebilir ama bayıltmaz. Onu yakalarsanız, parmağınızı üç saniye tetikte tutun, sonra silahı bırakın ve kışınızı kaldırın."

Kutuyu masaya fırlatıp çantaya geri döndü ve başka bir kutuyla çıktı, onu da bir önceki gibi kaldırıp tekrar bana döndüğünde tek kelime etmedim.

"Şok tabancası. Şok tabancası uzun menzilli değil ama senin menzilin var. Birkaç metre. Bu kısa menzilli. Yani adam ulaşabileceğin kadar yakın. Etkinleştir ve ona dokun, tekrar, üç saniye. Bu onu indirecektir. Sonra gidersin. Bir durumla karşı karşıyasınız, spreyi, şok , şok cihazını ve telefonunuzu alın. Telefonunuz en önemlisidir. Onları yavaşlattığınızda ya da etkisiz hale getirdiğinizde, kışınızı kaldırıp eve dönersiniz ve polisi ararsınız."

"Doğru," fısıldadım, Deacon'ın kulübelerimde başka bir durum olursa hazırlıklı olmamı gerçekten istemesi dışında neler olduğunu tam olarak anlamamıştım.

Onunla altı yıl içinde sadece iki tane ve sadece bir tanesine dahil olduğumu paylaşma şansım olmadı (ve bunun beni kandırmak için çeşitli senaryolar deneyen sinir bozucu, gürültücü, kaba veya sahtekar insanlar olmadığı anlamına gelmediğini onunla asla paylaşmazdım).

Şok tabancası kutusunu masaya fırlattığında bu şansa sahip değildim, eli fırladı ve benimkine sıkıca sarıldı.

Ayrıca elime sardığı büyük eldivenin verdiği hissi, yani ne kadar muhteşem bir duygu olduğunu kavramaya fırsatım olmadı. Bunun nedeni mutfaktan çıkarken onu takip ediyor olmamdı, çünkü beni sürüklüyordu.

Doğruca çalışma odasına, bilgisayarımın yanına gittik, bizi durdurdu ve gitmeme izin verdi. Sonra elini cebine soktu ve bir kâğıt parçası çıkardı. Üstünkörü bir şekilde düzeltti ve masamın üzerine fırlattı, sandalyemi kenara çekip bilgisayarımın üzerine eğildi.

Web tarayıcımı açıp yazmaya başlamasını biraz da hayranlıkla izledim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sadece iki iri işaret parmağını tuşlara vurarak yazıyordu.

Şaşırtıcı olan, bunun bir avlanma ve gagalama olmamasıydı. Hızlı gitti.

Enter'a bastı ve doğruldu.

"Onları aradım," dedi bilgisayar ekranını göstererek. "En yakın yetiştiricinin yavruları geliyor. Teslimata kadar yaklaşık iki hafta bekleniyor, ondan sonra altı hafta beklemeniz gerekiyor. Kاپora veren üç kişi varmış ama ilk seçimi sana vermeleri için onları ikna ettim. Yarın oraya gideceğiz ve sana vermeleri için onları ikna etmek üzere söz verdiğim şeyi onlara vereceğiz."

Bir Alman kurdu yetiştiricisinin web sitesine göz kırptım, Deacon'ın sözleri içimde patladı çünkü yarın bir köpek için depozito yatırmak üzere yola çıkmamız gerektiğini söyledi.

Ve bunun en zor kısmı *biz* kelimesiydi. Tamam.

Ne oluyordu?

Kıpırdamadan bakışlarımı onunkilere çevirdim ve o konuşmaya devam ederek beni şok etmeye devam etti.

"Bir Rottie ya da Doberman düşündüm. İşiniz gereği müşteriyi ürkütecek bir köpeğe ihtiyacınız yok. Harika köpeklerdir, harika arkadaşlık ederler ama iş için iyi olmayabilirler. Çoban köpekleri sadık, koruyucu ama aynı zamanda arkadaş canlısı ve daha az tehditkârdır. Demek bir Shepherd alacaksın. Erkek ya da kız,

fark etmez, ikisi de güçlü, akıllı ve sevecendir ve ikisi de vahşı olabilir. Yarın buraya bakacak birini bulmanız gerekirse, bulun. Yetiştiriciler yetmiş beş mil uzakta, köy yolları, zaman alacak."

Ağzımı açtım ve kapattım.

Tekrar açtım ve kapattım.

Web sitesine baktım, ana sayfadaki büyük resimde kucağıma alıp sarılmak istediğim son derece sevimli Alman Çoban köpeği yavruları vardı. Beşini de. Aynı anda.

Deacon'a dönüp ağzımı tekrar açtım ve "Ne oluyor?" diye sordum.

Kaşları birbirine yaklaştı (hafifçe) ve "Sana bir köpek alacağım" dedi.

Başımı salladım ve "Ne oluyor?" diye tekrarladım.

Yüzünde o kadar hızlı bir değişim oldu ki, "Biz değiştik" demeden önce fark edemedim.

Başka bir şey söylemedi.

Ben de "Nasıl değiştik?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Sanırım öğreneceğiz."

Delirmiş miydi?

"Bilmiyor musun? Öylece mi sanıyorsun?" "Ben de öyle dedim."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sorduğumda sesim daha da yükselmişti. "Dün gecedan sonra değiştik," diye cevap verdi hemen. "Ve bu

Değişim iki şekilde olabilir. Ya ben giderim ve bir daha birbirimizi görmeyiz ya da ben gitmem ve bu değişimin ne anlama geleceğini öğreniriz. İliklerine kadar oku kadın ve şimdi yap. Bu değişimin hangi yönde olmasını istiyorsun?"

Bu değişikliğin hangi yönde olmasını istediğimi ağzımdan kaçırmamak için ağzımı kapattım.

Bu, onu bir daha görmeyeyim ve ne olacağını öğrenelim diye *asla* uzaklaşmamasıydı.

Sonra birdenbire "Kaç erkekle birlikte oldun?" diye sorarak beni yine şaşırttı.

"Ne?" Nefes aldım.

"Kaç adam götürdün?"

Ne demek istediğini biliyordum ama yine de açıklığa kavuşturmak istedim. "Sevgili mi demek istiyorsun?"

"Evet," diye kayıtsızca onayladı.

"Ben...sen...uh..." Kekeledim, sonra kendimi toparladım. "Neden soruyorsun?"

"Sadece cevap ver."

Omuzlarımı dikleştirdim ve "Kaç kadınla birlikte oldun?" diye sordum.

"Otuz sekiz."

Gözlerimi

kıptım.

"Bana dön," diye emretti. "Beş,"

diye fısıldadım.

Cevabı zaten biliyormuş gibi başını salladı. "Doğru. Beş. Sadece beş. Yani senin gibi bir kadın, aldığı siki istemeseydi benim gibi bir adam için bacaklarını açmazdı. Yani senin gibi bir kadın, benim gibi bir adamla birlikte olmanın ne anlama gelebileceğini öğrenmek istemeseydi, benim gibi bir adam için bacaklarını açmazdı. Ve sen benim için bacaklarını açtın."

"Aslında yayma işini yapan sendin." diye mırıldanırken gözlerim boğazına kaydı.

"Benimle dövüşmedin."

Ona dönüp baktım ve yumuşak bir sesle "Hayır" dedim.

"İliklerine kadar Cassidy, bu değişimin hangi yönde olmasını istiyorsun?"

Mutlaka geri adım attım. "Senin gibi bir adam derken neyi

kastediyorsun?" "Tam olarak ne demek istediğimi biliyorsun."

Tamam, kabul etmek zorundaydım, haklıydı. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyordum. *Tam* olarak değil ama ana fikri anladım.

Ağzımı tekrar kapattım.

Bana baktı, ifadesiz, mesafeli ve sadece fiziksel olarak bizi ayıran üç ayak değil.

Bu onun yoğunluğunu hissetmediğim

anlamına gelmiyordu. Kesinlikle hissettim.

Sesi tekrar üzerime geldiğinde içim sıkıştı, iş gibi değil, sıradan değil, emredici değil, ama sessiz ve anlam dolu.

"Gitmemi istiyorsan, ben ." Gittim

demek istemedi.

Gitti demek istedi.

İşte o zaman ağzımdan "Yapma. Lütfen."

İşte o zaman onun yoğunluğunu, üzerime çöken ve nefes almamı zorlaştıran gücünü *gerçekten* hissettim.

"Yarın bir köpek için depozito yatırıyor muyuz?" diye sorduğunda sesi hala sessiz ve anlam doluydu.

"Evet," dedim hemen, çılgınca ve iliklerime kadar aptalca, umutla ve son olarak... kaçınılmaz olarak biliyordum.

Çünkü iliklerime kadar biliyordum ki sabahtan beri bastırdığım bu duygu eninde sonunda serbest kalacak ve içimi boşaltacaktı. Tıpkı bana o anda teklif ettiği şeyi verseydi nasıl olurdu diye düşünerek, onu özleyerek geçireceğim bir hayata katlanamayacağımı iliklerime kadar bildiğim gibi.

İçeri girme şansı.

Bu düşünceler kısa süreliydi ve bu iyiydi çünkü sadece kısa süreli düşünceler için zamanım vardı.

Elleri sabahki gibi ve başımı arkaya yatırmadan önce "evet" demeyi zar zor bitirebildim. Ama değişen şey, ağzının benimkine çarpmasıydı.

Dudaklarımı araladım ve dili içeri kaydı.

İşte o zaman bir inilti boğazımdan yukarıya, onun ağzına doğru süzülürken ellerimi kaldırıp gömleğinin içine, belinin yanlarına soktum ve beni başımı döndüren bir vahşilikle öperken ona tutundum.

Ben de onu aynı şekilde öpmeye çalıştım ama o ağzını benimkinden ayırmadan ama önce başarılı olduğumdan emin değildim. Geri adım atmadı. Geri çekilmedi.

Tam orada durdu, gözlerim onun içime doğru yanışını görmek için açıldı ve alnını benimkine yaslariken bakışlarımı tutmaya devam etti.

Bu çok tatlıydı. İnanılmaz derecede tatlı. John Priest/Deacon Whoever'dan *dayanılmaz* derecede tatlı ve ben olduğum için bunu hemen işledim. Bana verdiği bu tatlılığın, bu şefkatin, bu güzelliğin doluluğunu hissetmek için kendime izin verdim çünkü bunu başka bir yerde vermediğini iliklerime kadar biliyordum. İliklerime kadar biliyordum ki, bir anlamı olmadığı sürece bunu veremezdi. Ve iliklerime kadar biliyordum ki John Priest/Deacon Whoever için hiçbir şey bir anlam ifade etmiyordu.

Ben hariç.

"Öğle yemeği ister misin?" Fısıldadım.

Ve anında bana daha fazlasını verdi.

Gözlerinin gülmeye başlamasını yakından izledim.

Yıllar önce haklıymışım. Gözleri, onun hissettiklerini size hissettirme gücüne sahipti. Ruhunuza soğuk. Ya da bir daha asla üşümeyeceğiniz kadar sıcak.

Deacon'ın gözleri gözlerime gülümserken ben de öyle hissediyordum. Sanki bir daha hiç üşümeyecekmişim gibi.

Sanki kendimi sıcak, doğru, bütün, bağlı ve güvende hissedecektim gibi. Sonsuza kadar.

"Evet," fısıldadı.

Alnımı onunkine bastırdım, ayak parmaklarımın üzerinde yuvarlanıp yüzümü boynuna gömmek için yanağından aşağıya doğru kaydırmama izin vermesi için onu zorladım.

Ben bunu yaparken ellerini hareket ettirdi, biri boynumun arkasına dolandı, diğeri saçlarımın arasına girerek başımın arkasını kavradı.

Ben sadece gömleğini tutmaya devam ettim.

Ve orada öylece dururken, Deacon'ın eğilimli olduğu gibi sözsüz olarak birbirimize sarılmışken, beni hem sevindiren hem de dehşete düşüren bir anlaşma imzaladık.

Bu düşünceyle kapı çalındı ve ellerim gömleğini daha sıkı kavrarken Deacon'ın vücudu gerildi.

Şimdi, bu Milagros olabilir, ama sadece ara vermek isterse.

Bakışlarını yakalamak için başımı arkaya eğmeme izin verirken bile ellerini hareket ettirmedi.

"Bu Milagros olabilir, bana yardım eden kadın."

Bir tahminde bulunacak olsaydım, başını sallayıp uzaklaşacağını, çalışma odasında kalacağını ya da bir şekilde yok olacağını tahmin ederdim. Güneşli bir günde bile gölgelerden uzak dururdu.

O bunu yapmadı.

Aslında bunu yapmadı, beni bıraktı ve çalışma odasından çıkıp gitti.

Onu takip ettim ve kapıya doğru gittiğini gördüm.

İşte o zaman onu hissettim, ondan yayılan ve fuayeyi dolduran uyanıklığı ve gözlerim kıvrılan sırtından bana dönük yüzüne gitti.

"Senin kızın değil," diye mırıldandı ve hızla kapıya baktığımda verandamda birkaç kişinin durduğunu gördüm

"Oh be," diye

mırıldandım. Deacon

kapıyı açtı.

Aceleyle yanına gittim ve orada kimin olduğunu gördüğümde midem bulandı.

İnsanlardan ikisi Annabelle ve Peyton'dı. Biri Annabelle'den daha yaşlı ama kesinlikle onunla akraba olan genç bir adamdı. Ve Annabelle'in ebeveynlerinden başkası olamayacak iki yetişkin de bu grubu tamamlıyordu.

Hiçbiri mutlu görünmüyordu.

"Size yardımcı olabilir miyiz?" Deacon sordu.

"Siz Bay Swallow musunuz?" diye sordu babası.

"Ben Bay Priest. Bu da Bayan Swallow," diye cevap verdi Deacon, başını eğerek beni işaret etti, Priest ismini tekrarlaması beni bir an için şaşırttı ama devam etmeden önce anlamaya fırsatım olmadı. "Şimdi, size yardımcı olabilir miyiz?"

"Dün gece ikiniz de oradaydınız," dedi babası.

Yutkundum ve Peyton ile Annabelle'e baktım.

İkisinin de gözleri ağlamış gibi kızarmıştı ama korkmuş görünmüyorlardı. Anneye baktım.

Dünyası sona ermiş gibi görünüyordu.

Dikkatimi genç adama çevirdim. Harap olmuş görünüyordu.

Kimse kızgın görünmüyordu. Baba mutlu görünmüyordu ama kızgın da değildi. Neler oluyordu?

"Öyleydik," diye onayladı Deacon.

Baba, oğlu olduğunu tahmin ettiğim kişiye döndü. "Duck," diye başladı. "Şimdi."

Çocuk bir adım öne çıktı ve bakışları Deacon'ınkilere yöneldi.

"Bendim. Kız kardeşime ve Peyton'a bakmam gerekiyordu. Bazı çocuklarla tanıştık. Annem ve babam onlarla takılabileceğimizi söyledi. Kızların içmesine izin verdim. Sonra biriyle tanıştım ve kız kardeşime göz kulak olmadım. O kendi kararlarını verdi ama ben ona göz kulak olacağıma söz verdim. Ama yapmadım." Aniden durdu, boğazı düğümlendi ve sesi kalınlaşarak devam etti: "Onlara olanlar için üzgünüm. Dün gece yapman gerekeni yapmak zorunda kaldığın için de üzgünüm. Ama bunu yapmak için buralarda olmana sevindim."

Vay be.

Beklediğim bu değildi. Çok daha iyiydi.

"Bu bizim hatamız Jayden," diye seslendi Annabelle uysalca. "Onlarla birlikte gitmemeli ve nereye gittiğimizi sana söylememeliydik."

Çocuk ona döndü. "Sana göz kulak olmam gerekiyordu, Belly."

Dudaklarımı emdim çünkü bu çok tatlıydı.

"Buraya tatile geldik," dedi baba ve ben de ona baktım. "Çocukların kendi üniteleri var, bizim de var. Oğlum üniversitede okuyor ve belli bir olgunluk seviyesine ulaştığını gösterdi, biz de kendi işlerini yapabilmeleri için onlara bu konuda ve kendi araçlarında güvendik. Anne ve babaları etrafta olmadan biraz eğlenebilecek yaşta olduklarını düşündük. Jayden'a kız kardeşine bakması için de güvenmiştik. Ama bakmadı. Şüphem o ki, bir daha eline fırsat geçerse, bunu yapacaktır. Ama Annabelle'in dün gece olanları annesiyle paylaştığını bilmenizi istedik. Annabelle ve Peyton'la konuştuk. Jayden ile konuştuk. Ve şimdi de gelip bu işe karışmak zorunda kaldığınız için özür dilemek ve size minnettarlığımızı ifade etmek istedik."

Bir şey söylemek, onları kahve içmeye davet etmek için ağzımı açtım ama Deacon benden önce davrandı.

"Bunu bir daha asla yapma." Onun granit gibi sert ses tonuyla gözlerimi ona çevirdiğimde bakışlarının Jayden'a kilitlendiğini gördüm. "Kız kardeşin, onun arkadaşları, annen, sahipleneceğin kadın, hiçbir şey daha önemli değil. Tek bir şey bile. Bunu artık biliyorsun. Bunu asla unutma."

Bakışlarımı Deacon'dan ayırıp çocuğun başını sallamasını ve yutkunarak "Yapmayacağım" demesini izlerken kalbim tuhaf bir şekilde atıyordu.

Deacon'a dönüp baktığımda çenesini çocuğa doğru salladığını gördüm. İşte o zaman atladım.

"Hepiniz bir şeyler içmek için içeri gelmek ister misiniz?"

"Sanırım nezaketinizden payımıza düşeni aldık, Bayan Swallow," diye cevap verdi anne.

Baba, "Eğer herhangi bir zarar meydana geldiyse, ödemeye hazırız," diye .

Başımı salladım. "Buna gerek yok. Hasar kiracılardan tahsil edildi."

Adam sarsılarak başını salladı. Olanlar yüzünden üzgündü ve çocukları onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ve hayatına devam etmek istediğinden şüpheleniyordum.

"Geldiğiniz için minnettarız," dedim, böylece paçayı kurtardıklarını anlamış oldular.

"Ve biz yokken kızlarımızdan sorumlu olduğun için sana minnettarız," dedi adam sert bir şekilde ve onun da kendini tekmelediğini biliyordum, bu onun için üzülmemeye ama Annabelle'in benimkine çok benzeyen bir babası olduğu için mutlu olmama neden oldu.

"Artık bitti ve her şey ," dedim sessizce.

Babadan sarsak bir baş sallaması daha aldım, sonra başıyla diğerlerine gitmeleri gerektiğini işaret etti.

Annesi Deacon'a gülümsedi ama bana doğru durdu, gözlerimin içine baktı, söylenmesi gereken her şeyi (ve çok şey vardı) söylerken elimi tuttu ve uzaklaşmadan önce sıktı.

Çocuk başıyla bana doğru selam verirken gözlerimi kaçırdı ama Deacon'la tokalaştı.

İki kız da durdu ve bana sarıldı, Annabelle kulağıma fısıldadı, "Sen iyisin Cassidy. Bizim de iyi olduğumuzu bilmeni istiyoruz. Senin sayende," dedikten sonra beni hızla bıraktı, bir şey söylememe izin vermedi ve aceleyle cipe doğru gitti.

Babası Deacon'ın elini sıktı ve sert adımlarla kamyonetine doğru yürümeden önce çenesini bana doğru eğdi.

Deacon beni nazikçe kapıdan çekip kapatmadan önce bunu yapmalarını izledik.

Başımı kaldırıp ona baktım, Vista Real'e yapılacaklar listemden bir gezi çıkarmıştım ve bunun için mutluydum. Tam olarak yakın olmadığı için değil, o iki kızla ilgilenildiği için rahat hissedebildiğim için.

Bu yüzden, öğleden sonram (biraz) boşken, gözlerini yakaladığımda, "Hindi sever misin?" diye sordum.

Bana boş boş baktı, hiçbir şey söylemedi. Sadece bir vuruş için.

Sonra bana her şeyi verdi.

Bunu yavaşça, şaşırtıcı, muhteşem bir şekilde *gülümseyerek* yaptı. Muhteşem dudakları yukarı kalkıyor, derin oluklar ağzının kenarlarına bastırıyor ve görkemli, sivri kirpikli, alaca gözlerinin kenarlarından dışarı yayılıyordu.

Bunu , güzellikten gözlerim kamaştı. Ama umurumda değildi.

Azıcık bile.

Deliceydi, aptalcaydı ama her şey kararmadan önce gördüğüm son görüntü Deacon Whoever'ın bana gülümsemesi olsaydı mutlu olacağımı iliklerime kadar biliyordum.

Altıncı Bölüm

İşte Burası

Gözleri benimkilere kilitlenmiş olan Deacon içimde hareket etti, yavaş, tatlı, nazik okşamalar.

Benimle sevişiyor.

İnanılmaz.

Çekildi, kalçalarını kaydırды, tekrar içeri süzüldü ve bu çok iyi hissettirdi, dudaklarım ayrıldı.

Onların ayrılışını izledi ve kısık bir ses çıkardı. Sesi duyduğumda bile göğsünün gümbürdediğini hissettim ve tepkimi gördüğünü biliyordum.

Ve hoşuma gitti.

Ve bu hoşuma

gitti.

Çekildi, kalçalarını oynattı ve okşamaya başladı.

Tırnaklarım sırtının derisinde kıvrıldı.

Dudaklarını benimkilere değdirdi.

Sonra bana bakmaya devam etti, yavaş ve tatlı bir şekilde okşadı, gözlerini gözlerime dikti, benimle sessizce, güzelce sevişti. Bunu yaparken kelimelere ihtiyacım yoktu, sadece gözlerine, vücuduna ve aramızdaki bağa ihtiyacım vardı.

Eli kalçamdan yukarı, aramıza doğru kaydı ve başparmağını yavaşça meme ucumda gezdirdiği göğsümün etrafında kıvrıldı.

Evet, elleri nazik olabiliyordu. Ve evet, yine sevinçten kendimden geçmişim (bu sefer başka bir çeşit).

Bacaklarımı kışına doladım ve "Daha hızlı, Deacon" diye fısıldadım.

Daha hızlı gitti ama daha az nazik değildi. Daha az tatlı değil.

Ellerimle sırtında gezindim, bacaklarımla onu sıkıca tuttum ve daha fazlasını almak için kalçalarımı yukarı kaldırdım, dudaklarına karşı hafifçe nefes aldım.

Daha hızlı gitti.

"Evet," diye nefes aldım, bacaklarımla onu daha sıkı kavradım, bir elim sırtından yukarı ve saçlarına doğru kayıyordu.

Dilini dışarı kaydırды ve dudaklarımın tadına baktı.

Ağzıma almaya çalıştım ama o aldı. "Deacon." Adı bir yalvarış gibi çıktı.

Cevap vermedi. Yüzünü boynuma gömüp daha hızlı, daha sert, daha derine gitmeden önce burnumu burnuyla okşadı, nefesi düzensizleşti, sesi ve hissi heyecanımı daha da artırdı, beni heyecanlandırdı.

Bana daha önce verdiklerini sevmiştim ama şimdi verdiklerine ihtiyacım vardı. O kadar çok ihtiyacım vardı ki başımı çevirdim ve hafifçe çektiğim nefesler boynunun derisine sürtünmeye başladı. Ellerimin gezinmesi durdu, böylece kolumu ona dolayabildim ve saçlarındaki parmaklarım kıvrılıp onu bana tutarken tutunabildim.

Eli aniden göğsümden ayrıldı, tenimi yumuşattı ve sonra daha sert, daha hızlı itmeye başladığında başparmağı klitorisimdeydi, güç beni de beraberinde götürdü, yatak altımızda titriyordu.

Başını kaldırdı ve dün gece kaçırdığım şeyi gördüm. Boş değildi. Maske yoktu. Bana her şeyini veriyordu. Yüzü karanlık, gözleri ateşli, tamamen bana odaklanmıştı, ne aldığı, ne verdiği, benim ne verdiğim, bu konuda nasıl hissettiği, hepsi yüz ifadesinde yazılıydı.

"Kahretsin, çok güzelim," diye

homurdandı. Tanrım, bu hoşuma gitti.

"Deacon."

İçeri girdi, içeride kaldı ve klitorisimdeki başparmağı baskı uygularken içeri girdi.

Çok *şaşırtıcı*.

"Güzelliğin içine gömülmüş," diye

homurdandı. "*Bebeğim*."

Kelimeyi söyledikten sonra ağzımı sert, ıslak bir öpücükle aldı ve sikini hızlı, sert ve *derin* bir şekilde sürdürdüm.

Onu almadan önce bana verdi ve sert bir şekilde almış olabilir ama bana verdiği şey tatlıydı.

Aşağı indikten sonra bana sokularak, beni okşayarak beni şaşırttı. Beni severek.

Deacon. Yıllardır tanıdığım bu yeni adam bana sokuluyordu. Beni okşuyordu.

Beni sevmek.

İyiliğine karşılık vermekten başka

çarem yoktu. Bu bir zorluk değildi.

Akşamın erken saatleriydi. Deacon'la ikimize sandviç hazırlamıştım ve onları yedikten sonra, o benim isteğim üzerine eşyalarını on bir numaralı kamaradan benim evime taşıırken, ben de yorganları almak ve Milagros'a on bir numaralı kamaranın temizlenmesi gerektiğini ve ben birkaç saatliğine yokken yarın uğrayıp işleri kontrol etmesini söylemek için altıncı kamaraya gittim. Ayrıca ona

İşi bittiğinde onunla bir fincan kahve içemeyecektim.

Ona Deacon'dan bahsetmedim. Çoğunlukla henüz söyleyecek bir şey olmadığı için. Ama aynı zamanda ona Deacon'dan bahsedip bahsedemeyeceğimi de bilmiyordum.

İtiraf etmeliyim ki bu beni rahatsız etti ama yaptığım seçimden caydıracak kadar değil.

Değişmiştik. İhtiyacım olan tek şey buydu. Şimdilik.

Nasıl gideceğini öğrenecektik.

Neyse ki sık sık bir şeyler yapıyordum da Milagros bir fincan kahve içemediğim için gözünü kırpmadı. Ayrıca yarın Deacon ve ben bir köpek yavrusu için depozito yatırmaya giderken Glacier Lily'de her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için uğramakta bir sakınca görmedi.

Çamaşırlarla uğraştım ve geri döndüğümde Deacon bana halletmesi gereken bir şey olduğunu söyledi. Ne olduğunu söylemedi. Ayrıca her ne ise onun tüm dikkatini, yani varlığını gerektirdiğini de söylemedi. Bunu çenemi avuçlayıp bana bir şeyle uğraşması gerektiğini söyledikten sonra evimden çıkıp gittikten sonra öğrendim.

Akşam yemeği için geri geldi, geri geleceğini umarak hazırladığım bir şey. Çok fazla gürültü patırtı, zaman kaybı ya da sohbet olmadan yemeğimizi yedik.

Tıpkı Noel'de yaptığı gibi bulaşıkları yıkamama yardım etti (bu o zaman da şimdi de şaşırtıcıydı, ama o gün pek çok sürprizle karşılaşmıştım, o yüzden bunu kabul ettim).

Sonra tekrar elimi tuttu ve beni yukarı çıkardı.

Bu da beni yatağымda çırılçıplak yatarken, üstümde çıplak bir Deacon varken, hala içimdeyken, seks sonrası beni okşarken buluşturdu.

O yumuşak başlıydı. Ben de yumuşak başlıyđım. Karar ikimiz tarafından verilmişti. Başlıyorduk.

Ben de şansımı denemenin zamanı geldiğine karar verdim. "Kaç yaşındasın?" diye sordum.

"Otuz sekiz."

Verdiği cevap içimi mutlu bir şekilde dağladı, cevabı almak ve cevabın kolaylıkla gelmesi.

Başını kaldırdı ve bana baktı. "Sen mi?" "Otuz."
Sırttı.

Onu gördüm ve .

Tamamen.

İhtişamına bakarken, bu adamdan nasıl korkmuş olabileceğimi merak ettim.

"Sadece bir bebek," dedi usulca.

"Hayır, değilim," diye karşı çıktım.

"Evet, ," diye karşı çıktı bana. "Benden çok az büyüksün."

Bir elini kaldırdı, yüzümün yan tarafını çerçeveledi ve başparmağıyla elmacık kemiğimi okşamaya başladı, ama cevap vermedi.

Bir elimi göğsünde gezdirdim, sert ve esnek, inişli çıkışlı kabarıklıklarla karşılaştım ve göğüs kasları boyunca mükemmel bir şekilde dağılmış siyah kılların gıdıklamasını hissettim.

"ne?" Sessizce sordum. "Deacon."

Başımı yana eğdim. "İlk adın ne?" "Deacon."

Bakakaldım. "Ailen sana Deacon Deacon adını mı verdi?"

Bu bana bir sırtış daha hediye etti ama bu sırtış gözlerine ulaşmadı.

"Hayır, Cassidy. Bir adamdı. Artık o adam değilim. Artık sadece Deacon'ım." Bu hiç mantıklı değildi, ya da hiç mantıklı değildi.

Sadece kötü.

"Ailen sana Deacon ismini öyle ya da böyle mi verdi?" "Evet."

"Demek bu ."

"Evet."

"Ve her zaman öyleydi, bir bakıma," diye bastırdım ve yüzünü benimkine yaklaştırdı.

"Hayır, bebeğim. Şu anki adam eskiden olduğum adam değil." Bu benim kafamı karıştırdı.

". "

Bana vermedi. Başparmağını ağızıma götürdü ve alt dudağımda gezdirdi, sonra çekti ama yuvarlandı, ikimizi de yeni bir pozisyona getirdi, o sırtüstü yattı, ben üstte.

Bir şey söyleyecek gibiydi ama söylemeden önce saçlarımı yüzümün iki yanından topladı ve ben de içim içime sığmayarak izledim.

Eriyor, ne yaptığını unutmuş bir halde saçlarıma bakıyor, dokunuyor ve büyüleniyordu.

Yapış şeklinden bunu istediğini anladım. Bunu istemişti. *Beni* istemişti.

Uzun, çok *uzun* bir süre.

Bu beni mutlu etti. İsmi konusunda ısrar etmeyecek ve onun yerine saçlarımla ona bir an verecek ve bunu uzun tutacak kadar mutlu.

Sonra kendi anımı yaşamaya karar verdim ve bir elimi göğsünden boynuna doğru kaydırđım, böylece parmaklarımla uçlarını çenesi boyunca kaydırarak kirli sakalın tenimi sıyrmasına izin verdim.

Elime baktım, sonra gözlerimi onunkilere kaydırđım ve onun da beni izlediğini gördüm. "Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadım.

Cevap vermedi ama bu sefer cevap vermek zorunda değildi. Gözlerindeki beni ısıtan sıcaklık söylemesi gereken her şeyi söylüyordu.

"Kalacak mısın?" diye sordum.

"İki gün daha."

Bu beni mutlu etmedi.

Gözlerim başının yanındaki yastığa gitti ve çenesini okşamayı bıraktım.

Saçlarım serbest kaldı, aşağı döküldü, yüzlerimizi perdeledi ve bu, Deacon'ın kollarını bana sarabilmesi için oldu.

Tekrar ona baktım.

"Geri döneceğim," dedi sessizce.

"Ne zaman?"

"Bir işim var. İşimi geri döneceğim."

Gözlerim tekrar uzaklara daldı ama kollarından biri beni sıktığında ve diğer eli yukarı doğru hareket edip saçlarımla bir tarafını tekrar yüzümden çektiğinde geri geldi.

Sonra konuşmaya devam etti.

"Üç ay içinde değil, sekiz ay içinde değil. İş bittiğinde. Birkaç gün, birkaç hafta, belki de bir ay olabilir. Ama iş bittiğinde geri döneceğim."

Bu daha iyi bir haberdı, ben de ona küçük bir gülümseme verdim.

Etrafımdaki kolu aşağıya kaydı, böylece kalçamın hemen üzerindeki deride rastgele desenler izleyebildi.

Bu cennet gibi hissettirdi.

Yine de içimde bir tuhafılık vardı.

Doğru ve yanlış. Rahat. Doymuş. Ve garip.

"Ne sorabileceğimi bilmiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Ne söyleyeceğimi. Ne yapacağımı."

Saçlarımı enseme topladı. "Ne hissedeceğini biliyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım.

" git, Cassie." *Cassie.*

Ailem bana böyle derdi, memleketteki bazı arkadaşlarım. Hoşuma giderdi.

Sadakatsiz hissettirdi ama Deacon'dan geldiği iki seferden daha fazla sevmedim.

Evet, ne hissedeceğimi kesinlikle biliyordum.

"Olanlar hakkında garip hissetmiyor gibisin," diye gözlemledim. "Garip hissetmiyorum çünkü risk almıyorum. Sen alıyorsun."

"Riskli misin?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Bebeğim, cevabını bildiğin soruları sormayı bırakmalısın." derken gözleri yumuşadı ve eli kalçamda düzleşti.

Bebeğim.

Bunu Cassie'den daha çok sevmedim ama işe yaradı.

Tek kelime etmeden beni sırtüstü yatırdı, üzerime çıktı ve banyoya en yakın taraftaki yataktan yuvarlanmadan önce beni bıraktı.

Gidişini izlerken çarşafı üzerime , ama ona mahremiyet sağlamak için içeri girdiğinde izlemeyi bıraktım ve kapıyı kapatmadığı için onu görebiliyordum.

İçeri girmeden önce taktığı ve dün gece takmadığı prezervatiften kurtuluyordu.

Ben hap kullanıyordum, o yüzden bu bir değildi. Onun otuz sekiz kadınla birlikte olmasıydı.

Tuvaletin sifonunun çekildiğini, musluğun açılıp kapandığını duydum ve çok geçmeden bana döndü. Yan yatmış, dirseğini yastığa dayamış, başını ellerinin arasına almış, diğer elini vücudumda gezdiriyor, çarşafı da beraberinde götürüyor, gözleriyle çarşafın gidişini izliyor, beni teşhir ediyordu.

Bakışlarını tenime dokunur gibi hissediyordum, bu çok hoşuma giden bir şeydi. Ama her ne kadar hoşuma gitse ve ışığın açık olmasına ve onun her yerini görebildiğime sevinmiş olsam da (ki çok şey vardı ve hepsi de vaat edildiği kadar güzeldi), beni nefes nefese bırakmadığı zamanlarda her yerimi görmesi beni o kadar da heyecanlandırmıyordu.

Bu yüzden ona doğru yuvarlandım, yakınlaştım, bir kolumu doladım ve yüzümü göğsüne gömdüm.

Bir elini sırtımda gezdirdi ve yine rastgele desenler çizmeye başladı, ama bu sefer kığımın derisinde.

Bu daha iyi hissettirdi, titrememe yetecek kadar.

"Harika bir kış," diye mırıldandı kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Altı yıl boyunca şortla, kot pantolonla gördüm. En çok böyle seviyorum."

O bir erkekti. Yaptı.

Yine de ben bir kızdım ve onunla ilgili bu duyguyu paylaşıyordum.

"Ben de seninle aynı şekilde," dedim göğsüne.

Kollarını bana dolayabilmek, beni göğsüne çekebilmek ve gözlerimi alabilmek için sırt üstü düştü.

Onunki gülümsüyordu.

Ve yine, dünyada her şey yolundaydı.

"Altı yıl oldu, seni hiç gülerken görmedim," dedim ona.

Gülümseme kaybolurken bunu söylemek yanlıştı. "Deacon?"

"Çekim gücünle savaşmak kolay değil. Tam burada olmak istemek. Senin için iyi olmadığımı bilmek. Geri döndüğümde uzak durmak için bir nedenim olsun diye bir erkek bulman için dua etmek."

Sözleri, hem hoşuma giden hem de pek hoşuma gitmeyen sözleri, bir elimi göğsüne, boynuna ve kısmen uçlarıyla oynadığım uzun saçlarına doğru kaydırmama neden oldu.

"Burada değilken gülümsüyor musun?"

"Hayır."

Biliyordum. Onu gördüğüm anda hissetmişim. Ama bunun bir gerçeklik olarak ağırlığı üzerime çöktü ve başımı daha fazla tutamayacakmışım gibi onunkine yaklaştırdı.

"Yani dışarıda mutlu değil misin?" Ben

sordum. "Hayır, Cassie."

Gözlerini tuttum.

"Hiç mi?" Bastırdım.

Cevap vermedi ama cevap vermesine de gerek yoktu. Gözlerindeki bakış kasvetli değildi ama görmeme izin verdiği bir hayalet vardı.

Ben de o büyük soruyu sordum. "Seni mutlu etmeme izin verecek misin?"

Kolu beni göğsünden aşağı çekerken eli yüzümün yanına geldi, böylece yanağımı boğazının dibine sıkıştırılabilecekti. Beni oraya götürdüğünde elini orada bıraktı.

Ama tüm bunları yine bana cevap vermeden yaptı.

Bunun sözsüz iletişimden kaçınmak ya da saklanmak için olup olmadığını bilmiyordum. Ama önemliydi, bu yüzden görmezden gelemezdim.

"Bana cevap , " , sorum omzuna yönelikti.

"Kadın, yatağında üstümde çıplaksın. Az önce seni bu yatağa aldım. Bu 11 numaralı kabinde olmadığım anlamına geliyor. Altı yıl boyunca işkence odası gibi bir yerdi ama uzak kalamadığım için geri gelmeye devam ettim. Şimdi söyle bana, bunu zaten başarmışken beni nasıl mutlu edeceksin?"

Tanrım.

Bana bunu verdi. Doğrudan, açık açık, bana o güzelliği verdi.

Gözlerimi kapattım ve daha derine sokuldum, "Tamam, seni *daha fazla* mutlu etmeme izin verecek misin?" diye sordum.

"Bu meydan okumayı yapmak istiyorsan, ben seni durdurmayacağım." Gözlerimi açtım ve sııttım.

Kulağımın hemen arkasındaki saçlarımla oynamaya başladı. Bu da güzel bir histi, kulağımdan kafa derime doğru bir heyecan gönderiyordu.

Orada öylece uzanmayı, yakınımda durmayı, Deacon'ın neredeyse hiç dokunmadan beni heyecanlandırmasına izin vermeyi tercih ederdim ama derin bir nefes aldım ve temel kuralları aradan çıkarmaya karar verdim.

"Buradayken John Priest'siniz ama bu evde değilsiniz." Bu aynı zamanda bir tahmindir.

Parmakları oynamayı bırakıp boynumun kenarına dolandı, başparmağı çenemi okşadı ve onayladı, "Bu evde değil de sizinleyken John Priest'im."

"Tamam," diye fısıldadım ve boynumu sıktı. "Bunu hatırlayabilecek misin?" diye sordu.

"Evet."

Başparmağı okşamayı bıraktı ve çenemin menteşesine bastırdı. "Bu önemli, Cassie."

"Hatırlayacağım," diye fısıldadım, taşın karnıma yerleştiğini hissediyordum ama bunu ben yapıyordum.

Bir gün bunu çözmeme yardım edeceğini umuyordum, böylece beni aşağı çekip aç bırakmayacaktı.

Hayatıma devam etmeye karar verdim.

"Dün gece prezervatif kullanmadın, Deacon."

"Biliyorum bebeğim. İşler kontrolden çıktı. Hap kullanıyor musun?"

"Evet. Ben de dikkatli davrandım. Ama sen deneyimlisin, o yüzden bu konuda daha iyi olmalıyız."

"Eldivensiz olduğum için endişelenme. Yedi yıldır kimseyi becermedim."

Dudaklarımın ayrıldığını ve gözlerimin

kırpıştığını hissettim. İki kez.

Hızlıca.

Sonra fısıldadım, "Ciddi misin?"

"Evet," dedi dobra dobra, sanki belalılar hayatlarına *giren* yeni kadınlara her gün yıllardır bekâr olduklarını itiraf ediyormuş gibi, oysa ben belalıların yıllarca seks yapmadan durabildiklerine hayret ediyordum.

Ona bakmak için başımı kaldırdım ve bunu yaptığımda bakışlarımı yakalamak için çenesini aşağı eğdi.

"Yedi yıldır seks yapmadın mı?" Bu, elbette olacağı gibi, kuşkuyla söylenmişti.

"Seni masada becermek çok ateşliydi ama çabuk boşaldım. Erkek düzenli boşalır, o kadar hızlı boşalmaz, o kadar ateşli olsa bile."

O kadar tecrübem yoktu ama bunun doğru olduğunu düşündüm.

"Düzenli olarak doktora gitmiyor olabilirim," diye devam etti. "Ama o zamanlar temiz olduğumu biliyordum ve bu boku havadan kapamazsınız."

Bunun doğru olduğunu biliyordum.

"Ben... şey, görünüşe göre kısa sürede çok fazla deneyim kazanmışsınız," dedim.

Çoğunlukla hiçbir şey söylemedi çünkü sahip olduğu ortakların sayısıyla, onaylamaktan başka söyleyecek bir şey yoktu.

"O zaman yedi yıl boyunca hiçbir şey yapmadın?" Bastırdım.

"Sanırım çok fazla seviştiğimi anlamışsındır," diye cevap verdi. Başımı salladım çünkü bunu kesinlikle anlamıştım.

"Bir şey arıyorum," diye devam etti. "Bunu yapmak, bir şey ifade etmiyorsa, hiçbir şey ifade etmez. Anlamsız sikişler sadece bu ve ben anlamsız olan çok fazla şey yapmıyorum, kesinlikle bir kadının vücuduyla bağlantı kurmak gibi önemli bir şey değil. Ayrıca, birlikte olmak benim için işe yaramadığında onsuz gitmenin zor olmadığını fark ettim."

"Ama... sen bir baş belasısın," diye belirttim.

"Ve?" diye sordu, kaşları birbirine yaklaşıyordu, görünüşe göre kendisinin bir baş belası olduğunun farkındaydı.

"Belalıların onlara biraz alması gerekiyor," diye açıkladım.

"Belalılar ne istediklerini bilirler, neye ihtiyaçları olduğunu kesinlikle bilirler ve daha azıyla yetinmezler."

Bu muhtemelen çok doğrudu.

Aynı zamanda gerçekten iyi bir cevaptı.

Saçlarının uçlarıyla oynamak için parmaklarımı geriye kaydırđım ve "Bir anlamı yoksa senin için gerçekten işe yaramıyor mu?" diye sorduğumda sesim yumuşaktı.

"Biyolojik olarak her şey işe yarar. Am amdır," dedi kel bir şekilde. "Aletini içine sokarsın, gözlerini kapatırsın, boşalırsın. Ama seks bununla ilgili değildir. Kimse için bununla ilgili olmamalı. Duygularla ilgili olmak zorunda değil ama bir şeylerle ilgili olmak zorunda. Eğer siktiğim amcığa bağılı olan kadına saygı duymuyorsam, onun gözlerine bakamıyorsam ve onunla sadece boşalacağım an için değil, tamamen bunun için ilgilenemiyorsam, bu anlamsızdır. Ve anlamsız bir şey yapmanın hiçbir anlamı yoktur."

Bu konuda da haklıydı.

"Katılıyorum," dedim sessizce.

"Duygu ekle," diye devam etti, başparmağı şimdi boğazımı okşuyordu. "İşin özü bu."

Şimdi daha haklı olamazdı. İşte oradaydı.

"Evet," diye kabul ettim.

Bakışları benimkilere kilitlendi ve o bana bakmadan önce bakışlarındaki yoğunluğu gördüm.

"Ve seninle olan şey de bu."

Bunun ağırlığı beni vurdu, yedi yıl, hiç kimse, ve sonra ben vardım, altı yıl bununla savaştım ve şimdi buradaydık.

Ve mutluydu.

Kahkahalarla kükreliyor, alay etmiyor, şakacı, şeytana pabucunu ters giydirecek kadar mutlu değildi.

Ama onun memnuniyetini hissettim. Saçımınla nasıl ilgilendiğini görmüştüm. Orada benimle olmanın onun için ne anlama geldiğini biliyordum.

Artık daha da iyi biliyordum.

Ve bunu bilerek, yine üzerime bir ağırlık çöktü ve başımı tutamıyormuşum gibi yere düşürdüm ve bu kez boğazına yüzüstü .

Kaydığını ve sonra başımın üstünü öptüğünü hissettim.

"Tamam Cassie, benden istediğin şeyi aldın mı?"

Soruya cevap vermedim çünkü cevabın hayır olduğunu düşünerek sorduğuna inanamadım. Hem de hiç.

"Bu gece için, kadın," diye devam etti usulca. "Dün gece yaklaşık üç saat uyudum. Yorgunluktan bittim. Uykuya ihtiyacım var."

"O halde ihtiyacın olan buysa, senden istediğimi aldım," diye cevap verdim ama "bu gece için," diye bitirdim.

Parmakları hala boynumda, beni sıktı ve sonra bizi yuvarladı, üzerimde yuvarlandı, böylece yatağın ışığın yandığı diğer tarafındaydı, yatağın dün gece sahiplendiği tarafındaydı.

Ben uzanıp yorganı çekerken o da uzanıp ışığı söndürdü. Yorganı kaldırıp yerleşmeye hazırlanırken, o da benim yerime bunu yaptı ve dün geceki gibi yanağımı göğsüne yaslamaktan başka seçeneğim kalmayacak şekilde beni yanına yatırdı.

Bir gece önce yaptığım gibi, onun sıcak sertliğinde rahatladım. Sanki bunu iki gece üst üste yapmamışım da onlarca yıldır her gece yapıyormuşum gibi. Kendimi güvende, rahat ve mutlu hissediyordum, bedenim ona yaslanmıştı, kolu beni sarmıştı.

Deacon olduğu için iyi geceler demezdi. Söyleyecek bir şeyi olduğunda söylediğini öğreniyordum ama iletişim kurmanın çeşitli yolları vardı ve bunlar sadece ağzından çıkmıyordu. Gözleri, ifadeleri ve hareketleri de buna dahildi.

Benim için işe yaradığını da öğreniyordum.

Böylece Deacon ışığı söndürerek ve beni kendisine doğru kıvrarak, yanağımı kalbinin üzerine koyarak, elimi göğsüne yaslayarak iyi geceler diledi, nefesinin kesildiğini hissettim ve tıpkı dün gece olduğu gibi kolayca uykuya daldığını anladım.

Ben de söylemem gerekeni söyledim. Bilmesi gerekenleri. Burada olduğu ve benden uzakta olduğu her zaman yanında taşıması gerekenleri.

Onu daha da mutlu etmenin zorluğunu üstlenmek için ona ne vermem gerektiğini söyledim.

"Bir erkeğim olmadığı için mutluyum, tatlım."

Uykuya dalmadığını biliyordum çünkü bu sözleri fısıldadığımda vücudu benimkine karşı gerildi, belimde duran eli kıvrıldı, parmakları acıdan kısa bir süre sonra etime girdi.

Rahatlamadan önce bunu birkaç kez sürdürdü, kolu beni hafif ama kısa bir süre sıktı ve birkaç dakika içinde nefesleri sabitlendi.

Ve işte yine oldu.

Haklıydım.

Deacon tek kelime etmeden her şeyi anlatabiliyordu.

Ve bu benim için işe yaradı.

Yedinci Bölüm

İşte bu yüzden

Gözlerim açıldı ve derimi gördüm. Belirgin kasları kaplayan zarif zeytin derisi.

Diyakoz.

Daha doğrusu, Deacon geri döndü.

Ben kendi tarafımdaydım, Deacon onun tarafındaydı ve ben de onun sırtına sıkıca yapışmıştım. Gördüğümü görüyor, saf Deacon kokusundan başka bir şey koklamıyordum,

Onu orada görünce, ikinci sabah, sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca onu istediğimi inkar ettikten sonra, hemen ondan daha fazlasını istemekle ıslandım.

Ne yazık ki aynı anda, bir gece önce silinmiş olduğunu söylediğini hatırladım.

Erken kalkan biriydim ve saate bakmama bile gerek yoktu, sadece şafağın gökyüzüne zar zor dokunduğunu ve çok erken yatmış olsak da artık çok erken olduğunu fark ettim.

Ellerimi üzerine koymak, onu uyandırmak, benimle sevişmesi için ikna etmek istesem de uyumasına izin vermem gerekiyordu.

Bu nedenle, yataktan kalkarken onu çok fazla rahatsız etmemek ya da üşütmemek için dikkatlice yorganı çekerek ondan uzaklaştım.

Ben .

Deacon da yuvarlandı ve kolu dışarı çıktı, beni karnımdan yakaladı ve çerçevesine geri çekti.

"Nereye gidiyorsun?" diye uykulu bir şekilde saçlarımin arkasına doğru hırladı. "izin veriyorum, ihtiyar," diye cevap verdim, bunu son sözümle birlikte anlamasını umarak.

Şaka yapıyordum.

Anladı.

"Uyumaya ihtiyacım yok." şeklindeki rahatsız edici olmayan anladım.

Ayrıca neye ihtiyacı olduğunu kalçalarını kışıma bastırarak ilettiler ve en azından bir parçasının *çok* uyanık olduğunu hissettim.

"Yapacak bir işin mi var?" diye sordu, diğer elini altıma sokarken zaten etrafımda olan kolunu kaydırdı, eli karnımda geziniyordu.

Her zaman yapacak işlerim vardı, ama doğrusu, kabinleri istediğim gibi yaptıktan sonra, günlük temizlik hizmeti vermediğim için çıkış temizliği dışında, on bir kiralık kabini yönetmek o kadar da yorucu değildi.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdim.

"Güzel," diye mırıldandı elleri hedeflerine ulaştığında, biri göğsümün etrafında kıvrılırken, diğeri bacaklarımın arasını kavradı.

Bu hoşuma gitti. Onun kokusunu sevdim. Sıcaklığını sevdim. Orada benimle olması hoşuma gitti. Tüm bunlardan o kadar hoşlandım ki, kalçalarımı onunkilere bastırdım.

Bacaklarımın arasındaki elini daha derine itti, parmakları ıslak kıvrımların arasından kaydı ve kalçalarım hafifçe sarsılırken dudaklarım yumuşak bir nefesle ayrıldı.

"Siktir. Hazır," diye homurdandı ve devam etti. "Eldivensiz iyi misin?"

Bana yapmak istediği her şeyde iyiydim.

Ben öyle bir şey demedim.

"Evet, bebeğim." dedim.

Vücudunun pozisyon değiştirdiğini hissettiğimde göğsümdeki parmağı ve başparmağı meme ucumu yuvarladı. Ne yaptığını biliyordum, yaptıklarını seviyordum, hepsini, bu yüzden ona ihtiyacı olanı vermek için kalçalarımı eğdim.

Sikini ıslaklığımın içinden geçirdi, ucunu yakaladı ve hızlı, sert, derin bir şekilde içime soktu, beni doldurdu.

Başım geriye gitti ve inledim.

Meme ucumu sertçe çekti, sonra eli boğazıma doğru kaydı. "Bana sert davranacaksın Cassie," diye uyardı.

Ona sert davranırdım.

Bana vermek istediği her şeyi kabul ederdim. "Tamam," diye nefes aldım.

"Tamam," diye fısıldadı, sonra yüzünü saçlarımın arkasına gömdü ve yapacağını söylediği şeyi yaptı.

Klitorisimi parmaklarken, diğer eli boğazımda hafifçe kıvrıldı, beni sertçe becerdi, derinlere vurdu, daha fazlasını almak için kalçalarımı onunkine iterken, nefes alırken, sızlanırken ve sonunda gerilirken onu almak için beni sabit tuttu. Ellerim bileklerine uçarak sarıldı, baş döndürücü serbest bırakma içimde yanarken uzun ve kırık bir şekilde inledim.

Ancak o zaman başını kaldırdı ve yüzünü boynuma gömdü, bacaklarımın arasındaki eli karnıma sıkıca sarılmış bir kola dönüştü. Boğazımdaki eli göğsümde bir kola dönüştü, parmakları omzuma kıvrıldı. Ve ben onu daha da sertçe kavrarken o beni sımsıkı tuttu. Aşağı iniyor ama yine de kadife vahşiliğinin tadını çıkarıyor, tenimde patlayan her homurtuyla heyecanlanıyordum

Dişlerini boynuma geçirene kadar bunu yaptım, sonra sikini içime soktu ve doruk noktasını etime doğru inletti.

Sesi sert ve kalın bir şekilde üzerime gelmeden önce aşığı inmiş, kendine gelmeye başlamış bile olamazdı.

"İşte," dedi yüzünü boynumdan çekerek.

Zaten ciddi bir şekilde *burada* olduğum için bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Sormak için başımı çevirdim ve istemeden de olsa ona istediğini verdim.

Ağzımı aldı, uzun, durgun, ıslak ve tatlı bir öpücük.

Ağzımı bırakırken aynı zamanda kalçalarını son bir kez benimkilere doğru itti, bana bağlantımızı hatırlattı, bu da benden bir inilti ile sona erdiği anlamına geliyordu.

Gözlerim yavaşça açıldığında, çok fark ettim. Bakışlarımı yakaladığı anda sessizce "Günaydın Cassie" dedi. Gerçekten de günaydın.

"Günaydın, Deacon." Bana sırttı.

Ve evet.

Güzel bir sabahı.

Gerçekten de öyle.

* * *

"Meksikalı Zıplayan Fasulye?"

Deacon'ın sorusu üzerine başımı sola çevirdim.

Kalktık, duş aldık, tost yedik, giyindik ve kamyonetine binip bir köpek yavrusu için para yatırmak üzere yola çıktık.

Deacon'ın çamura bulanmış Suburban'ının içinde olmayı hazmetmem biraz zaman aldı, altı yıldır gördüğüm bir araçtı (yani, özellikle bu değil, ama yine de) ve işte oradaydım... içindeydim.

Deacon'la birlikte.

Bu muhteşemliğin içime işlemesi zaman aldı ve ancak kasabaya yaklaştığımızda ve en sevdiğim kahve dükkânının tabelası gözüme çarptığında yatıştı. Bu nedenle Deacon'dan içeri girmesini rica ettim (tamam, rica etmedim, heyecanla koltuğumda zıpladım ve onun süslü kahve yapan bir adam olmadığını düşündüğüm için yalvardım).

Yalvarmam gerekmedi. İçeri girmekte tereddüt etmedi. Ön tarafa park etti ve ben emniyet kemerimi çözerken o ön camdan bakıp tabelayı okuyordu.

"Üçüncü kuşak Meksikalı Amerikalılardan oluşan bir aile tarafından işletiliyor," diye paylaştım ve kafasını bana çevirdi. "Açıkçası," diye devam ettim, çünkü adında bu vardı, bir nevi, üçüncü nesil kısmı olmadan ve

Zıplayan fasulye. "Normal kahveleri var. Ve süslü kahve. Ve *Meksika* kahve, içinde tarçın var ve" ona doğru eğildim, "bu *harika*."

Gözlerimin içine baktı, sonra dudaklarıma, dudakları kıvrıldı ve emniyet kemerini çözmek için hareket etti.

Bunu yaparken onu izledim, çünkü anlaşılan benimle gelmek zorunda olduğunu hissetmişti, sonra elimi uzattım ve bileğine doladım.

O da bana baktı.

"İçeri girmek zorunda değilsin," dedim ona. "Kahveleri alıp geleceğim." Gözleri yüzümde geziniyor, ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu, ki aniden bileği bükülüp benimkinden ayrılanaya kadar ama sadece elimi yakalayıp kaldırıp sarsabilsin diye. Bunu beni kendine yaklaştıracak kadar sert yaptı.

Ona acı verecek kadar sert değil.

Ben taksiye doğru eğilirken, o da bana doğru eğildi.

"Sana asla zarar verecek bir şey yapmam ve seni tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam," dedi.

Yolculuğa çıkmadan önce kahve almaya giderken, bu aniden ve şaşırtıcı bir şekilde ağır geldi.

Eğer hoş

karşılanırsa.

"Tamam," diye

kabul ettim.

Devam etti, "Yaşadığın tek yalan bana Rahip demek. Bu zaten çok fazla şey istemek. Daha fazlasını istemeyeceğim. Bu beni saklamadığın anlamına geliyor. Beni korumuyorsun. Sen istiyorsun, biz yolumuzu buluyoruz, ben senin erkeğim. Hayatında. Buradayken, senin yanıdayım. Gizli değil. Ama bu senin kararın. Orada seninle yürümemi istemiyorsan, kamyonu oturmam. Hayatının bir parçası olmam için bir yol bulmak istiyorsan, ben de seninle gelirim."

"Benimle içeri gelmeni istiyorum," dedim hemen ve aynı anda elimi bıraktı.

Ama bunu, parmak uçları çenemi sıyırıp tekrar saçlarıma doğru ilerlerken, parmak uçları dışarı çıkabilsin diye yaptı. Onları kıvırdı, baskı uyguladı, bana doğru eğilirken beni kendine çekti ve beni istediği yere getirdiğinde başımı döndürerek öptü.

Ağzımı bıraktığında gözlerimi kırıştırmaya başladım, öpücüğün ve daha da ötesinde söylediklerinin üstesinden gelmeye çalışırken ona odaklanmak için çaba harcadım.

"O zaman Cassie'ye bir kahve alalım," diye mırıldandı, beni bıraktı ve kapısına yöneldi.

Cassie'm.

Cidden, meydan okumayı kimin kabul ettiğini merak ediyordum.

Çünkü büyük ve görkemli olmayabilir, kelimelerle, çiçeklerle, çalan orkestralarla, havada süzülen peri tozlarıyla dolu olmayabilir, ama beni daha da mutlu etmek için sessiz ama muhteşem yollarını buldu. Bunu defalarca yaptı. Ve bunu başarıyla yaptı.

Bu da oyunumu hızlandırmam gerektiği anlamına geliyordu.

* * * * *

Devasa, harika, Meksika tarçınlı kahvemi yarılamıştım ve aklıma geldiğinde varış noktamıza giden yolun (sessiz, şimdiye kadar) çeyreğindeydik.

Dün gece dürtmüştüm.

Ve Deacon cevap vermek istemediyse, vermedi. Kaba davranmadı. Beni susturmadı (açık bir şekilde değil). Sinirlenmedi.

Sadece cevap vermedi.

Ben de ona döndüm ve "Pekâlâ, Diyakoz Deacon, bana bir şey söyle" dedim.

Diyakoz Yardımcımın ağzının kenarında oluklar oluştuğunu, gözlerinin kırıştığını gördüm ve bu beni yüreklendirdi.

Konuşmam bittiğinde, "Ateş et." diye davet etti.

"Bana verdiğin ehliyetin sahte olduğunu varsayıyorum." "Evet," diye kolayca cevap verdi.

"Bu mi?" Ben sordum. "Hayır.

Sekiz tane var."

Baktım ama bunu dudaklarımı oynatarak yaptım. "Sekiz mi?"

"Evet." İlginç.

Kahveden bir yudum aldım, güzelliğini tattım ve devam ettim. "Ev nerede?"

"Ev mi?"

"Ev. . Çalışmadığın zaman gittiğin yer."

"Çalışmadığım zamanlarda gittiğim yer on bir numaralı kulübeydi, Glacier Lily." Vücudumun hareketsizleştiğini hissettim.

Vay be.

Bu olamaz.

"Gerçekten mi?"

diye sordum.

Bir bana bir de yola baktı. "Evet."

"Ben...sen..." I salladı benim Başını. "Sen gel için ve kabin oldukça seyrek."

"Çok çalıştığım için olabilir, Cassidy."

I karşı karşıya ileri ama sat geri içinde benim Otur, çalışıyor için süreç Bu bilgi.

Bu bilgiyi işlemek imkansızdı, bu yüzden konuyu değiştirdim.

"Bana Deacon ve John Priest arasındaki farkı söyleyebilir misiniz?"

"Bir avuç insan beni Diyakoz olarak tanıyor" diye cevap vermeden önce bir an duraksadı.

Başka bir şey söylemedi, ben de ona baktım ve "Tamam" kelimesini bir ipucu olarak kullandım.

Devam etmeden önce yine bana baktı, sonra yola döndü.

"Her birine hayatım pahasına güvenirim. Her birine hayatım pahasına güvenirim.

Hayatın." "Bunu anlıyor musun Cassidy?" diye sormadan önce durakladı.

Anladım. Hoşuma gitti. Biraz korkutucu olsa da, aynı zamanda tatlı bir şeydi. "Evet," diye cevap verdim.

Başka bir şey söylemedi ama ben artık bu işe girişme zamanının geldiğine karar verdim. Aslında bu konuya *girmek istemiyordum* ama zamanı gelmişti. Ben de (temkinli bir şekilde) "Suçlu musunuz?" diye sordum.

Cevabında hiç tereddüt etmedi.

"Vergi ödemiyorum."

Bu bilgilendirici olmayan (ama de korkutucu) yanıt karşısında başımın hafifçe sallandığını hissettim.

"Pardon?"

"İşim var. Para kazanıyorum. Nakit ödeme alıyorum. Ve hükümet benim varlığımdan haberdar değil."

Evet. İşin içine girmek istemedim.

Yine de buradaydık ve cevap veriyordu, ben de devam ettim. "Peki para için yaptığınız şey yasadışı mı?"

Kahvesine uzanırken bile gözlerini yoldan ayırmadı. Bir yudum alıp fincana geri koymasını izledim ve sonra tekrar konuştu.

Bu kez sözleri öyle olmasa bile sesi nazikti.

"Sana şunu söyleyeyim, ne yaptığımı, nasıl başladığını, neden yaptığımı baştan sona bilseydin ve bununla ilgili bir sorunun olsaydı, senin yargılayıcı bir kaltak olduğunu düşünürdüm. Sonra da kapıdan çıkıp giderdim ve beni bir daha asla görmezdin."

Bunun üzerine yavaşça göz kırptım.

Ama daha bitirmemişti.

"Yaptığım işte iyiyim. Bunu yapmamın bir nedeni var. O nedene inanıyorum. Ama bu asla bir dünyanın parçası olmayacağım anlamına gelmiyor - eğer kalıcı bir şekilde hayatının bir parçası olursam, bunu duymam çok önemli kadın - bu asla sana dokunmayacak."

"Bunların hiçbirinin mantıklı emin değilim," dedim usulca, konuşuyordu ama bana gerçekten hiçbir şey vermiyordu.

"Benim için öyle ve bilmen gereken tek şey de bu." Bu nazık değil, sert ve inatçıydı.

Başka bir deyişle, bana hiçbir şey vermek niyetinde değildi.

"Bu en az mantıklı olan kısım," diye karşılık verdim, hala sessizce konuşuyordum.

"İşte bu noktada bir inanç sıçraması yapman, dün seçimini yaparken hissettiğin şeye, yani bana inanman gerekiyor."

"Seni çok az tanıyorum," diye belirttim.

"Beni çok az tanıyorsun ve bana turta getirdin," diye karşılık verdi. Keskin bir nefes aldım.

Yine turta.

Dostum, ciddi. O pastanın önemini bilmesi berbattı.

"Beni çok az tanıyordun ve benim için o masanın üzerinde soyundun," diye devam etti.

Ön camdan geriye baktım ve bir yudum daha almadan önce mırıldandım: "Demek istediğini anladım Deacon."

"Emin değilim."

Şimdi sessizce konuşuyordu, ses tonu o kadar değişmişti ki bakışlarım tekrar ona döndü.

Gözlerimi hissetmiş olmalı ki devam etti. "Bunların hepsi senin seçimin."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye cevap verdim.

"İstedığınız zaman bu seçiminizden geri dönebilirsiniz."

Dudaklarımı dişlerimin arasından emdim, bu fıkirden hoşlanmadım ve Deacon'ın sözsüz iletişime geri dönmesini istediğimi fark ettim.

Ya da sessizlik.

"Fikrini değiştirirsen," diye devam etti, "hoşuma gitmeyecek ama boyun eğeceğim."

"Bu hem tatlı hissettiriyor hem de çok değil," diye itiraf ettim.

"Evet," diye mırıldandı ön cama doğru, yine kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Sizin dünyanız, bir adam sizi ele geçirir, aptaldır, bırakır."

Sözleri yumuşak bir nefes almamı sağladı.

Bana baktı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Ben sizin dünyanızda yaşamıyorum." Sonra gözleri tekrar yola döndü.

Bunu biliyordum ama bunu teyit etmek, sırtına yapışmış bir şekilde uyanmak, Suburban'ında olmak beni daha önce hiç olmadığı kadar etkiledi çünkü onu hayatıma kabul etmiştim. Zamanının çoğunu benim asla paylaşamayacağım bir dünyada geçiren bir adamdı ve içimde bunu istemeyeceğime dair bir his vardı, ama istesem bile bana izin vermezdi (ki bu his konusunda haklı olduğumu anlamamı sağladı).

Ve bu netlik benim için ne anlama geliyordu, sadece o anda değil, ama sık sık bahsettiği gibi hayatımın, dünyamın daha büyük bir parçası haline gelirse.

Eğer benim erkeğim olursa.

Eğer benimleyken, benim yanımda olsaydı.

Arkadaşlarımla tanışsaydı. Ailemle tanışsaydı.

Hayatın yaşanması gereken zaman geldiğinde.

Bağlılık.

Bebekler.

Bu da bana "Sonsuza kadar mı?" diye sordurdu.

"Hayır bebeğim," dedi hemen, eli uyluğunun etrafında kıvrıldı, yatakta olmadığımız zamanlarda vermekten kaçınmadığı bir şefkat ve bağlantı jesti, verdiği her birini daha anlamlı kılıyordu. Ama o anda bunu yapmasından memnundum çünkü gerçekten ihtiyacım olan şey buydu. "O dünyada sonsuza kadar yaşayamazsın. Yolun sağlıklı olduğu sürece yolunu bulursun ve sonra siktir olup gidersin."

Bu beni daha iyi hissettirdi. "Peki, ne zaman-?"

"Bilmiyorum," diyerek sorulmamış soruma cevap vermek için sözümü kesti. "Sadece on yıldır ilk kez o dünyadan çıkış kapısını bulmak ve kullanmak için bir teşvikim olduğumu biliyorum."

O kadar çok kelime olmasa bile çok şey vardı. Çoğu iyiydi, bu kısım onun teşvikçisi olduğumun açık olmasıydı. Yine de on yıl ilgi çekiciydi.

"O dünyanın içinde olmak, Cassie," diye devam etti, "bilmelisin ki, o kapıyı bulduğumda bile, bazı açılardan hep benimle olacak."

"Artık seninle," diye not ettim. "Ve ben de bunu bilerek seninleyim. Seninle kalması neden umurumda olsun ki?"

Parmakları kalçamı sertçe sıktı ama hiçbir şey söylemedi. Sözsüz iletişime geri döndük.

Bir nefes aldım ve bıraktım. Sonra

"On yıl mı?" diye sordum.

Eli kalçamdan ayrıldı ve kahvesine gitti. Bir yudum aldı, yerine koydu ve elini tekrar direksiyona götürdü.

Tamam, buna cevap vermeyecekti.

Yola baktım ve kendi kahvemden bir yudum aldım.

Müzik yok, söz yok, sessizce oturduk. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Bir yandan deli olup olmadığımı merak ediyor, bir yandan da deli olduğumu biliyor ve bunu hiç umursamıyordum.

Bu tabii ki beni daha da delirtiyor.

"Muhteşem."

Deacon bunu mırıldanarak söyledi ve sessizliği bozdu. Tekrar ona baktım. "Pardon?"

"Kulübeden çıkmadan önce o serseri kaltağın ağzının payını verişin. Kahretsin, o kadar muhteşemdi ki, beş gencin gırtlığını parçalama dürtüsüyle savaşıyor olsaydım, alkışlardım. "

Ona sıırttım, havadaki ağırlığın dağıldığını hissettim ve bu akışla devam ettim.

"Bu iyiydi, değil mi?"

"Hayır," diye karşı çıktı. "Muhteşemdi."

Sırıtmaya devam ettim ama bunu ön cama doğru yaptım. "Onlara serseri kaltaklar demeni komik buluyorum. Uygun olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Apropos?"

"Uygun," diye açıkladım.

"Ne anlama geldiğini biliyorum kadın, sadece bunu kullanacak tek bir kişi bile tanımiyorum."

"Sürprizlerle doluyum."

"Bunu dört gözle bekliyorum" diye mırıldandığında sesinde ince bir mizah vardı.

Bu mizah anlayışını sevdim. İnce bile olsa umurumda değildi. Orada duruyordu. Ve ben de ona verdim.

"İşte bu yüzden," dedi şaşkınlıkla ve ben tekrar ona baktım. "Ne?"

"Bu ve gözlerin."

Hiçbir şey söylemedim, sadece sürüşünü izledim. Bir şey söyledi. "Ve senin Noel öpücüğün." Aman Tanrım.

Noel öpücüğüm. Noel öpücüğümü hatırladı. "Deacon," diye fısıldadım.

"Ve daha yüzlerce şey," dedi. Tekrar sessizliğe gömüldüm.

Konuşmaya devam etti.

"İşte bu yüzden bir pislik gibi davranıyorum. Neden seni o masada bırakıp gitmem gerektiği gibi gitmedim. Neden yapmamam gerektiğini bildiğim halde geri gelmeye devam ettim, her seferinde kontrolümü kaybedip işlerin kontrolden çıktığı yerde oldum ve seni o masaya geri getirdim. Neden on bir numaralı kulübe her yıl birkaç günlüğüne benim için evdi, sahip olduğum tek evdi, çünkü sen oradaydın."

"Beni ağlatacaksın," diye fısıltıyla uyardım, sesim zaten gözyaşlarıyla tıkanmıştı, bu duyguyu hissederken aynı zamanda beni daha fazla mutlu etmekte yine çok daha iyi olduğu için sinirleniyordum.

Bana bakmadı.

Yola dedi ki, "Bilmen gerek." Fincanına uzandı, bir yudum aldı ve mırıldanarak bitirdi: "Artık biliyorsun."

"Artık biliyorum," diye yanıtladım, hâlâ fısıldayarak. Sonunda sustu.

Kahvemi bardaklıktaki yerine koydum, emniyet kemerimi çözdüm ve kabine doğru eğilerek çenesinin menteşesini öptüm ve kulağına "Bana söylediğin için teşekkür ederim" dedim.

"Başka bir şey daha bilmelisin Cassie," dedi yola.

Alnımı omzuna yasladım. "Ne?"

"Ne istersen. İstersen, içimde sana verecek güç var, benden her şeyi alabilirsin."

Elim kalçasına gitti ve gözlerim yaşarırken sıkıca kıvrıldı. "Şimdi bebeğim, arkana yaslan ve kemerini bağla, tamam mı?" diye nazıkçe emretti.

"Evet," dedim omzuna, ağzımı boynuna değdirmek için kaydım, sonra arkama yaslandım ve kemerimi bağladım.

Yola baktım. Deacon

sürdü.

Sessizce.

* * * * *

"Demek belalılar ayak oyunu oynuyor," diye not ettim, kığım zımparalanmış ve yeniden boyanmış Adirondack sandalyemin minderinde, çorap ayaklarım korkulukta, Deacon'inkilere dolanmış.

"Evet," diye cevap verdi Deacon umursamaz bir tavırla ve ben de ona doğru bakarak, eli benim Kentucky burbonumun bardağına sarılmış, profili yumuşak ve huzurlu bir şekilde ağaçlara doğru baktığını gördüm.

Bu bakış hoşuma gitti, ben de takılmaya devam ettim.

"Ve hamile bir Alman Çoban Köpeği ile karşılaştıklarında eriyorlar."

Tam da bunu yapmıştı. Belalı tek isim Deacon gözlerimin önünde eridi. İzledim ve neredeyse orgazm oluyordum, aynı zamanda bir anda aşık olup olamayacağınızı merak ediyordum.

Cevap vermeden önce burbonundan bir yudum aldı, "Adam adam değil, köpekleri sevmiyor."

Kıkırdamaya başladım.

Bana baktı. "Katılmıyor musun?"

Kıkırdamayı bıraktım ve cevap verdim: "Bence insanlar neyi sevmek istiyorlarsa onu sevebilirler. Yine de, köpek insanı olmamayı gerçekten anlamıyorum. Ya da kedi insanı. Aslında, bir hayvan insanı."

Deacon ağaçlara dönerek, "Peki neden altı yıl sonra sana bir köpek alıyorum?" diye sordu.

Bunu da yapmıştı. Köpeği benim için aldı.

Safkan köpekler ucuz değildi. Listeyi atlamak ve ilk seçimi almak için teşvik edilen saf cins köpekler on beş yüz dolarlık banknotlara mal oldu.

On beş.

Parayı gördüğümde elimi Deacon'ın koluna doladım ve itiraz etmek için ağzımı açtım. Ama ona dokunduğum anda çenesini bana doğru eğdi ve hiçbir kelimeye ihtiyaç duymayan bir bakış attı. Ben de bir şey söylemedim.

O sırada.

Suburban'a getirdim.

Cevabı, "Bitti kadın. Bunun hakkında konuşmanın faydası yok." Bu doğrudu.

Ve yanlış.

Sahte olanla yetindim, protestoma devam ettim ve farklı bir yanıt aldım.

"Doğru. Bu konuda konuşmanın faydası yok derken kastettiğim şey, bu konuda konuşmadığımızdır."

Ve sonra bu konuda konuşmadı.

Hem de hiç.

Yapmış olsam bile.

Bu da istifa etmekten başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyordu.

Bana bir köpek almak isterdi, kısmen tatlı olduğu için ama çoğunlukla başka seçeneğim olmadığı için izin verirdim.

"Bir köpek için zamanım yoktu," dedim ona.

"Kulübeler çok mu bakım istiyor?"

"Pek sayılmaz. Onları istediğim gibi düzenledim. Çoğunlukla etrafta dolanıyorum, mekanı güzel ve davetkar hale getiriyorum. İnsanların arabayla geldiklerinde hemen doğru seçimi yaptıklarını düşünecekleri bir yer. Milagros da çok yardımcı oluyor. Kulübeleri istediğim gibi yaptıktan sonra ev üzerinde çalışmaya başladım."

"Ev çok tatlı görünüyor Cassie," dedi yumuşak bir sesle.

Böyle hissetmesine sevindim. Aslında, fark etmesine bile sevindim.

"Teşekkürler tatlım," diye cevap verdim usulca. Sonra içimi çektim ve

"Sanırım ne

Demek istediğim, zamanım olduğunu düşünmüyordum. Ama artık çöpü seçme şansım olduğuna göre, doğru zaman geldi."

Cevap vermedi. Sadece burbonundan bir yudum daha

aldı. Ben de öyle yaptım.

Sessizliğe gömüldük.

Ben bozdum.

"On üç yaşından beri tek istediğim buydu."

Gözlerini üzerimde hissettim ama benimkileri ağaçlarda tuttum ve

konusmaya devam ettim. "Colorado'da kendi işim. Ailem ben küçükken bizi buraya getirdi.

On üç yaşındaydım ve yalvardığım için bizi getirmeye devam ettiler. Aşık oldum ve hayatımı burada yaşayacağımı biliyordum; snowboard yapabilmek için yamaçlara yakın, yapmaktan hoşlandığım bir şeyi yapıyordum. Ama en çok da bu, günün bitmesi, üzerimden yükün kalkması, etrafımın güzelliklerle çevrili olması."

"On üç mü?" diye sordu ve ben de ona baktım. "On

üç."

"Her zamanki küçük kız rüyası değil," diye

belirtti. "Ben her zamanki küçük kız

değildim," diye paylaştım.

Ağaçlara dönüp baktı ve mırıldandı: "Sen sıradan bir kadın değilsin."

Dikkatimi ağaçlara yönelttim ve "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum" diye mırıldandım.

"Aynı anlama geliyor."

Bardağıma sırttım ve bir yudum aldım. Sonra konuşmaya devam ettim.

"Pek çok insan deli olduğumu düşünebilir ama benim tek istediğim bu. Seksen yaşıma geldiğimde burada oturuyor, nehri dinliyor, ağaçlara bakıyor olmak istiyorum."

"Bunda çılgınca bir şey yok." Oh adamım.

Böyle düşünmesi hoşuma gitti.

Derin bir nefes alıp verdim ve "Seksen yaşında nerede olmak istiyorsun?" diye sordum.

"Güzel gözleri, öpülmek için yaratılmış dudakları ve olağanüstü saçları olan iyi bir kadının yanında, artık bir minderi olduğuna sevindiğim bir sandalyede kırımın üzerinde otururken, bir nehri dinlerken ve bazı ağaçlara bakarken sıçıp şansımı mahvetme."

Evet.

Ben deliydim.

Kesinlikle.

Çünkü bunu istediği için sevinçle doluydum. Bana söylediği tatlı şeylerden bahsetmiyorum bile.

"Yine de," diye devam etti, "havlumu tam istediği şekilde raya koymazsam aklını kaçıran çılgın bir orospuya dönüşmezse tabii."

Sırıtarak ona baktım.

"Havluların yerleştirilmesi çok önemlidir, Deacon."

Hiçbir şey söylemedi ama aydınlık mutfağımdan gelen loş ışıktaki gözlerinin kırıltısını gördüm.

"Bardak altlığı kullanımı da öyle," diye devam ettim.

Burbonundan bir yudum aldığı anda bile göz kırışıklıkları olduğu yerde kaldı.

"Aracınızın uygun bakımı ve temizliğinden bahsetmiyorum bile."

Buna söyleyecek bir şeyi vardı.

"Kirli olmayan bir kamyon, kamyon değildir. O bir kedi vagonudur." Bir kahkaha patlattım.

"Şaka yapmıyorum," dedi kahkahalarım arasında, bu da beni daha çok güldürdü.

Aynı zamanda ayağa kalkmama, bardağımı korkuluklara koymama ve ona doğru ilerlememe neden oldu.

Başını arkaya eğmiş beni izlediğini gördüm, ama ben onun üzerinde manevra yaparken bir santim bile kıpırdamadı, bir dizimi kalçasındaki koltuğa soktum ve bir bacağımı açarak üzerine oturdum.

Kıçımı kalçalarına yerleştirdiğimde, iki elimi göğsüne koydum ve eğildim. Bardaksız elini kıçıma koydu, başını koltuğa yasladı ve bana izin verdi.

"Senin için on bir tane süsledim," diye fısıldadım pozisyonumu aldıktan sonra. Eli kıçımı sıktı ve göz kırışıklıkları kayboldu.

"Rahat edebileceğin bir yerin olmasını istedim," dedim ona.

"Çimento tezgahlar iyi bir dokunuştu, bebeğim," dedi bana.

O kadar havalıydı ki tezgahı fark etti, ben de yaklaştım ve gülümsedim. Eli omurgamdan yukarı kaydı.

Gözlerini tuttum ve ona "Noel için ödeme yaptığında duygularımı incittin" dediğimde gülümsememin kaybolduğunu hissettim.

"Bu mesajı vermem gerekiyordu,
Cassie." "Biliyorum, ama yine de
acıttı."

"Üzgünüm bebeğim" diye fısıldadığında eli omzuma dolandı ve boynumun yan tarafını kavradı.

"Bunu telafi et. Köpeğin parasını sana geri ödeyeyim."

Elini saçlarımanın arasına soktu ve beni yüzüne doğru çekti.

"Geleceğe yönelik bir referans, istediğinizi elde etmek için oynadığınız bu oyun çoğu zaman işe yarayacaktır. Benim için bir şey yapan bir şeyi sana vermem söz konusu olduğuanda, örneğin ben burada olmadığımda seni güvende tutmak için elimden geleni yaptığım için bana huzur verdiğinde, bu kaybedeceğin bir oyundur."

İşte oldu. Daha mutlu. Ve bunu, istediğim bir şeyi benden esirgerken bile başardı.

Kesinlikle oyunumu hızlandırmak zorundaydım.

"Hiç adil değil," dedim sessizce. "Bana istediğimi vermediğinde kendimi sıcak ve yumuşacık hissetmemi sağlayacak bir neden gösteremezsin."

"Sıcak ve yumuşacık mı?" diye sorduğuanda sesindeki o mizah ipliğini duydum ve o kadar da ince değildi.

Daha da yaklaştım, kalçalarımı kucağında yuvarlarken dudaklarımı yanağından kulağına doğru kaydurdım ve "Yumuşacık" diye fısıldadım.

Başı hareket etti ve ben de tam zamanında dönüp viskisini yudumladığını gördüm.

Bir vuruş sonra, bardak bir gümbürtüyle sandalyesinin koluna düştü ve ondan bir vuruş sonra, sandalyeden çıktık, kollarından biri kıçımın altında beni ona sarılmış halde tutuyordu, diğeri boynumun arkasında, beni ona sıkıca tutuyordu.

Bizi mutfağın kapısına kadar geçirirken, "Sanırım yatma vakti geldi," dedim.

"Evet."

Tekrar içeri daldım ve boynuna doğru "Yaşasın" dedim.

Bizi evime götürürken kollarıyla beni sıktı. Sonra beni yatağa taşıdı.

* * * * *

Deacon'ın sikini ağızımdan çıkardım, ucunu yaladım ve "Deacon?" diye seslendim.

Onu aramama gerek yoktu. Bacaklarının arasına kıvrılmışım, dizleri bükülmüş, omuzları yatak başlığına dayanmıştı ve o beni izliyordu.

"Ne?" diye homurdandı, ses derinlerden geliyordu, sanki içinden koparılmış gibiydi.

Ucunu tekrar yaladım ve "Nedenini bilmiyorum" dedim. "Ne?" diye tekrarladı.

Başından ucuna kadar yaladım, gözlerim ona yapıştı, sonra dilimle başını döndürdüm, yüzünün gittikçe koyulaşmasını, çenesinin gittikçe sertleşmesini, beni izlerken bacaklarının daha da gerilmesini izledim. Tüm bunları kıvranma ya da üzerine tırmanma dürtüsüyle savaşıarak yaptım ve ona verene kadar ona bindim. Ve bana.

Yumruğumu ona doladım, sikini karnının üzerinde yattığı yerden çektim ve "Neden sen olduğunu bilmiyorum" dedim.

"Tanrım, kadın, bunu şimdi benimle paylaşmak ister misin?"

Elimle onu okşadım ve "Sen olduğunu biliyorum" fısıldadım.

Yüzü daha da karardı ve bunun sadece elimle yaptığım şeyden kaynaklanmadığını biliyordum.

Paylaşıırken fısıldamaya devam ettim, "Çünkü beni mutlu ediyorsun."

Bir karın kıvrımı yapıp beni kollarımın altından kavradığında şaftına olan hakimiyetimi kaybettim. Bir çekişle ayağa kalktım ve hızla hareket ederek yatağa karnımın üzerine düştüm. Deacon'ın dizlerinin bacaklarımı ayırdığını hissettim, elleri kalçalarımdaydı ve beni yukarı çekiyordu.

Kalçalarımı geri çekip beni delmeden önce dizlerimi zar zor altıma aldı.

Ve ben *daha* da mutlu oldum. "Bebeğim," diye inledim.

Sonra, başka türlü söylemenin yolu yok, zaten bana hemen hemen binmiş olmasına rağmen, vücudunu benimkinin üzerine kıvrarak, bir ön kolunu yanımdaki yatağa koyarak, böylece *bana binerek* bitirdi.

Saçlarımı yüzümden çekti ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Gelecek," diye homurdandı, hâlâ derinlere iniyordu. "Az önce oynadığın oyunu tekrar oynayacaksın, kazanacaksın ama ödülü nasıl alacağını ben seçeceğim."

"Tamam," diye nefes ve bu oyunu *çok* sık oynamaya karar verdim.

Ve yine ayaktaydım çünkü iki kolunu da etrafıma doladı ve beni yukarı çekti, böylece ön tarafına geri döndüm, horozuna saplandım.

Tanırım.

Heavenly.

Beni kendisine doğru tuttu ve bir süre bu şekilde götürdü, sonra tekrar eğildi ve kıcıımı havaya kaldırdı ve bir süre bu şekilde götürdü.

Sonunda çekildi, beni sırtüstü çevirdi, ellerimi dizlerimin arkasına koyarak bacaklarımı yukarı itti ve tekrar üzerime çıktı. Altında patlayana kadar beni bu şekilde götürdü, tutuşuna karşı gerildim, itişlerine karşı sarsıldım ve adını çağırdım.

İtmeye devam etti ama "Kadın, bana bak" diye emretmeden önce bana zaman tanıdı.

Üstümde ona odaklandım, hâlâ dizlerimi sıkıca kavırıyor, hâlâ içime vuruyordu.

"Bana ne yaptığına dikkat et," diye .

Bunu yapabilirdim. Bunu yapabilirdim.

"Ne istersen bebeğim."

Sonra ona istediğini verdim ve ona ne yaptığımı izledim, bunu neşeyle yaptım. Bunu, bacaklarımın arasında kıpırdanmaya başladığı, vücudundaki her güzel, kıvrımlı kasın muhteşem bir rahatlamayla öne çıktığı ve kendini içime boşaltırken başını geriye attığı ana kadar yaptım.

Birkaç saniye sonra bacaklarımı bırakıp üzerime düştü ve ağırlığının çok az bir kısmını yanımdaki koluna aldı.

Onun ağırlığını almak umurumda değildi.

Hoşuma gidiyordu. Ama yine de.

Sinirlenmişim.

"Hiç adil değil," dedim tavana, sesim en az benim kadar sinirli .

Vücudunun gerildiğini hissettim ve bana bakmak için başını kaldırdı. O da sinirli görünüyordu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu.

"Hayır," diye tersledim, ağır olduğu için biraz nefes nefese, ama daha çok hâlâ harika seksin ve Deacon'la birlikte olmanın etkisinde olduğum için.

Kaşları birbirine çarptı ve birkaç gün önce bu biraz ürkütücü olabilirdi.

O anda, değildi.

"Sikimi ağzına aldın, yedi yıldır ilk kez başıma geldi, sihir yapıyorsun, içten bir sohbet için duruyorsun, misilleme yapıyorum ve bunun adil olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bahsettiğim şey bu değil. Mutluluk konusunda beni nasıl sürekli geçtiğinden bahsediyorum."

Bunun üzerine kaşları havaya kalktı. "Mutluluk bahisleri mi?"

"Benim seni mutlu etmem gerekiyor, tam değil." Kaşlarını çatarak bana bakarken yüzündeki ifade soldu.

Sonra bana tüm ağırlığını vererek beni yatağa yapıştırdı ve bir kahkaha patlattı.

Ses odayı doldurdu, duyularımı doldurdu. Bu his beni sarstı ve sadece fiziksel olarak değil. Duygusal olarak da bu hissi hayatım boyunca unutamayacağımı biliyordum. Her şey, güzelliğin zenginliği tenime işledi ve işlediğinde üstümde kahkahalarla gülen adamın o olduğunu anladım. O adam. Dünya. Benim için yaratılmış adam. Aşık olacağım adam. Gerçekten sevebileceğim tek adam.

Bu yüzden seçimimi yapmıştım.

Bu yüzden beni terk etmeye karar verseydi onu özlerdim.

Beni rahatsız edeceğini bildiğim şey buydu. Nasıl olabileceğini merak etmemek, bana tıpkı onun yaptığı gibi onu güldürme şansı vermezse her şeyi kaybedeceğimi bilmek.

Ve işte yine oradaydı.

Sadece gülerek beni geçti.

"Ah, yine beni geçiyorsun," diye öfkeyle ilan ettim.

Bir ön kolunun üzerine çıkarak ama bana bağlı kalarak hafifçe yanıma kaydı.

"nasıl?" diye sordu, hâlâ kıkırdıyordu.

"Harika gülüyorsun," diye cevap verdim bıkkınlıkla.

Gölmeyi kesti ama çenemi kavrayıp yüzünü yaklaştıırken sırtırmaya devam etti (daha da mutlu!). "Cassie, beni güldürdün."

"Bunu kaçıramazdım, Deacon."

Başparmağı yanağımlı okşadı ve sırtırmayı kesti. "Bebeğim, beni *güldürdün*."

Aman Tanrım.

Gözlerine baktım ve bir gece önce söylediklerini hatırladım, onu ilk gördüğümde ne söylediğini hatırladım.

Aman *Tanrım*.

Bunu *hiç* yapmadı.

"Şimdi beni ağlatacaksın," dedim ona, sesim sözlerimin altını çizerek.

"Tanrım, o kadar kadınsın ki, tanıdığım tüm kadınlardan daha kadınsın." diye mırıldanırken gözlerinde mizah parıldıyordu.

Yine sinirlenmeye başladım.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," diye sertçe karşılık verdim.

"Bekle Cassidy, hâlâ son ruh hali alışmaya çalışıyorum." Ona ters ters baktım ve gözlerinin kırıştığını gördüm.

Alay ediyordu.

"Duygusal hissettiğimde şakacı olma," diye emrettim. Buna garip bir şekilde, "Belalı biri olduğumu anlıyorsun," diye cevap verdi. "Anlamamak zor, Deacon," diye karşılık verdim.

"O zaman bana ne zaman şakacı olacağımı söyleme. Belalılar böyle hoşlanmaz."

Sözleri o kadar saçmaydı ki (şüphesiz doğru olsa da) sırtırmaktan kendimi alamadım.

Sırtışımlı yakaladı ve "Bu havayı beş dakika sürdürebilir miyiz?" diye sordu.

Omuz silktim. "Elbette."

"Mecburen," diye mırıldandı, gözlerinden hâlâ kırışıklıklar yayılıyordu. Ellerimi karın kaslarının çıkıntılarına koydum ve göğsüne doğru kaydurdım. Yanağımlı okşadı ve daha da yaklaştı.

"İster misin?" diye sordu sessizce. "Evet,"

diye cevapladım ben de sessizce.

"O zaman gözlerini kapa yoksa yüzüme mi oturmak istersin?" Gözlerimi kırptım.

Sonra kıpırdandım.

"Yüzüme otur" diye mırıldanırken bakışları ısındı.

"İşte orada," diye mırıldandım. "Daha mutlu."

Daha da yaklaştığında gözlerindeki ışığı gördüm.

"Bebeğim, ağızındaki o amcık, ellerimdeki kırım, odayı dolduran çıkardığın sesler, sen hala benim için inlerken ıslak, sıkı amının derinliklerine gireceğimi bilmek. Sonra ben sana verdikten sonra, sen de bana verdikten sonra, seni sınıksız sararak yatıyorum. Bunun beni mutlu etmediğini düşünüyorsan, delirmişsin demektir."

Daha fazla kıvrandım ama bu sefer sadece tahrik edici bir kıvrılma değildi. *Mutlu* bir kıvrınmaydı.

Bunu hissetti ve bana bir emir daha vermeden önce bir kez daha sırtıttı.

"Git, temizlen."

"Tamam, tatlım."

Ağızını benimkine , çekti ve yuvarlandı. Diğer tarafa yuvarlandım ve banyoya koştum.

Kapıyı kapattım.

Ama oraya vardığımda aynaya baktım ve uzun saçlarımı vahşi, gözlerimi yumuşak ve doygun, tenimi kızarmış gördüm.

Saçlarım seksi görünüyordu, bunu ben bile söylemek zorundaydım. Gözlerim harika görünüyordu.

Kızarmış tenim beni canlı ve gösteriyordu. Çok fena sikilmiş gibi görünüyordum.

Ve hiç bu kadar mutlu görünmemiştim.

Sekizinci Bölüm

Turta Alacağım

Altı hafta sonra, verandamdaki Adirondack sandalyemde oturmuş, ayaklarımı parmaklıklara dayamış, gözlerim ağaçların üzerine yumuşak ve sabit bir şekilde yağan yağmura dikmişim. Telefonum kulağımda olmasına ve annemin birdenbire aklına gelen ve bu nedenle planladığı aile buluşması hakkında konuşmasını dinlememe rağmen kalbim ağırdı.

"Ağustos başında, Cassidy, beş kabin ve biz ödüyoruz. Tartışma yok."

"Tartışma yok" dedi çünkü beni o doğurmuştu. Beni tanıyordu. Doğmadan önce bile beni tanıyordu, bana (ve dinleyen herkese) dışarı çıkmadan önce yaptığım tekme ve hareket miktarı ile söyleyecek çok şeyim olduğunu söyledi. Bu yüzden ağlayarak çıkmama şaşırmadı.

Tartışacağımı biliyordu.

Ve haklıydı da.

"Anne, öncelikle evimde iki misafir odası var, böylece Titus'un para ödemesine gerek kalmıyor. O ve Bessie benimle kalabilirler. Bessie işten çıkarıldığından beri işlerin sıkışık olduğunu biliyorum."

"Titus ödeme yapmıyor. Baban ve ben ödüyoruz."

Bunun üzerine gözlerim kocaman oldu ve sesim daha da yükseldi. "Anne, sen deli misin? Sen ve babam onun kulübesinin parasını ödemeye kalkarsanız Titus alfa aklını kaybeder."

"Bunu atlatacaktır."

İşte oradaydı. O deliydi. Kardeşim bunu asla atlatamayacaktı. Ve böylece Noeller - ailemin artık genellikle benimle Glacier Lily'de geçirdiği Noeller (Deacon yıllar önce o Noel'de benimle konuştuktan sonra bunu ayarlamışım, kulübelerim *harika* olduğu için ailem için bir zorluk değildi) - bir baş belası olacaktı çünkü küçük kardeşim ortaya çıkacaktı. Gelecekti çünkü beni seviyordu, kız kardeşimi seviyordu ve Lacey'nin çocuklarının üzerine titriyordu.

Yani gösterecekti.

Ama bunu kara kara düşünerek yapardı. Ve Titus'un kara kara düşünmesi hiç eğlenceli değildi.

"Bu nasıl bir uzlaşma?" Ben başladım. "Titus ve Bessie seninle birlikte kamaranda kalsınlar. Böylece sadece yarısını ödemek zorunda kalırlar."

"Tatlım, bir gün, Tanrı'ya dua et, kendi çocukların olsun. Ve sonra, Tanrı'ya dua et, yarattığın güzelliğe onlarca yıl boyunca her gün sevineceksin."

Güzelim, eğer bir erkekse, yan odada karısıyla eğlenirken duymak istemezsin. Ve, sadece söylüyorum, eğer erkeğiyle birlikte olan bir kızsaa tam tersi."

Küçük kardeşimin karısını becerdiğini duyma fikri anında ağzımı açık bıraktı. Onun düzenli olarak yaptığını bildiğim bir şeydi bu. Bu bilgi sadece evli insanların yaptığı bir şey olduğu için değil, aynı zamanda iki yıl önce annem ve babam Titus ve Bessie'nin çiftlikteki prova yemeğine ev sahipliği yaptıkları ve babam onları üst kattaki banyoda sevişirken yakaladığı için de geliyordu.

Bu durum Bessie'nin çığlık atmasına, Titus'un bağırmasına ve babamın kapıyı çarparak merdivenlerden inip evden çıkmasına, "Atları beslemem lazım" diye mırıldanmasına neden oldu, oysa kardeşimin prova yemeğinin ortasında kesinlikle atları beslemesi gerekmiyordu.

Lacey'e göre, babam Bessie'nin gözlerinin içine süre bakmamış. Neyse ki bunu aşmış.

Bunu hatırlattığımda, "Demek istediğinizi anladım" diye cevap verdim.

"Eminim biliyorsundur," diye karşılık verdi annem. "Şimdi, beş kulübe. Bir tanesi baban ve benim için. Bir tane Lacey, Matt ve çocuklar için. Bir tane Gideon Amca ve Mellie Teyze için. Bir tane de Rachel Teyze için. Bir tane de Titus ve Bessie için."

"Anne, sen buradaydın. Kulübelerimin hepsinde iki yatak odası var. İnsanlar bir arada kalırsa o kadar çok kabin için para ödemenize gerek kalmaz. Seninle Titus hakkında konuşmuyorum. Ama Rachel Teyze sen ve babamla kalabilir."

"Ağustos ayında o kadar çok kabininiz olmuyor mu?" Annem sordu.

Hiçbir fikrim yoktu. Çok sayıda ön rezervasyonum vardı, ancak Mayıs ayının başları olduğu için muhtemelen o kadar dolu değildim.

Yanımdaki sandalyenin koluna koyduğum dizüstü bilgisayara uzandım ve "Bana tarihleri ver. Kontrol edeceğim."

Dizüstü bilgisayarı açtığımda bana randevu verdi. Kontrol ettim. Sonra pes ettim ve annem için beş kabin ayırttım.

"Teşekkürler melek surat," dedi ona tam da bunu yaptığımı söylediğimde.

"Alternatif senaryo," diye cevap verdim. "Babam bunu ona olan borcumdan düşebilir."

Bunu önerdim ama boşa nefes tüketmiş olacağımı biliyordum. Çünkü annem ve babam geldiklerinde her zaman kulübelerinin parasını öderlerdi.

Annem, "Babanın keyfi yerinde, o yüzden bunu ona önermiyorum bile," diye karşılık verdi.

"Her neyse," diye mırıldandım ve kıkırdadığını duydum.

"Bizi görmek için sabırsızlanmıyor musun?" diye sordu, bunun aptalca bir soru olduğunu biliyordu.

Ama kötü bir ruh halindeydim. Haftalardır kötü bir ruh halindeydim. Muhtemelen iyiye dönmeyecek, belki de sonsuza kadar sürecek kötü bir ruh hali.

"Aptalca sorular sorma," diye cevap verdim. "Sadece huysuzsun ve bu sinir bozucu."

"Birini tanımak için biri gerekir," diye karşılık verdi.

"Artık beni rahatsız etmeyi bırakabilir misin?"

Rica ettim. "Ben bir anneyim. Sinir bozucu olmak benim işim."

"Bu işte iyisin."

Daha fazla kıkırdama duydum ve sonra şöyle dedi: "Bu gece babanın şehre inip ahabplarıyla bir araya geleceği gece. Benim gecemde ise beni bir erik haline getirecek kadar uzun bir banyo , bir aşk romanında kaybolacağım için umurumda olmayacak."

Eskiden aşk romanı okurdum çünkü annem bana aşk romanı okumayı öğretmişti, çünkü her zaman elinin altında yaklaşık yedi milyar aşk romanı vardı (iPad'i ile bu artık tam anlamıyla oldu). Aşk romanlarını severdim. Sevilecek çok şey vardı, ama özellikle de mutlu sonları.

Artık bunun koca bir palavra olduğunu adım gibi biliyordum ve bu yüzden tüm aşk romanlarımı şöminede yakmayı düşünüyordum.

Ben de DVD'lerimi ekleyecektim. "Keyfini çıkarın," dedim sessizce.

"Yapacağım, Cassie. Yakında konuşuruz, tatlım. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum anne."

Bağlantıyı kestiğini duydum ve ben de aynısını yaptım, dizüstü bilgisayarımı kapattım ve telefonumu yanımdaki sandalyenin koluna koydum, bu fırsatı orada duran bir bardak şarabı kapmak için kullandım.

Gözlerimi tekrar ağaçlara diktim, bir yudum aldım, yağmurun yumuşak düşüşünü gördüm ve duydum, buna odaklanmaya, kafamı boşaltmaya ve son üç haftadır zihnimi meşgul eden düşüncelerin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalıştım.

Sonuçsuz bir çaba.

Her zaman yaptıkları gibi yönetimi ele geçirdiler.

Bunun nedeni Deacon ve benim işimizin bitmiş olmasıydı. Daha başlamamıştık bile ama işimiz bitmişti.

Bunu bana söylemedi. Sadece öyle olduğumuzu biliyordum. Nasıl olduğunu bilmiyordum. Sadece olduğunu biliyordum.

Oturmuş, yağmuru dinliyor, şarabımı yudumluyor ve bu bilginin beni yok etmesine izin vermemeye çalışıyordum.

Bir araya geldiğimizde geçirdiğimiz zaman harikaydı. Kısaydı ama harikaydı.

Seks kesinlikle en önemli olaydı. Yedi yıllık perhize rağmen, görünüşe göre bisiklete binmek gibiydi çünkü Deacon paslanmış olmaktan çok uzaktı.

Ama geri kalan zaman, her zaman aptalca hissetmeme izin verdiğim o umudu kabartan şeydi.

Bunun nedeni Deacon'ın yumuşak başlı olmasıydı. Her zaman. Onu sinirlendirecek bir şey olmazdı ama öyle *bir* tavrı vardı ki sinirlenebileceğinden emin değildim.

Örnek olarak, Suburban'ını önünü kesen veya çok yavaş giden insanlara küfrederek sürmedi, bu birden fazla kez olan bir şeydi (benim ve dünyada nefes alan hemen hemen herkesin yaptığı bir şey). Deacon'dan hiçbir tepki gelmedi. Sadece sürdü. Dahası, köpeğin parasını ödeme konusunda ısrar ettiğimde de sinirlenmedi.

Hiçbir şey alamadı.

Ama Deacon.

Dengeliydi. Rahattı. Tüm bunları bana ilettiler ve benim de aynı şekilde hissetmemi sağladı.

Her ne kadar yumuşak başlı olsa da, uyanık, iletişim kurabilen (kendi tarzında) ve en önemlisi de mevcut biriydi. Hem *de* çok. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde benimle birlikteydi. *Benimle* olduğunu bildiğim bir şekilde. Bana dokunmasa, benimle konuşmasa, herhangi bir konuda açıkça konuşmasa bile, yine *de benimleydi*. Ve Deacon tarzıyla orada olmaktan hoşlandığını açıkça belli ediyordu.

Benimle gel.

Söylemeye gerek yok, buna alışmak kolay oldu. O kadar kolaydı ki, gerçek gibi hissetmemiz sadece iki gün sürdü. Sahip olduğumuz şeyin güçlü bir şekilde büyümeye hazırlanırken kök saldıgını hissetmek için.

Oradan ayrıldı, işini yaptı ve bir hafta içinde Glacier Lily'ye geri döndü ki bu harikaydı. Ve o işini yapmaya gitmeden önceki kısa süre içinde sahip olduğumuz şeye geri döndük.

Geri döndüğünde, benimle birlikte olmak için bir ya da iki haftası olduğunu söyledi. Ama iki gün sonra bir telefon aldı ve sinirli (hafifçe) ve hayal kırıklığına (kesinlikle, onu o kadar iyi tanımasam da, bu yüzden

Geçtiğimiz haftalarda bunu yanlış okuduğuma kendimi ikna ettim)- bir dostunun sırtını almak zorunda kaldı.

Yine, Glacier Lily'ye ne zaman döneceğini tahmin edemiyordu, sadece döneceğini biliyordu.

İlk gittiğinde bana bir telefon numarası verdi. Aradım ve bazen cevap verdi, bazen vermedi ve beni daha sonra tekrar aradı. Cevap vermediğinde sesli mesajın aktif olmadığını söylüyordu ama arama geçmişini açıktı çünkü daha sonra beni arıyordu.

Saatlerce konuşmadık ama birbirimize bağlandık.

Ona sahip olmak kadar iyi değildi ama iyiydi. Özellikle de saatlerce (ya da bir saatten biraz fazla) konuştuğumuz zaman. Bu zaman, onunla yoğun olmayan sezona girme konusundaki endişelerimi paylaştığım zamandı: kış ve bahar tatili bittikten ve yaz yüksek sezonu başladıktan sonraki zaman şeridi.

Titrek kavakların altın rengine büründüğü ve kuru iklimin gündüzleri ılık, akşamları serin olduğu sonbahar, Colorado Dağları'nda popülerdi.

Bahar sonu, yaz başı, o kadar değil.

Bu da işleri zorlaştırıyordu. Milagros'un paraya ihtiyacı olduğu için yapacak bir şeylere ihtiyacı olduğunda ona yapacak bir şeyler bulmak zordu. Onun bir şeyler yapmasını sağlayacak parayı karşılamak ve kendimi de korumak zordu.

Kulübeleri düzenli olarak kiraladım ve lüks olmasa da rahat yaşamaya yetecek kadar para kazandım.

Lüks istemiyordum, hiçbir zaman da istemedim. Bir gün bunu (ya da bir benzerini) elde edebilirdim, ancak evin ve kulübelerin bazı işlerini yapmak için ikinci bir ipotek aldığım ve hala babama borcumu ödemediğim için yakın zamanda değil.

Yani bahar her zaman bir sürtüktü.

Deacon'a da bunu söyledim (ancak ikinci ipotek konusuna girmedim, sadece yoğun olmayan sezondan şikayet ettim). Bunu tuhaf ve belki de biraz korkmuş bir şekilde, henüz hayatımı ona yükleyebileceğim bir noktaya gelmediğimiz ve nihayet hayatımı yükleyebileceğim birine sahip olduğum için sevinçli olduğum çelişkili duygularla yaptım.

"Oranları yükseltin."

Sonunda gevezeliği bıraktığımda söylediği şey buydu. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"O kulübeleri çok ucuza kiraliyorsun Cassidy. Bok gibiler. Fiyatları artır."

"Onlar bir bok değiller" sözlerinin baş döndürücü sıcaklığını hissediyordum ama yine de "Sence bundan kurtulabilir miyim?" diye sormayı başardım.

"Bir yıl önce, iki, hayır. Ekonomi dibe vurmuştu. Kabinleriniz ne kadar harika olursa olsun, onları kiralamak için bu darbeyi almanız gerekirdi. Şimdi ise işiniz var çünkü insanlar bir anlaşma yapıyor. Bunu biliyorlar. Gecelik fiyatlara on, yirmi dolar, haftalık fiyatlara elli dolar zam yapsanız da yine kiralarlar, çünkü bir anlaşma yapmıyor olabilirler ama yine de çok iyidirler. Bunu yaparsan, zor zamanlarda sana yardımcı olur."

"Bu aslında iyi bir fikir," dedim ona çünkü öyleydi. Bunu yapabilirdim. Elimdeki rezervasyonlara, rezervasyon yaptırdıkları fiyatlardan devam etmem gerekecekti, ancak web sitesini değiştirerek gelecekteki rezervasyonlar için fiyatları artırmak çok kolay olacaktı.

"Korkuluk değil."

Deacon'ın tuhaf sözleri başımı döndürdü ve ağzımdan "Pardon?" sözleri döküldü.

"Kafamın içinde bir beyin var, Cassidy."

Bunu hakaret değil, mizah içeren derin sesiyle söyledi ki bu iyiydi.

Hala.

"Yapmadığını söylemedim," diye cevap verdim. "Kadın, bu bir teklifti."

Yine kafam karışmıştı.

"Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Bir beynim var, onu kullanabilirim," diye cevap verdi Deacon. "gün ne yapıyorsan onu yapıyorsun. Bu senin hayatın. Boğazına kadar batıyorsun. Fikir alışverişinde bulunacağın biri olmadıkça bu işlere saplanıp kalabilirsin. Benim bir beynim olduğuna ve senin de bana sahip olduğuna göre, o kişi benim."

Bana verdiği baş döndürücü sıcaklık hissi çok etkileyiciydi. O kadar ki konuşamıyordum.

"Kadın, orada mısın?" diye seslendi.

"Evet tatlım," diye zorladım ve bunu yapmaya devam ettim. "Teklifin için teşekkürler. Teklifini kabul edeceğim. Umarım bunu yaparım da pişman olmazsın."

"Bu nasıl olur?" diye sordu, sesi gerçekten şaşkıncı ve bunu inanılmaz derecede tatlı buldum.

Ama yine de.

"Grant'i hatırlıyor musun?" diye sordum. "Kimi?"

"Grant. Seninle ilk tanıştığım da erkek arkadaşım dı."

"Tembel herif," dedi, durakladı ve ben onaylayamadan "Aptal herif," dedi.

"Evet," diye cevap verdim
gülümseyerek. "O."

"Hatırlıyorum."

"Benim hayalim, bu kulübeleri bulduğum da dönüşen bu hayal, burada tek başıma olmak değildi. Aslında en eğlenceli şeyin burada olmak, bu kulübelerle ilgilenmek ve bunu o zamanlar Grant ile birlikte yapmak olduğunu düşünmüştüm. O aynı fikirde değildi. Onun eğlencesi farklı bir yoldan geliyordu. İşin ve benim ağırlığım ona çok fazla geldi."

"Cassie," dedi sessizce. "Saygı duyuyorum ama siz ikiniz bunu üstlenmek için çok gençtiniz. Onun yaşındaki bir adamın tek istediği sarhoş olmak ve bunu da kafayı bulduktan sonra kendisine sakso çekecek birini bularak yapmak."

Bu kesinlikle doğruydu.

"Bunu söyleyerek," diye devam etti Deacon, "bir erkeğin tek yapması gereken, hangi yaşta olursa olsun sana bakmak ve altın bulduğunu ve onu parlak tutmak için kendini toparlaması gerektiğini bilmektir. Ama o sana sadece bakmakla kalmadı, seni tanıdı ve bunu yapmak, onun olması için bir mazeret olamaz."

Ondan aldığım sıcaklık o kadar derine yerleşti ki, Kuzey Kutbu'nda bir battaniye bile olmadan haftalarca .

"Demek istediğim şu ki," diye devam etti Deacon sessizce, "sen bir ağırlık değilsin. O kulübeler değil. Hayat değil. Bu sadece bir şey. Yaşamının bir parçası. Birlikte olmanın bir parçası. Eğer önemliyse, eğer iyiye, hiçbir şey onu aşağı çekmez."

"Keşke şu anda burada olsaydın," diye ağzımdan kaçırdım ve bu doğruydu, çünkü onu öpmek ve bunu sertçe yapmak istiyordum.

O zaman Deacon hiçbir şey söylemedi.

Bu bir süre devam etti, ben de "Deacon?" diye
seslendim. "Ben de Cassie."

Benimle olmayı diledi. Ve bu
da sıcak hissettirdi.

Söylemeye gerek yok, bu konuşmadan sonra bunu yapabileceğimizi düşündüm; Deacon yola çıkacak, ben evde kalacağım, uzaktan bağlantı kuracağız, birbirimiz hakkında bilgi edineceğiz, büyümemiz gereken şeye yardım edeceğiz, onu iyi hale getireceğiz, sonra geri döndüğünde *bağlantı kuracağız*.

Ta ki tekrar gidene kadar. Aradığımda da telefonu hiç açmadı ve sadece iki kez geri aradı. Bunlar kısa süren görüşmelerdi.

Bir dakikadan kısa bir süre ve çoğunlukla aramalarımı aldığını ve konuşmadığını, ancak müsait olduğunda arayacağını söylüyordu.

Ama hiç yapmadı.

Ve sonra garip hissetmeye başladım, onu günde birkaç kez arıyordum, böylece numaramı geçmişinde görecektim ve onu düşündüğümü, onunla konuşmak istediğimi, bağlantı kurmak istediğimi bilecekti, ama asla bağlanmadı.

O zaman garip gelmiyordu, aşağılayıcı geliyordu, sanki adamın tavladığı, iyi vakit geçirdiği, üzerinde çalışmaya deşebileceğini düşündüğü, sonra da muhtaç ve olduğunu anladığı kızdım. arıyor. Bağlanmak istiyordu. Onu çok fazla düşünüyordu, tüyler ürpertici bir şekilde. Tüm bunlar, ürkütücü, takipçi bir ucube olduğu için onu kapatma ve dışlama zamanı gelene kadar devam etti.

Bu iyi hissettirmede, ben de aramayı bıraktım, ararsam arayacağını umuyordum. Aramadı.

Gideli neredeyse beş hafta olmuştu. Ve bu beş haftanın dördünde ondan haber alamamış, üçünde de onu aramamıştım.

Deacon'ı çok iyi tanı mıyordum ama onunla birlikte olduğum zamanlarda, tanımaya başladığımı düşündüğüm Deacon beni üç hafta boyunca asılı bırakmazdı.

Tabii beni sonsuza dek asılı bırakmayacaksa.

Bunu yaptığını varsaymaktan başka seçeneğim yoktu. Üç hafta uzun bir süreydi. Son "işi" sadece bir hafta sürmüştü. Bu ise beş hafta. Şimdiye kadar işi bitirmiş ve yoluna devam ediyor olmalıydı.

Devam ediyoruz.

Bunu yaptığını inanamıyordum. Bir şey söylemeden olmaz. Glacier Lily'ye gelip bana her şeyi anlatmasına gerek yoktu. Aslında, yapmadığı için mutluydum.

Ama beni asılı bırakmak?

Sonsuza kadar mı?

Bu pek Deacon'a benzemiyordu.

Bu da Deacon'ı tanımadığımı bir kez daha hatırlattı. Ne iş yaptığını bilmiyordum. Tam adını bilmiyordum. Nereden geldiğini ya da nasıl böyle bir adam olduğunu bilmiyordum.

Otuz sekiz yaşında olduğunu, o kadar kadınla yattığını (benimle bir tane daha), yumuşak başlı olduğunu, fazla konuşmadığını, yatakta harika olduğunu, yemeklerimi sevdiğini biliyordum...

Ve tüm bildiğim buydu.

Bu beni kötü bir ruh haline soktu. Yağmur altında verandamda oturup (gerçi bunu zaten yapardım) ağaçlara bakarak bunu büyütmemeye çalıştığım kötü bir ruh hali. Ateşli bir adam, harika seks, bunun güzel bir şeyin başlangıcı olduğuna dair bir umut hissi, sonsuza kadar sürebilecek bir şey - kadınlar bu hisse her zaman kapılır ve yanıldıklarını anlarlar.

Bu kadar basitleştirmeye çalıştım. Ama o kadar basit olmadığını biliyordum.

Yine kalp kırıklığını önlemeye çalışıyordum. Deacon'ın benim için aldığı köpeği resmen evlat edinmek üzereydim. Elimde resimler vardı. Yetiştiriciler bana haftalık olarak e-posta ile gönderiyorlardı; yavrular etrafta yuvarlanıyor, annelerinden süt emiyor, büyüyor ve oynuyorlardı.

Hepsine aşkıttım ve iki hafta sonra seçim yapmak zorunda kaldığımda nasıl seçim yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Bana sonsuza dek Deacon'ı hatırlatacak bir köpeği nasıl sahipleneceğim ve ona nasıl bakacağım konusunda da hiçbir fikrim yoktu.

Bu düşünce üzerine gözlerimi sımsıkı kapattım, beni boğmakla tehdit eden duygularla savaştım, sıcak bir şekilde *değil*. Yıkılmış, ben bir aptalım, yanlış adamı seçmişim, ne zaman öğrenecekmişim gibi.

Ama yağmur pırtıltıları arasında bir motor homurtusu duyduğumda onları açtım.

Orada kimin olduğunu görmek için başımı sağa çevirdim ve gri alacakaranlıkta yağmurdan kayganlaşmış siyah Suburban'ı gördüğümde nefes almayı bıraktım.

Tekrar başladım ama bunu sadece sürücü tarafındaki kapının açılmasını ve Deacon'ın uzun gövdesini koltuktan indirmesini izlerken dengesiz bir şekilde yapmak için yaptım. Kapının çarpma sesini duydum ve hareketsiz kaldım, gözlerim verandaya doğru yürürken evimin yanındaki ağaçlarla pazarlık yapan ondaydı.

Verandaya vardığında nefesim tekrar kesildi ve gözlerinin bana sabitlendiğini görebiliyordum, yüzü bomboştu, maske geri dönmüştü (iyiye işaret değildi), ama ondan yayılan her neyse ondan inen ağırlıktan kaçmak mümkün değildi.

Bu yüzden hareket edemiyor olabilirdim.

Deacon hareket edebiliyordu. Ellerini verandanın korkuluğuna dayadı ve sundurma (ve kesinlikle korkuluk) yerden birkaç metre yüksekte olmasına rağmen, kendini yukarı çekti ve vücudunu korkuluğun üzerinden fırlattı, botları kesin bir gümbürtüyle güverteye çarptı.

Vücudumun üst kısmındaki bu mucizevi güç gösterisi karşısında yutkundum.

Orada ne aradığına dair hiçbir fikrim yoktu ve yüz ifadesi bana hiçbir şey söylemese bile, derinlerde bir yerde orada olmak anlıyordum.

Ama öyleydi.

Ve ben bunu anlamadım.

Belki de öyleydim. Belki de haklıydim. Belki de Deacon'ın yüz yüze veda etme zamanıydı.

Birden, beni asılı bırakmış olmasını diledim.

Bana baktı ve ben hala hareket etmedim. Sadece boynum bükülmüş, başım geriye eğilmişti, çünkü onun akıl almaz gözleri benimkilere kaçamayacağım bir şekilde kilitlenmişti.

"Senin tanıdığım tüm kadınlardan daha kadın olduğunu sanıyordum," dedi, sesi alçak ama soğuktu, altı yıldır sahip olduğum bir sestir bu. Sonsuza dek yok olduğunu sandığım bir ses.

Bir ses, geri gelmesi çok acı veren bir darbe oldu. Aynı zamanda tuhaf bir açılıştı.

"Pardon?" Ben sordum.

"Herhangi bir kadın, bir erkekten vurulmak istiyorsa, bunu ona söyleyecek cesarete sahiptir."

Şaşkınlıkla bakakaldım.

Az önce ne demişti? *Bir adamı mı vurdu?*

Ben sormadan Deacon konuşmaya devam etti.

"Sende o yok ve o oyunu yapmana izin vermeliyim. Ama bana verdiğin şey, Cassidy, bu oyunu yapmana izin vermeyecek. Beni vurmak istiyorsan, tam burada duruyorum. Şimdi kelimeleri söyle."

"Deli misin sen?" Fısıldadım, öyle olduğunu biliyordum çünkü onu vurduğumu düşünmesine imkân yoktu.

Onun beni vurması,
evet. Benim onu
çekmem... Kesinlikle
olmaz.

"Aramayı bıraktın," dedi.

Sonunda kıpırdandım, koltuğumda döndüm ve gözlerimi onunkilere diktim.

"Sen de öyle."

"Çalışıyordum," diye kestirip attı.

Kaşlarımın havaya kalktığını hissettim. "Haftalarca, bir merhaba demek için bile aramadan mı?"

"Haftalarca, telefon edip bir merhaba bile diyemeden," diye onayladı, sözleri hala kısaydı.

"Ciddi misin?" Ben sordum.

"Cidden," diye kısaca cevap verdi ve devam etti. "Durum iyi değildi. Çok yoğundu. Ve orada tanımadığım, sevmediğim ve güvenmediğim insanlar vardı. Hiçbir şekilde bir telefona cevap verip o şerefsizlere bir şeyler ifşa edemezdim. Senden gelen bir telefona cevap verip de benim için bir şey ifade ettiğini ifşa etmemem de mümkün değil. Neredeyse yedi gün yirmi dört saat onlarla birlikte olduğum için telefona çıkmadım ve arama yapmadım. Seni tehlikeye atmayacağımı söylemiştim. Benim dünya, Cassidy, senin için var değil ve demek istediğim sen o dünyayı bilmiyorsun ve o dünya da seni tanımıyor."

Bu biraz mantıklıydı ve bazıları çok tatlıydı. Ancak.

"Peki bu ne anlama geliyor, Deacon?" diye sordum. "Haftalardır iletişimsizsiniz ve bu iletişimsizliğin ne zaman sona ereceği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

"Tabii ki hayır," diye karşılık verdi. "Beni ararsan iyi olduğunu ve beni düşündüğünü bilirim."

Birdenbire onun orada olmasının şokunu üzerimden atmıştım ve bunun nedeni sinirlenmiş olmamdı.

"Yani evde oturup sana bunu veriyorum ve hiçbir şey alamıyorum öyle mi?"

Ben zorladım.

"Aklında olduğumu bilmenin benim için iyi olduğunu bilmelisin."

İtiraf etmeliyim ki, bu vermek için güzel bir şey olurdu.

Ama vermek varsa, almak da olmalıdır. "Peki ben ne alacağım?"

"Kadın, eğer son altı yıldır her gün aklımda olduğunu bilmiyorsan, bunu sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Sana sahip olduğumdan beri, bu bok değişmedi. Sadece daha da kötüleşti."

Sırtım dikleşti ve ters ters bakmaya başladım. "Daha mı kötü?"

"Daha da kötüsü," diye onayladı çenesini aşağı doğru sallayarak. "Artık her gün değil. Her saat. Her dakika onunla savaşıyorum. Kahretsin, her *saniye* kontrol altında tutamıyorum. Her saniye seni düşünüyorum, bir şeyleri halletmeyi düşünüyorum ama sadece sana geri dönebilmek için."

Bu çok ama *çok* tatlıydı.

Hala kızgındım.

Ve bunun nedeni ondan bir ay boyunca tek bir şey bile alamamış olmamdı!

"Bunu bana söylememiştin, Deacon."

"Yaptım, Cassidy." "Ne zaman?" Tersledim.

Bana doğru eğildi ve "Seninle olduğum her an" diye karşılık verdi. Keskin bir nefes aldım.

Çünkü o anda haklı olduğunu anlamıştım.

"Sen bir savunmasızsın," diye mırıldandı. "*Benim* zayıf noktam. Benim hiç zayıf noktam yok. Geriye hiçbir şey kalmasın diye yıllarca her birini kendimden uzaklaştırdım. Şimdi bir tane var, büyük bir tane ve o Colorado'da, verandasında oturup geri dönmemi beklediği sürece umurumda bile değil."

Aman Tanrım.

"Deacon," diye fısıldadım ama daha ileri gidemedim çünkü o devam etti.

"Ama bunu yaptığını bilemem, eğer yapmazsa," diye tekrar bana doğru eğildi, "*beni ara*."

"Ya sana ihtiyacım olursa?" Yumuşak bir sesle sordum, sözleri beni artık sinirlendirmiyordu.

"Sonra ararsın. Kapatırsın. Tekrar ararsın. Kapatırsın. Ve tekrar ararsın. Aramaya devam edersen, Cassidy, sadece aklında olmadığımı, bana ihtiyacın olduğunu bileceğim. Ve tekrar arayacağım. Ama bunu sana gelirken yapacağım."

Oh, evet.

Artık *hiç* kızgın değildim.

O zaman ayağa kalktım ve onunla yüzleştim, sakinleştirici bir sesle, "Bunu bilemezdim tatlım," dedim.

"Doğru. O zaman seni eğiteceğim," diye karşılık verdi, kelimeleri hala kırılmıştı ve kesinlikle sinirlenebileceğini gösteriyordu. "Sahip olduğun o beş adamdan hiçbiri benim gibi bir adam değildi. Benim gibi bir adam, Cassidy, Colorado Dağları'nda bir nehrin kenarındaki verandada bir sandalyeye oturup bir kadına seksen yaşına geldiğinde yanında oturmak istediğini söylemez, eğer bu konuda ciddi değilse."

Bakışlarını tutarken çenemin boynuma doğru geri gittiğini hissettim, bunu sözlerinin içimde yarattığı duyguyla savaşmak için yapıyordum.

Başarılı olduğumda, "Belki de bir sistem kurmalıyız" diye önerdim.

Maske düştü ama sadece "Benden vurulmadın mı?" sözleriyle yüzü karardı.

"Tabii ki hayır," diye cevap verdim. "Ben sadece... sen geri aramadın, ben de beni vurduğunu düşündüm."

"Al," diye homurdandı ve ben gözümü kırptım. "Deacon, ben büyük bir hayranı değilim-"

"Future," diye sözümü kesti. "Seni verandanda becermeme üç saniye kalmamışken feminizmini ortaya koy. Ben sana gelirim, bu olacak. Sen bana gelersen, belki de olmaz."

Olabilir mi?

Bunu ben istemedim.

"Yani istediğini elde edersen ve ben sana gelirim, mucizevi bir şekilde temel içgüdülerini kontrol edebilir misin?" diye sordum.

Cevabı? "Bir."

Bu kelimenin anlamı kafama dank edince vücudum sarsıldı ve kaşlarım birbirine çarptı.

"Geri sayıyor musun-?" "İki."

Ellerimi kalçalarımın koydum.

"!" Öfkeyle bağırdım. "Sayıyorsun-"

"Siktir et," diye mırıldandı, iki uzun adım attı ve ben onun kollarındaydım.

Sadece kollarında değil, ağzı da benimkinin üzerindeydi ve dili içimde geziniyordu.

O sırada kollarındaydı, kollarımı omuzlarına dolamıştım.

Öpüşme sert, ateşli, aç, uzun ve güzeldi.

Deacon yüzünü boynuma sokarak bitirdi, eli başımın arkasını kavradı, yüzümü boynuna doğru yönlendirdi, diğer kolu beni vücuduna sıkıca tuttu.

Bana gelince, bir kolum omuzlarında, parmaklarım saçlarında, bir kolum onun etrafında, ön kolum sırtına doğru açılmıştı.

Ben de sıkı tuttum.

"Seni özledim," diye fısıldadım tenine.

Deacon cevap vermedi ama verdi. Ve beni öyle sert sıkı ki, parmakları kafa derime battı, nefes almakta zorlandım.

Baskıyı azalttı ama beni hâlâ gövdesine sıkıca tutuyordu.

Başımı çevirdim ve çenesinin menteşesine doğru "Yemek yedin mi?" diye sordum.

"Bebeğim," diye cevap verdi ve içim eridi ve bu daha iyi kısıma gelmeden önceydi. "Sence o işi hallettim, sana gelirken yemek için durdum mu?"

Sözsüz cevap verme sırası bendeydi ve bunu ona daha da sıkı sarılarak yaptım.

"Besle beni," diye emretti boynuma. "Sonra seni becereceğim." Bu kesinlikle bir anlaşılmıyordu.

Bunu onunla paylaşmadan kafasını kaldırdı, boynu büküldü. Profiline baktım ve gözlerinin kısıldığını gördüm.

Sonra bana baktı. "Şirket."

Etrafıma bakmadan önce bir süre ona baktım, Deacon hafifçe döndü ve Milagros ile Manuel'in cipinin burnunun evimin ötesine geçtiğini gördüm.

"Senin kız," dedi Deacon, belli ki Milagros'un kullandığı arabaya dikkat etmişti.

"Bunu yapar, uğrar," dedim ona. "Benim için endişeleniyor. Manuel de öyle."

Deacon buna hiçbir şey söylemedi, sadece söylediklerimi izledi, çenesini eğmedi ya da başını eğerek duyduğunu belli etmedi. Yine de duyduğunu biliyordum.

Sonra garip bir şekilde bakışları yukarıya, ağaçlara *doğru* kaydı ama ağaçlara değil, biliyordum. Odaklanmışlardı ama odaklanmamışlardı. Garipti, bir şeylere dikkat ettiğini söyleyebilirdim, sadece ne olduğunu bilmiyordum.

Milagros ve Manuel'in en büyük oğlu Esteban'ın "*Tía* Cassidy!" diye bağırıldığını duymadan önce sormaya fırsatım olmadı. Sıcak şekerlememiz var!"

Kıpırdamadan durdum, Deacon'ın buna rehberlik etmesine izin verdim. O anda aklıma gelen ve onun hakkında bildiğim bir başka şey de gözlemci olduğuydu. Milagros ve benim yakın olduğumuzu biliyor olmalıydı.

Bu yüzden bundan sonra ne olacağına karar vermek zorundaydı. Verdi de.

Ve benim düşünceme göre, doğru olan da buydu.

Beni bıraktı, kocaman elini elime doladı (ve bunu yaptığında kalbim sıkışmıştı çünkü elini elimde hissetmeyi özlemiştim) ve beni kapıya doğru çekti, kapıdan, mutfaktan ve fuayeden geçirdi.

Ön kapıyı açan oydu ama bunu beni yanına çekerek yaptı, eli hala benim elimdeydi.

Sonrasında olanlara gülmek istedim, gerçekten. Ama Milagros ve Manuel'i bunu yapamayacak kadar çok seviyordum.

Çünkü Deacon kapıyı açar açmaz Milagros'un başı gözle görülür bir şekilde sarsıldı ve ardından vücudu bir tahta gibi dikleşti, gözleri

Deacon. Manuel gözlerini kırptırdı ve ağız açık kaldı, gözleri Deacon'ın üzerindeydi.

Çocuklara gelince, üçü "*Tía Cassidy!*" de dahil olmak üzere çeşitli şeyler bağırdı. "*Hot Fudge!*" ve "*Tuvalete gitmem lazım!*"

En küçükleri Gerardo, banyodaki işini halletmek için Deacon ve benim bacaklarımın arasından hızla geçti.

Esteban yanlarımıza doğru ilerledi, bu da Deacon'ın beni geri çekerek bizi içinde erimekte olan sıcak şekerlemeli dondurma bulunan plastik bir kaseyi tutan çocuğa doğru çevirmesi anlamına geliyordu.

"*Annem* üzgün olduğunu söyledi, biz de bunu senin için aldık," diyerek dondurmayı bana doğru itti.

İkinci büyük kızları Araceli (on iki yaşındaki Silvia birinci, on yaşındaki Esteban ikinci, altı yaşındaki Margarita dördüncü, dört buçuk yaşındaki Gerardo sonuncu olmak üzere en büyük üçüncü çocukları), "*Babam* üzgün hissettiğimde bana her zaman dondurma alır," diyor. "Bu beni her zaman mutlu hissettiriyor."

"Bu harika ve tatlı," diye cevap verdim, çünkü öyleydi ve ruh halimin arkadaşım tarafından okunmasına şaşırmamıştım.

Dondurmayı almak için elimi Deacon'ınkinden çektim.

Margarita, "*Hemen şimdi yemelisin, yoksa hepsi eriyecek,*" diye öğüt verdi.

"Dondurucuya koyacağım. Dea...uh, John yemek yemedi. Yediği zaman paylaşıyoruz. Şimdi herkes içeri gelsin," diye davet ettim ve Deacon'ın bileğinden tutup onu geri çekerek daveti fiziksel olarak da yaptım.

"Dee-uh-John, bu garip bir isim," dedi Margarita, her yere yürüyerek gitme şeklini iki adım atarak. Onu hiç normal bir adım atarken gördüğümünden emin değildim.

"Rita!" Milagros tersledi.

Başını içeri giren annesine doğru eğdi. "Evet, öyle."

"Adım sadece John," dedi Deacon ve Manuel'e baktığını görmek için ona . "John Priest."

Manuel'e doğru bir el uzattı.

Manuel baktı ve aldı. "Manuel Cabrera." Ayrıldılar ve Manuel elini Milagros'un omzuna koydu. "Karım, Milagros."

Deacon Milagros'a elini uzatarak, "Cassie senin hakkında çok iyi şeyler söyledi," dedi.

Milagros, Deacon'ın elini tuttu ama "Cassie?" diye sorarken gözleri benim üzerimdeydi.

"Ben... evet. Cassie," diye saçmaladım. "Rahip, yani John ve ben... şey-" Deacon beni kurtardı ama ne yazık ki "Kadın, dondurmayı dondurucuya koy" emrini vererek yaptı.

Ona baktım, gözlerim kısılmıştı. "Patron çok mu?"

"Erimiş dondurma ister misin?" diye karşılık verdi.

"Belki," diye karşılık verdim.

"Ben bilmiyorum," diye karşılık verdi.

"Senin için getirmediler," diye belirttim.

"Benim önümde mi yiyeceksin?" diye sordu.

"Tabii ki hayır," diye tersledim.

"O zaman dondurucuya

koy." Yüzümü ona döndüm.

Sırıttı.

Yüzümü ona dönmeyi bıraktım ve vajinam nabız gibi atarken kalbim yerinden fırladı. Manuel boğazını temizledi. Deacon ve ben tartışmayı bıraktık ve Cabrera ailesi.

Araceli, "Siz çok komiksiniz," .

"Dondurmayı buzdolabına koymana yardım edeyim," diye gereksiz bir teklifte bulundu Milagros ama reddetmeme fırsat vermedi. Elini uzatıp benimkine kenetledi ve beni antreden mutfığa doğru sürükledi.

Oraya vardığında, doğrudan dondurucuya gitti, açtı, dondurmayı kaptı, içeri itti, dondurucunun kapısını kapattı ve doğrudan benim alanımı işgal etti.

"Kim o?" diye sordu kısık ama keskin bir ses tonuyla. "Milagros-"

"Gözlerinin ölmesinin nedeni o mu?"

Tamam, görünüşe göre Milagros *benim* ruh halimi okumamıştı, o *benim ruh halimi okumuşt*u.

Cevap vermek için ağzımı açtığımda daha fazla Meksikalı Amerikalı beş çocuk annesiyle yakın arkadaş olmamayı aklıma not ettim ama konuşmama izin vermedi.

"Artık ölü değiller." Sanırım ölmediler.

"Tatlım-" Tekrar denedim ama bir yere varamadım çünkü Milagros bana doğru hızlı hızlı sorular sormaya başladı.

"Kim o? Ne iş yapıyor? Neredeymiş? Onu kasabada görmedim, Carnal'da mı yaşıyor? Carnal'da yaşıyor gibi görünüyor. Motosikleti var mı? Çünkü eğer varsa, Manuel daha da endişelenecek. Eğer varsa ve sen de onunla biniyorsan, umarım kask takıyorsundur. Kask takıyor musun?"

Kıkırdamalarımı tutmak zordu ve biraz acıtıyordu ama "Motosikleti yok" diye cevap verirken sesim titriyor olsa da başardım.

Bunu kesin olarak bilmiyordum ama evi olmadığını düşünürsek, bir yerlerde sakladığı bir motosikleti olduğunu hayal edemezdim.

Gerçi artık bana sahipti ve benim de büyük bir kulübem vardı. Deacon bir motosiklet almak isterse *kesinlikle* oraya koymasına izin verirdim.

"Cassidy, *kim o?*" diye tısladı.

Elini yakaladım, tuttum ve yaklaştım.

"Adı John Priest ve onunla görüşüyoruz." "Ne zamandan beri?"

"Birkaç hafta öncesinden beri."

"O daha on bir yaşında," dedi suçlayıcı bir fısıltıyla ve ben bir nefes aldım. Kabin 11.

Onun kim olduğunu tam olarak biliyordu. Bir nevi.

"O on bir yaşında." diye fısıldadım.

"Nereden geliyor? Nereye gidiyor? Ne yapıyor?" diye karşılık verdi ve kapıdan Deacon'ın sesi gelince ikimiz de yerimizden sıçradık.

"İş için seyahat ediyorum," dedi ve o anda Deacon'ın insanüstü bir duyma yetisine sahip olduğunu aklıma not ettim.

Manuel onu takip *ediyor*, karısına kocaman gözlerle bakıyordu.

Çocuklara gelince, dağılıyorlardı, Esteban doğruca buzdolabına gitti, ki buzdolabını yağmalamak için açık davetiyem olduğunu biliyordu (gerçi ailesinin açık izni yoktu; benim düşünce tarzıma göre sınırları komik bir şekilde zorlayan bir çocuktı, ama ben onun annesi değildim). Kızlar arka kapıya yöneldiler. Verendamı onlar da benim kadar sevmişlerdi.

Gerardo içeri girdi, hâlâ kot pantolonunu

düzeltiliyordu. "Ne iş yapıyorsun?" Milagros sordu.

Deacon bana göre ilginç bir şekilde, "Satın almalar," diye cevap verdi.

"O da neydi?" Gerardo araya girdi ve Deacon ona baktı. İşte o zaman bir anda aşık olunabileceği kanıtlanmış oldu.

Bunun nedeni, belalılarının hamile Alman Çoban Köpekleri karşısında erimesiydi.

Ama Deacon bakışlarını genç çocuğa çevirdiğinde yüz hatlarında beliren tatlılık öylesine muhteşemdi ki, görmek neredeyse acı veriyordu ama tam olarak değil.

Milagros'un da bunu gördüğünü ve benim gibi hissettiğini biliyordum. Bunu biliyordum çünkü bana doğru eğildi ve sanki kendi ağırlığını taşıyamıyormuş gibi derinden yaptı.

"İnsanlar için bir şeyler alıyorum," diye açıkladı Deacon. "Ben Gerardo," diye paylaştı Gerardo.

"Ben John," diye yalan söyledi Deacon. "*Hola, John.*"

Deacon gülümsedi.

"*Dios mío,*" diye nefes aldı Milagros.

Tek olmadığımı bilmek güzel.

"*Aşkım,* geç oldu. John'un yemeğini yemesine izin vermeliyiz," diye seslendi Manuel karısına.

"Hayır!" Esteban bağırdı ve ona doğru baktığımda yüzünü buzdolabının kapağındaki açıklığa sıkıştırdığını gördüm, Milagros ve ben önünde dururken yapabileceği tek şey buydu. "*Tía Cassidy'nin üzerinde kabarık bir şey olan limonlu turtası var.*"

Milagros'un oğlunu serbest bırakmaya hazırlanırken huşu içinde kaldığını hissettim ama zamanında yetişemedi.

Kocası yaptı.

Böylece sadece birkaç kelime yakalayabildiğim bir İspanyolca dalgası başladı - hepsi de korkutucu bir şekilde babacandı - sonra buzdolabının kapısının kapandığını duydum ve on yaşında bir çocuğun başını eğerek babasına doğru yürüdüğünü gördüm.

"*Lo siento, Cassidy,*" diye mırıldandı Manuel.

"değil," diye gülümseyerek cevap verdim. Sonra Esteban'ın dönerek, "Biraz da sana ayıracağım," dedim.

"Teşekkürler, *Tía Cassidy,*" diye mırıldandı.

"*Mis hijas!*" Milagros bağırdı. "*Nos vamos! Ándele!*"

Kızlar verandadan koşarak içeri girerken bir kargaşa yaşandı. Bana sırayla sarılma zahmetine girmediler, hemen hemen çarptılar, beni sıktılar ve dışarı fırladılar.

Deacon (Silvia ile birlikte, onun seksi erkek gözlerinden tatlı, utangaç bir kız gibi kaçındığını fark ettim). Esteban ve Gerardo sarılmakla uğraşmadılar, sadece bağırarak vedalaştılar, Gerardo sevimli el salladı ve kız kardeşlerinin peşinden koştu.

Ön kapının açıldığını duyduğumda Manuel, "Aramalıydık," dedi.

"İstediğin zaman buraya gelebilirsin," diye karşılık verdim, ona doğru ilerleyerek. "Bunu biliyorsun."

Gözleri Deacon'a kaydı. Sorgulamıyorlardı, değerlendiriyorlardı.

Milagros'un yanıma geldiğini hissettim. "Seni akşam yemeğine götürmeliyiz. Uzun zamandır mı buradasın?"

Deacon cevap verdiğinde sevinçten havalara uçmamak için kendimi zor tuttum: "Ara verdim. Üç, dört hafta burada olacağım."

"O zaman zamanımız olacak," dedi Milagros elini uzatarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynen," diye yanıtladı Deacon, elini tuttu ve bırakmadan önce sıktı.

Manuel kendi elini uzatarak, "Birbirimizi tekrar göreceğiz," dedi. Deacon elini tuttu ve "Dört gözle bekliyorum," diye cevap verdi.

Manuel'in yanağına bir öpücük kondurdum, Milagros'a da aynı şekilde sarıldım ve onları kapıya kadar geçirdik.

Milagros ve Manuel ön verandada oynayan çocuklarını toplayıp SUV'larına bindirirken biz de çerçevenin içinde durduk.

Onlar geri dönmek için kulübelere doğru ilerlerken biz orada durmaya devam ettik, ben el salladım.

Yoldan geri dönmelerini beklemedik. Deacon beni içeri taşıdı, kapıyı kapattı, kilitledi ve bana baktı.

"Limonlu pasta var mı?" diye sordu.

Sırıttım. "Evet."

"Sen dondurma alabilirsin. Ben turta alacağım." O turta alırdı.

Turta yerd.

Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum ve ifade etmek de istemiyordum çünkü ifade edersem muhtemelen deli olduğumu düşünecekti.

Bunun yerine, onun kitabından bir sayfa alarak, ona çok fazla eğilerek, ağırlığının çoğunu ona vererek, başımı arkaya eğerek ve ona gülümseyerek söylemem gereken şeyi paylaştım.

Ağırlığımı aldı ve kollarıyla beni sararak destekledi.

O da yüzünü benimkine yaklaştırdı, bunu yaparken gülümsememi içine çekti ve "Planlar değişti. Siktir et, sonra beni beslersin."

Bu bir karıncalanmaya neden oldu.

"Ben varım," diye fısıldadım. Deacon sırttı.

Sonra başını daha da eğdi ve beni öptü.

Daha sonra beni kollarına aldı ve yatağa götürdü.

* * * * *

Çok sonraları, Deacon'ın yan tarafını kısmen örtmüş, yanağımı göğsüne dayamışken, uykuya yakın olduğunu gösteren nefesinin kesilmeye başladığını duyduğumda, karanlığa doğru fısıldadım, "Turtayı beğendin mi?"

Söyleyecek bir şey bulamadım ama bana doladığı kolu beni sıkıca kavradı. Turtayı sevmişti.

Göğsüne gülümsedim, karnına doladığım kolumu sıktım ve fısıldamaya devam ettim.

"Döndüğüne sevindim."

Vücudu bir an gerildi, sonra gevşedi ve "Uyu bebeğim," diye mırıldandı.

İçimi çektim.

Sonra dedim ki, "'Tamam. "İyi geceler,

Deacon." "'İyi geceler, Cassie."

Göğsüne karşı tekrar

gülümsedim. Sonra gözlerimi

kapattım.

Dokuzuncu Bölüm

On bir

Ertesi gün Home Depot'ta yürürken kafamın patlamamasına çalışıyordum.

Bunun nedeni bahçe merkezinde alışveriş yapıyor olmamdı. Pencere önündeki kutularına ve saksılarına ekeceğim plastik çiçek tepsilerini alıyordum ve bunu Glacier Lily'ye çiçek güzelliği getirme konusundaki büyük planlarımı geveleyerek yapıyordum. Bir yandan da yüksek sesle ilkbaharın sonlarına doğru kar yağmamasını umuyordum ki bu da tüm bitkiler öleceği için yüzlerce dolarımın boşa gitmesi ve bunu tekrar yapmak zorunda kalmam anlamına gelecekti (daha önce bir kez başıma gelmişti ve bu beni mutlu etmemişti).

Sonunda, bitkileri seçmekten ve gevezelik etmekten vazgeçtim ve benimle gelen Deacon'ın ortadan kaybolduğunu gördüm.

Kimseyle konuşmuyordum.

Bir gece önceki mini eve hoş geldin partisi harika geçmişti. Basitti: seks, sonra Deacon'ın yeniden ısıtılmış köfte ve patates püresi yemesi, sonra daha fazla seks ve son olarak Deacon'ın yatması, çünkü bana ulaşmak için sadece yemek yemeden araba kullanmakla kalmamış, bunu uyumadan da yapmıştı ve bu iki gün sürmüştü. Bu sonuncusu beni endişelendirmişti ama yine de o otuz sekiz yaşında bir adamdı. Bir kadına ihtiyacı olabilirdi ama bir anneye ihtiyacı yoktu. Bu nedenle çenemi kapalı tuttum.

Parti sabah daha fazla seks ve ardından pastırma, yumurta ve kızarmış ekmekle devam etti, bunun üzerine Deacon'a günün gündeminde Glacier Lily'ye çiçek güzelliği getirmeye hazırlanmak için Home Depot'a gitmemin olduğunu söyledim.

Deacon sırtıttı (sabahın ikinci skoru, birinci skor neredeyse uyanır uyanmaz orgazm olmaktı). Sonra benimle geleceğini söylemişti (skor üç).

Deacon'la alışveriş yaptığım (bazılarına tuhaf gelebilecek bir şekilde dört gözle beklediğim bir şey, ama yıllardır yalnız olduğum için bana tuhaf gelmiyordu), eve geldiğim ve Deacon'ın çiçekleri taşımama yardım ettiği mutlu ve umutlu hayallerim vardı.

Bunun ikili bir amacı vardı. Hem çiçekleri daha hızlı dikecektim, böylece Deacon'la birlikte olmak için biraz zamanım olacaktı, hem de Deacon'la birlikte çalışacaktım. Grant' tembel olduğuna dair yorumlarına bakılırsa, öyle olmadığına dair umudum vardı. Aramızdaki işler yolunda giderse seksen yaşında olacağını ve yanımda bir Adirondack sandalyede oturacağını söylemesi, önümüzdeki kırk iki yılı bana yemek, temizlik yaptırarak geçirmeye niyetli olmadığı anlamına geliyordu.

Kabinlerin bakımı ve o... her ne yapıyorsa onu yapmayı bırakana ve hiçbir şey yapmayana kadar.

Aslında onun izin günü olduğunu biliyordum. Ya da en azından bir aydan fazla bir süre *yedi gün yirmi dört saat* çalıştıktan sonra boş zamanıydı.

Ama yine de birlikte çalışmanın eğlenceli olabileceğine inanıyordum. Eğlenceli olmasa bile en azından birlikteydik ve bu da başlı başına iyiydi.

Birlikte aldığımız duş sırasında Deacon'ın bana verdiği bir başka orgazmla ve ondan yaklaşık beş dakika sonra hazır olduğumda başka bir sırtış kazandığımda sabah boyunca puan kazanmaya devam ettim.

"Hazır mısın?" diye sordu, sesindeki şaşkınlığı saklamadan, bir omzunu durduğu yatak odamın kapısına yaslayarak.

"Evet," diye cevap verdim.

"Makyaj yok mu?"

Birden hazır olup olmadığımdan emin olamadım. "Makyaja ihtiyacım var mı?" diye sordum.

"Hayır."

Bu hızlı ve sert bir şekilde geldi, ben de rahatladım. "O zaman hazırım." Deacon, "Saçların kuru değil," diye işaret etti.

"Yüzde yüz nemlilik içinde değiliz, Deacon Deacon." Cevabım üzerine dudakları kıvrılmaya başladı ve ben de devam ettim. "Dağlar kuraktır. Kısa sürede kurur."

"Yani sen ona bir şeyler yapınca da bu kadar güzel mi kuruyor?"

Sadece Deacon'ın onun tatlı markası olarak bana verebileceği sıcaklık geri geldi. İyi hissettirdi. Ben de başımı salladım.

"O zaman gidelim Cassie," demeden önce sırtıtmaya başlamıştım.

Oradan sonra her şey yolunda gitti. Ben onun Suburban'ına geri döndüm. Deacon'ın ben sormadan Meksikalı Zıplayan Fasulye'ye girmesi. Deacon araba kullanırken rahat ve sakindi, hatta adamın biri sağa dönmek için önünü kestiğinde bile, adam pislik yapmasaydı Deacon'ın fren yapmasına gerek kalmayacaktı.

Şimdi her şey yolunda değildi.

Şimdi özenle seçtiğim çiçek tepsilerimi ve çiçek güzelliği vizyonuma *çok* yakışacak dikenli ve kuyruklu bitkilerimi bahçe merkezindeki Glacier Lily'de bırakmak zorunda kalmıştım çünkü adamımın nerede olduğunu bilmiyordum ve elimdeki büyük düz el arabası mağazanın içinden geçemeyecek kadar hantaldı.

Birisi bitkilerimi alacaktı, bunu biliyordum.

Peki Deacon nerede olabilirdi? Bahçe merkezindeki tüm koridorlara baktım ( kez).

ylece gitmişti.

Numarasını aradım ama cevap vermedi (her gibi).

Devasa mağazayı hızla geçtikten sonra arka koridorlardan geçip tekrar aynı şeyi yaptığımda, onu en arkada durmuş merdivenlere bakarken gördüm.

Merdivenler.

Ne oluyor be?

"Dea...Priest," diye .

Bana baktı ama bir şey söylemedi.

İki adım ötede durdum. "Beni bahçe merkezinde bıraktın," diye ona çok iyi bildiği bir bilgiyi aktardım.

"Merdivene ihtiyacım var," diye cevap verdi.

Ona baktım, merdivenlere baktım, sonra tekrar ona baktım. "Benim bir merdivenim var."

"Yeterince uzun değil," dedi.

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim. "Ne için?"

"Oluklarınızı temizlemelisiniz," dedi. "Bazılarını değiştirmek gerekebilir. Kulbendeki merdiven yetişmiyor."

"Oluklarımı temizlememe gerek yok. Evimin her tarafı yeşilliklerle kaplı."

Tamamen bana döndü. "İğne düşürüyorlar, kadın. Senin de kavakların var, bazıları uzun, evinin önündeki  büyük huş ağacından ve nehre yakın karaağalardan bahsetmiyorum bile." Konuşmaya devam ederken Deacon'ın ağaçlarını hakkındaki bilgisini algılamakta güçlük çekiyordum. "Dün gece yağan yağmur gitmesi gereken yere değil, yanlara düşüyordu. Bu da olukların muhtemelen tıkanığı anlamına geliyor."

Bunu fark etmiştim ama oluklarımın temizlenmesi gerektiği aklıma gelmemişti, çünkü yağmurun yağmasını seviyordum. Tabii ki bardaktan boşanırcasına yağdığında değil, o zaman bu şiddetli yağış beni biraz korkutuyordu.

Yine de oluklarımı temizlemeyi düşünmedim.

Deacon yaptı ve bu onun dün gece ağaç sandığım şeye bakmasını açıklıyordu. Ama ağaçlar değildi. Oluklarımdan gelen yağmurdu.

Bu konuşmayı nasıl karşılayacağımdan emin değildim, bu yüzden en iyisinin yolumu hissetmek olduğuna karar verdim.

"Oluklarımı temizleyecek misin?" diye sordum. "Kadınım bu yapması için merdiven almayacağım."

Tamam, bunu nasıl karşılayacağımı biliyordum, yani çok hoşuma gitti. Şimdi zor şeylere gelelim.

"Merdivenlere bakmaya gitmeden önce oluklarımı temizleyeceğini ve bunun için bir merdivene ihtiyacın olduğunu söyleyip beni kendi kendime konuşurken bırakmayı düşündün mü?" diye sordum.

"Ben , sen konuşmuyordun."

Buna inanmakta zorlandım ama nefes almak zorunda kaldım, belki de ben nefes alırken kaçmıştır.

"Yine de," dedim sessizce.

"Wyoming'e arabayla gitmedim, Cassidy," diye belirtti.

"Nereye gittiğini bilmiyordum." Sesim alçaldı. "Ve şunu da belirteyim, telefon ettim ve yine cevap vermedin."

Buna cevabı "Telefon komodinin üzerinde." oldu.

Gözlerimi kırptım.

Kim telefonunu komodinin üzerinde bıraktı?

"Seninleyken ihtiyacım yok." diye devam etti.

Benimle birlikte olduğunu tekrar gösterdiği ve bunu dikkati dağılmadan istediği için mutlu olmanın çelişkili duyguları ve bunun konuşacak kimsesi olmadığı anlamına gelebileceğine dair rahatsız edici duygu da dahil olmak üzere çok şey vardı, kimseyle konuşmak istemediğinden değil.

Bu konuya girmedim. Elimdeki konuya takıldım kaldım.

"Üç depo büyüklüğünde bir mağazaya girdiğinizde ve nerede olduğunuzu bilmediğimde bunu yaparsınız."

"Bu konuşmayı yapıyor muyuz?" diye sormadan önce başını hafifçe yana eğdi ve kaşlarını hafifçe birbirine yaklaştırdı.

Başka bir deyişle, bu konuşma onun saçma olduğunu düşündüğü bir konuşmaydı.

Aynı fikirde değildim.

Ellerimi kaldırdım ve "Diyakoz, gittin ve nereye gittiğini bilmiyorum" diyerek bıraktım.

"Geri döneceğim aklına geldi mi?" diye karşılık verdi.

"Pek sayılmaz," diye karşılık verdim ve beni anladığını biliyordum çünkü birden yüzü değişti.

"Cassie," dedi usulca.

"Tamam," dedim az önce açığa çıkardığım kırılganlığı örtmek için hızlıca. "Ben senin hayatındaki kadını, annen değil, bu yüzden bunun sık sık olmayacağını söyleyeceğim. Ama şu anda olacak."

İfadesindeki yumuşaklık değişti, dudakları seğirdi ve ben bundan pek hoşlanmadım (aslında hoşlanıyordum ama o anda değil) ama yine de devam ettim.

"Çok tatlısın, beni elde etmek için canını dişine taktın ama bunu bir daha asla yapma. Uyumaya ve yemek yemeye ihtiyacın var," diye patronluk tasladım ve istikrarsız ruh halimi değiştirebilecek bir şey söylememesi için devam ettim, bunun olabileceğini biliyordum çünkü dudakları hala seğiriyordu ve şimdi gözleri dans ediyordu. "İkincisi, eğer bir dükkândaysak -devasa bir dükkân, sıradan bir dükkân, yol kenarındaki bir manav- nereye gittiğini bana söylemeden yola çıkmayacaksın."

"Meyve tezgahı mı?" diye sordu ve işte oradaydı. O çok sevdiğim ses. Ses tonunda yankılanan mizah ipliği. "Sınırdaki kızgın olduğumda benimle dalga geçme."

"Şükürler olsun ki sadece sınırdaki," diye mırıldandı, hâlâ alay ediyordu.

"Sadece söylüyorum, arabama geri dönüyorum ve seçtiğim tek bir hercai menekşe başka bir müşteri tarafından alınmış, borderline bir anı olacak."

"Merdiven alabilmem için bunu ben yanında olmadan yapabilir misin?"

Hâlâ alay ettiğini biliyordum, gözlerindeki parıltıdan bunu anlayabiliyordum, bu onu neredeyse sevimli yapıyordu, eğer buna inanılabilirse.

Yine de hoşuma gitmedi (hoşuma gitti ama o anda değil).

"İşimizin bittiğini düşünerek üç hafta geçiren ve bundan pek de hoşlanmayan bir kadını bir ev geliştirme mağazasında kenara mı iteceksin?" Ellerimi kalçalarımın vurarak bilmek istedim.

Yarım saniye sonra ellerim kalçalarımın değildi. Deacon'ın düz karın kaslarının üzerindeydi çünkü hareket etti, bana doğru eğildi, başımın arkasından tuttu ve beni kendine doğru çekti, böylece çarpmaya karşı ellerimi savurmak zorunda kaldım.

Başım geriye doğru eğildi ve onunki aşağı indi, o kadar yakındı ki burnunun kenarı benimkine değdi, görebildiğim tek şey gözleriydi ve nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum.

"Hayır," diye
fısıldadı. İşte bu
kadar.

Hayır.

Hayır, bittiğimizi düşündüğüm için üç hafta boyunca acı çektikten sonra beni bir ev geliştirme mağazasında uçurumdan aşağı itmeyecekti. Hayır, bunu yapmayacaktı çünkü Deacon bunu yapmazdı ama aynı zamanda o zamanı acı çekerek geçirdiğim için pişmanlık duyuyordu. Ve hayır, bunu yapmayacaktı çünkü o da bitmemizi istemiyordu ve bittiğimizi düşünmüştü ve o zamanı acı çekerek geçirmişti.

Hayır kampanyası boyunca bunu söyledi.

Ama en çok beni kendine çekerek, bana o tek kelimeyi fısıldamak için yaptığı gibi söyledi.

Bu nedenle, bunun bana nasıl hissettirdiğini paylaşmak için ona doğru eğildim ve bunu ona tek kelime bile etmeden yaptım.

Deacon'ın bu konuda iyi olduğunu öğrendiğim için beni yakaladığını düşündüm.

Fısıldamaya devam etti. "İşler kötüye giderse Cassie, bunu konuşarak hallederiz. Seni merakta bırakmayacağım ve seni asla asılı bırakmayacağım."

"Tamam," fısıldadım.

"Bu iyiliğe karşılık verecek misin?"

"Umarım kötü gitmez," diye cevap verdim ve gözlerinin alevlendiğini gördüm, bana bunu da umduğunu gösteriyordu, bu bir ev geliştirme mağazasının koridorunda ona yakın durmaktan daha çok hoşuma giden bir şeydi, ki bu çok şey ifade ediyordu. "Ama eğer kötü giderse, bu iyiliğinin karşılığını kesinlikle veririm, tatlım."

Beni kendine yakın tuttu, birkaç dakika gözlerimin içine baktı, sonra "Güzel," diye mırıldandı, ağzını ağızıma dayadı ve beni bıraktı.

Bunu yaptığında hafifçe sendeledim ve kendimi sabitlediğimde dikkati tekrar merdivenlere yöneldi.

Deacon'ın merdivenleri incelemesini izledim. Merdivenlere baktığımda çok sayıda merdiven olduğunu gördüm ama sadece iki tanesi oluklarıma ulaşabilecek kadar yüksekti.

Ona döndüm ve "Merdiveni seçmek ne kadar sürer?" diye sordum.

Bana baktı. "Ne kadar o kadar sürecek."

Kaşlarım havaya kalktı. "Sadece biraz saksı toprağı ve bitki yemi almam gerekiyor. Başka bir deyişle, neredeyse bitirdim. Bana daha doğru bir tahmin verebilir misiniz?"

"Sen açıkladın kadın, ben de açıklayacağım," dedi. "Sen, erkeğinin yemesi ve uyuması için endişelenen ve aklında yapması gereken bir şey olduğunda ve bunu yapmak şu anlama geldiğinde haber vermesini isteyen bir kadınsın

onu terk ediyorsun. Ayrıca, erkeğine bir merdiven seçmesi için gereken zamanı veren bir kadın oldunuz, bu zaman ne olursa olsun."

Dudaklarımın seğirdiğini hissettim ve bunu gizlemek için elimi kaldırıp ona selam verdim, sonra da kibarca, "Emredersiniz kaptan," dedim.

"Ve bunu ukalalık etmeden yap yoksa bir dahaki erkeğin kışını çıplak bıraktığında onu tokatlar" demeden önce ağzının etrafındaki olukları ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları fark ettim.

Bu dudağımı ısırma neden oldu, bu fikir bana hitap etmediği için yapmadım, hitap ettiği için yaptım. Çok fazla. Hem de çok.

Deacon'ın gözleri ağzıma kaydı ve bakışları benimkine dönmeden önce ısındığında ne hissettiğimi anladığını biliyordum.

"Git saksı toprağını getir bebeğim," diye nazikçe emretti. "Tamam tatlım," diye cevap verdim sessizce.

Bir an bana doğru hareket etmesini, dokunmasını, başını eğip ağzını tekrar ağzıma değdirmesini bekledim ama yapmadı.

Dikkati tekrar merdivenlere yöneldi.

Bu yüzden hareket ettim, karar vererek yaptım, o sevgi gösterilerinden hoşlanmasa bile ben hoşlanıyordum. Böylece hareket ettiğimde ona doğru yaklaştım, bir elimi pazularına koydum, parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı çenesinin menteşesine dokundurdum.

Ayaklarıma doğru yuvarlanırken boynu büküldü, gözleri benimkilere indi ve herkesin önünde sevgi gösterilerine pek aldırmadığını gördüm.

Bunu gelecek için not ettim.

Sonra saksı toprağını almaya gitmeden önce ona gülümsedim ve neyse ki yokluğumda bir hercai menekşenin bile sahiplenilmediğini gördüm.

* * * * *

Kabinlerin etrafındaki geniş, çakıllı park alanının ortasında durdum ve etrafıma bakındım.

Yepyeni bir şeydi ama Glacier Lily'ye verdiğim çiçek güzelliği görünüyordu.

Bu güzelliğin paylaşılması gerektiğine karar verdiğimde kendi kendime sırttım. Böylece döndüm ve hızla Deacon'ın oluklar üzerinde çalıştığı eve doğru ilerledim.

Deacon'ın tembel olmadığını söylemek yeterli. Bunu sadece o anda olukları temizliyor olmasıyla değil, aynı zamanda merdiveni tepeye bağlamadan önce çiçek güzelliğinin malzemelerini Suburban'ına yüklemek için beni omuzlayarak yoldan çekmesiyle de gösterdi. Şuna değil

bahsetmişken, eve vardığımızda çiçekli güzelliği kulübelere boşaltmak için yine beni omuzlayarak yoldan çekti.

Şimdi öğleden sonraydı. İkimiz de bütün gün çalışmış, yakıt ikmali için kısa bir öğle yemeği molası vermiştik. Şimdi, kulübelerde yarattığım ihtişama baktıktan sonra, olukları bitirmesine yardım edebilirdim, ancak bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece yapacağımı biliyordum.

Eve vardığımda, onu evin hangi tarafında çalışıyorsa orada bulmak için dışarı çıkmadan önce ellerimi yıkamak için içeri girdim. Ama onu mutfakta ellerini yıkarken buldum.

"Hey," diye seslendim, mutfağa girdiğimde göz göze geldik. "İşin bitti mi?"

"Yeni oluklara ihtiyacım var, kadın."

Durdum, ihtişamlı neşem bu haberle darbe aldı. "Her yer gibi mi?"

Muslukları kapattı ve bir bulaşık bezi aldı. "Hayır. Gerçi hâlâ iyi olan yüzde onluk kısmı saklamaya değmez, çünkü yüzde onluk kısmı ve etrafında çalışmak için bir orospu olurdu."

"Kahretsin," diye mırıldandım, musluğa ulaşmak için ona doğru ilerledim, Deacon ben ilerlerken yolumdan çekildi.

Ellerimi yıkarken, "Temizledim ama altları aşındığı için sızdıracaklar," dedi. "Yarın mağazaya gidip yenilerini alacağım."

Onunla paylaşmadığım yarınki planlarım için bu kadar boş vaktimiz . Planlar arasında yürüyüş yapmak için bir yere gitmek (belalıların yürüyüş yapması durumunda), dükkanları dolaşmak ve öğle yemeği yemek için Gnaw Bone'a gitmek (belalıların alışveriş yapması durumunda, öğle yemeği yediklerini bilmeme rağmen) veya evde kalıp seks-a-thon yapmak (belalıların yapacağını düşündüğüm bir şey, bu benim en iyi seçimim olduğu için iyiydi).

"Seninle geleceğim," dedim, musluğu kapattım, teklif ettiği bulaşık bezini aldım ve banka hesabımın yeni oluklar almaktan alacağı darbeye değil, mutlu şeylere odaklanmaya karar verdim. Yakışıklı yüzüne baktım. "Kulübelerde yarattığım çiçek ihtişamını görmek ister misin?"

Gözleri kırıştı ve "Elbette" diye cevap verdi.

Ona sıırttım, bulaşık bezini tezgâhın üzerine attım ve elimi uzatıp onunkini tuttum.

Evden çıkıp yola çıktıktan sonra bile bırakmadım. Kısa yolculuğu sessizce yaptık ama el ele tutuşarak yaptık, böylece benim için bir yolculuk oldu.

her zamankinden daha fazla keyif aldım.

Onu park alanının ortasında durdurdum. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Harika görünüyor, Cassie," diye cevap verdi, başını çevirip her şeyi içine çekerek. Ben de aynısını yaptım.

O haklıydı. Harika görünüyordu. Bu işte iyiye gidiyordum. Bir ya da iki ay sonra pencere önleri ve saksılar renk ve yeşillik cümbüşüne dönecekti.

Elini sıktım ve başımı kaldırıp ona baktım, çenesini kaldırıp bana baktığını gördüm.

Gözlerini yakaladığımda "Burası evrendeki en harika yer," diye fısıldadım.

Elimi hafifçe çekerek ona yaklaşmamı sağladı, ben de öyle yaptım. Ama beni oraya getirdiğinde, hepsi bu kadardı. Beni öpmek için eğilmedi. Kolunu omuzlarıma dolamak için elimi bırakmadı.

O da kabul etti, "Evet, öyle."

Bunu kabul ederdim, özellikle de gözleri bana gerçekten ciddi olduğunu söylediği için. Ona doğru eğildim ve ağırlığımın bir kısmını koluna yasladım.

"Bitirdin mi?" diye sordu az önceki sorumu.

"Evet," diye cevap verdim, çünkü o zamanlar öyleydim. Evin çiçeklerini genellikle kulübeleri tamamladıktan sonra yapardım.

"Güzel," diye mırıldandı ve hareket etti. Beni de kendisiyle birlikte götürmek için elimi çekerek yola doğru ilerledi.

Görünüşe göre Deacon, Glacier Lily'de çiçeklerin ihtişamını içmeyi bitirmiş.

En azından benimle birlikte yürüdü ve onayını paylaştı. Bu Grant'in milyon yıl geçse de yapmayacağı bir şeydi.

Elimin tekrar çekildiğini ve beni eve doğru giden yoldan çıkarıp on bir numaralı kulübeye giden patıkaya hissettiğimde bunları düşünüyordum.

Gözlerim bir adım önümde yürüyen Deacon'a kaydı, bu yüzden sadece profilini görebiliyordum ama bakışları altı yıldır ona "ev" olan kulübeye sabitlenmişti.

Bu konuda içimde tuhaf bir his vardı. İyi anlamında komik.

"Deacon-" diye başladım.

Sözümü kesti, "Sessiz ol,

Cassie." Sessiz kaldım.

Deacon bizi merdivenlerden yukarı, verandaya ve kapıya kadar geçirdi. Orada elimi bırakıp cebini karıştırdı ve on bir numaralı kamaranın anahtarını çıkardı,

Onu oluklara bıraktığımdan beri açıkça arakladığı bir şey. Kapıyı açtı, tekrar elimi tuttu, beni içeri çekti ve kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledi.

Beni oturma odasından geçirip kısa koridora, oradan da öndeki yatak odasına götürürken anahtarı cebine soktu.

Doğruca yatağa doğru ilerlemeye devam ederken kalbim hızla çarpıyordu. O gittikten sonra o kulübeyi temizlediğimden beri bildiğim bir yatak, kaldığı zaman kullandığı yataktı.

Yatağın kenarına oturdu ve elini benimkinin içine sokarak beni bacaklarının arasında durmam için hareket ettirdi.

İşte o zaman nefesim kesilmeye başladı.

Elimi bıraktığında ve ellerinin kot pantolonumun üzerinden kalçalarımın uzanışını izlediğinde daha iyi olmadı.

Hareketsiz durdum, kollarım iki yanımda, kalbim hızlı atıyor, nefesim düzensiz geliyordu, gözlerim ondaydı, uzun dakikalar boyunca bunun içinde kaybolmuş gibiydi, elleri ve gözleri kalçalarımdaydı.

Sonunda bakışlarını benimkilere kaldırdı. "Altı yıl," diye fısıldadı.

Aman Tanrım.

İçim eridi.

"Deacon-" diye başladım ama yine sözümü kesti.

"Seni tam burada istiyordum."

Bu hoşuma gitmişti çünkü ben de aynısını istemiştim. Gerçi ben onu evimde istemiştim ama aynı şey.

Elimi çenesine koydum ve ona doğru eğildim. "İşte "

Gözlerimin içine baktı, konuşması, kelimeleri ve duyguları o kahverengi derinliklerden dökülüp tenimi yıkadı ve bu adamın benimle işinin bittiğini nasıl düşünebildiğimi merak ettim.

Benimle işi bitmemişti.

Seksen yaşına geldiğinde bir Adirondack sandalyede yanımda oturmak istiyordu.

En çok bunu sevdim.

Başparmağımı sakallı yanağında gezdirdim ve yumuşak bir sesle,

"Bebeğim," dedim. "Seni burada becereceğim Cassie."

"Tamam," diye kabul ettim, iç bacaklarımda karıncalanmalar başlamıştı. "Günün geri kalanında bu yatakta benimle çıplak olacaksın."

Sex-a-thon oldu, sadece bir gün erken.

"Tamam," diye tekrarladım, diğer elimi boynunun yan tarafına dolamak için kaldırdım.

"Bu gece bu yatakta yanımda uyuyacaksın."

Bacaklarım artık titriyordu, ayakta durmaya konsantre olmam gerekiyordu, bu yüzden sadece başımı salladım.

"Buraya," diye
emretti. Ben zaten
oradaydım.

Daha derine eğilerek daha fazlasını elde ettim. Dudaklarımı dudaklarına bastırdığım anda geri çekildi ve ben de onun üzerine düştüm. Dudakları açıldı, dilim içeri kayd ve beni yuvarladı.

Sonra öpüştük. Eller dolaşüyor, diller dans ediyor, dudaklar içiyor, vücutlar sıkışıyor, parmaklar saçlarda kayıyor, sanki elimize geçecek tek şey buymuş ve bu ikimiz için de sorun değilmiş gibi öpüşüyorduk.

Ta ki Deacon için artık sorun olmayana kadar. Parmaklarını tişörtümün içine sokup yukarı çekmeye başladığında bunu anladım.

Kollarımı kaldırdım. Üzerimden yuvarlandı ve tişörtü .

Bana doğru eğilmedi.

Ya da benim ağzım değil.

Göğsüme doğru

eğildi. Ve başladı.

Sikişmek değildi.

Hayır.

Hiç de değil.

İbadet ediyordu.

Ben Deacon'a tapıyordum, ama daha çok Deacon bana tapıyordu. Kıymetli olduğunu bildiği ve beklentiyi uzatmak istediği bir hediyenin paketini açar gibi kıyafetlerimi çıkarıyordu. Her yerime dokunuyordu. Her yerimin tadına bakıyordu. İz sürmek, fırçalamak, yalamak, sıyırmak... her yerimi.

Ve vermek, neden olduğu hisler ve onların ardındaki duygularla vermek ve bana da aynısını yapma fırsatı sunarak vermek.

Beni sırtüstü yatırıp bacaklarımı ayırdığında ve kalçaları aralarına girdiğinde, ona tıpkı senin yemeğe duyduğun ihtiyaç gibi bir ihtiyaç duyuyordum. Oksijen. Kışın sıcaklığa. Çölde su.

Ve Deacon vermeye devam etti, gözlerini benimkilere dikti, aynı ihtiyacı hissettiğini gösterdi, eli saçlarımda gezindi, tüm bunları yaparken sikini yavaş ve emin bir şekilde içime soktu, köküne kadar, beni doldurdu.

"Bebeğim," diye nefes aldım, dizlerimi kaldırdım ve onu daha fazla içime çektim, her şeyi istiyordum, Deacon'dan alabileceğim her şeyi, buna *ihtiyacım vardı*.

"Buradasın," diye fısıldadı.

Tanrım, bunu istemişti ve eğer inanılırsa, bunu benden daha çok istemişti.

"Buradayım," diye fısıldadım.

"İçerideyim."

Evet, bunu istemişti. Hem de çok.

Elimi çenesine götürdüm, içimde farklı ama yine de hayati duygular kabarıyordu ve başımı salladım. "İçeridesin, tatlım."

Başını eğerek yüzünü yaklaştırdı, yavaşça içeri ve dışarı hareket etmeye başladı ve bunu konuşarak yaptı.

"Cassie, buranın tam olarak olmak istediğim yer olduğundan asla şüphe etme."

Endişelenmemi istemedi.

Canımın yanmasını istemedi.

Bunu istediğini, altı yıldır istediğini ve buna sahip olduğu için mutlu olduğunu bilmemi istedi.

Tanrım.

Deacon'a şans verme konusunda haklıydım ve bunun *harika* bir his olduğunu biliyordum.

Dizlerimi daha yukarı kaldırdım, elimi çenesinden saçlarına doğru kaydırđım ve "Tamam Deacon," dedim.

Yavaş ve istikrarlı bir şekilde hareket etmeye devam etti, bana verdi ama benden sakladı, hala konuşuyordu.

"Senin içinde oturmak, sen bitki toplarken senin gevezeliklerini dinlemek, verandada yanında oturmak, senden nasıl gelirse gelsin, olmak istediğim yer orası."

Bu hoşuma gitmişti... çok hoşuma gitmişti, ama inşa ettiğimiz ihtiyaç onun hareketleriyle birlikte büyüyor, bu ihtiyacı gidermek dışında her şeyi bir kenara itiyordu.

"Daha hızlı, bebeğim," diye soluyarak baldırlarımı sırtına doğru salladım. Daha hızlı gitti, çok değil, yine de sabitti.

"Beni duyuyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye nefes nefese kaldım, daha da hızlandı, eli aşağı kayarak göğsümün etrafında kıvrıldı, başparmağı meme ucunu çevreledi. Kalçalarım sarsıldı ve dudaklarım "Daha hızlı, tatlım" diye yalvardı.

"Siktir, sikimi seviyorsun," diye onaylarcasına homurdandı.

"Evet," diye inledim, diğer elim omurgasından aşağı kayarak sıkı kışını sıkı. "Hepinizi seviyorum."

"Siktir," diye tekrar homurdandı, sesi karnından geliyordu, seksime doğru gürledi ve bir inilti boğazımdan yukarı kaydı.

"Daha sert, Deacon."

Dudakları dudaklarıma geldi. ", Cassie."

Sonra beni öptü ve daha sert, daha hızlı, diline karşı orgazmımı haykırana kadar içime çarparak verdi. Ağzımı bıraktı ve beni sürerken sürmeme izin verdi, yüzü şimdi boynuma bastırdı, ta ki başı geri çekilene kadar, horozu içeri girdi ve ben onun güzel, sert, çarpıcı özellikleri üzerinde hareket ederken puslu, tatmin edici bir hayranlıkla izlerken serbest bırakıldığını homurdandı.

Alnını boynuma bastırmak için başını eğdiğinde o güzelliği kaybettim ama ikimiz de yerleşirken onu yakınımda tuttum, acele etmeden, birbirimize bağlı kalarak akıp gitmesine izin verdik.

Deacon'ı ne zaman terk ettiğini biliyordum, çünkü terk ettiğinde bana daha fazlasını veriyordu. "Hayallerim gerçek oldu, bu yatakta senin içinde oturuyorum."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve "Kes şunu. Çiçeksi bir ihtişamım ve temiz ama eskimiş oluklarım var ve az önce harika bir orgazm yaşadım. Ağlayacak havada değilim."

Başını kaldırdı, ağırlığının bir kısmını yatağın ön koluna verdi ve büyük eliyle yüzümün bir tarafını çerçeveledi. Gözlerindeki tek bir bakıştan alaycı ya da şakacı bir ruh hali içinde olmadığını anladım.

"Altı yıl, bu yatakta yattım, sen evdeydin, bunu istiyordun." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerinin içine baktım. "Hayallerim gerçek oldu."

"Tamam," diye zorla söyledim, kelime boğuk geliyordu çünkü öyleydi. "Şimdi ağlıyorum."

Ve öyleydim. Deacon'ın işaret parmağıyla gözyaşımı yakaladığını hissettiğim anda gözümün kenarından kaydığını hissettim.

"Üç hafta da olsa on üç hafta da olsa umurumda değil," dedi. "Benden haber alamazsanız, nerede olmak istediğimden asla şüphe etmeyin."

Tanrım, on üç hafta olmamasını umuyordum. Bunu paylaşmadım.

Ben de "Aynısı senin için de geçerli." dedim.

Gözlerimin içine baktı, gözlerinde kısmen bana verdiği, kısmen de anlamadığım bir şey çalışıyordu.

Bekledim.

Başka bir şey paylaşmadı. Sadece ağzını ağzıma değdirmek için eğildi, çekildi, yuvarlandı, beni de onunla birlikte hareket ettirdi, böylece ben üstte kaldım.

"Temizlenmek ister misin?" diye sordu bizi yeni pozisyonumuza getirdiğinde, iki eli de başımın üzerindeydi, parmakları şakaklarımdaki nemi kurutmak için hareket ediyordu.

"Evet," dedim ve sesim kısık çıkınca toparlamak için titreyerek nefes aldım. "Ama ben havlu vermiyorum, sadece çarşaf veriyorum. Bu yüzden eve gidip bir bez almam gerekecek. Ayrıca tuvalet kağıdı da vermiyorum, o yüzden ondan da biraz alacağım."

Kolları etrafımda kıvrıldı ve sıkılaştı. "Ben eve gideceğim."

Başımı salladım. "Hayır, sorun değil. Biraz atıştırmalık bir şeyler ve telefonumun şarj aletini alacağım, zira geceyi on bir numaralı kabinde geçirmemize karar verdi ve şarjım azaldı."

Ağzının etrafındaki oluklar derinleşti ama kolları gevşemedi. "Yiyecek ve şarj cihazını da getireceğim."

"Sorun yok, Deacon."

"Günün geri kalanında bu yatakta çıplak olacağını söyledim mi?" Gülümsememi bastırdım ve "Evet" diye cevap verdim.

"Peki eve kim gidiyor?" Bir gülümseme. "Sen."

Beni bir kez daha sıktı, "Evet. Ben."

Onu hafifçe öpmek için başımı eğdim, sonra kaldırdım ve anlamsızca, "Havlu verme kararımı yeniden düşünüyorum," diye mırıldandım.

"Yapma. Senin için gereksiz bir güçlük." Bu hızlı ve kesin tavsiye ona sırtıttı.

"Bil diye söylüyorum, müşterilerimden birinin bana ihtiyacı olursa diye telefonumu yanımdan ayırmamalıyım tatlım." dediğimde sırtışı kayboldu.

Başını yastığa hafifçe eğdi ve "Bu çok oluyor mu?" diye sordu.

Omuz silktim, bir elimi kaldırıp başparmağımla çenesini okşadım, çoğunlukla kendimi ona dokunmaktan alıkoyamadığım için ve denemek zorunda olmadığım için neşeyle. "Şu anda talepkar bir kiracımız yok. Ama bu alışılmadık bir durum değil."

Detay vermediğimde "Peki bu talepler neler?" diye sordu.

Ona daha fazla odaklandım ve şunları paylaştım: "Genellikle şartlar ve koşulları okumadıklarında ve havlu, tuvalet kağıdı, günlük hizmetçi servisi, yerinde çamaşırhane gibi şeyler olduğunu düşündüklerinde olur. Ve bu sadece buraya ilk geldiklerinde ve bu malzemelerin sağlanmadığını öğrendiklerinde olur." Gözlerim

"Gerçi Glacier Lily için sırada bir müstemilat inşa etmek ve jetonlu bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi almak var, böylece o kısımla uğraşmak zorunda kalmayacağım. Bu bittiğinde, çardağımı inşa edeceğim."

"Çardak mı?" diye sordu ve ben de ona dönüp baktım.

"Glacier Lily için son büyük hayal. Nehir kenarında, insanların oturup dinlenebileceği ve manzarayı seyredebileceği, içinde sandalyeler olan büyük bir çardak."

"Bunu karşılayabilir misin?"

"Mülkü yeniden finanse edeceğim," diye cevap verdim. "Babama geri ödemek için ikinci ipoteği paraya çevireceğim ve-"

Başka bir şey söylemedim çünkü kendimi aniden ve şaşırtıcı bir şekilde sırtüstü yatmış ve Deacon tepemde belirmiş halde buldum.

"Babana borcunu ödemedin mi?"

Kaşlarımla birbirine yaklaştığını hissettim, ona bundan bahsettiğimi hatırlıyordum ama yüzünde neden birdenbire karanlık bir ifade belirdiğine şaşırmıştım. "Hayır. Taksitleri kabul etmiyor ve-"

"Ve bankadan kredi mi aldınız?"

"Şey, evet, Deacon," diye cevap verdim. "Kulübelerde yaptığım tüm işler biraz pastaya mal oldu."

"Ve bunu ödemek için bankadan kredi aldınız."

Ona baktım ve yavaşça tekrarladım, "Şey... evet."

"Kadın, bunu bir daha yapma."

Bu çok hızlı ve sertti, aynı zamanda şaşırtıcıydı.

"Neden?"

"Bankalar berbat."

"Belki," diye izin verdim. "Ama onlar gerekli bir kötülük. Hem ben onlara ilk çocuğum için söz vermedim," diye belirttim.

Deacon yine şaka ya da takılma havasında değildi.

"Cassidy, beni dinle, ekonomi yıllardır tuvaletteydi. O kadar kötüydü ki, buraya her geldiğimde tedirgin oluyordum, hala iş yapıyor olmanı, ülkenin geri kalanında olmayan bir dalgadan kurtulmanı ve başını suyun üstünde tutmanı umuyordum."

Tanrım.

Diyakoz.

Bana gelmeyi hiç bırakıp bırakmayacağını merak ettim, tatlı anları ve ne kadar derin olduklarını.

Merak ettim, ama öyle olmamasını umdum.

"Tam bir mucize yaptın," diye devam etti. "Yapmadın, bankayla fazla içli dışlı olursan işin sarpa sarar, her şeyini alırlar ve hiçbir şey alamadan çekip gidersin."

"Böyle bir olmayacak."

"Öyle olana kadar öyle olacağını düşünmüyorsun," dedi ve sözleri beni hala onun altında tuttu. "Yarattığın bu güzelliğin tadını çıkarmamak için burası için çok çalıştın. Bunu tehlikeye atma."

"Bu sana da oldu mu?" Temkinli bir şekilde sordum. "Ne?" diye karşılık verdi.

"Bankada bir şey mi kaybettiniz?"

Başını yana eğdi. "Hayatta olmaz. Hayatımda hiç mülk sahibi olmadım ve kesinlikle hiç kredi almadım."

Bu ilgi çekiciydi, ama bu konuya girecek zamanım yoktu, konuşması bitmemiştir.

"Boktan bir şey olduğunu ve berbat olduğunu biliyorum. Ama son altı yıldır buraya yaptıklarını izlediğim bu şey senin başına gelseydi, berbattan daha fazlasını yapardı."

Yanılmamıştı.

Ayrıca hâlâ işi bitmemişti.

"Sadece daha iyi bir oran elde ederseniz yeniden finanse edersiniz, ikinci ipoteği de buna dahil edersiniz ama çamaşırhane veya çardak inşa etmek için daha fazla borç almazsınız. Bunları ödemek için nakit paran olana kadar ya da Glacier Lily'de senin için bunları yapmak için iyi bir zamanım olana kadar bunları yapmayacaksın."

Yine çok şey vardı, hepsinin üzerinden geçmemiz gerekiyordu ve ben beni en çok ilgilendiren kısımdan başlamaya karar verdim.

"Onları benim için asacak mısın?" "Evet."

"Bunu nasıl yapacaksın Deacon? Burada oluk temizlemekten bahsetmiyoruz."

Yüz hatlarında bir perdenin kaydığını gördüm. Kendini kapatmadı ama yine de beni dışarıda bıraktı.

Bunu da basitçe " var" diye cevap vererek yaptı. Bunu zorlayıp zorlamayacağıma karar vermek için bir an bekledim.

O anda ifadesinin örtülü kaldığını gördüm ve az önce güzel bir şey paylaşmıştık. Bunu bozacak bir şey yapmak istemedim, hazır olmadığı bir anda onu zorlamak gibi. Bu yüzden bıraktım.

"Çamaşırhane çok güzel bir ek hizmet olur," dedim ona. "Muhtemelen aldığım en büyük talep bu. Kasabada bir çamaşırhane var ama insanlar eşyalarını kasabaya taşımaktan hoşlanmıyor. Ve o jetonlu makineleri kullanmak çok pahalı. Kendini amorti edebilir."

"Ayrıca, bu boku cebe indirebildiğinizde kendi kendini ödemeye başlayabilir, ona koyduğunuz şeyi geri kazanmazsınız, verirsiniz, ödünç aldığınız şeyin faizini ödediğiniz için bunu yapmak daha fazla zaman alır."

Yine yanılmıyordu ve bu tanıdık geliyordu. "Babam da böyle derdi," dedim ona.

"Bak baban da korkuluk değil," diye cevap verince sııttım. "Hayır, değil."

"Kredinde artış yok, Cassidy," diye emretti.

"Yine patronluk taslıyorsun Deacon," diye karşılık verdim, sırtışım söndü, on bir numaralı kabindeki bu güzel anı bozmama kararım aniden unutuldu. "Benim için inşa ederek bana büyük bir iyilik yapsan bile, sana bir şeyler ödemem ve malzeme almam gerekiyor."

"Bana ödeme mi yapacaksın?" diye sordu, ses tonu garip bir şekilde kuşkuluydu.

"Evet," diye cevap verdim, ses tonum anlaşılabilir bir şekilde kararlıydı.

"Paramı öde," diye tekrarladı ama bu sefer bir soru değildi. Bu, söylediklerimi geri almam için bir fırsattı.

"Evet, Deacon. Olukları temizlemiyor olacaksın; bir bina inşa ediyor olacaksın.

bina."

Bunun üzerine yastığa baktı ve "Yatağımda çırlıçıplak, döllerim akıyor," dedi, gözleri tekrar benimkilere döndü, "yani bu konuşma burada bitiyor."

"Bunu açıklığa kavuşturmalıyız," diye işaret ettim, çünkü yapmalıydık. Para konusundaki tartışmalardan sonra ilişkiler çöktü ve yandı ve bizimki için bunu istemiyordum.

"Bunu, on bir numaralı kamaradaki yatağımda senden sızarken çıplak olmadığın zaman yapabiliriz," diye karşılık verdi.

İçimi çektim çünkü haklıydı.

Deacon yola devam etme zamanının geldiğine karar verdi. "Ne yemek getirmemi istiyorsun?"

"Red Hot Blues ve humus," diye cevap verdim hemen ve dudakları kıvrılmaya başladı. "Ve bir şişe kırmızı şarap. Ve bardaklar. Ve ne içmek istersen, gerçi şarap da içebilirsin. Ve turtanın kalanı. Mutfaktaki çatal ve tabakları kullanacağız."

"Gördüğünüz gibi birden fazla yolculuk yapacağım," diye mırıldandı. "Sana yardım *edebilirim*," dedim.

İçime daha derin bastırdı. "Yapabilirsin. Ama yapmayacaksın. Tembel olacaksın çünkü kadın, inan bana, enerjine ihtiyacın olacak."

Bu söz üzerine onun altında kıvrandım ve hemen kabul ettim, "Burada kalacağım."

Dudakları tekrar yukarı kıvrıldı ve "İyi karar" diye cevap verdi. "Yine de biraz açım ve ayrıca sızıntı yapıyorum."

"Tamam," diye mırıldandı, ipucumu aldı. Eğildi, ağzını ağzıma değdirdi ve sonra "Ben gidiyorum" dedi.

Sonra gitti, üzerimden kaydı ve yataktan yuvarlandı.

Yorganın altına girmek için pozisyon değiştirdim.

Yorganı göğüslerimin üzerine örttüğümde ve Deacon giysilerini çekiştirirken, "Tatlım?" diye seslendim.

Yan tarafını bana doğru tuttu, elleri kot pantolonunun düğmelerini ilikliyordu ama gözlerini bana doğru kaydırды. "Öyle mi?"

"Acele et."

Benim sözümle yüzü karardı ve bana dönerek derin bir şekilde eğildi. Bir yumruğunu yatağa, bir elini de yanağıma koyarak daha derine eğildi ve uzun, sıcak, ıslak bir öpücükle ağzımı aldı. Ağzımı bıraktığında dudaklarını kısa, tatlı bir öpücükle alnıma dokundurdu.

Sonra doğruldu, tişörtünü giydi, yatağın kenarına oturup botlarını çekti ve çıktı.

Geri dönmesi o kadar uzun sürmüştü ki, hiç vakit kaybetmediğini biliyordum.

* * * * *

Diyakoz

Saatler sonra, sessiz karanlıkta, Deacon daha önce defalarca yattığı yatağa uzandı, bu kez Cassie'nin yumuşak bedenini yanında hissederek, kolunu karnına dolayarak, yanağını göğsüne bastırarak ve nefes alışını dinleyerek yapıyordu bunu.

Daha önce onca zaman, hatta yolda olduğu ve Glacier Lily'den uzakta olduğu zamanlarda bile bunun hayalini kurmuştu.

Umarım ne yaptığını biliyordur, göt herif, diye düşündü. Ama hiçbir fikri olmadığını biliyordu.

Bunu yapmayı bırakamayacağını biliyordu.

Bu düşünce üzerine onu kendine çekti ve gözlerini kapattı.

Onuncu Bölüm

Belahılar Uzlaşabilir

"Onlar benim oluklarım, Deacon."

"Merdivenin parasını sen ödedin, Cassidy."

"Yani bu benim de merdivenim. Yoksa bir sonraki işinde yanında mı götüreceksin?"

Ertesi sabah, on bir numaralı kabinde seks yaptıktan, on bir numaralı kabinde duş aldıktan (Deacon ve benim hayallerimi olağanüstü şekillerde gerçekleştiren başka bir şey, yine de bunlar gözyaşlarıyla bitmedi, sadece inlemeler-ben ve inlemeler-Deacon) ve kahvaltı yapmak için eve döndükten (Deacon için yumurta ve domuz pastırması, benim tarafımdan yapıldı, ama ben yulaf ezmesi yedim) sonraydı.

Giyinmiştik ve neredeyse kapıdan çıkmak üzereydik ki Deacon cüzdanını kontrol etti ve yukarı çıkıp biraz para alması gerektiğini söyledi.

Ona olmadığını
söyledim. Yaptığını
söyledi.

Başka sözler de söylendi.

Bu bizi şu ana getirdi.

"Konuşuyoruz kadın, seninkini iğneleyici hale getirme," diye karşılık verdi Deacon, sesi iyi anlamda olmasa da giderek yükseliyordu.

Ama o haklıydı. Buna hiç gerek yoktu.

"Haklısın," diye kabul ettim. "Ama mesele hala geçerli."

"Yemeğinizi yiyorum, çatınız altında uyuyorum ve oluklarınızı satın alıyorum" dedi.

Demek istediğini anladım.

Sadece aynı değildim.

"Sen de onları asıyorsun."

"Evet, onu da yapıyorum," diye onayladı.

"Deacon-"

"Lanet olsun, herhangi bir konuda tartışabilir misin?" diye sormak için sözümü kesti. Bu sorunun cevabı evetti.

Ona bu cevabı vermedim.

"Nereden geldiğimi göremiyor musun?" diye sordum.

Bariz olanı söyledi. "Hayır."

Ona yaklaştım, fuayemde bizi ayıran dört ayaktan birini kaldırdım.

"Ben rahatsız edici ile izin veriyor sen için Öde için bir şey o kadar pahalı."

"Pahalı değiller," diye karşılık verdi. "Ve bir kadının beni tutmasından rahatsız oluyorum."

Şaşkınlıkla arkama yaslandım.

"Ben düşeni yapıyorum," diye bitirdi Deacon. "Senin payına düşen onları asmak."

"Benim payımın ne olduğuna ben karar versem, kadını benim yerime karar vermese nasıl olur?"

O anda aklıma Badass Zone'a girdiğimiz geldi, bu bölge normalde Deacon'la bulunduğum ve büyük harfle yazılmayan badass zone değildi. Büyük harfle yazılması gereken bir bölge. Daha önce hiç bulunmadığım bir bölge. Dikkatli davranmam gereken bir bölge olduğunu geç de olsa fark ettiğim bir bölge.

Ben de öyle yaptım.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, bu ne kadar önemli?" Sorguladım.

"Beni tutuyormuşsun gibi hissetmemem için üzerime düşeni yapıyor muyum?" diye sordu. "Evet," diye cevapladım.

"Seksen beş."

Derin bir nefes aldım ve "Markete gittiğimizde alışverişin parasını ödemeye ne dersin?" diyerek bıraktım.

Kaşları daha önce ondan hiç görmediğim bir şekilde birbirine çarptı. Biraz korkutucu bir şekilde.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye .

"Uh..." Bunun cevabının hayır olsa bile evet olduğunu düşünerek kapattım.

"Başka bir işe girdiğimde, iş bittikten sonra buraya geri dönecek miyim?" sordu.

"Umarım öyledir," diye cevap verdim.

"Peki bundan sonra bir işe girdiğimde, işim bittiğinde nerede olmamı istersiniz?"

Ne demek istediğini başlamıştım.

"İşte," diye cevap verdim.

"Burada, on bir numaralı kulübede, orada olmak için para ödüyorum, yoksa burada, bu evde seninle birlikte miyim?"

Ses tonum yumuşadı. "Tabii ki bu evde, tatlım." "Şimdi, geldiğimi anlıyor musun?" diye itti.

"Yarı yarıya paylaşmaya ne dersin?" Ben önerdim. Deacon tavana baktı.

Bunu hayır olarak algıladım.

"Bu sadece bir öneriydi," diye mırıldandım.

Bana döndü. "Elmas ve inci mi istiyorsun, tamamdır. Paris'e uçmak istiyorsun, bir pasaport ayarlamam gerekecek, ama bunu yapacağım ve bu da sende var. Bir şey istiyorsan ve içimde onu sana verecek güç varsa, veririm. Ama bu böyle değil. Bu günden güne, ver ve al, ben sana bakıyorum, sen bana bakıyorsun. Kendi başının çaresine bakabilmeni anlıyorum. Altı yıl boyunca bana bunu gösterdin. Anlaman gereken şey şu ki, eğer işin yürümesini istiyorsak, bu konuda taviz vermeli ve yapmam için bana şans tanımalısın çünkü ben bunu başka hiçbir şekilde kadar içimde taşıyan bir adamım."

Sözleri beni sıcak ve yumuşak hissettirdi ama bu konuşma öylece bırakılamayacak kadar önemliydi.

"Bunu yapabilirim," diye izin verdim. "Ama bir uzlaşma olmalı."

"Evet, yemek yapmaktan nefret ettiğim için berbatım. Sen bu işte harikasin. Yıllarca fast food yedikten sonra bu işi üstlenirsen sana sonsuza dek minnettar kalacağım ve Glacier Lily'deki her kulübeye yeni oluklar yaptıracağım."

"Görünüşe göre ben bundan senden daha fazla zevk alıyorum." "Belli ki on yıldır çöp yememişsin." Bu yine ilgi çekiciydi.

Ve yine, Deacon daha fazlasını vermedi. Ben de zorlamadım.

Pes ettim.

"Pekâlâ. Olukların parasını ödersin ama sadece onları takmana yardım etmeme izin verirsen ve bir daha böyle bir şey olursa tartışmamız şartıyla. Beni Badass Zone'a fırlatıp, yönetimi ele geçirip ikimiz adına karar vermeyeceksin."

"Belalı Bölge mi?"

"Sürekli içinde yaşadığın bir bölge. Seninle birlikteyken yaşadığım bir bölge. Büyük harfle yazılıyor ve sen sert sınırlar koyduğunda ziyaret ediyorum, bu yüzden bilgin olsun, şu anda içinde bulunduğumuz bölge bu."

Dudakları "Al," diye emrederken bile yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Gördün mü?" Bir elimi kaldırıp ağzını işaret ederek söyledim.

"Badass Zone." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Sadece söylemek için," diye devam ettim elimi bırakarak. "sadece tartışmacı değilim, huysuz ve inatçıyım. Eğer belalı bir duruş istiyorsan-

off, seni uyarmalıyım, ne kadar belalı olursan ol, yine de kaybetme ihtimalin çok yüksek."

Açıklamamı ürkek bir çığlıkla bitirdim çünkü Deacon hamle yaptı, elimi yakaladı ve geri adım atarak beni ona doğru savurdu. Kolları beni sardığında ve ağzı ağzıma yapıştığında hala onun uzun, sert gövdesiyle çarpışmanın etkisindeydim.

Beni diliyle öptü ve derinden öptü.

Başını kaldırdığında, "Komik, kazanıyormuş gibi hissediyorum," diye mırıldandı. Ve yine yanılmamıştı.

* * * * *

"Tamam Milagros," dedim telefona. "Sonra görüşürüz."

"*Hasta* luego, Cassidy," dedi ve sonra bağlantısının kesildiğini duydum.

Telefonu Adirondack sandalyemin koluna bıraktım ve ayaklarımı Deacon'inkilerle birlikte parmaklıklara doladım.

Deacon itiraz etmedi.

Bunun neden olduğu sırtışı karşı koydum ve "Yarın Milagros ve Manuel'lerde akşam yemeğine ne dersin?" diye sordum.

Deacon, "Bana onunla ne zaman konuştuğunu sorduğunda öyle olduğumu söyledim," dedi.

"Evet, ama sorduğumda onunla konuşuyordum," diye cevap verdim. "Şimdi fırsatın varken kaçabilirsin."

"İyi olacak Cassie."

Öyle olacağını
hissediyordum.

Olmayacağını da hissediyordum.

Çünkü Deacon'la ilgili her şey iyiye gidiyordu.

Ama Milagros ve Manuel benim için dünyalara bedeldi ve Diyakoz'un onların masasında oturup Diyakoz olmasına imkân yoktu. Kendisini Rahip olarak tanıttığında bunu anlamıştım.

Ve arkadaşlarına yalan söylemedin.

Zihnimi kararlı bir şekilde iyi tarafa çevirdiğimde, haklıydım, şaşırtıcı derecede haklıydım, *neşeyle* haklıydım.

Adamınla birlikte çalışmak
eğlenceliydi. Tamam, eğlenceli değildi
ama yine de harikaydı.

Bunu biliyordum çünkü Deacon'ın oluklarımı takmasına yardım etmiştim. Henüz bitmemişti ama evin üç tarafını tamamlamıştık.

Çalışırken konuşmuyordu, ben de konuşmuyordum ama yapılması gereken bir şeyi yapmak için yan yana çalışmak *harika* bir histi.

"Uyarı," dedi beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Badass Zone'a tekrar gireceğin bir zaman gelecek, hem de çok yakında. Bu, seninle zona hastalığının durumu hakkında konuştuğum zaman olacak."

Biramı aldım, ağzıma götürdüm ve bir yudum almadan önce mırıldandım, "Not edildi."

"Sızıntı var mı?" diye sordu.

"kadarıyla hayır," diye cevap verdim.

"Mucize," diye mırıldandı.

Biramı sandalyenin koluna geri koyarken ağaçlara sııttım. "Akşam yemeği ister misin?" diye sordum.

"Yemek yiyebilirim," diye cevap verdi.

Ayaklarımı onunkilerden çözdüm, güverteye koydum, kendimi sandalyeden çektim ve onunkilerin yanına geçtim.

Ona doğru eğildim ve yaptığı tek hareket gözlerimi yakalamak için başını geriye eğmek oldu.

"O zaman yiyeceksin," dedim usulca, daha derine eğilip ağzımı onunkine değdirmeden önce.

Uzaklaştığımda gözleri sıcacıktı.

Yemeğe başlamak için içeri girdiğimde içim sıcacıktı.

* * * * *

Sert ve yüksek sesle boşaldım, içimde yanarken "*Aman Tanrım*" diye ağladım, bunu topuklarımı Deacon'ın sırtına saplayarak yaptım.

Hâlâ boşalıyordum, ağzının beni terk ettiğini hissettim ama hemen ardından iki parmağını içeri soktuğunu hissettim. O itmeye devam ettikçe ve ben boşalmaya devam ettikçe seksim kendiliğinden parmaklarını kavradı.

Sonunda benden uzaklaşmaya başladı. Dirseklerimin üzerinde doğrulup vücudumun aşağısına baktığımda hayatımda gördüğüm en ateşli üçüncü görüntüyü gördüm (ilki Deacon'ın boşalması, ikincisi Deacon'ın nefes almasıydı). Deacon bacaklarımın arasında bir kolun üzerindeydi, yüzü sıcak, gözleri aç, parmakları beni beceriyordu, bacaklarım hala onun geniş, kaslı omuzlarının üzerindeydi.

"Bitmedi. Seni tekrar istiyorum, Cassie. hazırsın, kabul edeceksin. Sen değilsin, şimdi söyle," diye gürledi.

"Ben, uh... üzerime mi iniyorsun?" Nefes nefese kalarak açıklığa kavuşturmak istedim.

"Evet."

"Ben...uh..."

"Şimdi söyle," diye emretti.

"Uh..."

"Zaman doldu," diye homurdandı ve sonra yüzünü tekrar bana doğru eğmesini izledim (bu, şimdiye kadar gördüğüm en ateşli üçüncü görüş yerini anında ele geçirdi) ama parmaklarıyla itmeye devam ederken bile ağzı bana çarpmadan önce sadece bir saniyem vardı. Başım geriye düştü. Topuklarımı içeri soktum ve kalçalarım ağzına doğru yükseldi.

"Evet," diye nefes aldım.

Parmakları daha sert itti ve ağzı klitorisimin üzerine kenetlendi ve derinlemesine emdi.

Sorusunun cevabı evetti, buna hazırdım. Ama bunu ona kendi dilinde söyledim.

Kelimeler olmadan.

* * * * *

"Siktir."

"Deacon."

"Siktir."

"Deacon!" diye haykırdım, kalçalarını yukarı kaldırırken parmakları kalçalarımındaki ete saplandı, başını yastığa gömerken beni ona tuttu ve ben de kendiminkini geriye attım, orgazmım beni ele geçirirken geriye doğru devrilmemek ve onu kaybetmemek için bileklerine sıkıca tutundum.

"sür," diye homurdandı doruğa, parmakları hala kazıyordu ama beni yukarı çekiyordu. İçimde olduğunu sanmıyordum, ama onu hızlı ve derin bir şekilde alarak üzerinde hareket etmeye geri döndüm. "Siktir. *Evet*," diye inledi ben sikini kaldırırken.

Kendimi kaybediyordum, hislere kapılmıştım ki kalın sesi geri geldi.

"Dur, bebeğim."

İçimi doldurana kadar aşağı kaydım ve öne doğru düştüm, tüm ağırlığımı ona verdim, alnımı boynuna bastırdım.

Bir elini kıçıma doğru kaydırды, diğer kolunu da sırtıma doladı. Bir süre nefes almaktan başka bir şey yapmadık.

Sesi hâlâ hırçınken, "En iyi yatış, hiç şüphesiz," dedi.

Rekabet göz önüne alındığında, bu oldukça iyi bir iltifattı.

"Sen de," diye boynuna doğru nefes aldım, hâlâ tam olarak iyileşmemiştim.

"Seni sadece amın patlayana kadar becermedim. Bunu sikime sen yaptın. Kahretsin, tüm o güzelliğin çılgına dönmesini izlemek, sikimi almak, bir

Adamım. Bir de o ıslak ve sıkı amcığı ekle... Tanrım."

Sözlerini sevdim. Süslü püslü değıllerdi ama Deacon gibi bir adam için çok şey ifade ediyorlardı.

Yine de başımı kaldırıp ona baktım, elimi boynunun omzuna değıdiği yere doğru kaydardım ve ona sessizce, "Biliyor musun, sen de güzelsin," dedim.

Parmaklarını saçlarımin bir tarafına geçirebilmek için elini benden ayrılmadan önce sırtımda gezdirdi ve beni kendine çekmek için kullandı.

"Aynaya baktım Cassie. Çirkin olmadığımı biliyorum. Ama dergilere çıkabilirsin."

"Deacon," diye fısıldadım, başka ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü söylediğı şey o kadar tatlıydı ki, bu tatlılığa karşılık vermenin bir yolu yoktu.

Sadece hisset.

"Yok artık," dedi.

"Manken olmak için çok kısayım," dedim bir şeyler söylemekten başka bir nedenim yoktu.

"O zaman onlar aptal puştlar ve ben şanslı biriyim, çünkü bu senin sikimin üzerinde oturduğun, göğüslerini göğsüme bastırdığın, güzelliğini yüzüme vurduğun anlamına geliyor ve sen bunların hepsini bir film yıldızıyla yapmıyorsun."

"Tatlı olmayı bırak" derken bile daha da yaklaştım.

Saçlarımdaki eli kafa derimi sıkarken gözleri parladı ve "Deneyeceğim" diye mırıldandı.

"Yalan söylüyorsun," diye suçladım.

İşte o zaman sırtıtmaya başladım, bana yalan söylediğini anlatan bir sırtış.

Başımı eğip boğazının dibini öpererek mutlu gülümsememi gizledim.

Bunu yaptığımda, elini başımın arkasına doğru kaydırıp bastırarak yüzümü orada tuttu.

"Kendini temizlemek ister misin yoksa benim mı istersin?" diye sordu nazikçe. "Ben," diye yumuşakça cevap verdim.

"Git ve bana geri dön."

Bana geri dön.

Bunu yapabilirim.

Tekrar ayağa kalktım, ağzımı onunkine değıdirdim ve sonra gidip ona geri döndüm, ama oluklarla işimiz bittiğinde duş aldıktan sonra giydiğı tişörtü yerden kaptım. Yatağı onun yanına kaymadan önce tişörtü çekıştirdim.

Deacon hemen bir kolunu bana doladı ve uyumaya hazırlanırken beni her zaman konumlandığı yere, onun yanına yatırdı. Geceye böyle başlamıştık. Herhangi bir pozisyonda uyanabilirdik; o benim sırtıma kıvrılmış, ben onunkine kıvrılmış, o benim yanıma bastırmış, kolu karnıma dayanmış, nefesleri şakağımdaki saçları karıştırıyordu.

Sabahları uyanmak ve bilinçsizce birbirimize nasıl çekildiğimizi, her zaman yakın olduğumuzu, birbirimize sokulduğumuzu görmek için sabırsızlandığımı keşfettiğim bir şeydi.

Deacon beni istediği yere götürüp, uzanıp ışığı söndürürken yarının ne getireceğini merak ediyordum.

Görünüşe göre uyku vakti gelmişti.

Üç muhteşem orgazmdan sonra bunu sorun etmedim.

Ama Deacon'ın yanına uzanıp nefes alışını dinlerken ve artan deneyimlerimden onun çabucak uykuya dalacağını bilirken, birden gerildim.

Ve aynı anda, "Milagros ve Manuel ile akşam yemeği için endişeleniyorum" diye ağzımdan kaçırdım.

Kolunun sırtıma dolandığını hissettim ve bunu beni vücudunda daha fazla kaydırabilmek ve karanlıkta yüz yüze gelebilmemiz için beni yukarı çekebilmek için yaptı.

"Konuş benimle," diye ısrar etti.

Kendimi ona bıraktım, sözleri içimde bir şeylerin yerine oturmasını sağladı çünkü bu tepkinin saf Deacon olduğunu fark ediyordum.

"Onlara yalan söylemek zorundasın. Ben de öyle," diye paylaştım.

"Neden?" diye sordu ve kafam sarsıldı. "Onlara henüz yalan söylemedim, yarın da söylememe gerek yok."

Bu beni şaşırttı.

"Bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Ama onlara John Priest olduğunu söyledin."

"Belli bir şekilde bakmak istiyorsan, öyleyim." Yine kafam karışmıştı. "Ne şekilde?" "O makyajlı ama hâlâ benim."

Anladığımı

sanmıştım.

Hala.

"Bu zorlama oldu Deacon," dedim sessizce.

"değil, çünkü eğer bu iş yolunda , onun benim yerime bir zaman gelecek."

Bu hiç aklıma gelmemişti.

"Gerçekten mi?"

"Evet, Cassie. O hayatı geride bıraktım, Deacon'ı bıraktım." "Yani sana sadece Rahip mi demeliyim?"

"Kesinlikle hayır."

Ses tonu o kadar sertti , vücudumun buna tepki olarak sertleştiğini hissettim. Deacon da bunu hissetti, bana yuvarlandı ve beni sırtüstü yatırıp kısmen üzerime çıktı.

"Deacon'ı sana vermem gerekiyor," dedi sesi yumuşayarak.

"Tamam," dedim, yine anlamamıştım.

"Tatlı oluyorsun, huysuz oluyorsun, sikime biniyorsun, bunların hepsini Deacon'la yapıyorsun."

"Bunu biraz daha açıklayabilir misiniz?" Rica ettim. "Hayır, çünkü ben de anlamıyorum."

Engellendi.

Yeni bir yol bulma zamanı.

"Satın almalarda mısınız?" Ben sordum.

"Evet."

"Tamam, şimdi *bunu* bana açıklayacak mısın?"

"Bebeğim," dedi usulca, ay ışığında onu görebilmem için yüzünü daha yakına eğdi, eli başımın yanına geldi. "Dediğim gibi, içinde yaşadığım dünya sana dokunmuyor. Buna o dünya hakkında her şeyi bilmen de dahil."

"Ama ben seni tanımak istiyorum."

"Beni tanıyorsun," diye ilan etti.

Başımı salladım. "Bana daha fazlasını vermezsen vermem ve vermeyeceğim."

"Tanımadığın bir adam için on bir numaralı kamaradaki yatağında gözlerinden o yaşlar mı akıyor?"

Tanrım. Sinir bozucuydu.

Çünkü yine haklıydı. Cevap vermemeye karar verdim.

Cevabımı zaten biliyordu ve devam etti: "Beni tanıyorsun Cassie. Bana inanıyorsun. İnanmasaydın burada benim tişörtümü giyiyor olmazdın."

Yine haklıydı. Yine

hiçbir şey söylemedim.

Deacon konuşmaya devam etti.

"Sana yaptığım işe inandığımı söyledim. Bu bana inanmanın, yapmam gerekeni yaptığıma inanmanın bir parçası. Ama bebeğim," daha da yaklaştı,

Sesi alçaldı, "O dünyada neler olup bittiğini bilmeni istemiyorum. Glacier Lily'nin ihtişamı içinde yaşamınızı, oluklar ve çardaklar hakkında endişelenmenizi ve bu saçmalıklarla lekelenmemenizi istiyorum."

Bu kulağa hiç de iyi gelmiyordu.

Yine de bu onun bir parçasıydı ve ben onu istiyordum. Her şeyini.

Ben de ona "Bunu yapabilirim" dedim.

"Yapamazsın," diye beni bilgilendirdi.

"Yapabilirim," diye tekrarladım.

Birdenbire ruh hali ağırlaştı ve sesi sertleşti. "Yapamazsın, Cassidy."

Bu da kulağa iyi gelmedi. Hem de hiç.

Ve yine temkinli davranma zamanının geldiğini hissediyordum.

Yine de adım atmam gerekiyordu. Aşık olduğum adamla olan geleceğim buna bağlıydı.

"Yine de bana daha fazlasını vermen gerekecek," dedim dikkatle.

"Vereceğim."

"Şimdi başlıyor," diye

uyardım. "Ver onu bana," diye davet etti.

"Tamam, doğum günün ne zaman?"

"Bu işlere meraklıysan ve kutlama yapman gerekiyorsa, bir ay seç, sonbaharda yap, iyi oluruz."

Ciddi miydi?

"Bana söylemeyecek misin?"

"Bir isim ve doğum tarihiyle bir adamın izini sürebilirsin, kadın."

Ciddi davranıyordu ve bunu yapma şekli pek hoşuma gitmedi.

"Yani seni asla tanıyamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Tanıyabileceğin adam öldü," diye kaba bir şekilde karşılık verdi. "Bir adam öldü, onu tanımanın bir faydası yok."

"Peki, bunu açıklayacak mısın?"

Konuşmadı.

Üç orgazm sonrası yumuşak ruh halimin benden kaçtığını söylemek yanlış olmazdı. "Ama Deacon'ı almamı istiyorsun," diye belirttim. "Ve bu sensin."

"Sizin Diyakozunuz benim eskiden olduğum Diyakoz değil. O sadece senin, başkasının değil."

Bu beni korkuttu.

"Anladığım kadarıyla bunu da açıklamayacaksın," dedim.

"Açıklayacak bir şey yok, söylediklerim bilmen gereken her şeyi anlattı." "Bundan hoşlanmıyorum," diye paylaştım.

"Ağzımın bacaklarının arasında olmasından hoşlanıyor musun?" diye sordu. Vücudum gerildi ve sertçe geri döndüm, "Konu bu değil." "Cevap ver bana."

"biliyorsun." Sesim başlamıştı. "Evinde benimle birlikte çalışmayı seviyor musun?"

Hiçbir şey söylemedim ama beni anladığını biliyordum. Okudu ve böylece devam etti.

"Pasta yapmalısın, ben yerim. Mutlulukla. Eylül'ün on dördünde yap. Hediye olarak oral seks kabul ederim ama başka bir şey değil, sadece sabah seninle uyanmaya ve gece seninle yatmaya ihtiyacım var. Bana bir şey almadığın için sinirlenmemi bekleme. Özel günler, onları birlikte geçirdiğin insanlarla ilgilidir, onlardan elde edebileceğin şeylerle değil. Ve bunu söylerken, aynı şey Noel için de geçerli. Bana kalırsa, seninle bir Noel daha geçirebilirim ya da şansım yaver gider ve elli tane geçirebilirim, her biri daha önce geçirdiklerimiz gibi olur, farkı senin yanında uyurum, uyandığında seni sikerim ve uyumadan önce seni tekrar sikerim."

Tanrım, ona kızmayı zorlaştırıyordu.

"Nasıl bir adam olduğumu bilmek istiyorsan söyleyeyim," diye devam etti. "Ben senin bokunu yiyecek ama bu konuda senden daha iyi olacak adamım, böylece en azından çatındaki beş metrekarelik kiremitleri değiştirebilirim. Ama işimi iyi yaparsam, çatının tamamını değiştiren adam olurum."

"Deacon-"

"Ve ben de önümüzdeki hafta seninle birlikte kulübelerindeki olukları temizlemek için çalışacak olan adamım, çünkü bunu evine yapmayı düşünmediysen, kulübelerine de yapmayı düşünmemişsindir ve muhtemelen onlar da berbat durumdadır."

"Dea-"

"Ben de yarın akşam arkadaşlarının evinde yanında oturacak ve orada olmaktan hoşlanacak adamım çünkü son on yıldır etrafımda pek iyi insan olmadı. Hızlı saydım, üç tane var."

Daha fazlası iyi
değil. Devam
etti.

"Kendileri için bir şey ifade eden bir kadını mutlu etmek için sıcak şekerlemeli dondurma derdine düşen insanlarla aynı masada olmaktan da keyif alacağım."

Bir elimi çenesine götürdüm. "Tatlım-"

"Ve yiyecek azalıyor, bu yüzden markete gittiğimizde alışverişi ödeyen adam ben olacağım ve kasada benimle tartışırsan umurumda değil. Ben ödeyeceğim. Bir dahaki sefer sen ödersin."

Çok konuştuğunu ve çok şey yaptığını fark ettim, bu yüzden susup dinlemeye karar verdim çünkü sadece çok konuşmuyordu, çok şey *söylüyordu*.

"Ben de eninde sonunda bir işe girmek zorunda kalacak bir adamım ama bunu sana ne zaman geri dönebileceğimi yapacağım ve işim bittiğinde kıcımlı kaldırıp sana geri döneceğim. Ve muhtemelen bunu yaparken uyumayacağım ya da yemek yemeyeceğim, bu yüzden sadece emmek zorunda kalacaksın, geri döndüğümde beni besleyeceksin, az önce yaptığın gibi beni sertçe becereceksin ve çökmeme izin vereceksin."

Buna söyleyecek bir şeyim vardı.

"Kaza yapmanı istemiyorum."

Bunun üzerine yüzünü bana o kadar yaklaştırdı ki nefesini dudaklarımda hissedebildim.

"Bebeğim, bu bok oldu, hayalet sana gelecekti." Aman

Tanrım.

Evet, oh evet.

Çok şey *söylüyordu*.

"Şimdi benim nasıl bir adam olduğumu anladın mı?" diye sordu. "Evet," diye nefes aldım.

"Ve senin için nasıl bir adam olduğumu anlıyor musun?"

Arada bir nüans farkı vardı ama bunu açıklamasına gerek yoktu.

Ben anladım.

"Evet, tatlım."

"Pekâlâ. Şimdi uyuyabilir miyim?" "Evet, Deacon."

Bunun üzerine beni ağzı kapalı ve sert bir şekilde öptü, sonra tekrar yuvarlandı, beni kendisiyle birlikte hareket ettirdi ve yanına yatırdı.

Derin bir nefes aldım.

Deacon yapmadı. Sadece ben nefesimi verdiğimde beni daha da yaklaştırdı ve nefesimi bıraktığımda tutuşunu gevşetti. Bir destek gösterisi. Yanımdaydı. Bunun benim için çok ağır olduğunu biliyordu ve bana yanımda olduğunu *söylüyordu*.

Evet, onun benim için nasıl bir adam olduğunu biliyordum.

Nefes alışını bile dinledim. Bunu bir süre yaptım.

Sonra dedim ki, "Yine de kaza yapmanı istemiyorum. Hayaletlerin iyi kafa verdiğiinden emin değilim."

Deacon bir kahkaha patlattı.

Bu sesi ve ona bu sesi verenin ben olduğumu sevmeme rağmen, başımı kaldırıp ay ışığıyla aydınlanmış yüzüne baktım ve neşeyle, "Sadece biraz komik olmaya çalışıyorum," dedim.

Beni tekrar göğsüne çekti, böylece yüz yüze geldik.

"İşte anlaşıyor," diye başladı kahkahaları azaldığında. "İşim uyumak ve yemek için duracağım. Fazla uyumayacağım ve yolda yiyebileceğim hızlı boktan yiyecekler olacak. Mutlu musun?"

"Böylece belalılar uzlaşabilir."

"Tanrım, silindim ve şimdi seni tokatlamak için toparlanmam gerekiyor," dedi tavana.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye hızlıca cevap verdim, çünkü ben de yorgundum ve başka bir orgazmın beni öldürebileceğinden oldukça emindim.

Gözleri benimkilere geldi. "Ukalalık hakkında ne demiştin?" "Bu benim bir parçam," diye belirttim.

"Bu senin bir parçan, sana kırmızı bir kış getirecek."

"Lütfen yapma. Sanırım bu gece bir orgazm daha beni öldürebilir."

Eli dışarı fırlayıp başımın arkasına dolandığında ve beni yüzünün bir santim yakınına çektiğinde nefesim kesildi.

"Cassidy, beni tanıyorsun," dedi, sesi anlam yüklüydü.

"Pardon?"

"Hiç oynamadık, oynamayı tartışmadık bile, ve biliyorsun sana bu boku yapıyorum, orgazmı birlikte geliyor."

Tekrar.

O haklıydı.

Vay be.

"Kapa çeneni, bırak gideyim ve uyu," diye buyurdum.

"Ve seni tanıyorum çünkü şu anda patronluk tasladığını biliyorum çünkü sen benim Cassie patronum olduğun için değil, ki öylesin, ben haklı olduğum için ve sen de inatçı olduğun için kabul etmek istemiyorsun."

"Sanırım sessizliği tercih ederim, gözleri ve hareketleriyle konuşur Deacon."

"Ona hoşça kal öpücüğü ver, bebeğim, ve sızlanma. Taşkın kapılarını sen açtın." "Ugh," diye homurdandım. "Zaman makinesi yapma zamanı."

"Beni eğlendirmeyi bırak ve , kadın. Yarın halletmemiz gereken oluklar var." Yaptık.

Bu beni neden mutlu etti? Belli etmedim.

"Oh, tamam" diye mırıldandım, sustum ve yerleştim.

Bunu yaptığımda Deacon koluyla beni sıktı ve yine haklıydı. Onu tanıyordum.

Çünkü o kol sıkmanın Deacon'ın gülümsemesiyle birlikte geldiğini biliyordum. Bu da beni mutlu etti.

Yine belli etmedim.

Odadakilere, "Şimdi *oyun oynamayı tartışmamız* beni korkutuyor," dedim.

Deacon'ın başının yastığın üzerinde hareket ettiğini duydum ve yatak başlığına "İsa" diyebilmek için başını yastığa gömdüğünü anladım.

"Sadece söylüyorum," diye mırıldandım.

"Sana hoşuna gitmeyecek bir şey yapacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu. Aptalın tekiydim.

"Hayır."

"bir şey yok." "Tamam."

"Şimdi uyu."

"Dileğin benim için emirdir."

Bu bir başka kol sıkma hareketi oldu, bu seferkini eğlenmiş ve sinirlenmiş olarak okudum. Ayrıca bir "İsa" daha geldi.

Haklıydım. Ses tonundan anladım.

Eğlenmiş ve sinirlenmiş.

Göğsüne doğru sırttım.

"İyi geceler, Deacon."

Vücudu gevşedi. "İyi geceler

Cassie." Daha yakına sokuldum.

Deacon'ın kolu daha da

sıkılaştı. Benden önce uykuya

daldı.

Markete gittiğimizde kasiyerle kavga edeceğimi düşünerek uyuyakalmışım.

Ama sadece onu pataklamak için.

O zaman market alışverişlerini ödemesine izin

verecektim. birlikte, zona almasının imkanı yoktu.

On Birinci Bölüm

Her Gün Daha İyi

"Kadın!"

Bu, Deacon tarafından banyo kapısından bağırıldı.

Hazırlanmamı beklemekten bıktığı için bağırıldığını tahmin ediyordum.

Günün büyük bir bölümünde çatıda Deacon'a oluklarımda yardım ettikten sonra bu iş için biraz çaba harcadım. Sonra ben de kulübelerin oluklarında ona yardım ettim. Tüm bunları Milagros ve Manuel'lere akşam yemeğine gitmeden önce temizlik yapmak için eve dönmeden önce yaptık.

Çabalarım onları korkutacaktı. Beni daha önce hiç makyajlı görmediklerini sanıyordum ve şimdi makyajın ağır olmadığı bir yüzüm vardı ama yanaklarıma nemli bir parlaklık, gözlerime vurgulu far, rimel ve göz kalemi sürerek hafif bir makyaj yapmıştım. Saçlarımı da sonunda dalga ve gövde (ya da *daha fazla* dalga ve gövde) kazandıracak büyük bigudilerle tutturmuştum.

Deacon'ı da korkutabilirdi (gerçi bundan şüpheliyim, onu pek bir şey korkutmazdı).

Öyle olsa bile, bunu yapmak istediğim için yapıyordum ama aynı zamanda bu Deacon ve benim ilk randevum olduğu için (bir bakıma) ve durumun bunu gerektirdiğini hissettim.

Kendime itiraf etmediğim şey, bunu Deacon'ın benim bu halimle güzel olduğumu düşündüğü için yaptığım ve arkasına biraz güç koyduğumda nasıl hissedeceğini merak ettiğimdi.

"On dakikaya geliyorum," diye geri
seslendim. "Tanrım," diye
mırıldandığımı duydum.

Aynaya bakıp sııttım ve yanaklarıma biraz daha parlak krem allık sürdüm.

"Yapacak bir şeye ihtiyacın var, bavulunu boşalt!" diye bağırıldı. "Bir süre burada kalacaksın, yerde bir çantayla yaşamamanın faydası yok."

Bu, yatak odamın zeminindeki patlamış çantasının umursadığım bir şey olmadığını söylemenin yoluydu. Çok düzenli biri değildim ama şafak sökmeden önce banyoya giderken ayağım onun kot pantolonuna dolanmış ve takılıp düşmüştüm ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Bavulları boşaltmak mı?" diye bağırıldı, sanki bu fikir ona yabancıymış gibi. Sonra tekrar, muhtemelen öyleydi.

"Evet!" Bağırarak cevap verdim. "Bilirsiniz işte, kıyafetlerinizi çantanızdan çıkarmak, asılması gerekenleri asmak, çekmeceye tıklılması çekmeceye tıkmak ve temiz olmayanları çamaşırhaneye tıkmak gibi."

"Belalılar bavullarını boşaltmaz," diye karşılık verdi.

Aynaya tekrar bakıp sııttım ve makyaj malzemelerimi kaldırmaya başladım. "Tamam, o zaman kirli kıyafetlerini çamaşırhaneye at ve diğer ıvır zıvırlarını da dolaba götürüp orada yere bırak!"

"Bir ile on arasında bir ölçekte, bu sizin için ne kadar önemli?" diye sordu kapıdan.

Bir sıırtma daha ve "Seksen beş!"

Kıkırdamasını duydum, kıkırdaması hoşuma gitti ve ellerimi bigudilere doğru kaldırdım.

Deacon'a saç maşasını çıkarıp saçımı düzleştirmek için harcayacağımı söylediğim on dakikayı, saçımı ayırması ve tutması gereken ama muhtemelen kullandığımdan bu yana geçen iki yıl içinde katılaştığına şaşırdığım bir maddeyle geçirdim. Biraz karıştırdım, biraz savurdum ve sonra biraz sprey sıktım.

Sonuçlar iyiydi, bu yüzden parfüm sıkıp aynaya döndüğümde ve kendimi tamamen ele aldığımda yine sıırtıyordum.

Makyajda aşırıya kaçmadım (ama saçta yaptım). Kıyafetlerimde de aşırıya kaçmadım. Ama yine de çaba gösterdim.

Deacon'ın beni tişört, şort, kazak ve kot pantolon dışında bir şeyle gördüğünden emin değildim.

Bu çok büyük bir değişiklik değildi ama şimdi uzun kollu, yarı süslü bir tişört giyiyordum. Gözlerime iyi harika bir zeytin yeşiliydi. Üst kısmı kabarıktı ve geniş bir yakası vardı, böylece bir omzumdan aşağı sarkıyor, altındaki siyah dantelli sütyen askısını ortaya çıkarıyordu (sahip olduğum birkaç iyi iç çamaşırından birini giymek de gösterdiğim bir başka çabaydı; sütyen askısındaki ipucu, Deacon için daha sonra gelecek iyiliğin bir göstergesiydi). Gömleğin geri kalanı göğüslerime, kaburgalarım ve belime tam oturuyordu, etek boyu düşüktü ve beni kalçamın ortasına kadar örtüyordu.

Gömlek beş yıllıktı. Onu hep sevmiştim ama uzun zamandır giymemiştim.

Bunu diğerlerinden çok daha az solmuş güzel bir kot pantolonla eşleştirmiştim. Ve banyodan çıktığımda takı takacaktım.

Birkaç topuklu ayakkabım vardı ama hiçbirini uzun süre kutusundan çıkmadığı için parçalanmış olabilirdi, yine de kontrol etmeye korkuyordum. Ama Milagros ve Manuel'e kalp krizi geçirtmemek palet giyecektim. Bununla birlikte, giyeceğim paletli ayakkabılar

Bazen şehre giderken giyerdim, bunlar üzerinde yapay elmaslar olanlardı.

Çabalarımдан memnun bir şekilde banyodan çıktım ve göz ucuyla klozetin dışında duran Deacon'ı gördüm. Ona doğru döndüm ve .

Çünkü gerçekten de dolabın dışında duruyordu.

Ama bunu yıllar önce Grant ile birlikteyken bir zayıflık anında aldığım kadife iplerle yapıyordu. Yıllar önce, on yedi yaşımdayken doğan bir zayıflık anı.

Kardeşimin en sevdiğim CD'lerden birini çaldığından emindim, odasını aradım ve kardeşimin yatağının altında bazı dergiler buldum. Onların içinde o görüntüyü gördüm. O zamanlar beni korkutan ama peşini bırakmayan bir şekilde etkileyen bir görüntü. Bir yetişkin olduğumda, onu işleyebildiğimde ve onu keşfetmek için kendimi psikolojiye sokabildiğimde benimle kalan bir görüntü.

Beni bu ipleri internetten satın almaya ve Grant'a fikrimle yaklaşmaya iten bir görüntü, felaket sonuçlara yol açtı.

Ve şimdi gördüğüm kadarıyla atmam gereken iplerdi çünkü Deacon onları gömme dolabımın köşesinde yere atıp unuttuğum yerde bulmuştu. Ve şimdi orada duruyordu, ellerini önünde tutuyordu, ipler üzerlerine sarkıyordu.

Nasıl olduğunu bilmeden o iplerin ne işe yaradığını bildiğini anladım.

Ve şimdi benim sapık bir ucube olduğumu düşünme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum.

Yüzü ifadesizdi. Tamamen.

Yüzümün kızardığını ve boğazımın düğümlendiğini hissettim, bakışlarım onunkilere kilitlendi.

Önce o konuştu ve bunu alçak sesle yaptı, tıpkı ifadesi gibi sesi de hiçbir şey ele vermiyordu.

"hoşlanıyor musun, Cassidy?"

Aman Tanrım. Haklıydım. Onların ne için olduğunu biliyordu ve benim sapık bir ucube olduğumu düşünüyordu.

Midemin bulandığını hissettim ve konuşmak için kendimi zorladım ama sesim zayıf çıkıyordu. "Bunları Grant ile birlikteyken almıştım."

"Onları satın aldın?" diye sordu.

"Evet."

"Onun için."

Yutkundum ve başımı salladım.

Oda anlamadığım bir şeyle doldu ama bu beni çok korkuttu.

"Senin için mi?" Deacon bastırdı.

"Evet," diye fısıldadım.

"Bağlanmaktan hoşlanıyor musun?" diye tekrarladığında ses tonunda okuyamadığım bir sertlik vardı.

Ona cevap vermedim.

Onun yerine, "İşe yaramadı" diye bilgilendirdim.

Başını hafifçe yana eğdi ama yüzü hâlâ hiçbir şey ele vermiyordu. "İşe yaramadı."

"Biz sadece... bir kez denedik ve Grant ne yaptığını bilmiyordu. Acıdı. Önce korktu, sonra sinirlendi ve hiç de eğlenceli değildi."

"Acıdı mı?" diye sorduğunda hava daha da kötüleşti. Başımı salladım.

"Sana zarar verdi," diye kesin bir dille ifade etti.

"Ne yaptığını bilmiyordu," diye tekrarladım. "Seni nasıl bağladı?"

Aman Tanrım. Bu bir felaketti.

"Bunu yapmak zorunda mıyız?" Ben sordum. "Sadece bir kez kullanıldılar. Sadece bir kez kullandım. Onları atmalıydım."

"Seni nasıl bağladı Cassidy?"

Başımı salladım, sorusunun arkasında ne olduğunu tahmin etmeye çalışıyordum. "O gitti ve denediğimizde uzun süre acımadı. Beni çözdü ve bir daha asla denemedik. Ona kızmaya gerek yok. Beni incitmek istemedi ve zaten biz yıllardır ayırız."

Yüz hatlarında yine okuyamadığım bir şey hareket etti. "*Seni nasıl bağladı Cassidy?*"

Pes ettim.

"İstedğim gibi," dedim sessizce. "Um... dizlerimin üzerinde, başım aşağıda, ellerim ayaklarımda."

İşte o zaman bana bir şey verdi. Çenesi sertleşti.

"Deacon, bu benim fikrimdi," dedim ona çabucak. "Bu bir maceraydı. Aklıma takılan bir şey." Tanrım, bundan daha utanç verici bir şey olabilir mi? "Nasil yapılacağını bilmemesi Grant'in suçu değildi."

"Yatağa bağlanıyorsun," dedi ve ben gözümü kırptım. "Pardon?"

"Karmaşık bir şekilde başlamazsınız," diye açıkladı. "Kadınınızı hareketsiz bir şekilde yatağa bağlarsınız, buna katlanıp katlanamayacağını görürsünüz, bundan zevk alıp almadığını, ne kadar zevk aldığını görürsünüz. Senin için sertleştiğinde, işte o zaman keşfedersin."

Aman Tanrım.

"Sen-?" Ben başladım.

"Dört kadın, hiçbirisi işe yaramadı, benim için değil, çünkü onları umursamadım. Ama onlar için işe yaradı."

Aman Tanrım.

Meme uçlarımın
karıncalanmaya başladığını
hissettim. Deacon konuşmaya
devam etti.

"Hazırsın, benden almaya alışkınsın vanilya, bana güveniyorsun, kararı sen ver. Seni yatağa bağlayacağım ve umarım benim için sertleşirsin."

"Hoşuna gitti," dedim usulca.

"Evet, ama bunu seninle yapmak kadar önemli biriyle hiç yapmadım, en çılgın rüyalar."

En çılgın hayaller.

Klitorisim titriyordu.

"Oynamaktan kastın bu muydu?" diye sordum. "Bir parçası."

Sadece bir kısmı mı?

"Diğer kısımlar ne?"

"Başka pek çok parça var."

Erkeğinizden bir metre uzakta tamamen giyinik bir şekilde dururken
orgazm olabilir misiniz? Bunu öğrenmek üzere olduğuma dair bir his vardı
içimde.

"Bana bir örnek verin," diye talepte bulundum.

"İpleri seviyorsun, seni bağlayacağım. Bileklerinden ayaklarına kadar
istediğin gibi bağlarım, kıcını havaya kaldırıp oynarım, seni yerim, amını
sikerim, deliğini alırım, bunların hepsini yaparım ve kıpırdayamazsın."

ve düşmemek için bacaklarımı kilitledim.

Tepkimi bir metre öteden okudu. "Bunu istiyorsun." diye fısıldadığında
anlamıştım.

Sözlü olarak aynı fikirde değildim ama yüz ifademin beni ele verdiğini
biliyordum. "Göt oyunu mu?" diye itti.

Tekrar yutkundum.

Grant ve ben de bunu denemiştik. O da işe yaramamıştı. Sevmediğimden değil, sevmiştim. Hem de çok. Ama beni aldığında çok heyecanlandığı için ikinci vuruşta boşalmıştı. Aşağılanmıştı ve bir daha asla denemedi, hatta bu konuyu hiç açmadı. Bu onu utandırdığı için ben de yapmadım.

Deacon bana baktı, maskesi dıştı, gözleri ısındı, yüzü karardı ve sonunda konuştu.

"Siktir, daha iyi olabilir misin?"

Tanrım, bu iyi hissettirdi.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim.

", " diye karşılık verdi. " bir yüz, salar, görmek istediğim bir sütyen, her geçen gün daha da güzelleşiyor."

O kadar güzel duygular geçti ki, gözlerimi kapatıp onların mkemmeliğine konsantre olabildim.

"İşte," diye emretti Deacon.

Gözlerimi açtım. "Yapamam. Bir yandan oynamanın ne anlama geldiğini düşünürken bir yandan da senin ne kadar muhteşem olduğunu düşünmek beni hâlâ korkutuyor."

İşte o zaman maske yok oldu ve yüzünü iğlik kapladı. Ham kötülük değil.

Ham *iyilik*.

Bunu ona ben verdim. *Ben verdim*. Yüzünde okumam için orada duran tüm o iyiliği ona veren bendim.

Kalbim yerinden fırladı. "İşte," diye hırladı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve dudaklarım büzüldü. "Cidden, bunu yapmayı bırakmalısın. Beni istiyorsan, ben *buradayım*."

Kelimeleri söyledim ve Deacon hemen oradaydı. İpleri yatağa fırlattı ve yanıma geldiğinde, eli toplanmış saçlarımı kavramış, diğer koluyla beni vücuduna sımsıkı sarmıştı, yüzü benimkinden bir santim uzaktaydı.

"ok güzel ama tam baş belası," diye mırıldandı. "Ben de yle, Belalıların Yüce Lideri."

"rnek olay."

"Saçımı mahvediyorsun." "Başka bir örnek daha."

"Beni pecek misin yoksa orada öylece saçlarımı karıştırarak beni rahatsız mı edeceksin?"

Gözlerimin içine baktı ve konuyu değiştirdi.

"Gezegende makyaja ihtiyacı olmayan tek kadın var, o da sensin."

Bu iltifat karşısında sevinçten titredim ama yine de gözlerimi tavana diktim ve "Şimdi de saçımı karıştırıyor ve tatlı olmaya çalışıyor" dedim.

"İhtiyacın yok ama iyi görünüyorsun," dedi.

Süslenmek için harcadığım zamana kesinlikle değer.

Ona baktım ve patronluk tasladım, "Dur. Neredeyse kendiliğinden orgazm oluyordum ve Milagros ile Manuel'i çıldırtacağım çünkü beni hiç makyajlı ya da bir erkekle görmediler, tabii geçen gün sen hariç. Kaçırdıysan söyleyeyim, onları çıldırttım. Şimdi ısınyorum ve yumuşuyorum. Onlar Meksikalı. Katolikler. Küfür etmezler ve Milagros'un bırakın sütyen askısını, en ufak bir dekolte gösterdiğini bile görmedim. Edepli davranmalıyız."

"Bunu yolda kamyonunda da yapabiliriz."

"Tamam, o zaman sen de non-decorum pratiği yapmaya başla ki biz de oraya doğru yola çıkabilelim."

Dudakları kıvrıldı. "Spontane orgazm mı?" "Sanki bilmiyorsun."

"Bu gece seni yatağa bağlayacağım, kadın."

Gözlerimi tekrar tavana çevirdim, bu tamamen titrememe neden olsa da.

"Tanrım, yardım et. Beni dinlemiyor."

"Cassie?"

Tekrar ona baktım. "Ne?"

"En iyi yatış, hiç yoktan. En komik orospu, hiç yok. En iyi kadın, hiç yok. Ve tüm bunlar her geçen gün daha da iyiye gidiyor."

Sözleri başımı yere eğmeme ve gömleğine yüz üstü çakılmama neden oldu çünkü artık onu tutamıyordum. Ağırlığımı arttırdım çünkü artık tek başıma da ayakta duramıyordum.

Deacon elini aşağı kaydırarak boynumun arkasına doladı. "Yüzün göğsümdeyken seni öpemem," diye belirtti.

"Kadınlara orospu dememelisin," diye fısıldadım.

vücudu sarsılıyor, beni de sarsıyordu. Çok güzel bir histi.

"Seni mutlu ediyorum" dediğimde fısıldamaya devam ettim.

"Evet" diye cevap verdiğinde sözünün saçımın tepesini karıştırdığını hissettim. Gözlerimi kapattım.

İşte bu iyi hissettirdi.

"Yola çıkmamız gerek bebeğim," dedi saçlarıma doğru. "Bana bir öpücük ver."

Başımı arkaya yatırmadan önce derin bir nefes aldım ve ayak parmaklarımda üzerinde yuvarlandım.

Sonra ona bir öpücük verdim. Islak ve tatlıydı ve bunu hayatım boyunca hatırlayacağımı biliyordum.

Deacon onu kırdığında, birkaç küpe taktım, bir kolye taktım, birkaç yüzük taktım ve parmak arası terliklerimi giydim.

Daha sonra Deacon elimi tuttu ve arkadaşlarımla akşam yemeği yemeye gittik.

* * * * *

"Futbol oynuyor musun?" "Hayır."

"Yaptın mı?"

"Öyle mi?"

"Henüz değil. *Babam* gelecek yıl Gençler Futbol Ligi'ne katılabileceğimi söylüyor." "Hangi pozisyonda oynamak istiyorsun?"

"Oyun kurucu."

"Güzel."

Milagros ve Manuel'in kanepesinde Deacon'ın yanına oturmuş, Esteban'la aralarında geçen konuşmaları izliyor ve onun gerçekten de Belalıların Yüce Lideri olduğunu düşünüyordum. Bunun en büyük nedeni, on beş dakika önce geldiğimizde Esteban'ın sorgulamasına başlaması ve bir an bile ara vermemesi, Deacon'ın da her soruya cevap vermesi ama yarısını cevapsız bırakmasıydı.

Silvia, "*Cállate*, Estito, siz bu kadar çok soru sorarken, *Senyor* Rahip birasından bir yudum bile alamadı," diye itiraz etti.

Haksız değildi.

"Kibar ol, *kızım*," diye nazikçe azarladı Manuel.

Yanakları pembeleşti, gözleri Deacon'a kaydı, daha da pembeleşti ve kucağına baktı.

Silvia adamıma aşıktı.

Şaşırmadım.

"John," Deacon'ın derin sesi odayı doldurdu ve Silvia dönüp ona baktı. "Ailen için sorun yok kızım, bana John diyebilirsin."

Slivia'nın gözleri babasına gitti. Benimki de öyle. Manuel gülümsedi ve çenesini aşağı indirdi.

Silvia tekrar Deacon'a baktı ve çekingen bir sesle, "Tamam John," dedi. Deacon ona gülümsedi.

Gözleri kocaman oldu ve sonra tekrar kucağına düştü.

Bir kıkırdamayı yuttum.

"Cassidy," dedi Milagros bir duyuru yapmak üzereymiş gibi. Manuel'le birlikte oturdukları karşı kanepeden kalkarak bir emir verdi. "Mutfakta bana yardım et."

Mutfakta yardıma ihtiyacı yoktu. Deacon döndüğünden beri kulübede geçirdiği tüm zaman Deacon'la geçirdiğim zaman olduğundan, daha önce bunu yapacak zamanı olmadığından, arkadaşına/işverenine bu aniden ortaya çıkan erkek arkadaş meselesi hakkında bir konuşma yapması gerekiyordu.

Deacon'a kocaman gözlerle baktım, gözleri mizahla parlıyordu ve elini bıraktım (elini tutmuştum; gerçi kanepede bana yakın oturmuştu ama bunun nedeni Esteban'ın kendini Deacon'ın yanına sıkıştırması olabilirdi). Kalçasını sıktıktan sonra ayağa kalktım ve küçük mutfığa doğru gitmekte olan Milagros'u takip ettim.

Milagros benim kulübelerimi temizliyordu ve kasabada temizlediği iki evi daha vardı. Oldukça iyi giden bir işi vardı, çocuklar okuldayken çalışıp para kazanmasına ve onlar çıktığında evde olmasına olanak sağlıyordu. Sonra durgunluk vurdu ve beş müşterisini kaybetti. O zaman iş aramaya başladı ve ben de onu işe aldım.

Her ne kadar ona iş vermiş olsam da ve bu iş onun sevdiği, kendi programına göre yapabildiği bir iş olsa da, güzel ama küçük (ve özellikle yedi kişi için küçük) evlerinin de kanıtladığı gibi, bu işin içinde yuvarlanmaktan çok uzaklardı. Manuel, yaklaşık otuz mil uzaklıktaki Chantelle'de bazı ofis binalarının bakımını yapıyordu. Maaşı iyiydi ama işe gidip gelmek hem zaman hem de benzin açısından çok zordu.

Ama bir ev ve beş çocuğa bakmak için maaşın müthiş olması gerekiyordu.

Makul demek, her kuruşun yetmesi demekti.

Şikayet etmediler. Sadece çalıştılar, ellerinden gelenin en iyisini yaptılar, çocuklarını ve birbirlerini sevdiler ve benim için iyi arkadaşlar oldular.

Başka bir deyişle, onlar bombaydı ve Milagros iş aramak için yoluma çıktığı için şanslıydım, bunu yapması bana boş zaman kazandırdığı için değil.

Bilmediğim şey, o anda, mutfığında, bu düşüncemin kesinlikle doğru olduğunu kanıtlayacağıydı.

Kapıdan oldukça uzakta durdu ve ben de onun birkaç önünde durdum.

Konuşmak için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı.

"O seninle kalıyor." Bu bir suçlamaydı.

"Uh...evet."

"*Querida*, sen evli değilsin."

Benden sadece birkaç yaş büyük olan ama bana birden fazla kez annemi hatırlatan bir kadının karşısında otuz yaşımı bir kenara bıraktım.

"Hayır, değiliz," diye kararlı bir şekilde cevap verdim.

Gözlerimi tuttu ve sertçe başını salladı, sonra bunu bıraktı ve şöyle dedi:
"Çok güzelsin ve o seninle kalıyor. Bu da kulübe için para ödemek zorunda olmadığı anlamına geliyor."

Bir gülümsemeye karşı koydum. "Benden faydalandığını düşünüyorsun." "Sana dokunmuyor."

Her şeyi fark ediyordu. "PDA'dan hoşlanmıyor," diye açıkladım.

"PDA?"

"Halka açık sevgi gösterileri."

Başını yana eğerek, "Onun gibi bir adam için bu çok tuhaf," dedi.

"Sadece söylüyorum, Manuel de seninle birlikte değil," diye .

"Tabii ki hayır, ben onun çocuklarının annesiyim," dedi ve böyle bir şeyi yüksek sesle önerdiğim için şok içinde nefesi kesilmeden bunu yapmasına şaşırdım.

Yine bir gülümsemeye karşı koydum. "Tanıştığınızda PDA'dan hoşlanıyor muydu?"

Bana doğru eğildi ve gözlerimi tutarak, "John Priest, Manuel Cabrera değil," dedi.

Bunu tekrar söyleyebilirdi. Manuel çekici ve tatlı olmadığından değil, sadece kocaman, ateşli bir adam, belalı biri değildi.

Önce kapıya sonra bana baktı ve gözlerini yeniden kazandığımda yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmedi.

"Bu konuda içimde kötü bir his var

Cassidy." Bu da hoşuma gitmedi.

"Milagros-" diye başladım ama başını salladı.

"Çok yakışıklı. Çocuklarla arası iyi. Saygılı biri. Ama bir şeyler var..."
durakladı, nefes aldı ve sözlerini şöyle bitirdi

onu."

O anda bir sonraki en iyi arkadaşımın kör, sağır ve öğrenme engelli olacağına yemin ettim.

Ona yaklaştım. "Tatlım, o iyi bir adam."

"Emin görünüyorsunuz." Bu, onun emin olmadığını paylaşan bir şekilde söylenmişti. "Eminim."

"Nasıl?" sordu. "Çünkü oluklarımı tamir etti."

Arkasına yaslandı. Bunu anladı. Uzun zamandır tek başıma yaşıyordum ama daha da önemlisi, yeni kız arkadaşının oluklarını tamir edecek pek fazla erkek olmadığını biliyordu.

"Hayatında gördüğü en güzel kadın olduğumu düşünüyor ve bunu bana söylüyor," diye devam ettim. "*Sık sık*," diye vurguladım. "Yemeklerimi seviyor. En son gittiğinde, dönüş yolunda yemek yemedi ya da uyumadı ve bana ulaşması iki gün sürdü."

Bunun üzerine yumuşak bir nefes , ama ben daha bitirmemiştim.

"Çünkü benimle verandada oturmayı seviyor. Çünkü gevezelik ettiğimde beni dinliyor ve bunu söylerken *beni dinlediğini* kastediyorum. Çünkü onunla kulübeler hakkında konuştuğumda iyi tavsiyeler veriyor. Çünkü Glacier Lily'de bir sorun yaşadığımda -ki birkaç ay önce olanlar sırasında o da oradaydı tatlım- yanımda oluyor ama işi devralmıyor. İşimi yürütmeme izin veriyor ve bana güveniyor. Çünkü kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyor ama bu konuda adım atmam gerektiğini de açıkça belirtti çünkü o öyle bir adam ki benimle ilgilenmeden duramaz. Çünkü o çok güzel. Ve onu güldürdüğümde dünyayı fethetmiş gibi hissediyorum, ama onu güldürdüğümde her şeyi yapabileceğimi hissediyorum."

"Aşık oluyorsun," dedi usulca. "Evet," diye cevap verdim usulca.

Gözlerimi tuttu, sonra haç işareti yaptı, parmaklarını dudaklarına götürdü, tavana baktı ve Tanrı ile İspanyolca konuşmaya başladı.

Tanrı çok dilli olduğu için mesajını iletmesine izin verdim ve o bunu yaparken sessizce orada durdum.

Sonunda Tanrı'yla konuşmayı bıraktı ve bana döndü.

"Eğer seyahat ediyorsa, kulübede sizinle ilgilenmek için nasıl orada olabilir?"

Milagros'a aşık olmadığımı söylemem yeterli. Aşık olmuşum, sırlıslıkam aşık olmuşum. Onun sevgi ve şefkate dayalı ilgisi bunun birçok nedeninden biriydi.

Yaklaştım, elini tuttum ve çektim.

"O ne yapıyorsa onu yapıyor ve ben de yapmasına izin vermek zorundayım. O yokken kendi başımın çaresine bakabilirim ve endişelendiğinizi biliyorum ama . Altı yıldır öyleyim. Ama oluklar için bana yardım etmek üzere geri geleceğini bilmek güzel. *Hiç* böyle bir şey yaşamamıştım Milagros. Ve şimdi ne kadar iyi hissettirdiğini bildiğim için bunu gerçekten çok seviyorum."

"Ve bu onun için sorun değil mi?" diye sordu. "Seni kendi başının çaresine bakman için mi bırakıyor?"

"Hayır, bu yüzden bana biber gazı aldı -dört kutu-, bir şok tabancası ve bir köpek."

Bunun üzerine gözleri büyüdü. "Sana köpeği o mu aldı?"

Köpeği . Sadece Deacon'ın benim için aldığını söylememiştim.

"Saf bir cins için bir servet ödedi, ona geri ödememe izin vermedi çünkü beni terk ettiğinde güvende olduğum konusunda daha iyi hissetmek için yapması gereken bir şeyse, bunu yapmasına izin vermem gerektiğini söylüyor."

Bakışları tekrar kapıya kaydı. "Belki de onun hakkında yanılıyordum." Umarım öyledir.

"Beni mutlu ediyor," dedim elimi sıkarak ve o da bana baktı. "Beni mutlu edebileceğini bilmediğim bir şekilde mutlu ediyor ve biz daha yeni başlıyoruz. Şimdi elimde kalan tek şey daha ne kadar iyi olabileceğini merak etmek ve inan bana Milagros, merak ettiğim şey bu çünkü bana kesinlikle başka bir yöne gideceğine dair hiçbir işaret vermedi."

Elimi sıkıca tuttu. "Umarım öğrenirsin Cassidy." Ben de öyle umuyordum.

Ona sııttım ve yavaşça kapattım.

"Mutfakta yardıma ihtiyacın yok, değil mi?"

Kaşları hakaretle birbirine çarptı. "Tabii ki hayır. Siz kapıyı çalmadan otuz dakika önce her şey hazırды."

"Masayı hazırlayabilir miyim?" Rica ettim. "Tamamdır," diye reddetti.

"Su bardaklarını doldurmak mı?"

"Silvia ve Esteban yapar." "Mutfak zeminini paspaslamak mı?" Alay ettim.

"Sen kapıyı çalmadan önceki otuz dakika içinde ne yaptığımı sanıyorsun?" diye sordu.

Şok içinde ona baktım. "Ciddi misin?"

"Kirli bir mutfak zeminiyle misafir ağırlayamazsınız."

İşte o zaman ona gülümsedim. "Sen harikasin, büyüyünce senin gibi olmak istiyorum."

"Bence kendin olarak gayet iyi büyüyorsun." Evet.

Milagros'a aşık
olmuştum. Hem de
sırılsıklam.

"Tamam, şimdi beni ağlatacaksın ve bu normalde sorun değil ama rimel sürüyorum."

Bakışları yüzümde gezindi. "Tanrı'nın boyalı kadınlar hakkında ne düşündüğünden emin değilim. Pazar günü ayinde *Peder*'e soracağım."

"Beni de bu döngünün
içinde tut." Gözlerini
devirdi.

Tekrar elini sıktım. "Beni gerek yoksa ." "Çok dramatik."

"Hayır, cidden," diye yalan söyledim.

Elimi ve "Benim için bir şey yapabilirsin. Git hadi. Onlara masaya gelmelerini söyle. Akşam yemeği servis ediliyor."

", " diye mırıldandım ve kapıya doğru ilerledim.

"Cassidy?" sesini duymadan önce iki adım atmıştım.

Arkadaşıma baktım.

"Ne olursa olsun, Manuel ve ben her zaman
buradayız." Dudaklarım yukarı kalkarken yüzümün
yumuşadığını hissettim.

"Sana taş olduğunu söyledim mi?"
diye sordum. "Söyledin," diye
cevap verdi.

"Evet, öyle," diye fısıldadım. İşte
o zaman yüzü yumuşadı. Sonra
telaşla fırına gitti.

Kapıdan çıktım.

* * * * *

Milagros ve Manuel'deki akşam yemeğinden döndüğümüzde o kadar yoğun ve çelişkili duygular yaşıyordum ki ikiye bölünmediğime şaşırdım.

Bir yandan da Deacon'ın haklı olduğunu bilmek beni mutlu ediyordu. Mutfakta Milagros'la yaptığım sohbet dışında gecenin geri kalanı harika geçmişti. Manuel, Deacon'a ısınmış görünüyordu, muhtemelen Deacon'ın kendisinden etkilenmiş görünen çocuklarla ilgilenmek için bol bol vakti olduğu için. Konuşmamızdan sonra Milagros ya Deacon'a

ya da şüphelerini gizlemekte daha iyi oldu. Çocuklar Deacon'ın bomba olduğunu düşünüyordu. Yemekler harika olduğu ve sohbet aktığı için gece başarılı geçti.

Öte yandan, akşam yemeği için ayrılmadan önce, esareti denemek isteyen biri olarak ortaya çıkmıştım ve Deacon doğrudan bundan hoşlandığını söylemişti, bu konuda iyi olduğunu ima etmişti ve bu seksin daha da ilginç hale geleceği anlamına geliyordu.

Bunun mümkün olduğuna bile inanamıyordum.

Ayrıca o gece beni yatağa bağlayacağını da söylemişti.

Heyecanlıydım ve çok korkmuştum.

El ele tutuşarak (bu kez Deacon elimi tutuyordu) evimin merdivenlerini birlikte çıktığımızda, arkadaşlarımla akşam yemeği aklımda yoktu.

Deacon'ın beni hareketsiz hale getirmesi ve beni ne kadar sert boşaltabileceğini görmek.

Düşüncelerim bununla meşgulken, bizi içeri aldığımda ve Deacon kapıyı kapatıp çantamı ve anahtarlarımı alıp kayıt defterinin üzerine fırlattığında ve beni duvara doğru ittiğinde hazırlıksız yakalandım.

Sonra fuayede bıraktığımız loş ışıktaki yüzünü benimkine doğru eğdi.

"Vanilya."

"Pardon?"

"Kadın, o kadar gerginsin ki, kırılmaman ve odanın içinde sekmemen bir mucize."

Ona baktım.

"Sen vanilya mısın," dedi. "Oynamaya hazırsın, bunu ya söylersin ya da iletmenin bir yolunu bulursun, o zaman oynarız. Ama şunu söyleyeyim, bu gerçekleştiğinde, vermem gerekeni alan sen olabilirsin, ama aynı zamanda buna öncülük eden de sen olacaksın. Anladın mı beni?"

Onu yakaladım.

Ve söyledikleri beni çok daha az korkuttu. Sonra tekrar, bu Deacon'ın yoluydu.

"Evet."

"Bu gece, vanilya. Dedğim gibi uyuyacaksın. Zamanını bul. Ara. Ya da arama. Senden çıplak olarak alacağımı aldım, her iki şekilde de mutluyum."

Ben de onun her geçen gün daha iyiye gittiğini düşünüyordum ve tekrar konuştuğunda bunu ona söylemek üzereydim.

"Bu konuda iyi
misin?" Başıımı
salladım.

"Doğru," diye mırıldandı. "O sutyenin külotla uyumlu olup olmadığına bakma zamanı. O zaman çıkar onları."

Ben bir ses çıkaramadan (ya da daha uygun bir ifadeyle, alt bölgelerimdeki titremeyi tam olarak yaşayamadan), geri çekildi ama alçaldı, omzuyla karnıma vurdu, beni kaldırdı ve merdivenlerden yukarı taşıdı.

Bir buçuk saat ve üç orgazmdan sonra, Deacon'la "vanilya "nın muhteşem olduğuna dair daha fazla kanıtım vardı.

Yine de " oynamak " için sabırsızlanıyordum.

On İkinci Bölüm

Hayat Tatlıydı

Ertesi gün, öğleden sonra, bütün gün kulübelerde oluk çalışması yaptıktan sonra (neyse ki önceki sahipleri kulübelerine evlerinden daha iyi bakıyorlardı, yani oluklar son on yılda bir ara temizlenmişti; ne yazık ki bazıları üzücü bir durumdaydı ve değiştirilmeleri gerekiyordu), Deacon'la birlikte marketin tahıl reyonunda duruyorduk.

Yulaf ezmeme almıştım ve diğer seçenekleri inceliyordum, yulaf ezmesinden sıkılmıştım ve sabahlarıma biraz heyecan katmak istiyordum, Deacon'a istediğini seçmesi için zaman tanımaktan bahsetmiyorum bile, "Mısır gevreği neden bu kadar pahalı?" diye sordum.

Cevap alamadım.

Yine de Deacon muhtemelen bilmediği için bunun bir cevabı yoktu.

Hâlâ ona doğru bakıyordum ya da onun yolu olduğunu düşünüyordum ama o tarafa baktığımda orada değildi.

Koridora geri dönüp dönmediğini görmek için başımı diğer tarafa çevirdim. Gitmedi. Benimle birlikte koridorda değildi.

Lanet olsun adama!

Dişlerimi sıktım, ellerimi arabaya koydum, ittim, koridoru döndüm ve onu bir sonraki koridorun dört adım ötesinde buldum.

Arabayı içeri ittim, durdum, ellerimi kalçalarıma koydum ve kafasını bana doğru çevirdiğinde, "Meyve standı" dedim.

Gülümsedi, büyük ve beyaz, ağzının etrafındaki oluklar derin, gözlerindeki kırışıklıklar genişliyordu.

"Sana verebildiğime inanamayacağın kadar heyecanlandığım o ateşli erkek gülümsemesini bana verme Deacon Deacon," diye tersledim. "Bizde belalı/süslü piliç anlayışı vardı."

"Bir koridor ötedeydim, kadın," diye işaret .

"Meyve standı," diye karşılık verdim.

"Bildiğim tek iyi yemeği yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Yemek yapmaya ara vermek olurdu," dedim cevap olarak. "O zaman malları almak için bu koridorda olmam gerekiyor."

"Tarifiniz bir sır mı ki, malzemeleri öğrenirsem beni öldürmek zorunda kalacaksınız, bu yüzden onları aldığınızda yanınızda olamam?"

Cevap vermedi ama yine gülümsedi.

Devam ettim.

"Bunu benim yapışkan, psikopat bir kız arkadaş olduğum şeklinde algılama. Ben yapışkan, psikopat bir kız arkadaş değilim. Ben konuşkan biriyim. Konuşurum. *Çok* konuşurum. Bir şey söylediğimde ve bunu kimseye söylemediğimi fark ettiğimde kendimi aptal gibi hissediyorum."

Gülümsemesi soldu ve sessizce, "Anlaşıldı Cassie," dedi.

"Güzel. Şimdi, evde istediğin mısır gevreği var mı?" Başını salladı.

"Tamam," diye devam ettim. "Seçimlerinize devam edin."

Arabayı etrafından dolaştırdım ama onu geçemeden bir kol karnıma dolandı ve durduruldum.

Deacon'ın sıcaklığını sırtımda ve dudaklarını kulağımda hissedebiliyordum, "Kız arkadaşım mısın?" diye sordu.

"Evet, sadece yapışkan, psikopat türünden değil, ben huysuz, inatçı türündenim," diye cevap verdim ve koluyla beni sıkıca kavradığında bunu söyledim.

Bu hoşuna gitti (kız arkadaş olmamla ilgili kısmı hoşuna gitti, gerçi huysuz ve inatçı kısımları da hoşuna gitmiş gibi bir his vardı içimde).

Yüksek sesle söylemedi ama söyledi.

Beni bıraktı ve raflara geri döndü. Ama

söylediği ama söylemediği şey hoşuma gitti.

Ben de olmam gereken yere, beş adım öteye, konserve doğranmış biberlerin bulunduğu yere gittim ve gülümseyerek yaptım.

* * * * *

Elimde bira, Adirondack sandalyemin koluna yaslanmış oturuyordum, Deacon yanımdaydı, çıplak ayaklarımız parmaklıkların üzerindeydi ve birbirine dolanmıştı, yaklaşan alacakaranlıkta tek ses nehrin akıp giden sesleriydi.

Başka bir deyişle, hayat tatlıydı.

"Cidden, hiç bu kadar lezzetli taco yememiştin," dedim ağaçlara. "Sana iyi olduğunu söylemiştim," diye cevap verdi.

"Öyle dedin ama harika olduğunu söylemedin." Başımı ona doğru çevirdiğimde onun da ağaçlara baktığını gördüm. "Ekmeğin bunu yapmasını nasıl sağladın?"

Bana doğru baktı. "Kadın, onları kızarttığımı gördün." Gerçekten de gördüm.

"Evet ama daha önce de kızarmış tortilla yedim ve hiçbiri o kadar harika değildi." Dudakları yukarı kıvrıldı.

"Ete ne yaptın?" Ben sordum.

Dikkatini tekrar ağaçlara çevirdi. "Senin biberlerini kullandım, baharat paketine biraz daha kimyon ekledim, gerisini söylersem seni öldürmek zorunda kalırım."

Ben de gözlerimi ağaçlara diktim ama bunu sırtarak yaptım. "Sanırım onlara bir şekilde belalı bir iyilik enjekte ediyorsun."

Cevap vermedi ama aslında ondan mizahın uzaklaştığını hissettim.

Bu beni mutlu etti.

bir yudum aldım ve biranın tüketmeyi reddettiğim kısmına, tortusuna geldiğimi fark ettim.

Elimi bıraktım ve Deacon'a döndüm. "Bir tane daha lazım tatlım. Sen de ister misin?"

"Evet, ama onları yakalayacağım," dedi, ellerini sandalyesinin kollarına götürerek kendini yukarı itti.

"Ben getiririm."

Bana baktı. "Aldım, Cassie." Ona gülümsedim, daha da mutlu olmuştum.

Oluklar temizlendi. Market alışverişine birlikte gideceğim biri. Arada bir pişirmek zorunda olmadığım bir yemek (ve iyi bir yemektir). Düzenli olmayan bir şekilde harika seks. Uyandığımda yalnız değildim ama benim için anlamı olan birine yakındım. Ve bir biraya ihtiyacım olduğunda, onu almak için kışımı evin içine sokmak zorunda değildim.

Evet, hayat çok tatlıydı.

Deacon eve gitti ve taze soğuk içkilerle geri geldi. Sonra yanıma oturdu, ayaklarını kaldırdı ve benimkilere doladı.

Kesinlikle.

Hayat çok tatlıydı.

* * * * *

"Cidden, hayır," dedim alçak sesle.

"Bu her seferinde böyle mi olacak?" Deacon açıkça sinirlenerek karşılık verdi.

"Hayır, çünkü bunu şimdi açıklığa kavuşturacağız."

Tüm kulübelerin olukları yapıldı, temizlendi ve değiştirilmesi gereken alanlar değiştirildi. Şimdi, Deacon çatımda çalışmaya başlamak istedi.

O da zona almaya niyetliydi. Ben tam tersini düşünüyordum.

Böylece fuayemde durmuş, yine karşı karşıya gelmiştik.

Market alışverişini yapmasına izin verdim, hiç tartışmadım, hatta ağzını burnunu kırmadım bile çünkü bir daha ortalıkta dolaşması konusunda sözümü söylemişim ve bunun bir gün için yeterli olduğunu düşündüm.

Ama kulübeler için ihtiyacımız olan yedek malzemeler de dahil olmak üzere olukları satın aldı.

Zona hastalığına yakalanıyordum.

"Zona için bütçen var mı?" diye sordu. "Param var," diye yanıtladım.

"Benim sorum bu değildi."

"Hayır, ama zona hastalığına ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim için bunu biliyorsun. Ama bu önemli değil. Belli ki çatımın durumu hakkında endişeleniyorsun ve bu endişe geçerli olmasaydı onunla ilgilenmek için bu kadar ateşleneceğini sanmıyorum. Ve bir sorunun *gerçek* bir soruna dönüşmeden çözülmesini tercih ederim. Para gerektirse bile sorunlarla ilgilenirsiniz. Dediğim gibi, benim var. Babam ona geri ödememe izin vermiyor ve bunun nedeni kısmen kötü günler için birikim yapmamı istemesi. Bu tam anlamıyla bir şey: kötü günler için bir şeylerle ilgilenmek."

Tuhaf bir soru sormadan önce gözleri hafifçe kısıldı. "Eski sevgilini satın mı aldın?"

"Pardon?"

"Şu kazıyıp attığın adam var ya, onu bu işten satın mı aldın?" "O satın almadı. Her zaman benim oldu."

Bir kez başını salladı. "Doğru, bu iş bizimle yürüyor, böyle mi kalacak?"

Çenemi kapattım çünkü bunu düşünmemiştim.

"Cassidy, yaşadığım hayatı geride bırakmak için yapmam gereken işler var. Daha başlamadım bile çünkü bu konuda senin olduğun yere gelmem gerekiyordu. Bizimle. Biz yeniyiz. İyiyiz. İyi kalırsak, o iş gerçekleşmeye başlar. Ve bu hayat benim için bittiğinde, ne yapmamı istiyorsun?"

Soruyu anlamamıştım. "Senden ne yapmanı istiyorum?"

"Evet. Senin yanında çalışmamı ya da zamanımı alacak başka bir şey bulmamı ister misin? Çünkü biliyorsun, ölene kadar paraya ihtiyacım olmayacak."

Bu ağzımı açık bıraktı.

"Ciddi misin?" demek için tekrar açmak üzere kapattım.

"Yaptığım iş çok para kazandırıyor. Yaşadığım hayatın çok fazla masrafı yok. Bir süredir bu işi yapıyorum. İyi yaşamak için yeterli param var."

Büyük ama rahat. Bununla birlikte, ayaklarımı uzatacak bir adam değilim ve sanırım bu asla o adam olamayacağım anlamına geliyor. Yanında olmamı ve bu işte seninle birlikte çalışmamı istiyorsan, buna varım ve oraya gittiğimizde tamamen tartışacağımız bu satın almanın bir parçası olarak kiremitleri satın alıyorum. Bunu kabul etmiyorsan, bu işin senin olmasını ve günüm bittikten sonra sana dönüp her ne yapacaksam onu yapmam dışında bu işte hiçbir payımın olmamasını istiyorsan, kiremitleri satın alırsın."

"Bu noktada büyük bir karar vermeniz gerekiyor Diyakoz," diye dikkatle not ettim.

"Seni anlıyorum," diye cevap verdi. "Ama haklısın. Çatının durumu hiç hoşuma gitmiyor. Başına bir şey gelebilir ve ben yanında olmadığım zaman bu durumla başa çıkmana yardım edemem. O yüzden tamir edilmesini istiyorum.

Dolayısıyla bu kararın şimdi verilmesi gerekiyor." "Bu kulübeler..." Durakladım, nefes aldım ve açıkladım: "Bu kulübeler benim için çok şey ifade ediyor tatlım. Her şeyi bu koydum. Bunları seviyorum.

kabinler."

"Doğru," diye mırıldandı, gözleri kapanıyordu.

"Ama," diye devam ettim hızlıca, "geleceğin ne getireceğini bilmiyorum. Bana göre biz iyi değiliz, harikayız. Burada olmanı seviyorum. Bu beni mutlu ediyor. Seni de mutlu ediyor. Sağlam olduğumuzu bildiğimiz zaman geldiğinde ve sen o hayatı terk ettiğinde, o zaman senin katılımın hakkında konuşabiliriz. Ama şimdi çok erken ve zona taktırmam lazım."

"O zaman kiremitlerin parasını sen öde Cassidy, ama buradayken yiyeceklerin parasını ben ödüyorum. Sen ne yiyorsan, ben ne yiyorsam, hepsini. Bu benim için önemli, bu yüzden bunu yapmama izin ver ve bana karşı gelme."

Ve daha fazla kanıt vardı.

Belalılar uzlaşabilir.

Ona "Bunu yapabilirim" dediğimde kalbim kabardı. Gözlerimi tuttu. "Emin misin?"

O zaman artık kapalı olmadığını gördüm. Yanıyordu. Alay ediyordu.

Tanrım, Deacon'ın alay etmesine bayılıyordum. Onu sadece John Priest olarak tanırken dalga geçeceğini asla tahmin edemezdim.

Ama bunu yapmasına bayıldım.

"Zayıflatıcı bir acıya neden olabilir ama bununla başa çıkarım," diye karşılık verdim. "Ve bana ukalalık yapıyor."

"Dediğim gibi, ben ."

"Evet" dediğinde sesi çok tatlıydı.

Olduğum kişiyi sevdi.

Ben de bu duyguya karşılık verdim.

Bunu ona kendi dilinde söyledim; ona doğru ilerledim, elimi karın kaslarına koydum, ayak parmaklarımın üzerinde yuvarlanarak yaklaştım ve "Hadi zona olalım" dedim.

* * * * *

İki gün sonra, kapımın çalındığını duyduğumda mutfakta, kızgın güneşin altında çatıma çekiçle vuran Deacon'a soğuk bir içecek hazırlıyordum.

Buzlu su bardağını bir kenara bırakıp ön kapıya yöneldim ve kapıyı açtığımda yeni kiracımın mutsuz görüldüğünü gördüm.

Bu bir sürpriz değildi.

Deacon'ı çatıda bırakmıştım, böylece evde takılıp onu ve ailesini bekleyebilirdim çünkü o gün giriş yapacaklarını biliyordum. Giriş yaptılar ve giriş yaptıklarında Deacon asık suratlıydı. Colorado Dağları'nda bir nehir kıyısındaki muhteşem kulübelere giriş yaparken kimse somurtkan değildi. Her zaman asık suratlı olan biri dışında kimse.

"Merhaba Bay Snyder, size nasıl yardımcı olabilirim?" "Bu kabul edilemez."

Harika.

"Kabul edilemez olan nedir?" Ben sordum,

"Havlu yok," diye cevap verdi.

Başımı sallayarak onayladım ve "Rezervasyondan önce tıklamanız istenen hüküm ve koşullarımda havlu temin etmediğim açıkça belirtiliyor" diye açıkladım.

"Kimse şartlar ve koşulları okumaz," diye karşılık verdi. Ne salak ama.

"Yapmadıysanız özür dilerim Bay Snyder, ama orada yazıyor. Ayrıca, rezervasyon yaptığınız web sitemdeki kabin açıklamalarında da aynı şeyi belirttim."

"Sadece resimlere baktım," dedi bana. "Şimdi bir karım, iki çocuğum, kendim, o kulübede bir haftam var ve havlum yok. Duş aldığımızda ne yapmamız gerekiyor?"

"Bu daha önce de oldu tabii, o yüzden bir haftalığına kiralayabileceğiniz havlularım var."

Kaşları havaya kalktı. "Kira mı? Fazladan mı?" "Evet, havlu başına beş dolar."

"Bir haftadır burada olduğumuza göre hepimizin birden fazlasına ihtiyacı olacak." "Bende birkaç tane var ama yine de havlunun tanesi beş dolar."

"Bu çok çirkin," diye tersledi.

Kesinlikle değildi.

"Böyle hissetmenize üzüldüm. Ama kasabada çarşaf satan bir mağaza var. Havluları var."

"Yani evde ihtiyacım olmayan havlulara saçma sapan paralar mı harcıyorum?" diye sordu. "Size ne söyleyeceğimden emin değilim.

Rezervasyon yaparken şartları kabul ettiniz. Havlu kiralayabilir ya da şehre gidip satın alabilirsiniz. Her iki durumda da kasabaya gitmeye değer. Birkaç güzel mağaza ve harika bir kahve dükkânı var.

ve birkaç iyi restoran var."

"Buraya tur rehberliği yapman için gelmedim," diye çıkıştı. İşte o zaman hissettim. Görmeden önce hissettim.

Böylece gözlerim kapımdaki Bay Snyder'ın ötesine geçerek verandanın basamaklarına yöneldi ve Deacon'ın tepeden bir aşağıda, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, saçlarının uçları yaptığı işten dolayı terden ıslanmış, muhteşem ve korkutucu bir şekilde durduğunu gördüm.

"Burada bir sorunumuz mu var?" diye sordu ve Snyder ona döndü. "Kimsin sen?" diye sordu.

"Ben Bayan Swallow'un adamıyım," diye cevap verdi Deacon. "Şimdi, burada bir sorunumuz var mı?"

"Kulübede hiç havlu yok, bu kabul edilemez." Deacon bana baktı.

Ona "Bay Snyder'ın kabul ettiği hüküm ve koşulları açıkladım," dedim.

Diyakoz Bay Snyder'a dönüp baktı ama tek kelime etmedi.

"Eğer ailem için havlu alamazsam," dedi Snyder bana bakarak, "*ücretsiz olarak*," Deacon'a döndü, "otelden ayrılır ve havlu sağlayan bir otele yerleşiriz."

Deacon onun konuşmasını izledi ve sonra gözleri bana döndü.

"İsterseniz bunu yapabilirsiniz ama bu saatte iptal ederseniz tüm konaklama ücretini sizden alacağım." Snyder'ın gözleri bana kaydı ve kızgındı. "Bu da benim hüküm ve koşullarımda açıklanıyor," diye bitirdim.

"Bu inanılmaz!" Snyder sesini yükselterek haykırdı.

"Böyle hissetmenize üzüldüm Bay Snyder, ancak bu iş dünyasında pek de alışılmadık bir durum değil. Başkalarına kiralayamadığım bir kulübeyi, size tahsis etme taahhüdüm nedeniyle rezerve ettiniz. Haber vermeden iptal ederseniz, tüm haftanın parasını ödersiniz."

"Doydun mu?"

Deacon son adımı atıp verandada Snyder'a katılırken, "Onun kapasitesi sizi ilgilendirmez," dedi. "Bayan Swallow durumunuzu açıkladı. Ondan havlu kiralayabilir, kasabadan satın alabilir ya da bir otele gidebilirsiniz ama haftanız için ödeme yapacaksınız. Kararınızı verin."

Snyder, "Senin tarafından zorla silahlandırılmaya ihtiyacım yok," diye tükürdü.

"Dostum, Glacier Lily'nin politikalarını tekrarlarken senden bir metre uzaktayım. Bu hiç de zorlama bir şey değil," diye karşılık verdi Deacon.

"Tamam," diye söze girdim ve verandamdaki adamlara katılmak için kapıdan bir adım attım. Snyder'a baktım. "Durumdan memnun olmadığın için üzgünüm ama yine de senin için bir istisna yapamam. Eğer yapsaydım, herkes için bir istisna yapmam gerekirdi ve eminim ki çarşıların yıpranması ve aşınmasının, yıkamadan bahsetmiyorum bile, benim için bir maliyeti olduğunu anlayabilirsiniz. Bu nedenle bunu ücretsiz olarak sağlayamam. Eğer Glacier Lily'den ayrılmak isterseniz, bu aileniz için hayal kırıklığı olacaktır çünkü burası çok güzel, huzurlu ve sessizdir. Ama anlayışla karşılarım. Gidip size havlu getirmekten de mutluluk duyarım. Ama bunu tartışmak için daha fazla zaman harcayamayız. Seçimleriniz size iletildi ve korkarım ki, tartışmanız ne olursa olsun, değişmeyecekler."

"Kasabadan havlu alacağım," diye kestirip attı. "Sana bir kuruş daha vermeyeceğim.

Ve internette kötü bir eleştiri bekleyebilirsiniz."

Onun gibi insanlardan daha önce de olmuştu. İlk gördüğüm derin bir yara açmıştı. İkincisi pek iyi hissettirmedi. Üçüncüsü ise sadece acıttı. Artık bunu aşmıştım, çünkü yazılış biçimlerinden bir embesil bile bunun Glacier Lily ile ilgili değil, onların pislik olmalarıyla ilgili olduğunu anlayabilirdi.

"Bu senin ayrıcalığın," diye mırıldandım.

"Kesinlikle öyle," diye karşılık verdi, döndü ve Deacon'ın yanından geçip merdivenlerden aşağı indi.

Deacon ve ben onun gidişini izledik. Gözden kaybolduğunda bana döndü.

"İyi misin?"

"Bu ne ilk ne de son olacak tatlım."

Başını salladı.

"Bir içki ister misin?"

diye sordum. "Evet,"

diye cevap verdi.

Sırıttım ve eve girdim.

Deacon beni takip etti, doğruca tezgâhın üzerindeki bardağa gitti ve tek seferde içti.

Tezgâha geri koyduğunda gözlerini bana dikti.

"Bununla başa çıkabilirim," dedim sessizce. "Bunu daha önce de yaptım, yine yaparım. Ama bu, aşağı indiğini duymam, çatıdan inmen ve beni arkana almanın süper harika hissettirmedeği anlamına gelmez."

Bana doğru hareket etmedi, elimi tutmadı, çenemi kavramadı, alanıma girmede, ama buna ihtiyacı yoktu. Gözleri söylemesi gerekeni söylüyordu.

"Ayrıca, arkamda olduğunu açıkça belirtmen ama anlaşılmama izin vermen ve bizi Badass Zone'a fırlatıp yönetimi ele geçirmemen de süper harika hissettiriyor."

Gözleri iletişim kurmaya devam etti ama bu kez dudakları da iletişim kurdu. "Ne zaman istersen, Cassie."

Başımı salladım.

"Her şeyi yaparım bebeğim," diye devam etti.

Tanrım, bu iyi hissettirdi, çünkü ona , çoğunlukla da bunu kanıtlıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Seni öpüp okşamak isterdim ama ellerim bok gibi."

Gülümsedim ve patronluk tasladım, "Tamam, o zaman git çatımı onar."

İşte o zaman bana hareketlendi, eğildi, sadece dudaklarını alnıma değdirdi, döndü ve uzaklaştı.

* * * * *

Bir hafta sonra çatım onarılmıştı. Ön verandamdaki saksılar ve verandaya çıkan merdivenler çiçeklerle ve yeşilliklerle dolmuştu. Ve Bay Snyder ve ailesi gitmişti.

Nihayet boş vaktimiz olduğu için Deacon'ın yürüyüş yapmadığını öğrendim. Ayrıca öğle yemeği yediğini de öğrendim, Gnaw Bone'da The Mark adında harika bir yerde yaptığımız bir şey. Motosikleti olmadığını öğrendim. Bundan bahsettiğimde bu fikre karşı olmadığını da öğrendim. Bu nedenle, Wood adında bir adamın sattığı restore edilmiş Harley'lere bakmak için Carnal'a da gittik. İki tanesini test sürüşüne çıkardık, ben arkada, şaşırtıcı olmayan bir şekilde nasıl sürüleceğini bilen Deacon'a sıkıca yapışmıştım.

Ve hayat daha tatlı hale geldi.

Bisiklet almadı çünkü biri kırmızı, diğeri gümüşü ve Deacon siyah istiyordu. Ama Wood'a numaramı verdik, böylece siyah bir tane olursa arayabilecekti.

Şimdi mutfaktaydım, telefonum kulağımdaydı, annem benimle konuşuyordu, diğer elim ise içinde patates güvecim olan büyük bir tabağı dikkatlice dengeliyordu ve bir yandan annemi dinlerken bir yandan da fırına sokmaya çalışıyordum.

Deacon için o güveçten henüz çıkarmamıştım çünkü biraz . Ama bayılacağını biliyordum. Bunu biliyordum çünkü erkeğimin et ve patates seven biri olduğunu da öğrenmiştim.

Yarın, yavru köpeğimi almak için yetiştiriciye gidecektik. Ve hayat daha tatlı olacaktı.

"Haklıymışsın," dedi annem kulağıma. "Titus contayı patlattı."

Bunu yüzüme vurmadım. İlk defa sessiz kaldım.

"Geleceğini söylüyor ama sizi arayacak. O ve Bessie sizinle birlikte evde kalacaklar."

"Bu iyi bir şey anne," dedim ona. "O hafta için gelen bir rezervasyonu bugün geri çevirmek zorunda kaldım çünkü doluyum. Şimdi onlara e-posta gönderebilirim ve Glacier Lily'nin ihtişamını deneyimleyebilirler."

Kıkırdadığını duydum.

Sonra "Sesin iyi geliyor." dediğini duydum.

Güveç kabını fırının rafına başarıyla yerleştirirken sııttım. "Ben iyiyim."

"Hayır Cassie, *sesin iyi geliyor*" demeden önce bir an sessizlik oldu.

Doğrudum ve fırının kapağını ayağımla tekmeleyerek kapattım, sonra yere baktım, bunu nasıl oynayacağımı bilmiyordum.

Gözlerimi kaldırdım ve mutfak pencerelerine çevirdim. Pencereden Deacon'ı sandalyesinde, ayaklarını parmaklıklara uzatmış, gözlerini ağaçlara dikmiş bir halde gördüm.

Ve bunu nasıl oynayacağımı hemen anladım. Bakışlarım tekrar ayaklarıma döndü.

"Bir adamla tanıştım." Annem hiçbir şey söylemedi.

"Birbirimizi bir süredir tanıyoruz. O... o iyi bir adam anne," dedim ona. "O, şey, başka türlü söyleyemem, inanılmaz yakışıklı. Çok uzun boylu. İri bir adam. Ben...biz, şey, bir sonraki seviyeye geçtik."

"Peki bu ne olabilir?" Ben başka bir şey söylemeyince annem sordu.

"Benimle kalıyor," diye paylaştım. "Yaşamak için seyahat ediyor ama biraz boş zamanı var ve benimle kalıyor."

Buna yanıt gelmedi.

"Oluklarımı temizledi," dedim usulca. Cevap vermedi, ben de devam ettim. "Üzerlerinden yağmur aktığını fark etti ve onları temizledi. Kötü durumda olduklarını fark edince onları değiştirdi. Ondan sonra da kulübelerin üzerindekiyle ilgilendi. Ben de yardım ettim, o da bana izin verdi ama işin çoğunu o yaptı."

Annem tek kelime etmedi.

"Bunu yaparken çatımın durumunu gördü ve onu da onardı. Çalışmadığı zamanlarda günlerini benim için ev ve kulübeler üzerinde çalışarak geçirdi."

Hâlâ konuşmadı.

"Ben... Ben," diye kekeledim ve sonra fısıldadım, "Anne, benim güzel olduğumu düşünüyor." O da bir şeyler söyledi.

"Çok güzelsin Cassidy."

"O hayatımda gördüğüm en güzel adam anne ve o da benim için aynı şeyleri hissettiğini söyledi. Dergilere çıkabileceğimi söyledi. Tanıdığı en iyi kadın olduğumu söyledi. Bu çok anlamlı çünkü babam dışında tanıdığım en iyi adam o."

"Bu da sürpriz değil melek yüzlü, çünkü sen sensin. Bunu kaçırmayı için çok kalın kafalı olması gerekir."

Yüzümün yumuşadığını, dudaklarımın yukarı kalktığını hissettim ve bir kalçamı tezgâha yaslamak için hareket ettim. "Umarım işler böyle iyi gitmeye devam eder anne, çünkü senin ve babamın onunla tanışmanızı gerçekten çok istiyorum. Babam ona bayılırdı. Benimle babam gibi ilgileniyor, ben olmama izin veriyor ama ben olmamı desteklemek için yanımda oluyor."

"Yani bu adamla bir gelecek mi görüyorsun?" "Evet," dedim sessizce.

"Bu adamın bir adı var mı?"

Deacon'ın da dahil olduğu ufuktaki tek karanlık ruh halimi karartırken gözlerimi sıkıca kapattım. "John Priest."

"Güçlü bir isim," diye belirtti.

Haksız da sayılmazdı.

Deacon'ı daha çok severdim.

"Senin adına mutluyum," diye devam etti annem, artık sesi kısılmıştı. "Mutluyum çünkü sesin mutlu geliyor. Umarım bu senin için de iyi olur tatlım, böylece hem ben onunla tanışırım hem de Glacier Lily'nin ihtişamı arasında zamanını paylaşacağın biri olur."

Telefonda sırttım. "Seni seviyorum anne."

"Seni çok daha fazla seviyorum melek surat." "Bu tartışılır."

"Bunu tartışmayalım, çünkü kızımı tanıyorsam, bu on yıl sürebilir ve benim o kadar zamanım yok. Yemek neredeyse bitti ve babanı beslemem gerekiyor."

"Tamam, gitmene izin vereceğim."

"Tamam Cassie, sonra konuşuruz, yakında görüşürüz ve tekrar söylüyorum, senden hoşlanan birini bulduğun için çok mutluyum."

"Teşekkürler anne."

"Güle güle, Cassidy."

"Bye."

Telefonu kapattık ve kapattıktan sonra telefonumu kulağımdan çekip ona .
Sonra bir kenara bıraktım, derin bir nefes aldım ve mutfaktan çıktım.

Sandalyeme gitmedim.

Deacon'a gittim.

Bunu yaptığımda başı geriye eğildi ve dizimi kalçasının yanındaki koltuğa koyduğumda birasını sandalyenin koluna koydu. Diğer bacağımlı salladım ve üzerine oturdum.

Ellerini kışıma dayadı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Bir şey istiyor," diye mırıldandı kendi kendine konuşuyormuş gibi.

"Az önce annemle telefonda konuştum," diye paylaştım.

Ne sözlü olarak ne de fiziksel olarak hiçbir karşılık vermedi, sadece bana bakmaya devam etti ve devam etmemi bekledi.

Bunu iyi olarak algıladım. Kendini kapatabilirdi. Gerilebilirdi. Ailemle ilgili paylaşacağım ve benim yakınlaşmamı da içeren şeyin, onun bir parçası olmaya hazır olmadığı bir şey olduğuna dair bir işaret verebilirdi.

"Ağustos'ta çıkıyorlar. Herkes gelecek. Annem, babam, kız kardeşim ve ailesi, erkek kardeşim ve karısı. Teyzelerim ve amcam."

Ben başka bir şey söylemeyince "Tamam," dedi.

Yaklaştım, ona verirken kalbim sıkıştıyordu.

"Onlar geldiğinde burada olabilmek için işlerinizi ayarlarsanız çok memnun olurum."

"O zaman ben de orada olacağım."

Tepesinde hareketsiz bir şekilde oturmuş, yakışıklı yüzüne bakıyordum, şok olmuştum ama bunun sadece onun cevabı olması değil, aynı zamanda çabuk gelmesi de beni sevindirmişti.

"Sen..." Başımı salladım. "Bu seni korkutmuyor mu?"

"Seninle mi geliyorlar?" diye sordu.

"Kesinlikle."

Gözlerinin etrafındaki deri yumuşadı ve parmakları kıcıma girdi.

"Sanırım seni istediğimi açıkça belirttim, kadın. Onlar da seninle gelsin, bunu da istiyorum."

Aman Tanrım. Bu adama aşık olmaya başlamıştım. "Babam seni sevecek," diye fısıldadım.

"Evet. Eyaletlerden uzakta, ıssız bir yerde bir kızım vardı ve bir adam çatısı çökmesin diye sıcakta çatısında çalışıyordu, ben de onu isterdim."

Deacon'ın bir kızı olması fikrini bastırarak gülümsedim. Ve nasıl bir tane alacağımı.

"Yine de," devam etti, "bu sadece onunla yattığını hatırlayana kadar olurdu. Sonra onu vurmak istemeye geri dönerdim."

İşte o zaman kahkahayı patlattım.

Ben yaparken Deacon bir elini omurgamdan yukarı kaydırarak boynumun arkasına doladı.

Gülmeyi bıraktığımda, onun benim eğlencemi paylaşmadığını fark ettim.

O konuştuğunda, nedenini bilirdim.

"Ailenle tanışmamı istemen benim için çok anlamlı bebeğim." Ona doğru eğildim. "Evet," diye kabul ettim.

"Sen bana tarihleri ver, ben de boş olduğumdan emin olayım." "Tamam."

Elini boynumun yanına kaydırды, parmaklarının uçları saçlarımdaydı, gözleri yüzümde geziniyordu.

Ona izin verdim. Ara sıra böyle anlar yaşardı, bir şeyler hissedirdi, güzel ve büyük bir şey, benimle ilgili bir şey ve bu olduğu için, bunları yaşamasını isterdim.

Başparmağını alt dudağımı tarayacak şekilde kaydırдыğında, onu terk ettiğini anladım ve "Pirzolaları kızartmaya başlamam gerekiyor" dedim.

Gözleri dudaklarımdan benimkilere kaydı. "Bir ızgaraya ihtiyacın var." Haksız değildi.

"Izgara yapabilir misin?" "Benim bir sikim var mı?"

Tekrar gülümsedim.

"Yarın köpeği almaktan dönerken bunun parasını kimin ödeyeceği konusunda kavga edeceğiz."

Gülümsemeye devam ettim. " sende."

Gözleri kırıştı.

Eğildim ve onu öptüm. Bu sadece bir dokunuş olacaktı ama boynumdaki eli sıkılaştı, diğer kolu beni sarmak için kalktı ve çok daha fazlası oldu.

Bu, onun üzerinden pirzolaya başlamak için mutfağa gittiğimde ağır nefes aldığım anlamına geliyordu.

* * * * *

Saatler sonra, akşam yemeğinden sonra (yanılmamıştım, Deacon güvece bayılmıştı; hatta ağzına götürürken "Bu boktan bir şey Cassidy," bile dedi) ve kanepeye uzanıp film izlerken Deacon haberleri açtı.

Gözlerini yakalamak için çenemi eğdim.

Benimkini hissetti ve bana baktı. "Ben yatıyorum."

"Haber bülteninin üst kısmını izleyeceğim, sonra kalkacağım."

"Tamam."

Başını eğip ağzını ağızma değdirdi ve gitmeme izin verdi.

Kanepeden yuvarlandım ve yukarı çıktım.

Yatak odama gittiğimde kapıyı kapattım, kapıya yaslandım, derin bir nefes aldım ve odayı içime çektim.

Banyoyu yeniledikten sonra, burası yeniden ilk odaydı.

Ahşap zemin pırıl pırıl parlıyordu. Yıpranmış halılar kaldırılmıştı ve yatağın altında yumuşak bej renginde, üzerinde pastel yeşil, mavi, sarı ve pembe kıvrımlar olan büyük, kalın ve çekici bir halı vardı. İki şifonyer, bir antikacıda ucuza bulduğum, ahşapları hafif ve hırpalanmış ama güzel olduğunu düşündüğüm bir şekilde parlatılmış, karışık bir mobilyaydı. Çekmeceli demir komodinlerin üzerinde uyumsuz ama hoş ışıklar vardı. Duvarlarda her birini beş dolara satın aldığım eski, çerçeveli, solmuş ama harika işlemeli çiçekler vardı. Duvarları sıcak, yumuşak bir istiridyeye boyamıştım.

Bir yıl önce yeni bir yatak almıştım. Üzerinde krem zeminli ve hafif yeşil, sarı ve mavi desenli kadınsı şal desenli bir kılıfı olan kuştüyü bir yorgan vardı. Uyumlu şemsiyeler. Krem çarşaf. Ama yatağın görünümünü tamamladıkları ama her gün düzenlemek için baş belası oldukları için çok az yastık vardı.

Yatağımın baş ve ayakucunda çiteler vardı.

Ona bakarken alt dudağımı ısırđım.

Sonra film boyunca yapmaya karar verdiğim Şeyi yaptım.

Komodinlere gittim ve iki ışığı da açtım. Sonra dolaba gidip ipleri aldım, yatağa götürdüm ve ortasına bıraktım. Bunu yaptıktan sonra çekmeceme gittim ve sahip olduğum üç seksi gecelikten birini çıkardım. Tamamen dantelden yapılmıő, daracık kırmızı bir gecelik. Eőleşen saten külotu da çıkardım.

Onları banyoya götürdüm, üzerimi değiştirdim, yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım, klozet kapağını indirdim ve üzerine oturdum, nefes nefese kalmamaya çalıştım.

Ve orada

oturdum.

Bekliyorum.

Ve tıpkı benim gibi, bunu umut ederek yaptım.

Ama (belki de hayatımda ilk kez) umut etmek zorunda değildim.

Çünkü çok istediğim şeyin bana verilmek üzere olduğuına dair güçlü bir his vardı içimde.

On Üçüncü Bölüm

Minnettarlığınızı Gösterin

Yatak odasının kapısının açıldığını duydum ve vücudum gerildi. Bekledim.

Biraz daha bekledim.

Sonra derin bir nefes aldım, ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtım, dışarı çıktım ve durdum, gözlerim Deacon'a yapışmıştı.

Yatağın yanında duruyordu, gözlerini bana dikmişti ve beni oracıkta yakmamaları bir mucizeydi.

"Gecelik çok tatlı," dedi sessizce. "Başka zaman tadını çıkarırım. Şimdi çıkar onu bebeğim."

İpleri görmüştü.

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı ve yatağa doğru iki adım atıp durarak ellerimi geceliğin eteklerine götürürken bakışlarını üzerimde tuttum. Gözlerini tutmaya devam ederek kollarımı kaldırdım ve geceliği çıkardım.

"Külot," diye emretti, sesi sertleşiyordu. Sadece bu ses bile vücuduma iyi geliyordu, başparmaklarımı külotun kenarlarına geçirdim ve yere düşene kadar aşağı ittim.

Onlardan çıktım.

"İşte," diye sordu, sesi artık hırçınlaşmıştı. Tereddüt etmedim ve geri konuşmadım.

Yanına gittim.

O da tereddüt etmedi. İki elini de kalçalarımın altına koydu ve kırıma doğru kaydırdı, bunu yapmak için bana doğru eğildi.

"Hazır olduğuna emin?" diye sordu, sesi hâlâ sertti ama artık tatlıydı da.

"Evet," diye cevap verdim ve . Aynı zamanda değildim de. Korku vardı. Ama daha çok heyecanlı bir bekleyiş vardı.

"Ben seninle oynuyorum, sen benimle konuşuyorsun. Benim istediğimi düşündüğün için istemediğin şeylere izin verme. Sevmediğin bir yere gidersek, sen söylersin, biter. Hemen."

Korkuyu yenmek için ihtiyacım olan şey *tam* da buydu. Ona doğru eğildim ve ellerimi göğsüne koydum. "Tamam, bebeğim." "Yatağa tırman Cassie. Önce seni bağlayacağım, sonra oynayacağım."

Aman Tanrım.

Hemen ıslandım. Evet, artık korku yok.

Yatağa tırmandım.

Beni şaşırtarak, Deacon beni bağlamakta gecikmedi. Yani bunu yapmadan önce kıyafetlerini çıkarmadı.

Bununla birlikte, yavaşça yaptı. Kolumu yukarı ve genişçe kaldırdığında parmak uçlarını iç kısımda gezdirmesi gibi okşamalar vardı, yine de etkili olan gıdıklayıcı, yumuşak bir dokunuş.

Sonra bileğimi yatak başlığına bağladı.

Diğer tarafa, dudaklarını kolumun içinde gezdirdiği yere. Gıdıklama yoktu ama dokunuşu *kesinlikle* etkiliydi.

Sonra bileğini yatak başlığına bağladı.

Bacaklarımı kapatmış, bükmüş, kalçalarımı hafifçe yana çevirmiştim ve elini göğsümden aşağıya, karnıma ve kalçama doğru hafif bir baskı uyguladı ama beni hareket etmeye zorlamadı.

Kalçamdan yüzüme baktı. "Güven bana."

"Güveniyorum."

"O zaman benim için yay, Cassie."

Bakışlarını tuttum, kalçamı indirdim, bacaklarımı açtım ve onun için yayıldım.

Vücuduma baktı ve "Siktir" kelimesi içinden yırtılmış gibi geldi.

Bu da etkiliydi.

Eli kalçamdan aşağıya, içeri kayd, parmak uçları bacaklarımın arasındaki ıslaklığın içinde ve gözleri tekrar benimkilere kayd.

"Islak," diye

homurdandı.

"Evet," diye

onayladım.

Bir parmağını içeri kaydırıp ve ben gözlerimi kapattım, sırtım hafifçe kamburlaştı. "Cassie'm," diye fısıldadı, parmağını dışarı kaydırarak.

Elinin uyluğunun iç kısmından aşağıya, daha da aşağıya indiğini hissettim ve yatak hareket etti, böylece onu sonunda görmek için baktım. Bacağını kaldırdı ve ayak bileğimin iç kısmını öptü. İçimden bir ürperti geçti ve bacağını yatağa geri koyup ipi bileğime doladığında bu ürperti titremeye dönüştü.

Ayaklıklara bağladı.

Deacon diğer ayak bileğimle işini bitirdiğinde titriyor, tuhaf, tahrik olmuş, savunmasız, açıkta, emin ama belirsiz, güvenen ve korkmuş, heyecanlı, istekli ve endişeli hissediyordum.

Yataktan kalktı ve kıyafetlerini çıkarmasını izledim, gözleri bedenimde değildi. Benimkilere bakıyorlardı. Gözlerim hareket etti ama sadece

Büyük erkek siki de onun geri kalanı kadar güzeldi, kalın, uzun ve tam o anda çok sertti.

Daha da ıslandım.

"Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu ve ben tekrar yüzüne baktım.

"Sanırım," diye mırıldandım titreyerek.

"Bana bu şekilde güveniyorsun, bir düşün. Senin için o yatağa bağlandım, bu sana nasıl hissettirirdi?"

İçim farklı bir şekilde eridi, ona karşı şefkat duydum ve Deacon'ın benim için bunu yapması fikri içimi gıcıkladı.

Beni anladı. "Evet." dediğinde anlamıştım. Şu anda hissettiğim de bu, daha fazlası hariç." Dizini yatağa koydu, elini karnıma koydu, yüzünü yüzüme dayadı, "çünkü sen tam oradasın, benim için her şeyden vazgeçiyorsun."

"Tatlım."

Eli aşağı doğru kayarken dudakları benimkilere değdi. "Şimdi, geri veriyorum."

Titredim.

Eli içeri kaydı, parmakları klitorisimi sıkıca sıyırdı, böylece kalçalarım sarsıldı. İki kez soktu.

Kollarım ve bacaklarım bağlara karşı gerildi, gözlerim kapandı ve bu ses içimde çınlarken başımı yastıklara gömdüm.

Parmaklarını derine gömülü bıraktı ve başparmağıyla klitorisime baskı yaptı ama ikisi de kıpırdamadı. "İyi misin?"

Gözlerimi açtım ve ona bakmak için çenemi eğdim. "Evet," diye nefes aldım.

"Hazır mısın?" diye sordu. "Tamamen."

Gözlerinin gülümsediğini gördüm.

Sonra ortadan kayboldu çünkü dudaklarını boğazıma dayamıştı.

Ve Deacon benim ona verdiğimden *çok çok daha fazlasını* geri vermeye başladı.

Kesinlikle.

Öptü. Yaladı. Emdi. Isırdı. Beni parmakladı. Klitorisime çalıştı.

Tüm bunlar boyunca kıvrandım. Gerildim. Vücudum gerildi ve eğer parmakları içerideyse, seksim onları daha derinden kavradı. Bu her gerçekleştiğinde onun onay hırıltısını duyuyordum, her biri içime işliyordu.

İplerin her çekilişı, otomatik tepkime engel olduğunda her yere ısı gönderdi, bana istediği gibi yapmak için onun olduğumu hatırlattı ve verecek hiçbir şeyim yoktu ama hepsi, alacak her şeyi ve bana verecek her şeyi vardı.

Basit bir güzellikti.

Ve her saniyesine bayılıyordum.

Sonunda tamamen bacaklarımın arasına girdi ve ağzını üzerime kapatıp derin derin emmeye başladı.

"*Tanrım!*" Bağlarıma doğru geri çekildiğimde içimi coşku kapladı, dizlerimi kaldırıp omuzlarına atamadığım için zevk tarif edilemez bir şekilde arttı. Sadece orada uzanabilir ve bana verdiği şeyi alabilirdim.

Yedi, emdi ve diliyle beni becerdi. Yatağın üzerinde kıvrılırken, iplere karşı zorlanırken, patlamaya *bu kadar yakinken*, ağzını benden aldı, iki parmağını içeri soktu ve tüm vücudum sarsıldı, yatak onunla birlikte hareket etti.

Başımı kaldırdığımda onu hâlâ bacaklarımın arasında gördüm. "Bebeğim," diye yalvardım.

Parmaklarını dışarı ve aşağı kaydırды ve benimle ıslattı, anüsümde bir daire çizdi.

Gövdem iyice gerildi, dizlerim istemsizce kalkmaya çalıştı ve hareketim engellendiğinde hareketsiz kaldı, tüm uzuvlarım kasılırken yatak tekrar sarsıldı ve parmağına bastırmak için elimden geleni yaptım.

"Evet," diye nefes aldım ve Deacon'ın yüzünün daha da karardığını hayal meyal izledim. Üzerimden geçti ama parmağını olduğu yerde bıraktı.

"Lütfen," diye nefes aldım.

Parmağını içeri kaydırды.

Başımı yana çevirdim, bedenim titriyordu, bekliyordum, bekliyordum.

Deacon dudaklarını kulağıma dayadı.

"Bir sonraki iş, dönüş yolunda alışverişe gidiyorum," diye fısıldadı, parmağını içimde küçük daireler çizerek nazikçe hareket ettirdi ve bacaklarım iplere karşı sıkıca çekildi, refleks olarak onun için daha fazla açılmaya çalıştı. "Kızıma birkaç oyuncak getir. Ona geri dön, kıcını tıka, ağzında benim sikimle bağlıyken amını ye."

Başımı çevirdim, seksim ihtiyaçla derinden titreşiyordu. Ben başını kaldırıncı o da başını kaldırdı ve gözlerini yakaladım.

"Sik beni."

"Sikime ihtiyacın var mı bebeğim?"

"Evet," diye fısıldadım.

Başparmağını ıslaklığında sertçe kaydırды ve klitorisime sertçe bastırdı. Vücudum iplerime karşı sıkıca dalgalandı.

"Tatlıya sor," diye emretti.

Tanrım, bu çok ateşliydi. Bu harikaydı. *İnanılmazdı*. "Lütfen bebeğim," diye yalvardım. "Lütfen, sık beni."

"Sert ister misin?" "Evet."

"Önce ağzını sikmemi ister misin?"

Evet, istedim.

Ama o anda ona ağzımın içinde değil, içinde ihtiyacım vardı.

"Evet, ama hayır," diye nefes aldım, başparmağı klitorisimde, parmağı hala kıkımda bana iyi bir şekilde işkence ediyordu. "Sana içeride ihtiyacım var. Şimdi, Deacon."

"Bu hiç tatlı değildi, bebeğim."

"Lütfen," diye yalvardım hemen.

"fişini alacak mısın?" Oh Tanrım.

Çok *ateşli*.

"Evet," dedim ve o tek hece çıktı ağzımdan, eğer elinde olsaydı hemen o anda alırdım.

O . Deacon bunamış olsa bile beni okuyabilirdi. "Kıçını doldur, amını ye."

"Sikini emeceğim," diye nefes nefese kaldım.

"Hayır, tatlı Cassie. , başını hareket ettiremeyeceksin. Sadece ağzında tutacaksın."

Beni öldürüyordu.

Ona doğru gerildim, bu eylemi tamamlayamadığımda neredeyse çözülüyordum.

"Deacon, *lütfen*."

Gözleri sıcak ve aç olsa bile dudakları gülümsedi. "Yeterince içtin mi?"

"Evet," diye neredeyse bağıırıyordum.

"O zaman sana binmem için hazırlan, bebeğim."

Hazırlıklıydım. Daha fazla . Endişelendiğim tek şey, yaşamak üzere olduğum orgazmın beni öldüreceğiydi.

Parmağını kıkımdan çıkardı, başparmağını klitorisimden uzaklaştırdı ve pozisyon aldı.

Elim yatakta, kolum düz, onu üstümde tutarken, daha fazlasını almaya çalışıp başaramadığım için sikiinin ucunu ıslaklığımın içinde hareket ettirdiğini hissettim.

"Bebeğim,
lütfe." İçeri
daldı.

Sırtım yataktan kalktı, başım yastıklara gömüldü, dört uzvum da iplere karşı sarsıldı.

Sonra beni becerdi, sert, kaba, vücudunu benimkinden uzak tutarak. Çenemi eğdim, gözlerini üzerimde gördüm ve inledim.

Bundan hoşlanıyordu. Bana neredeyse hiç dokunmadan, sadece sikini derin ve hızlı bir şekilde sürerek beni becermek, itişlerini, vücudumun her biriyle sarsılmasını, iplerimin sıkı olmasını, beni hareketsiz hale getirmesini izlemek.

Kötü olabilirdi. Uzak hissettirebilirdi. Kullanılmış gibi. Islak bir amdan başka bir şey değilmiş gibi, tohumunu alacak bir kapmış gibi.

Öyle değildi. Bana bakarken, yüzümü incelerken, bakışları vücudumda sıcak bir şekilde dolaşırken değildi.

"Çok güzel," diye homurdandı.

"Daha sert," diye yalvardım.

Daha sert vurdu.

Gözlerimi kapattım.

"Evet." "Bana bak."

Gözlerimi açtım.

"Seni becermemi izle bebeğim, artık izleyemeyene kadar."

"Tamam."

Deacon'ı izlerken dizlerim sarsıldı, büyük, muhteşem vücudu gerildi ve sıkılaştı, kasları kasıldı, güzel etinde keskin bir şekilde tanımlandı, ellerinin üzerinde içime girdi.

Sonra derinlere doğru hareket etti, gücünün ön uyarısıyla dehşete düşürdü. "Deacon!" Nefes nefese kaldım.

"Benim için sertçe boşalacak mısın?" diye hırladı.

"Bebeğim," diye nefes aldım ve oldu, içime girerken çarptı, yanık dışında her şeyi sildi, horozu, göz kapaklarımın arkasına kazınmış itme görüntüsü. Beni içine çekerken haykırdım, beni uzaklara taşıdı, kollarım ve bacaklarım bağlarıma karşı çekildi, hisleri daha derine götürdü, kabardı, o kadar derine indi ki yaşadığım mükemmelliği asla unutamayacaktım.

"Bana bak."

Sözleri içime işledi ama duygularıma yenik düşmüştüm, hiçbir şey yapamıyordum.

Deacon içeriye doğru vurdu. "*Bana bak amina* koyayım."

Gözlerimi zorla açtım ve şaşkınlıkla başını geriye atmasını, boyun kaslarının öne çıkmasını izledim ve içeriye vurmaya devam ederken inlediğini duydum ve benim için geldi.

Daha yeni inmeye başlamıştım ki derin bir darbe aldı, yere düştü ve başını eğdi.

Tekrar hareket edip hafifçe içeri girip çıktığında aşağı inmeye başladığını anladım.

Nefesimi düzene sokmak için mücadele ettim.

Deacon başını eğik tuttu ve beni yavaş ve yumuşak bir şekilde almaya devam etti. "sikimi alışını izleyerek bir yıl boyunca sert kalabilirim."

Sözleriyle kollarım iplere asıldı, ona dokunmayı, onu kavramayı, onu kendime çekmeyi arzuluyor, aynı zamanda bunu ve ona verebileceğim tek şeyin amım olduğunu seviyordum.

Başını kaldırdı, gözlerimi yakaladı ve köküne doğru kayd.

"Çok güzel," diye fısıldadı.

Ona baktım, tüm o büyük adam ihtişamıyla, üzerime dikilmiş, bana az önce verdiğini veriyor, güvenimi alıyor ve buna degecek bir şey yapıyordu ki komik değildi, hala bana bağlıydı - bunu tekrar söyleyebileceğini düşünerek.

"Bir dahaki sefere sikimi aldığında kendini izle," diye emretti, sesi seksten hâlâ kalınd.

"Tamam, bebeğim."

Bir elini ön koluma attı, diğer elini de yan tarafıma koyup yukarı ve içeri doğru kayarak göğsümü kavradı ve beni orada tuttu.

Bedenim onun altında gevşedi. "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım, dudaklarımın çoktan kıvrıldığını hissettim.

Başını eğdi, burnunu çenemde gezdirdi ve tekrar kaldırdı. "Rahat mısın?"

Yine başımı salladım, hâlâ sakın bir şekilde gülümsüyordum. "Bu senin işine yaradı," dedi.

"Uh-huh," diye mırıldandım.

İşte o zaman dudakları kıvrıldı. "Benim için işe yaradı."

Anladım, hem de çok.

İçimden bir şey söylemek gelmedi.

"Şimdi anladın mı, sikini içine soktuğun kadın bir şey ifade ediyorsa, bunun nasıl bir anlamı olduğunu?"

Bunu daha önce de anlamıştım ama zaman bana verdiklerinden, aldıklarından ve yüzündeki ifadeden tam olarak ne hissettiğini anlamıştım.

Başımı salladım.

"Böyle mi seviyorsun Cassie, seni yatağa bağlayayım, uyu. Canım ne zaman isterse seni uyandırır ve oynarım."

Kollarım seğirdi, bağlarımı çekti, içimden çok iyi hissettiren bir dalga gönderdi, seksim onun horozunun etrafında sıkıldı.

Kalçalarını benimkilere bastırdı.

"Bunu istiyor."

"Sanırım bana yapmak istediğin şeyi isteyebilirim," diye itiraf ettim, sesim kısıktı ama ona vereceğim şeyden korktuğumdan ya da sinirlendiğimden değil. Çünkü o kadar doluydum ki daha yüksek sesle konuşamıyordum.

Başını eğdi, dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve "O zaman sana vereceğim" dedi.

"Yaşasın," diye fısıldadım ve gözlerindeki gülümsemeyi izledim. "Seni bağlayabilecek miyim?" diye sordum.

"Kesinlikle."

Reddedeceğini düşünerek gözlerimin hissettim. Nazikçe, elbette, ama yapardı

o.

"Ciddi misin?"

Başını yarım santim kaldırdı. "Evet, Cassie. Sanırım sana veriyorum iyi fikirler bulacaksın. Dünyamı salla." Aman

Tanrım.

Harika.

"Kıçla oynamak yok," diye devam etti. "Kıçı severim, seninkini alacağım. Takarım. Sikerim. Ama karşılığında yapmayacağın bir şey var, ama sanırım tek şey bu."

Tek şey mi?

Oh. Aman

Tanrım. Tanrım.

Harika.

"Bunu daha önce denedin mi? Yani, kıçınla."

"Ben onu becerirken bir kadın bana parmağını verdi. Bunda bir sorun yok. O bundan zevk aldı ve ben de umursamadım. Vermek istiyorsan, bunu senden alırsam muhtemelen hoşuma gider. Daha fazlası ilgimi çekmiyor."

Bunu zihnime not ettim.

"Bak plan yapıyor," diye mırıldandı, gözleri dans ediyordu.

"Belki de."

Bana bir dudak fırçası daha vermek için başını tekrar eğdi ve ağzıma doğru, "Bunu dört gözle bekliyorum," dedi.

Ona sırttım ama yüzünün ciddileştiğini ve "Hoşuna gitmeyen bir şey yaptım mı?" diye sorarken sesinin alçaldığını gördüm.

"Hiçbir şey," diye yanıtladım hemen.

"Bu pisliği saklama Cassie. Bilmem önemli."

Bedenimi olabildiğince onun bedenine bastırarak, "Biliyorum. Ben sana güvendim, sen de bana güveniyorsun. Dürüst olmak gerekirse, sana söylemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Aklından geçenleri söylemekte sorun yaşamadığını fark ettim." Tekrar sırttım. "Hayır."

"Ayrıca hâlâ bağlı olduğunu fark ettim bebeğim ve seni çözmemi istemedin." Bunu söyleme şekli sanki önemliymiş gibi geliyordu.

"İ-"

"Orada iyisin," dedi.

"Şey, sana dokunmayı umursamazdım, ama üzerimde yatıyorsun, o yüzden sanırım iyiyim."

Kıkırdamaya başladı, mizahını bana çeşitli duyusal yollarla verdi, hepsine *bayıldım*.

Tekrar yaklaştı ama dudaklarıma dokunmadı. "Bağlandığın yeri temizle, Cassie. Ben senin amınla ilgilenirken senin de bana bunu yapmanı istiyorum. Sonra seni çözeceğim ve uyuyabileceğiz."

"Sana bunu vereceğim, tatlım."

Gözlerimin içine baktı ve bunun daha da önemli olduğunu hissettim, sadece nasıl olduğunu bilmiyordum çünkü tek söylediği "Evet" oldu.

Sonra ağzını benimkine değdirdi, sikini çıkardı ve vücudumda aşağı doğru ilerleyerek dudaklarını göğüs kemiğime, göbeğime, göbeğime, bacaklarımın arasındaki kıllara ve her bir uyluğumun içine dokundurdu.

Bunu yaptıktan sonra beni şefkatin verdiği sıcaklıkla baş başa bırakarak yataktan kalktı, elinde sıcak bir bezle geri geldi ve bacaklarımın arasını nazikçe temizlerken gözlerimin içine baktı.

Biraz kıpırdandım, dudaklarım aralandı, gözleri karardı, ama "amımın icabına baktıktan" sonra banyoya geri döndü. Ancak o zaman yatağa döndü ve beni çözdü.

Deacon beni yorganın altında yeniden konumlandırmaya başladı, her iki ışığı da söndürmek için bizi bir o yana bir bu döndürdü. Kendi ışığımı kendim söndürebildiğim için bunu dudak bükmeden yapmasına izin verdim. Kollarımı ona dolayabilmenin keyfini çıkarıyordum. Sonra bizi alışlagelmiş uyku pozisyonumuza getirdi.

Nefesini bile dinledim ve tamamen rahatladım. Mutluydum, tamamen. İnkâr edilemez bir

şekilde tatmin oldum.

Ama hâlâ

konusabiliyordum.

"Buna bayıldım."

"Sert ve gürültülü bir şekilde boşaldığında, neredeyse yatak başlığını egecektin." Göğsüne karşı sırttım.

Sırıtişım söndü ve başımı çevirip tenini öperek ona yaklaştım. "Bunu bana verdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Etrafımdaki kolu, derinden hissettiğinde ve bunu bana iletmek istediğinde yaptığı gibi sıkılaştı. O kadar sıkıydı ki neredeyse acı hissediyordum.

Ama bu kez, kelimeleri de ekledi.

"Beni bu yatağa bağladığın gün, Cassie, minnettarlık göstermesi gerekenin ben olduğumu anladığın gün olacak."

Bu o hoşuma gitti ki, bunu anlatmak için yüzümü göğsüne bastırdım. Elini yukarı kaydırarak boynumun arkasına doladı.

"Uyu," diye sessizce emretti.

Yanağımı göğsüne yaslamak için başımı çevirdim.

"İyi geceler, Deacon."

"İyi geceler, Cassie'm."

Cassie'm.

O bendim. Deacon'ın Cassie'si.

Gözlerimi kapattım.

Deacon elini boynumdan çekip kolunu sırtıma doladı. Ancak o zaman uyuyabildim.

* * * * *

Ertesi gün, düşmeyi bıraktım.

Ertesi gün düştüm, yere indim ve kalbimin derinliklerinde öyle yumuşak ve tatlı bir iniş yaptım ki sanki bir bulut tarafından sarılmışım gibi hissettim, tam da olmam gereken yere inmiştim.

Başka bir deyişle, ertesi gün Deacon'a aşık olduğumu fark ettiğim gündü.

Bir gece önce benimle sevişme şekliyle de olabilirdi. Ve hata yapmayın, yatağıma bağılyken beni sert ve kaba bir şekilde becermiş olabilir, ama bu sevişmektir.

Ancak o sırada yaşadığım deneyim beni çok etkilemişti.

Ertesi gün köpek yetiştiricisinin evine girdiğimizde, adam bir kapı açtı ve beş yavru Alman Çoban köpeğı dışarı fırladı.

Deacon ve bana doğru koştlar ama yolları çabucak değışti çünkü ilk çömelen Deacon oldu.

Adamım koca elleriyle beşini birden sevmeye çalışıyormuş gibi görünürken kıpırdamadan, dikkatimi tamamen sabitleyerek izledim.

Sonra oldu.

Küçük bir kız köpek yavrusu sinirlendi, kardeşlerine burnunu sokmaya başladı, onlara havladı, onları istediğı yere itmek için elinden geleni yaptı, mucizevi bir şekilde açılışını yaptı ve Deacon'ın kot pantolonunu dizinden pençeleyerek zıpladı.

"Patroniçe," diye mırıldandığını duydum Deacon'ın, ben de gecikmeli olarak çömelirken. Deacon'ın elleri kız yavrunun etrafını sarıp onu göğsüne doğru kaldırdığında diğer yavrlar dört nala bana doğru geliyordu.

Bacaklarıma tırmanan yavrları okşamak ve kaşımak için elimden geleni yaptım ama bunu yaparken gözüm Deacon'daydı, köpeğın çenesini yalamasını ve durmamasını izliyordum.

Bana baktı.

"Bu," diye karar verdi.

Kesinlikle.

Şuradaki.

"Patroniçe," dedi.

Kesinlikle.

Onun adı buydu.

Gözlerinde, tıpkı bir roller coaster'da çok yüksek bir tırmanışın tepesinden geçmeden hemen önce hissettiğiniz gibi karnımı sıkın bir yoğunluk vardı, bulunduğunuz yeri seviyorsunuz, bunun için heyecanlanıyorsunuz, ancak bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorsunuz.

"Cassie Patronum için Patron Kadın," diye bitirdi.

"Tamam tatlım," diye fısıldadım, sesimi daha yüksek çıkaramıyordum. Yavru onu yalamayı bıraktı ve havlamaya başladı.

Deacon doğruldu.

Gevezeliği bıraktı. Çünkü istediğini elde etmişti. Onu tekrar yalamaya başladığında bunu anladım.

Deacon onu durdurmadı.

Ve o yumuşak, tatlı bulut etrafımı daha da sardı.

* * * * *

İki hafta sonra, verandamın basamaklarının tepesinde duruyordum, Bossy kollarımda kıvranıyordu, Deacon bir adım aşağıda, kollarını ikimize dolamış, benimle öpüşüyordu.

Bitmesini istemedim. Asla. O bitirdi.

"En kısa zamanda döneceğim," dedi nazıkçe. "Tamam, tatlım."

"Tamam."

Alnını alnıma değdirdi ve bir elini boynuma götürdü, parmak uçları geriye ve saçlarıma gitti, sonra beni sıktı.

Nefes aldım.

Beni , Bossy'nin kafasını kaşıdı ve o da havladı. Sırıttı.

Nefesimi bıraktım.

Gözleri gözlerime geldi ve gülümsedim.

Merdivenlerden inip Suburban'ına binerken gülümsemeye devam ettim.

O arabayı çalıştırıp yolda ilerlerken Bossy ve ben orada duruyorduk, ben el sallıyordum, Bossy havlıyordu.

Deacon yolun başından sağa döndü.

Ancak o zaman gülümsemem soldu. Bossy'yi eve götürdüm ve kapıyı arkamızdan kapattım.

Yavrumu yere bıraktım ve Bossy havladı.

"Geri dönecek, tatlım."

Yine havladı, mutsuzdu.

Yalnız değildi.

Ama geri dönecekti.

Ve bir gün, yakında umduğum bir gün, asla ayrılmayacağı bir şekilde geri dönecekti.

Bölüm On Dört

Mucize

"O burada," diye fısıldadım, gözlerim pencerede, farların karanlıkta benim şeridimde parıldamasını izliyordum.

Bossy havladı.

Ön kapıya doğru koştum, durdum ve bebeğimin sırtına bastım. "Önce toplantımı yapacağım."

Parmak arası terliğimin kayışına saldırmaya çalışarak protesto etti.

Onu nazikçe ve hızla kapıdan içeri girdim.

Merdivenlerin başına kadar yürüdüm ve durdum, Deacon'ın sürücü koltuğundan kalkışını izlerken kalbim hızla çarpıyordu. Sonra bana doğru yürümesini izledim.

Merdivenlerin dibine geldiğinde, "Yemek yedin mi?" diye sordum.

Gözleri benimkilerin üzerindeydi. Kamyonetinden indiğinden beri de öyleydi.

"Beni sertçe becerdikten ve kaza yaptıktan sonra taksiyi kontrol etmeye hoş geldin, kadın.

Her cips torbaları ve bok var. Kanıt."

Benden bir adım aşağıda durdu.

"Anladığım kadarıyla yatman gerekiyordu, uyumadın," diye not ettim. Bana sırttı.

Uyumadı.

Her neyse.

Kollarına atladım.

Elleri kıcımda, kollarım ve bacaklarım onun etrafında, bizi eve götürürken öpüştük.

Bir buçuk hafta boyunca telefon görüşmeleri dışında bir şey olmadı (Deacon hemen cevap vermese de bu telefonlara geri dönüyordu). Sonra bir telefon, eve doğru yola çıktığını söyleyen o güzel telefon.

Kapıyı kapatmak için botunu kullandı ve Bossy'nin heyecanlı köpek yavrusu talepleri hızlı ve öfkeli bir şekilde geldi.

Deacon sarmaş dolaş halimizi bozup köpeğimize baktı. "Hey, Patroniçe."

Bossy havladı.

Parmakları kıcıma bastırdı ve ben bunu onu bırakmam için bir işaret olarak aldım. Beni ayağa kaldırdığında eğildi, Bossy'yi kucağına aldı ve ona sarıldı.

Neşeyle gülümsedim. Bossy neşeyle çenesini yaladı.
Bu bana daha fazla neşe verdi.
Gözleri bana geldi.
"Onu kafesine koydum; sen yukarı çık ve soyun."
Kalçalarım titremeye başladığında gülümsemeyi
bıraktım.
"Şimdi Cassie," diye nazikçe emretti.
Başımı salladım, döndüm ve hızla
merdivenleri çıktım. Deacon bana
katıldığında çırılçıplaktım.
Patroniçe pek iyi bir gece geçirmede, babası henüz evdeyken kulübesine
kapatılmıştı.
Ama Deacon geri
dönmüştü. Yani
benimki *harikaydı*.

* * * * *

"Müsait değilim," dedi Deacon ertesi sabah ocağın başında durmuş tavadaki
pastirmaları karıştırırken, Bossy kot pantolonunun paçalarına saldırırken
telefonuna. "En az üç hafta."

En az üç hafta.

Yaşasın.

Mısır gevreği döküyor ve dinliyordum, çünkü Deacon bu aramayı
saklamıyordu, tıpkı bir buçuk hafta önce onu benden uzaklaştıran aramayı
saklamadığı gibi.

Bu hoşuma gitti. Bu açıktı, gizli saklı, benden bir şeyler saklamak değildi.
Hayır, bu Deacon'ın kendini bana vermesiydi.

Evet, bunu sevdim.

Mısır gevreği kutusunu yerine koydum ve süt almaya gittim.

"Birine ihtiyacınız varsa Raid ve ekibini arayın," diye devam etti.

Baskın mı?

Süt döktüm.

"Daha önce de söyledim, çok sağlamlar. Bu işin yapılmasını istiyorsan,
onları ara. Senin için başka bir şeyim yok. Öncelikli işim var."

Öncelik.

Bu beni sıcak ve yumuşak hissettirdi.

"Numarasını almışsın," diye bitirdi Deacon, bağlantıyı kesip telefonunu
tezgâhın üzerine fırlatarak. "Bunu bir çekmeceye ," diye mırıldandı kendi
kendine konuşuyormuş gibi.

"Üç haftadır bende misin?" Sütü koyarken sordum. "En
azından," diye cevap verdi.

Buzdolabından döndüm ve ona kocaman gülümsedim.
Oluklar ağzının kenarlarına çarptı ve tavaya baktı. Bossy hırlamaya başladı.
Ona baktım ve tavada bir şeyler bulduğunu gördüm.
Deacon'ın kot pantolonunu köpek yavrusu hırçınlığıyla çekiştiriyordu.

Deacon onu görmezden geldi.

Daha sıcak ve yumuşak.

Bir kaşık kaptım, kasemi aldım, bir kalçamı tezgâha koydum ve yemeye başladım.

Üçüncü lokmadan sonra, Deacon pastırmayı kağıt havluyla kaplı bir tabağa aktarırken, "Raid kim?" diye sordum.

Deacon'ın cevabı anında gelince daha da ısındım. "Meslektaş. Arkadaş."

Gözleri benimkilere kaydı. "Üç iyi insandan biri
Son on yılda birlikte zaman geçirdiğim insanlar. Seni tanıdığım için
güvenebileceğim bir avuç insandan biri."

Bu beni şaşırttı. "Beni
tanımak mı?"

"Bu hayatı terk ettiğimde, Raid geride bırakmayacağım üç kişiden
biri olacak." Aman Tanrım. Arkadaşlarıyla tanışabilirim!

Bunun üzerine heyecanımı bastırdım ve kayıtsızca "Yakın bir dost" dedim.

"İyi bir adam ve evet, yakın bir dost."

Kendime risk alma cesareti vermek için bir nefes aldım. Sonra da aldım.

"Diğer ikisi kim?"

Deacon yine hemen cevap verdi. "Şövalye Sebring. Marcus Sloan."
Dikkatini yumurtalarının beklediği tavaya verdi ve "Ve belki Tucker ve Sylvie
Creed." diye mırıldandı.

"Tucker ve Sylvie?" Ben sordum.

Yumurtalarını bekleyen tabağa yerleştirdi ve bana baktı. "Onları iyi
tanımıyorum, Sylvie'yi daha iyi tanıyorum, Creed'le evlenmeden önce
Knight'la çalıştığını biliyorum, ama bir süre önce onlarla bir iş yaptım ve
bildiğim kadarıyla sağlam görünüyorlar."

Başımı salladım ve temkinli bir şekilde, "Glacier Lily'de hepsine yer var,"
dedim.

Pastırmasını tabağa fırlattı, bekleyen çatalı kaptı ve bana döndü, kalçasını
tezgâha dayadı, sırtarak bana baktı.

"Olmayan var mı?"

"Tecavüzcüler. Katiller. Irkçılar. Bağnazlar. Hitler. Pol

Pot-" Deacon kahkahayı patlatınca durdum.

Bossy havlamaya başladı.

Mısır gevreğime sııttım, Deacon'ın kahkahalarını dinledim, belki de küçüklüğümünden beri ilk kez kendimi tamamen mutlu, ama daha çok memnun, güvende ve tamamen huzurlu hissediyordum.

Deacon gülmeyi bıraktı ve "Son ikisi öldüğü için şanslısın Cassie. Bir kulübe kiralamaya çalıştıklarında onlarla karşı karşıya gelmek zorunda kalmayacaksın."

"Adamım tam bir baş belası, hiç şansları yok."

"Saçmalık, ikimiz de biliyoruz ki sen işlerini hallederken ben orada öylece durmak zorunda kalacağım." diye cevap verdiğinde bana ağız olukları ve göz kırışıklıkları verdi ve daha sıcak ve yumuşaktı.

Tam duygularımı paylaşmak için üzerine atlamaya hazırlanıyordum ki kapı çalındı.

Ben bir hamle yapamadan Deacon tabağını yere bıraktı ve "Anladım" diye mırıldandı.

Ve Deacon'a sahip olmanın getirdiği kilometrelerce uzunluktaki iyi şeyler listeme bir yenisini daha ekledim. Bunlar hem büyük hem de küçüktü. Küçük olanı, o kapıyı açarken mısır gevreğimi yiye bilmemdi.

Bossy, tabii ki babasını takip etti. Annesini severdi ama kesinlikle babasının kızıydı.

Anlıyordum çünkü ben de öyleydim, şimdi birden fazla şekilde.

"John, merhaba. Cassidy döneceğini söyledi. Seni görmek çok güzel." Milagros'un fuayeden seslendiğini duydum ve kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim.

İki kabinimiz vardı - biri gecelemeli, diğeri kısa süreli konaklamalı - her ikisi de çıkış yapıyordu ve temizlenmesi gerekiyordu. Milagros bunu biliyordu ama geldiğinde ana anahtarı vardı ve genellikle işe koyulur, mola vermek istediğinde selam vermek ya da bir kahve içmek için yanıma gelirdi. Önce benim evime gelmedi.

Mısır gevreğimi bir kenara bıraktım ve mutfak kapısına doğru ilerledim. Yolu yarılamıştım ki Milagros ve Araceli mutfakta belirdi, Deacon da Bossy'yi kolunun arasına sıkıştırmış peşimden geliyordu.

Ama Araceli'ye bir bakışla durdum.

"Bebeğim, iyi misin?" diye sordum.

"Kendini iyi hissetme, *Tía* Cassidy," diye mırıldandı.

Bunu tekrar söyleyebilirdi. Solgun görünüyordu ama yanakları kızarmıştı ve koyu pembelik endişe vericiydi.

"Biraz ateşi var," diye açıkladı Milagros. "Kötü bir göbek. John'un yeni döndüğünü biliyorum Cassidy ve sorduğum için üzgünüm ama-"

O sözünü bitiremeden ya da ben bir şey söyleyemedi Deacon "Onu yakaladık" dedi.

Gözlerim ona kaydı.

"Yeni bir müşterim var ve kabinlerden sonra evlerini temizliyorum. Saatler sürecektir," dedi Milagros.

"Onu yakaladık," diye tekrarladı Deacon.

Tanrım, sıcak, tatlı, kabarık bulutumun üzerinde yaşamayı seviyordum.

Deacon, Araceli'nin önünde çömeldi. "Film izlemek ister misin?" Bossy bu öneriyi onaylayan bir ses çıkardı.

Ve bulut daha kabarık ve daha tatlı hale geldi. Araceli başını salladı.

"Sprite sever misin?" diye devam etti. Kız yine başını salladı.

"Tamam, kızım. Sen ve Bossy gidip kanepeye uzanın. Cassie size bir film ayarlayacak. Ben de markete gidip sana Sprite alacağım. Vanilyalı gofret sever misin?"

Ona baktım, o kadar sıcak ve yumuşaktı ki yere düşmemem bir mucizeydi, gerçek olup olmadığını merak ediyordum.

"Ben 'nilla wafers' severim," diye fısıldadı.

Deacon ona, "Ben de onlardan biraz alacağım," dedi. "Başka bir şey var mı?" Kadın başını salladı.

"Tamam o zaman, kanepeye uzan kızım," diye bitirdi Deacon.

"Tía Cassidy'ye de Cassie diyebilir miyim?" diye sordu ve Deacon bana baktı. "Elbette," dedim ve Deacon evinden çıkarken öne doğru ilerledim. çömel. "Hadi seni yerleştirelim."

Araceli'nin omzuna bir el onu nazikçe kapıya doğru çevirirken Deacon yolumdan çekildi.

Gözlerim Milagros'a gitti. "Anladım tatlım. Ne yapman gerekiyorsa yap, acele etme. İşin bittiğinde biz buradayız."

Gözleri söylediği sözlerin altını çiziyordu. "Teşekkür ederim Cassidy." Deacon'a baktı. "Sana da, John."

"Sorun değil," diye gürledi.

Milagros'a omzumun üzerinden bir gülümseme attım ve Araceli'yi oturma odama yönlendirdim.

Deacon Milagros'u dışarı çıkardığında, anahtarlarını ve cüzdanlarını almak için yukarı çıktığında ve bize geldiğinde bir filme karar vermiştik.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, kadın?" diye sordu bana.

Araceli'nin üzerine bir battaniye attım, gözlerim ona dönüktü. "Hayır, tatlım."

Başını salladı, döndü ve gitti.

Bossy kanepeye atlamaya çalıştı ve başaramadı, ben de ona yardım ettim. Olmak istediği yere ulaştığında, Araceli'yi çözmek için elinden geleni yapmaya başladı. Bu da yüzüne atlayıp yanağını yalamak oldu.

Araceli

kıkırdadı.

Gülümsedim.

Benim küçük patroniçem, ne yaptığını biliyordu.

Derin bir şekilde eğildim, Araceli'nin şakağını öptüm ve ona, "Temizlenmek için mutfığa gitmeliyim bebeğim. Bir şeye ihtiyacın olursa, bağır."

"Tamam, *Tía* Cassie."

Ona sırttım, kolunu sıktım ve Araceli onun tüylerini kaşırken köpeğimin battaniyeye sarılıp karnını doyurmasını izledim.

Sonra mutfığa gittim ve o sabah yoluma çıkan tüm iyilikleri hatırlamaktan kendimi alıkoymaya bile çalışmadan yaptım.

Neden yapayım ki?

Hayat size istediğiniz her şeyi sunduğunda, bunun tadını çıkarırsınız.

Sadece mısır gevreğini bitirmek ve bulaşıkları yıkamak yerine tadını çıkardım.

* * * * *

O gecenin ilerleyen saatlerinde, kanepede Deacon'a sokulmuştum, sırtım onun önüne dönüktü, kolu beni yakın tutuyordu, haberleri açmak için uzaktan kumandayı kullandığında, gözlerini yakalamak için boynumu büküm.

Başı elinde, dirseği kanepede, bakışlarımı hissetti ve kendi bakışlarını benimkilere çevirdi.

"Araceli'ye karşı iyiydin," diye not ettim ve öyleydi. Başında dikilmedi. Ama onu kontrol etti, Sprite'ını getirdi, fazla ileri gittiğinde Bossy'yi yola getirdi ve hatta bir süre ona eşlik etmek için bir koltuğa oturup Disney filmi bile izledi.

Harikaydı.

"Çocuklar gibi," diye yanıtladı. Neşeyle mutlu.

Dudaklarımı yaladım.

İzledi, sonra gözleri benimkilere geldi ve beni yine okuduğunu anladım.

"Onları istiyorum, kadın. İki, kesinlikle, belki üç."

Oh, evet.

Neşeyle mutlu.

"Öyle mi?" Fısıldadım.

"Evet," fısıldadı.

Kolunda döndüm ve daha da yaklaştım. Deacon da bu jeste karşılık vererek beni sırt üstü yatırdı, boyunun bir kısmı üzerimdeydi.

"Ben de iki, belki üç tane istiyorum."

Gözleri parladı ve daha da yaklaştı. "Mucize." Bu benim kafamı karıştırdı.

"Pardon?"

"Cassie Patronumun kavga etmeyeceği bir şey."

Kolunu beceriksizce tokatlarken bile sııttım.

Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdikten sonra başını kaldırdı ve "Benimle haberleri izleyecek misin?" diye sordu.

"Haberleri izlemiyorum Deacon, çünkü onlar haber değil. Televizyonda yayınlanan depresyon."

Kıkırdadı.

"Hayır, cidden," dedim.

"Doğru," diye cevap verdi, hâlâ kıkırdıyordu. "O zaman yukarı çık. Ben sadece tepeyi izleyeceğim ve seninle birlikte yukarıda olacağım."

"Tamam."

Ağırlığını benden almadan önce dudaklarıma bir fırça daha attı. Kanepeden yuvarlandım ve kapıya doğru yürüdüm.

Deacon'ı kanepede uzandığı yerde göremeyince durdum.

Önemli değildi. Onu görmeme gerek yoktu. Beni duyacağını düşündüm. "Bebeğim?" diye seslendim.

"Tam burada," diye derin sesi. Evet, buradaydı.

Tanrı'ya şükür.

"Yukarı çıktığında benimle oynar mısın?" dediğimde sesim alçaldı.

Dün gece bana vanilya vermişti. Ya da daha uygun bir ifadeyle, o bulana kadar ona bindiğim için ben vermiştim (tabii ki başka şeylerden sonra; ve ben de buldum, kesinlikle).

Şimdi iyi bir gece uykusu çekmiş ve sadece hasta bir çocukla ilgilenerek yorucu olmayan bir gün geçirmişti.

Keşfetmek istedim.

Odadaki hava iyi anlamda ağırlaştı ama o sadece "Oraya geldiğimde çıplak ol Cassie" diye emretti.

"Yapacağım," dedim
usulca. Deacon cevap
vermedi. Buna
ihtiyacım yoktu.

Soyunmak için yukarı çıkmaya başlamıştım bile.

* * * * *

Tıkacın ucunu yağlanmış açıklığımda hissettim ve ona doğru gerildim. Bu işte usta olan Deacon tarafından yatağa bağlandım. Bir Deacon ki, Gittiğinde söz verdiği gibi bana oyuncaklar aldı.

Dizlerimin etrafında kadife ipler vardı, onları geniş ama hızlı bir şekilde bağlıyorlardı. Ayak bileklerimde de. Daha fazlası sırtımda, beni aşağıda tutuyordu.

Ve en iyisi, boynumda bir tane ve başımı aşağıda ve sabit, tamamen hareketsiz tutan bir eşarba bağlı bağlar.

Baş meselesi (ve Deacon'ın pozisyonu, bu daha da iyi oldu) dışında, bu tam olarak özlemimi başlatan resimde gördüğüm kadının bağlandığı gibiydi. Ve bu Grant'in beni incittiği pozisyondu.

Artık canım yanmıyordu.

Tam hakimiyetini kanıtlarcasına, koca bedenini altıma yerleştirene kadar hareket edecek yer vardı, fazla değil, sert horoz yüzümdeydi.

Sonra bacaklarımın arasından homurdandı, "Ağzını sikime dola, Cassie."

Aletini ağzıma aldım ve bir şekilde bağları sıkılaştırdığı için yatağın hareket ettiğini hissettim.

Onun merhametine kalmıştım.

İşte o zaman benimle oynadı, beni yağlamadan önce beni ısıttı ve tıkacı hissettim.

"Benimle iletişim kur," diye kabaca emretti.

Bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, ağzım onun sert, kalın, uzun horozuyla doluydu, vücudum benim irademde değildi. Sadece nasıl yaparsam yapayım, onun bunu okuyacağını biliyordum.

Fişin ucunun içeri bastırıldığını hissettim.

Tanrım.

Evet.

Daha fazlasını almak için kalçalarımı
olabildiğince yukarı ittim. Bana daha fazlasını
verdi.

"İyi mi?" Kelimesi seksime doğru gürledi ve uyluklarımın iç kısımları titredi.

Dilimi sikinin etrafına doladım. Bana daha fazlasını verdi.

Ama yeterli değil. Neredeyse değil.

Ona karşı titriyordum ve ne istediğimi anlatmak için sertçe emdim.

"Tanrım, bebeğim," diye homurdandı, ses tonunda onay ve mizah vardı.

Kalçalarımı sınırlarıma karşı kaldırmak için yine elimden geleni yaptım. Fişi içeri soktu.

Sikine karşı derin bir inilti duydum.

"Kahretsin, her geçen gün daha iyi," diye homurdandı, elleri kalçalarım geldi, yukarı kaldırdı ve beni yemeye başladı.

Aldım, sikini ağzımda tutmaktan başka bir şey yapamıyordum, kıcım doluydu, ağzı beni çalıştırıyordu, sert, kaba, açgözlü, aç, benden her şeyi talep ediyordu.

Ona vermekten başka çarem yoktu. Ve bunu sevdim.

Onun sikine karşı inlemeye başladım ve sonra otomatik olarak emmeye başladım.

Ağzını kaybettim. "Hayır," diye sertçe emretti, sadece bu tek kelimeyle seksime vuruyordu.

İstemiyordum ama ağzını geri istiyordum, bu yüzden emmeyi bıraktım.

Deacon yemeye devam etti.

Elimde değildi, tekrar emmeye başladım.

Ağzını kaybettim ve elinin düz kısmının uyluğumun dış tarafına keskin bir şekilde indiğini hissettim. Daha önce hiç kimse bana şaplak atmamıştı ve bu acı beni tıkaca karşı sıkılaştırdı ve klitorisim zonkladı.

"Sonuç istiyor musun?" diye sordu.

İstedim sayılır.

Onu hafifçe yaladım ve bundan ne anlam ona bıraktım.

"Aferin kızım," diye mırıldandı, sonra da beslenmeye geri döndü.

O kadar iyi geldi ki, kendimi tutamadım ve tekrar umutsuzca sikini emmeye başladım, başımı aşağı yukarı hareket ettirmek için etkisiz bir girişimde kısıtlamalarıma karşı ittim, tüm vücudum gerildi, inşa ettiği serbest bırakmaya hazırlanıyordu.

Ağzını tekrar kaybettim ve altımdan kayarken sikini de kaybettim.

"Hayır," diye fısıldadım, sonra yatağın hareket ettiğini ve ipleri çekerken vücudumun hareket ettiğini hissettim ve altımdan çekildiğinde kazandığım alanı kaybettim. Yine hareketsizdim.

"Sonuçlar," diye gürledi ve sonra elinin kıkımda çatladığını hissettim.
Zıplayamadım ama inleyebilirdim ve inledim.

Tekrar geldi, kıkımdaki tıkaç şaplaklarımı sonsuz derecede daha iyi hale getirdi, ateşi doğrudan klitorisime .

Sonra tekrar tekrar geldi, ta ki ben her inanılmaz darbeye karşı başarısız bir şekilde şaha kalkana kadar.

"Benim Cassie'm kırmızı kıkırları sever,"
diye mırıldandı. "Evet."

Parmaklarını bacaklarımın arasına sertçe
kaydırdı. "Evet," diye homurdandı.

"Damlıyor."

"Daha fazla, bebeğim," diye yalvardım.

"Hayır, kadın, beni çalıştırdın, şimdi sikimi al." İtiraz
etmedim.

Yavaş ve dikkatli bir şekilde tıkaçı çıkardı ve inledim. Amımın
içine girmeden önce zar zor gitmişti.

Inledim.

Deacon beni becerdi ve çok sert yaptı.

Sonra elini üzerinde hissettim. "Aletimi
kavra," diye emretti, hâlâ itiyordu. Onun
etrafında sıkıldım.

"İşte bu Cassie," diye inledi, parmaklarını kalçalarımın doladı ve beni
delerken zaten hareketsiz olan bedenimi daha da sabit tuttu.

Önce ben boşaldım, haykırdım, ellerim yumruk oldu, ayak parmaklarım
kırıldı, vücudum titredi.

Deacon üzerime çıktı, vücudumun etrafında kırıldı, eli yatağın içindeydi,
diğer eli bacaklarımın arasına gitti, parmağı klitorisimdeydi.

"Tekrar," dedi. "Tamam," diye
nefes nefese kaldım, hâlâ
boşalıyordum.

Sürekli zevk çılgınlıkları atana kadar beni bastırdı, yuvarladı ve becerdi,
durdurmaya bile başlayamadım.

"Tanrım, sik beni, Deacon. Daha sert, bebeğim."

Eğer tutarlı bir düşünceye sahip olsaydım, bunu yapabileceğini hayal
bile edemezdim. Ama yaptı.

Ağlamaya başladım.

"Kırmızı kık, bağlanmış sabit, delik yağlanmış, sikimi alıyorsun, şimdiye
kadar sahip olduğun en iyisi, Cassie?" diye homurdandı.

"En iyisi," diye inledim, "şimdiye kadar," diye inlemeye devam ettim. "*Vardı.*" Nefes aldım, sonra boşaldım, o kadar gerildim ki parçalanacağımı sandım.

Deacon ayağa kalktı, kalçama tekrar vurdu ve hışırtılı bir sesle, "Evet Cassie, sikimi kavra," dedi.

Denememe gerek yoktu; amım bunu benim için yapıyordu.

"Kahretsin," diye homurdandı, derinden vurdu ve sonra beni almaya devam ederken serbest bırakma iniltisini duydum.

İtişler hafiflediğinde aşağı indiğini anladım. Kayarak

çıktığında işinin bittiğini anladım.

Yatağı terk ettiğini hissettiğimde hiçbir şey söylemedim. Sadece olduğum yerde kaldım çünkü başka seçeneğim yoktu, sonrasında mutlu bir şekilde titriyordum.

Geri geldi ve sıcak bir bezle beni nazıkçe temizledi. Tekrar gitti.

Bekledim.

Geri döndü ve dudaklarının kıcımı ve kalçamı okşadığını hissettim. Eğildi ve seksimi öptü. Sonra kıcımın diğer yanığını.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım, tamamen hareketsiz kaldım ve onun şefkatiyle yüceldim.

Ellerinin tenimde gezindiğini hissetmeden önce dizlerinin üzerinde bacaklarımın arasına yerleştiğini hissettim.

İçimi çektim.

"Bunu kartal bağlamaktan daha mı çok seviyorsun?" diye sordu sessizce. "Evet," diye sessizce cevap verdim.

"Bana nedenini söyleyebilir misiniz?"

"Bir resim gördüm," diye fısıldadım. "On yedi yaşımdayken. Böyle bir dergide bir kadın."

Elleri tenimin üzerinde hafif ve tatlı bir şekilde gezinmeye devam etti. "Hoşuna gitti."

"Evet."

"Ben de sevdim bebeğim. Sen tam orada benim için böylesin, muhteşem." İçim ısındı.

"Fiş yeterli mi?"

Sorusunu anlamamıştım.

"Pardon?"

Ellerini kalçalarımın doğru kaydırды, bir başparmağı anüsüme dayanmak için dışarı çıktı.

"Kukunun sikimi aldığı gibi fişini aldım. Bunu aldım. Daha büyük bir tane var."

Kalçalarım titriyordu.

Ya hissetti ya da gözle görülür bir şekilde yaptılar çünkü elini hareket ettirdi, parmakları bacaklarımın arasında fısıldadı ve ben bir miyavladım, çok sıcak, hoş ve tatlı hissettim.

"Daha fazlasını istiyor," diye mırıldandı.

Birdenbire ve ilk kez, doğru olmadığımı hissettim. "Ben garip değilim."

Yatak hareket etmeden önce odadaki hava duruldu ve dişlerinin kıcımın hassas yanağına battığını hissettim.

Elini kaldırmış olmalı çünkü sesi yukarıdan geliyordu, eli seksimi kavradı ve "Hiçbir şey garip değil" dedi.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Ben oynarken dolu bir kıçtan hoşlanıyorsun, işte bunu seviyorsun. Bu kadar. Garip değil."

"Tamam, Deacon."

"İstiyorsun Cassie, sana defalarca sana vereceğim." "Teşekkür ederim, tatlım."

"Seni böyle tutmak, bekletmek, geri gelip oynamak isterdim, ama bir süre kollarını bana dolamanı ve sonra sikimi vanilya gibi emmeni istiyorum."

Bu da kalçamın bir kez daha titremesine neden oldu. "Serbest bırakılmaya hazır mısın?" "Sen nasıl istersen, tatlım."

Bu, bağları çözmek için hareket etmeden önce dudaklarının kıcımın yanağına bir kez daha değmesini sağladı.

Kıvrımların çözülmesi biraz zaman aldı ama Deacon örtüleri altımızdan üstümüze doğru ayarlarken ben de bunu yaptım. O beni kollarının arasına çekerken ben gerinerek ve eğilerek bunu yapmaya devam ettim.

Sonunda ben de benimkini ona sardım.

Yerleştiğimde "Üç hafta burada kalmam senin için sorun olur mu?" diye sordu. Sonsuza kadar orada kalmasına razıydım. Bunu bilmiyor olabilirdi, ama o sabah ona verdiğim gülümsemeden sonsuza kadar iyi olduğumu biliyordu. Üç hafta.

"bildiğin soruları sorma Diyakoz Deacon," diye cevap verdim.

Kıkırdadı.

Sese alıştım.

"Sana ne aldığımı bilmek ister misin?" diye devam etti.

Bana daha fazlasını mı aldı?

Bilmek istemedim. Sürpriz yapmak istiyordum.

"Şaşırt beni," dedim göğsüne.

", " diye mırıldandı, eli kalçamın üzerinden hâlâ sıcak olan kıcıma doğru kayıyordu. "Bu kadar iyi mi?"

"Oh evet."

"Cassie'm şaplak yemeyi seviyor." dediğinde gülümsediğini duydum.

Gülümsememi göğsünde hissedebileceğini düşündüm ama hiçbir şey söylemedim. Deacon sessizliğime gömüldü.

Daha sıkı sarıldım.

Sonunda eli kıcımı bıraktı ve sessizce "Şu iki, üç bebek mi?" diye sorduğunda beni daha da yakınlaştırdı.

Vücudum gerildi. "Öyle mi?"

"Bu iyi duruyor, kadın, seninle yapmak istiyorum."

Gözlerimi sıkıca kapattım.

"Bunun çok erken olduğunu biliyorum. Ayrıca umurumda da değil," diye devam etti. "Çok erken *değil*," diye kararlı bir şekilde cevap verdim.

Bir an sessizlik oldu, sonra "Siktir, Cassie'm" dedi.

Bu bir inilti gibiydi ve bu duyguyu o kadar çok sevdim ki ona baktım.

"O benim," dedim, hâlâ kararlıydım, hiç boyun eğmiyordum. "Senin Cassie'n. Ve sen de benim Deacon'ımsın."

Dudakları "Sessiz ol" diye emrederken eli yan tarafımda kaymaya başladı. Ben hiç sessiz olmadım.

Ya da en azından bu durum nadiren

gerçekleşirdi. "Bilmelisin, seni

sahipleniyorum." "Kadın, sessiz ol," diye

hırladı.

"Sadece söylüyorum, gidebilirsin ama seni geri istiyorum. Kaldığın sürece kalabilirsin ve ben seni alacağım. Ve umarım benimle olmadığın zamanlarda sürdürdüğün o hayatı terk etmek için çalışmaya başlarsın çünkü sen kapıyı açarken mısır gevreğimi yiyebileceğim bir zamanın gelmesini istiyorum."

Kaşları birbirine çarptı. "Ben kapıyı açarken mısır gevreğini mi yiyeceksin?" "Benimle birlikte olduğun zaman ayrılmıyorsun," diye açıkladım.

Kaşlarının çatılması durdu ama yüzü çatıldı. "Lanet olsun, kadın, kapa çeneni."

"Çok fazla, çok erken mi?" Sanki bir okumaymış gibi sordum. "Sikeyim hayır."

"Tamam, o zaman sızlanmayı bırak." Bana ters ters baktı.

Sonra sırtıttı. "Tam bir patron."

"Bir kız, erkeği belalı olduğunda öyle olmak zorundadır." "Sanki daha önce değildin."

Gözlerim kaydı. "Her neyse."

"Daha önce de öyleydi," diye mırıldandı. Onu görmezden geldim.

"Cassie."

Gözlerim geri kaydı.

Deacon'ın kolu yüzümün yan tarafını çerçeveleyebilmek için benden ayrıldı. Bir şeyler söylemesini bekledim ama o hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı, gözleri saçlarımda, dudaklarımda gezindi ama beni hiç bırakmadı.

Sonra başparmağı yanağımı süpürürken gözleri benimkine geldi ve o anla işinin bittiğini anladım.

Ben de "Vanilyalı saksoyu şimdi mi istiyorsun?" diye sordum. Bir kahkaha patlattı.

Sese alıştım.

Ama o bunu yapmaya devam ederken, ben de üzerimizdeki örtüleri kaldırdım.

Vanilyalı oral seksime başladığımda gülmeyi bıraktı ve inledi. Deacon ağzıma boşaldı.

Parmaklarının etrafına

boşaldım. Her zamanki gibi muhteşemdi.

On Beşinci Bölüm

Sevindim.

Bir hafta sonra, çarşafı yıkadığım, katladığım ve oradaki çamaşır dolabına koyduğum barakadan eve girdim (verandamın basamaklarındaki saksılarımdaki çiçeklerin bazılarının başını kesmek için durmuştum).

Tam kapıyı kapatmışım ki Bossy alt kattaki tuvaletten çıktı, durdu, bana baktı ve havladı.

"Oluyor, bebeğim?" diye sordum.

Yine havladı.

Bossy dilini bilmiyordum, ama öğreniyordum, bu yüzden tercüme etmek için elimden geleni yaptım ve Bossy peşimde olduğu halde tuvaletin kapısına doğru yürüdüm.

Kapıda durdum ve Deacon'a baktım, sırt üstü yere uzanmış, başı ve omuzları makyaj masasının açık kapakları arasına sıkışmış, elinde bir İngiliz anahtarı, eskisinin yerinde yepyeni, pas lekesi olmayan, taraklı kenarlı, tamamen harika bir lavabo vardı. Yeni, pahalı görünümlü, eğimli kenarlı ayna, eski, çirkin, gösterişsiz, yaldızlı aynayla çoktan değiştirilmişti.

Çirkin duvar kağıdından kurtulmuş ve odayı güzel bir yeşile boyamış olmama rağmen, lavaboyu ve aynayı değiştirecek parayı bulamamışım.

"Ne oluyor?" Odadakilere sordum ama bu soru Deacon'a yönelikti.

Milagros ile mutfak masamda kahve içmemin üzerinden çok zaman geçmemişti.

Deacon, Deacon'ın gizli yerlerinde Deacon'a özgü şeyler yaparak bize yer açıyordu (bu pek olmazdı; benimle birlikteyken, bunun gerektirebileceği her şekilde *benimleydi*), mutfığa bir adım attı ve durdu.

"Milagros," dedi çenesini ona doğru eğerek ve bana baktı. "Görüşürüz, kadın."

Ben daha soramadan kapıdan çıkmıştı.

Milagros bana doğru baktı ve kaşlarını kaldırdı. Ben de ona bakıp omuz silktim.

Kahvelerimizi bitirirken sohbet ettik ve o kabinleri bitirmek için aşağı indi. Onunla birlikte aşağı indim ve çarşafı aldım. Çarşafı daha önce yerleştirmiştim, bu yüzden onunla oldum, ayrıca alanı düzenledim ve

Deacon'ı yakalayıp daha fazla deterjan, yumuşatıcı ve cam temizleyici almak için Costco' gitmem gerektiğini not ettim.

Şimdi geri dönmüştüm.

Ve yeni bir lavabom

vardı. Ve ayna.

Patroniçe, Deacon çalışmaya devam ederken ona eşlik etmek için makyaj masasının altına sıkışmak için elinden geleni yapıyordu ve soruma cevap vermedi.

"Deacon," diye sertçe seslendim.

"Lavabo berbattı. Sana yeni bir lavabo

aldım." "Peki ya ayna?" Ben zorladım.

"Tartışmasız daha boktan," diye cevap

verdi. Haksız da sayılmazdı.

Hala.

Nefes aldım ve nefes alırken aklıma geldi.

"Yani, söz konusu lavabonun... ve aynanın parasını kimin ödediğine dair bir tartışmadan kaçınmak için... konuyu hiç açmadınız ve neşeli yolunuza devam ettiniz."

"Evet," diye cevap verdi

kayıtsızca. Dişlerimi sıktım.

"Deacon-" "Cassidy, bu lavaboyu

kullanabilir miyim?" diye bağırarak için

elimi açtım.

"Mesele bu değil," diye tısladım.

"Öngörülebilir gelecekte bu lavaboyu sürekli kullanacak mıyım?"

Öyleydi, lanet olası adam.

"Konumuz bu da değil."

Çaba göstermesi gerekiyordu ve ben de onun geniş omuzlarını makyaj masasından kaldırıp, kot pantolonlu kışının üzerinde tuvaletin zeminine oturarak karın kaslarını kıvrmasını ve gözlerini bana dikmesini izledim.

Bossy makyaj masasından çıktı ve havladı.

"Ver şunu bana."

"Dea-"

"Bebeğim, ona ihtiyacım var.

Ver onu bana." Ağzımı

kapattım.

"Adamların yakında geliyor. Onlara güzel bir yer vermek ister misin?" diye sordu.

"Pas lekeleri dünyanın sonu değildir," diye belirttim.

"Doğru. O zaman güzel ve gittikçe güzelleşen bir yerde olduğun için kendilerini iyi hissetmelerini mi istiyorsun? Yıkık dökük değil ve ne zaman kendinize bir yuva yapmak için iyi şeyler yapabileceğiniz konusunda endişelenerek ayrılıyorlar mı?"

Onu tekmelemek istedim (ama tam olarak değil). Çünkü asıl mesele bunların hiçbirisi değildi ama o bunu yanlış olmayan bir şekilde asıl mesele haline getiriyordu.

Çünkü babam ziyarete geldiğinde onunla dört kez konuşmuş, lavaboyu değiştirmeyi teklif etmiş ve ben de (her zaman olduğu gibi) bağımsızlığımı öne sürerek reddetmişim.

Babam eski lavabonun gittiğine çok sevinecekti.

Annem çirkin ayna tarih olduğu için çok mutlu olurdu.

Yüzümü kurtarmanın başka bir yolu olmadığından, "Fevkalade sinir bozucusun" dedim.

Sırıttı. "Evet. O benim."

"Bu iş bu kadar harika olmaya devam ederse, birlikte ilerleriz ve o bebekleri yaparız, kızlarımız olursa beş yaşına geldiklerinde Belalılarla Nasıl Başa Çıkılır'a başlarım."

"Erkek çocuklarımız var, üçten itibaren Anlamsız Şeyler Hakkında Tartışan İnatçı Sürtüklerle Nasıl Baş Edilir'i öğreniyorlar."

"Tekrar söylüyorum, Deacon Deacon, kadınlar kendilerine orospu denmesinden hoşlanmazlar," diye karşılık verdim.

"Bu da çocuklara vereceğim dersin bir parçası olacak," diye yaylım ateşi açtı. Gözlerimi deviriyordum, ona oğullar vermeyi düşünmeye devam edemiyordum. Ya da kız.

Deacon bu konuşmadan sıkıldı ve lavabonun altına yeniden girdi.

Patroniçe Deacon'dan bana ve tekrar Deacon'a baktı, onun daha eğlenceli olduğuna karar verdi. Bunu, kendini makyaj masasına itip onun yoluna çıktığında ve ona emirler yağdırdığında anladım.

Banyodan çıktım.

Yani, başka ne vardı ki? Lanet olası adam.

* * * * *

Üç gün sonra gecenin derinliklerinde Deacon parmaklarını bacaklarımın arasında gezdirdiğinde uyandım.

Uykulu bir şekilde nerede, nasıl olduğumun ve neler olduğunun bilincine vardığımda, ıslandığımı ve keskin bir karıncalanmanın bana saldırdığını hissettim. Bu

Çünkü uyumadan önce Deacon beni yatağa bağladı, yüzüstü yatıyordum, kollarım dışarıda değildi ama başımın üstünde yatak başlığına bağlıydı.

Bacaklarım kartal gibi açılmıştı. Böylece yanımda uyuyabiliyor ve ağır bacaklarını benim hareketsiz bacaklarıma dolayarak uyuyabiliyordu.

Bu şekilde uyuyamayacağınızı düşünürsünüz ama saatler önce bana yaşattığı orgazmdan sonra rüya alemine dalmakta hiç sorun yaşamadım.

" uyandım," diye fısıldadı kulağıma.

Hazır gibi sert demek istedi.

Dudaklarımı yaladım.

Parmağı klitorisime hafifçe fısıldadı ve bunu yapmaya devam etti. İnlememi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Beni alacaksın, Cassie," dedi bana.

"Tamam."

"Bana sert davranacaksın."

"Tamam," diye tekrarladım.

"Duy *beni*, *beni alacaksın* bebeğim." Ne demek istediğini anlamamıştım.

Ama umurumda değildi.

Bana ne verirse kabul ederdim ve bunu defalarca kanıtlamıştım, uyku bağı da bunun yollarından biriydi.

"Sen nasıl istersen, tatlım."

"Evet," diye onaylayarak cevap verdi, boynumu, omzumu öptü, sonra ne isterse yapmaya koyuldu.

Bu, ben gerilene, bağlarımla savaşına, sızlanana ve daha fazlasını talep etmek için kıcımlı kaldırıma kadar klitorisimi parmaklamayı içeriyordu. Sonra üzerime çıkıp, ben çaresizce yastıklara doğru inleyene kadar amımı sikmesini de içeriyordu.

Ve son olarak, beni kıcımdan sikmeden önce hazırlık olarak beni ve kendisini yağlamasını içeriyordu, yatakta bir önkolun üzerinde, eli göğsümün içinde ve etrafında kıvrılmış, başparmak meme ucumu ovuyor, vücut çoğunlukla benim üzerimde, diğer eli altımda klitorisimi çalıştırıyor.

O kıcımdayken sertçe boşaldım.

Deacon kıcıma sertçe boşaldı.

Beni hiç oraya götürmemişti. Çok *hoşuma* gitmişti.

Hâlâ içimdeyken meme ucumla oynamayı bıraktı ve göğsümü tuttu, nefesi kesikti ama akşamdı.

"Her gün daha mı iyi?" Fısıldadım, sesim boğuk ve dolgundu.

Kıçıma bastırdı.

"Cevabını bildiğin soruları sorma bebeğim." Tembelce gülümsedim.

Deacon yavaşça dışarı kayd.

Beni bağladı, çözdü, bükülmelerimi çözmememe izin verdi ve sonra beni yanına yatırdı.

"İyi uyudun mu?" diye sordu sessizce, parmak uçlarıyla kalçamın derisini okşayarak.

"Kesinlikle."

"Beğendin mi?" sormadan önce bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Evet, tatlım."

"Tamam Cassie, o zaman berbat bir şey ama ben ." Göğsüne göz kırptım.

"Yine olacak çünkü seni bağlamaya hazır bir şekilde uyanmayı sevdim," dedi. "Ama bana sokulmak için özgür olmanı tercih ederim."

Bu adamı *çok* sevdim.

"O zaman bir yapmayız," dedim.

"Yapacağız, ama şöyle. Bir süre sana bunu vereceğim, sonra seni becereceğim, sen bana bunu vereceksin."

Bir kötü uzlaşma daha.

Daha da yaklaştım. "Benim için çalışıyor."

Tenimi okşamayı bıraktı, elini kıkımın yanağına ve orta parmağının bana hafifçe dayandığı yarığa kayd.

"Bu iyi mi?"

"Evet bebeğim," diye fısıldadım.

"Daha sert ve kaba mı yoksa daha nazik ve yavaş mı?"

Gözlerimi kapattım, Deacon'ın bana her şeyi verdiğini hissetmek hoşuma gidiyordu. Gözlerimi açtım. "Sen ne istersen."

"Kıçının üstündeyim Cassie, istediğin bu olmalı."

İçimi çektim ve "Daha sert ve sert , ama daha nazik ve yavaş da denemek isterim" diye cevap verdim.

Elini tekrar kalçama doğru kayd.

"Deacon?" Ben seslendim.

"Evet, Cassie."

"Kendim olmama izin verdiğin için teşekkürler."

Vücudu gerildi ve kolu sıkıştı.

"Ben, bazı erkekler benim..." Durdum, yutkundum ve devam ettim. "Yatakta ve dışarıda, otoriter, bağımsız, huysuz ve bana yapılmasından hoşlandığım şey-"

Sözümü keserek beni kurtardı. "O zaman iyi ki bir adam bulmadın Cassidy. İyi ki beni buldun."

Çok haklıydı.

Başımı çevirdim ve göğsünü öptüm.

Elini saçlarımın arasına kaydırды. "Bunun iki olduğunu biliyorsun."

Başımı geriye çevirdim ve yanağımı onun sıcak tenine yasladım. "Her kız sana sahip olduğu için şanslı olurdu."

Bu onun vücudunun tekrar gerilmesine ve saçlarımdaki parmaklarının kafa derime baskı yapmasına neden oldu.

'Biliyorsun bu iki şekilde de geçerli' demeden önce rahatladığını hissettim."

Onu seviyordum. Tanrım, onu seviyordum. Ve ona söylemek istiyordum. Ona söylemek için yanıp tutuşuyordum.

Ona söylemedim.

"Uyumam lazım Deacon." diye patronluk tasladım.

"Sadece benimle oraya gelersen Cassidy."

Göğsüne doğru gülümsedim.

Acele etmeden elini saçlarımdan çekti, sonra kolunu bana doladı.

Ve birlikte uykuya daldık.

* * * * *

Ertesi öğleden sonra, faturalar, e-postalar, rezervasyonlar ile uğraştıktan ve Glacier Lily'yi kaydettirebileceğim başka seyahat siteleri olup olmadığını görmek için web sitelerini gezdikten sonra bilgisayarımı kapattım.

Kalktım, mutfığa gittim ve pencereden dışarı baktığımda Deacon'ı verandada, ayaklarını parmaklıklara uzatmış halde gördüm.

Kapıya gittim, açtım ve parmaklıklardaki çitalar onun geçebileceği kadar büyük olmadığı için verandaya çıkmasına izin verilen Bossy koşarak yanıma geldi.

Eğilip köpeğimi kaşıdım ve "İçecek bir şey ister misin tatlım?" diye seslendim. "Bir tane var," diye cevap verdi Deacon.

Bossy'ye baktım ve onu biraz geriye iterek, "Bir saniye içinde çıkacağım," dedim.

Kapıyı kapattım, soğuk içeceğimi aldım ve verandada Deacon'a katılmak için dışarı çıktım.

Sandalyesinin arkasında durdum, masamdan aşırıldığı spiralli defteri kalçasına dayamıştı, elinde bir kalem vardı ve bir çardak çiziyordu.

Varlığımı hissetti. "Bunun gibi bir tane mi istiyorsun?" diye sorduğunda anladım. Sayfayı çevirip başka bir çardak çizimine geçti. "Yoksa bunun gibi mi?"

"Ben...uh..." Hayatımda ilk kez ne diyeceğimi şaşırmıştım. Çünkü Deacon'ın çizim yapabildiğinin ve bu konuda iyi olduğunun kanıtı tam önümde duruyordu. Çünkü her iki çardak da çok güzeldi. Kafamda canlandırıdığım her şeyden çok daha muhteşemdi. Biri yuvarlaktı, korkuluklarında muhteşem oyma çıtalar ve çatının kenarlarında ahşap işçiliği vardı. Diğer ise sekizgendi, farklı ama yine de muhteşem oyma çıtaları ve çatı kenarları vardı.

İkisi de Glacier Lily'de çok güzel olurdu.

Harika.

Sandalyeme gittim, popomu koluma yasladım ve ona baktım. Not defterine bakıyordu.

"Bunları yapabilir misin?" diye sordum. Gözleri bana kaydı.

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"O kadar da sert değil, kadın."

Yanılıyordu. Marangozluk hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama biliyordum. Konuyu değiştirdim.

"Çizim yapabiliyor musun?"

"Herkes çizim yapabilir." "Ben çizemem."

"Bu Michelangelo değil."

"Yine de harika."

Yüz ifadesi değişti ve ben bunu hissettim. Onun ihtişamını tam kalbimde hissettim.

Ama hiçbir şey söylemedi.

"O zamana geldiğimizde, inşa etmek istediğin şeyi inşa etmeni istiyorum," dedim.

"Kabinleriniz, Cassidy."

Ona doğru eğildim, gözlerini tuttum, yumuşak ama kararlı bir şekilde tekrarlardım, "O zamana geldiğimizde bebeğim, inşa etmek istediğin şeyi inşa etmeni istiyorum."

Beni yakaladı. Biliyordum. Defter güverteye fırlatıldığında, içkim elimden alınıp güverteye bırakıldığında ve elim öyle bir tutulduğunda biliyordum.

Deacon beni koltuğa oturtana, kıcımı kucağına yaslayana kadar yukarı, etrafına ve üzerine çekebilirdi.

Elleri saçlarımdaydı, beni aşağı çekiyordu, diğer eli de kıcımdaydı.

Bu sefer, öpücüğüyle, derinliğiyle, muhteşemliğiyle ve uzunluğuyla iletişim kurdu.

Aslında, Colorado Dağları'nda bir nehrin kıyısındaki verandamdaki Adirondack sandalyesinde Deacon'ın kucağında yıllarca öpüştük.

Ve bir kez daha, sonunda hayal ettiği her şeye sahip bir kadın olduğumu hatırladım.

Ve neşeyle mutlu oldum.

* * * * *

İki gün sonra, verandamın ucundaki süslü yeni ızgaranın (Deacon'a aldığım, ödeşme, ha!) yanında durdum, gözlerim nehre dikilmişti.

Deacon oradaydı, Araceli, Esteban ve Gerardo yakın durmuş, gözleri pür dikkat Deacon'ın onlara oltaya yem takmayı öğretmesini izliyorlardı. Araceli'nin elinde Bossy'nin uzun ipi vardı ve Bossy burnunu çimlere dayamış, keşfediyordu.

Silvia ve Margarita babalarıyla birlikte üç metre ötedeydiler, hepsinin oltaları sudaydı ama Silvia'nın gözleri oltasında değildi. Onlar Deacon'daydı.

"Euw!" Gerardo çığlık attı ve ben sııttım.

Milagros yanıma geldi. "Oğlum solucanları pek sevmez, bu yüzden bir solucana işkence edilmesini görmekten hoşlanacağını düşünmüştüm. Sanırım yanılmışım."

Ona baktım ve sııttım.

Bana baktı ve sııtmadı. "Yanıldığım başka bir şey daha vardı." Bakışları yana kaydı ve Deacon'a baktığını anladım.

Ne söylediğini de biliyordum.

Deacon'a döndüm ve onlara nasıl olta atılacağını gösterebilmek için grubu nazikçe uzaklaştırmasını izledim.

Adamımın pek çok yeteneği vardı, beni bekleyen yeni yetenekleri keşfetmek için sabırsızlanıyordum.

"Manuel'le birlikte gözlerinde ne olduğunu hissettim," dedi usulca. Ne söylediğini yine anlamıştım.

"Sevindim," diye cevap verdim usulca, öyleydin de. Arkadaşımın benim hissettiğim ihtişama sahip olması hoşuma gitmişti.

"Çocuklarımızdan birine gerçek olduklarına inanamıyormuş gibi her baktığında bunu hissedin."

Onun da buna sahip olmasını sevdim. Bunu hak ediyordu. Manuel de öyle. Çocuklar da öyle.

Gözyaşlarımın burnumu yakıtığını hissettim.

"Bazen bana o şekilde bakıyor," diye etti. "Bugüne kadar." Ona döndüm ve elini sıkmak için uzandım.

Bana baktı.

"Sevindim tatlım," diye fısıldadım. "Bunu sana o veriyor," dedi. Verdi de.

Ve onun bunu yapması bana neşe veriyordu. "Evet," diye cevap verdim.

Dudakları yukarı kalktı. "Sevindim Cassidy."

Gitmesine izin verdim ama sadece ona sarılmak için kollarımı ona doladım. O da bana karşılık verdi.

İşimiz bittiğinde, birbirimizin gitmesine izin vermedik. Tam olarak değil. Birbirimize sarıldık ve nehir kenarındaki sahneye döndük; Esteban ve Araceli yakınımızda toplanırken Deacon sırtığı Gerardo'ya uzattı. Çocuğa doğru eğilmişti ve talimat verdiğini biliyordum.

Harika bir baba olacaktı. Evet.

Deacon bana neşe verdi.

Ve bunu benden alacağını hiç düşünmediğim bir şekilde yaptı. Sadece her zaman özgürce vereceğine inandım.

Sanırım bu konuda aptaldım.

On Altıncı Bölüm

Bir Şey Söyle

Üst katta yatak odasımdaydım.

Deacon aşağıda, fuayede Bossy ile birlikteydi. Eğitim yapıyorlardı. "Otur" ve "yat" komutlarında ustalaşmıştı ama "kal" komutunda pek iyi değildi.

Deacon onu bu getirmeye kararlıydı. Çok komikti. Aynı zamanda sevimliydi.

Badass, Boss Lady Puppy'ye karşı.

Kazananı tahmin edemediğim için denemedim.

Deacon son harika kalışından sonra bir iş bulmuş ve geri dönmüştü. Ailemin gelmesine üç gün vardı ve yapılacak çok şey vardı.

Evin temizlenmesi ve gitmemiz gerekiyordu. Bunun nedeni onların geldiği gece büyük bir ziyafet verecek olmamızdı. Deacon'ın isteği üzerine, benim patates güvecim (babam da sevdiği için) servis edilecek ve Deacon biftek ızgara yapacaktı (keşfettiğim bir başka yetenek, benim belalı ızgara yapabiliyordu).

Ertesi gece büyük bir parti veriyorduk. Daha fazla barbekü, sosisli sandviç, hamburger, sosisli sandviç, tavuk göğsü. Milagros, Manuel ve çocukların yanı sıra şehirden birkaç arkadaşım da gelecekti.

Deacon arkadaşlarımla buluşmasını onaylamakta tereddüt etmemişti. Bunu işinin başındayken telefonda yaptı.

"Ne istersen Cassie." Ne istersem.

Deacon Deacon'ı *çok* severdim.

Erkeğime göre ailem aşağı inmeden önce yapılacak son şey köpeğimize kalmayı öğretmekti.

Bu yüzden onlara zaman tanıyordum ve Deacon'ın çantasını açmaya kararlı bir şekilde yatak odasına çıktım. Bir ay kalacağını söylemişti. Ayrıca, "Bağları koparmaya başlayacağım, Cassidy." demişti.

Bunu tam olarak açıklamadı.

Açıklamak zorunda değildi.

Ben hallederim.

Benimle olmak için hazırlanıyordu. Her zaman.

Ben de onu ağırlamaya hazırlanıyor, bunu da çantasını açarak yapıyordum. Dolapta bir çekmece ve yer açmışım bile. Bunu bir açıklama olarak yaptım ama aynı zamanda dolaba girdiğimde onun eşyalarına takılmaktan bıktığım için de yaptım.

Benim için bir kazan-kazan.

Ayrıca Lacey'i de benimle alışverişe gelmesi için ikna edecektim. Deacon tişörtlerinin, gömleklerinin, kotlarının ve kesinlikle kemerlerinin içinde iyi görünüyordu. Harika kemerleri vardı.

Ama fazla kıyafeti yoktu.

Bunu düzeltecektim. Onları yola çıkarmak istemiyorsa, sorun değildi. Evde kalabilirlerdi.

Home.

Benimle

gel.

Sırttım.

Kirli eşyalarını çamaşırhaneye atmıştı, ben de çantayı dolaptan çıkarıp yatağın üzerine koydum. Tişörtler, çoraplar ve boxer külotlar çekmecede. Kemerler (iki tane, üç tane vardı, birini giyiyordu) dolabın duvarındaki kancalarda. Yerde fazladan bir çift bot. Askılarda kot pantolonlar (üç çift, hepsi solmuş; ne kadar sıcak olsalar da kesinlikle yenilerine ihtiyaçları vardı) ve gömlekler. Banyoda, paketinden çıkarılmış ve çekmeceye konmuş Dopp kiti. Bir de bulduğum, görmezden geldiğim (ama dokunmam gerektiği için dokunmadım) ve çorapları ile külotunun yanına koyduğum, yirmi ile yüz arasında değişen banknotlardan oluşan üç kalın rulo vardı.

Ve sonra oldu.

En dibe inmişim, bozuk paraları, unutulmuş makbuzları ve çantanın içinde parmaklarımı okşayan tüyleri hissediyordum ki kâğıt gibi bir şeye çarptım. Kaygan kâğıt.

Parmaklarımı etrafına kapattım ve dışarı çektim.

Beyaz bir fotoğraf kâğıdı parçasıydı ve kötü durumdaydı. Bir köşesi yırtılmış, kâğıt buruşmuş ve darbe almış gibi kırışmış ama sürekli olarak düzeltilmişti.

Kaşlarım birbirine çarptı.

Çevirmiştim. Ve nefes almayı

bıraktım.

Kâğıttaki görüntü gözlerimi yaktı, acı beynime işledi.

Deacon smokin giymiş, kolunda güzel sarışın bir kadın.

Elinde bir buket çiçek vardı ve bir gelinlik giyiyordu.

İkisi de gülümsüyordu.

Gülümsüyorlardı ve mutluydular.

Daha gençti, çok daha gençti, sertliği henüz Deacon'ın yüzüne yerleşmemişti. Ama Deacon olduğu kesindi.

Diyakoz evlendi.

Evliyim.

Ciğerlerim alev aldı ve kendimi nefes almaya zorladım.

Gözlerimi ayıramadan resme baktım, düşünceler beynime ediyordu.

İşlerde çalıştı.

İşler benden uzakta.

Benim yanımdayken kullandığı telefon kullan-at telefondur. Biliyordum ama doğrulamak için hiç sormadım. Kapaklı bir telefon. Artık kimsenin kapaklı telefonu yoktu. Ucuzdu ve hiçbir özelliği yoktu. Sadece sesli mesaj ve mesaj.

Başka bir telefonu vardı. Almak zorundaydı. Bir akıllı telefon.

O serserilerle yaşadığımız olayda fotoğraf çektiğini ve kulübesine gidip fotoğraf makinesi almasının mümkün olmadığını söylemişti.

Telefonuyla çekmiş.

Karısında numarası olan bir telefon, bende değil. Arasaydım, aradığımı görebilirdi. Arasaydım, benden haberi olabilirdi.

Ve telefonlarıma çıkmadı. Telefona bakacak ya da beni geri arayacak durumda değilse telefonlarıma çıkmıyordu, ki bu da nadiren oluyordu.

Fotoğrafta ona baktım ve güzel olduğunu görmek beni hiç rahatlatmadı. Çok güzeldi. Ama ailemin bana verdiği egzotik özelliklerin onda da olduğunu biliyordum.

Benden önce hiç gülümsemediğini

söyledi. Ve işte oradaydı,

gülümsüyordu.

Mutluyum.

Evliyim.

Daha fazla dayanamayarak çantayı yolumdan , resmi yatağa fırlattım ve üzerine oturdum, sanki üzerine oturunca gerçek olmaktan çıkacakmış gibi.

Onun hakkında hiçbir şey

bilmiyordum. Tek bir şey

bile.

Onun izini sürebileceğim hiçbir şey yoktu. Benden uzaktayken başka bir kadınla yaşadığı hayata beni götürecek hiçbir şey yoktu. Onu yasal olarak talep edebilecek kadın. Gerçekten onun olan kadın.

Ben değil.

Tanrım, beni bir hilekar yaptı.

Tanrım! ocuğu var mıydı?

"Kadın!"

Gözlerim kapıya kaydı ve boğazım düğümlendi.

Ona "kadın" mı dedi?

Ona "bebeğim" mi dedi?

"Cassidy!"

Yaklaşıyordu.

Hareket etmedim. Yere kusmamak için tüm enerjimi kullanmak zorunda kaldım ve bunu aptalca yaptım çünkü bana geldiğinde ona ne söylediğini merak ederek yaptım ve bu beni daha da hasta hissettirdi.

Deacon, çok akıllı, neden onların resmini taşıсын ki? Sanki öğrenmemi istiyor gibiydi.

Belki de öyleydi. Belki de beni istemenin verdiği suçluluk duygusu, artık dürtülerini kontrol edemeyinceye kadar onu yiyip bitirdi ve o resmi taşımasına neden oldu. Benimleyken onu da yanında götürdü. Onu evime getirdi.

Benim lanet *evim*.

Ama bağlarını kopardığını söylemişti. Bu onu terk ettiği anlamına mı geliyordu? Onu bırakıp bana mı geliyordu? Beni sadece aldatan değil, yuva yıkan biri mi yapacaktı?

"Cassie."

Kapıdaydı.

"ne?" Sesimin bu kadar güçlü çıkmasına şaşıarak sordum. Ve çok boş.

Vücudunun gerilmesini izledim ama gözleri çantaya kaydı ve sonra tekrar benimkine döndü.

Bir adım attı ve ben de elimi kaldırdım.

Durdu ve yüzü kapandı. Tamamen. Maskenin yerine oturşunu izledim ve maskeyi takmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, maskeyi bana verdiğinde ne kadar acıdığını unutmuşum.

"İlk adın ne?" Devam ettim.

Hareket etmedi ve konuşmadı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. Çantasını açarak mahremiyetini ihlal ettiğim için bana saçma sapan şeyler söyleyerek içeri bile girmede.

"Doğum günün ne?" Ona bakmaya devam ettim. Kılını bile kıpırdatmadı.

"Nerede büyüdün? Ailenin adı ne? Yaşıyorlar mı? Lisede spor yaptın mı? Hatta liseye *gittin* mi?" Ona ateş ettim.

Hiçbir şey söylemedi.

Mavimsi gözlerine baktım, tam da hissetmemi istediği şeyi .

Dışarıda ve soğukta kapalı.

Ve bu soğuk çok *soğuktu*. O kadar soğuktu ki dişlerimin takırdamaması bir mucizeydi.

"Beni seviyor musun?" Aniden sordum.

O zaman hareket etti, ama sadece konuşmak için.

"Evet," diye

kestirip attı.

Beni seviyordu.

Saçmalık.

Yatağa uzandım, fotoğrafın kenarını buldum, çekip çıkardım ve ona gösterdim.

Gözleri ona gitti.

Tepki vermedi.

Değil. Bir. Şey.

Ciddi misin?

"Onu seviyor musun?"

Bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. "Çocuğunuz var mı?"

"Hayır," diye ısırdı.

En azından bu vardı. Babam zampara değildi. "Onları sana verebilir mi?"

Çenesi sıkıştı.

Yapamadı.

Çocuk istiyordu.

Bana gir.

"Köpeğiniz var mı?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Kedi

mi?"

Hiçbir

şey.

"Bir gerbil mi?"

Bana tek bir şey bile vermedi. Konuşmayı

bıraktım.

Deacon .

Ben de öyle.

Odanın karşısında baktık, aramızda onun resmi vardı. Bu bir ömür boyu sürdü.

"Bir şey söyle," diye fısıltıyla yalvardım.

Hiçbir şey söylemedi.

"Bir şey söyle," diye tekrarladım, gözlerim şimdi farklı bir nedenle yanıyordu, gözyaşlarım serbest kalmak için savaşıyordu.

Deacon öylece bana baktı. Bakışları kucağımda tuttuğum resme kaydı. Sonra bana geri döndü.

Ve hala bir şey yok.

"Bir şey söylemelisin Deacon. Bana bir şey vermelisin, herhangi bir şey."

Konuşmadı.

"Bana her şeyi vereceğini söylemiştin," diye suçladım.

Çenesinde bir kas kasıldı ve sonunda konuştu. "İçimde varsa vereceğimi söylemiştim. Bunu anlamıyorsun."

Bu hiç mantıklı gelmedi. "Sen evlisin," diye tısladım. "Güven bana."

Deli miydi o?

"*Nasıl?*" diye bağırdım, bir kolumu uzatıp resmi odanın ucuna fırlattım. Birkaç metre çırpındı ve yüzüstü yere düştü.

"Onu anlamıyorsun."

Onu anlamadım mı?

Bu da ne demek oluyor?

Yataktan kalktım. "Bu hiç mantıklı değil, Deacon." "Onu anlamıyorsun," diye tekrarladı.

Ona doğru eğildim ve "*Bu hiç mantıklı değil!*" diye bağırdım. Yine hiçbir şey söylemedi.

"Bunu bana açıkla," diye talep ettim.

Orada durdu, vücudu gergin ve tetikteydi, oda kötücül bir şeyle doluydu ve... o... *hiçbir şey* söylemedi.

"*Açıkla bana!*" diye bağırdım.

Deacon bana açıklamadı.

"Bir şey söyle," diye tersledim. "Söylemek zorundasın. Bunu anlamıyorsun, Deacon." Parmağımı yerdeki resme doğru uzattım. "Bunu benden alamazsın. Sen

onu evime getirme. Kulübelerime. *Yatağıma*." Nefesimi tuttum ve "*Bir şey söyle!*" diye bağırdım.

"Cassidy, bana inanmalısın."

"Siktir et," diye tısladım. "Sikeyim seni. Adını, doğum gününü ya da benden önceki ve benden uzaktaki hayatınla ilgili hiçbir şeyi bilmemenin canı cehenneme. Siktir et!"

"Hepsini benden aldın."

Ona inanmak mümkün değildi.

"Benden alırken bana verdiğin dışında *hiçbir şeyim* yok ve ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun," diye kötü niyetle karşılık verdim.

"Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun," diye kestirip attı.

"Ben...biliyorum..." Derine eğildim, "*hiçbir şey*." Başımı salladım, doğruldum. "Bunu yapamam. Yapabileceğimi sanmıştım çünkü sana karşı çok şey hissettim. Senin için *her şeyi* hissettim. Grant ve ben kavga ederken kapımda durduğun ilk andan itibaren bunu hissettim. Anlamadım ama hissettim. Ama yapamam. Bunu yapamam. Denedim ve yapamıyorum. Ve ne var biliyor musun? Benden bunu istememelisin."

Sessizdi.

"Bana bir şey vermek zorundasın," diye talep ettim.

"İhtiyacın olan her şeye sahipsin," diye karşılık verdi. "Derinlere in, bunu biliyorsun kadın."

Derinlere in.

Öyleydi. O *deliydi*.

"Sana inanmak mümkün değil," diye tersledim. "Derin kaz."

"Onu da siktir et," diye ısırdım.

Bana doğru eğildi ve kükredi, "*Derin kaz, Cassidy!*"

"*Siktir et!*" Bağırarak karşılık verdim, artık bu işten bıkmıştım, daha fazla bıkamazdım. "Eşyalarını açtım. Orta çekmece. Dolap. Topla ve defol."

Kapıya doğru yürüdüm ve beni durduracağını bildiğim bir şekilde hareket etti, ben de sarsılarak durdum ve ona kesik gözlerle baktım.

"Bana dokunursan ölene kadar seninle savaşırm," diye tısladım, çenesinin boynuna doğru sarsılmasını izledim ama tek gördüğüm buydu.

Hışıyla çıktım.

Doğruca bilgisayarıma gittim. Orada yapmam gerekeni yaptım, son bir şans.

Bir...son...şans...*lanet*...şans.

Flaş belleği çıkardım.

Sonra tepinerek merdivenleri çıktım.

Deacon odada değildi ama orada olduğunu biliyordum. Çantası yatağın üzerindeydi, çoğu toplanmıştı.

. Resim artık yerde değildi.

Beni terk ediyordu.

Onu çantasına geri koyuyor ve beni terk ediyordu.

Bunun nüfuz etmesine izin vermedim. Veremezdim. Eğer yapsaydım, parçalara ayrılırdım.

Kapı aralığında durdum ve flaş belleği odanın diğer ucuna fırlattım. Yatağın üzerine düştü.

"Bir saatin var. Flash bellek yatağın üzerinde. Dinle Deacon, kararını ver. O zaman bana gittiğini ya da burada olduğunu ve bana ne vermen gerektiğini söyle," diye seslendim odaya. "Ben gidiyorum. Bir saat içinde döneceğim."

Banyodan çıkmasını beklemedim.

Odadan çıktım ama Deacon'ın lanet köpeğimi kapattığı mutfağa gittim ve çıkarken onu da yanımda getirdim.

Eğer gidecekse, köpeğimi alma fikrine kapılmayacaktı.

Bir saat boyunca etrafta dolaştık, Bossy çok eğleniyordu, burnu ulaşamadığı camdaki çatlağı kokluyordu, gözlerimi zorla açmaktan gözlerim yanıyordu, kaza yapmamak için başka hiçbir şeye değil, yaptığım şeye çok fazla konsantre olduğum için başım ağrıyordu.

Bir saat sonra eve geldik. Ev

bomboştu.

şaşırmadım. Ama

yıkılmışım.

Tamamen.

Tamamen.

Bir şekilde bir daha asla haklı

olamayacağımı biliyordum. Bir daha asla.

Öldüğüm güne kadar.

Antrede yere yığıldım. Ve bir şey

öğrendim.

Yavru köpekler gözyaşlarını yalayarak uzaklaştırdı.

Ve Patroniçe'nin işi aşkındı. Sonunda, bu işte

iyi olduğunu gördüm.

Beni daha iyi hissettirmedi.
Hem de hiç.

On Yedinci Bölüm

Bırak Gitsin

Diyakoz

Deacon Gates otel odasındaki yatağında sırtüstü yatıyordu, dizüstü bilgisayarını yanında açıktı, Cassie'nin ona verdiği flash bellek yan tarafa sıkışmıştı, iTunes açıktı, hoparlörlerden piyano sesi geliyordu.

A Great Big World ve Christina Aguilera "Say Something" şarkısını söylüyor. Sözler başladı.

Derin kesiyorlar.

Artık hissetmiyordu. Şarkıyı elli kez dinlemişti. Yırtılmamış bir santimi bile yoktu.

Şarkı bitti ve tekrar başladı. Yarı yolda telefonu çaldı.

Şarkıyı durdurdu, telefonu açtı ve hattın diğer ucunda kendisinden yardım isteyen insanlıktan nasibini almamış pislik herifi dinledi.

Herif konuşmasını bitirdiğinde Deacon, "Yarın orada olacağım," dedi.

Telefonu kapattı ve parmağını mouse pad'in üzerinde kaydırarak şarkıyı en baştan başlattı.

Dinledi.

Ve tekrar.

Ve tekrarla.

Uyumadı.

Yemek yemedi.

Ertesi sabah erkenden otelden ayrıldı ve insanlıktan nasibini almamış bir pisliğe yardım etmek için üç eyalet dolaştı.

* * * * *

Deacon Suburban'ını Iowa'daki küçük, düzenli evlerle dolu sokaktaki küçük, düzenli eve doğru kaydırдыğında yağmur yağıyordu.

Eve çıkan merdivenler neredeyse çiçeklerle dolu saksılarla kaplıydı, eve ulaşmak için sadece dar bir açıklık vardı.

Bu annesiydi. Çiçeklerini severdi. Cassie gibi.

Pencerelere baktı ve babasını bir şezlongda, televizyon açık, oyun oynarken gördü.

Çiftliği bırakmıştı.

Başka seçeneği yoktu. Yaşlanmıştı ve oğlu bu işe hiç ilgi duymuyordu. Hiç ilgilenmedi. Hep kendi yoluna gitti.

Ta ki o gidene kadar.

Deacon annesinin elinde iki bardakla içeri girdiğini görene kadar yağmurun içinden pencereye baktı, Deacon onun için bir buzlu çay, babası için de bir Arnold Palmer olduğunu biliyordu.

Babası içkiyi aldı. Annesi yanağından öpmek için eğildi.

Kocasının yanındaki şezlonga oturdu.

Deacon kamyonu çalıştırırken onu izlemeye devam etti.

Sonra kaldırımından uzaklaşırken caddeye baktı.

* * * * *

Ertesi gün Deacon mezarın başında durup gözlerini mezar taşına diktiğinde hâlâ yağmur yağıyordu.

Jeanine Ann Gates. Sevgili eşim ve kızım. Her zaman hatırlanacak.

Ailesi sevgili karısı hakkında bu saçmalığı ortaya attı. Öyleydi.

O zaman değildi.

"Beni kırdın," diye fısıldadı mezar taşına.

Eğer orada olsaydı, ağlamaya başlardı. O gözyaşlarını kastederdi. Hissetmesine izin verdiğinde zor hissediyordu, bu yüzden hissetmemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Başarılı oldu.

Olağanüstü bir şekilde. "Bırakın beni."

Gözlerini kapadı ve bekledi.

Onu o bar taburesinde, kendisini izlerken yakalamaması için çabalarken gördü. Onu koridorda yürürken gördü, ona kocaman gülümsüyordu, şimdiden mutluluk gözyaşları döküyordu ve daha onun yanına bile gelmemişti. Onu fırına doğru eğilmiş, bir tepsi daha kurabiye çıkarırken gördü.

Ve onu kancaya asılmış, askıda asılı, başka bir adamın sikini alırken gördü.

"Bırak beni," diye tekrarladı. Kadın onun gitmesine izin vermedi.

O sürtük hiç yapmadı.

* * * * *

Deacon pis, eski bir yol kenarı lokantasında oturmuş, bir fincan sade kahve, saat sabahın üçü olduğu için ıssız bir yer, gözleri pencereden dışarıda, karanlık gökyüzüne odaklanmıştı.

Böyle bir şey hiç olmadı, o yüzden neden olduğunu da bilmiyordu. Müzik umurunda bile değildi. Hiçbir şey umurunda değildi. Jeannie ona bunu öğretmişti, tıpkı Cassie'nin ona başka bir şey öğretmek için elinden geleni yaptığı gibi.

Ama lokantada çalan şarkı onu vurdu, her kelimesi, her biri göğsüne bir bıçak gibi saplandı.

Bunu neden yaptığını bilmiyordu ama telefonunu eline aldı, Cassie'ye numarasını hiç vermediği gerçek telefonunu çünkü hayattan ayrıldığında onu atacak ve yeni bir tane alacaktı.

Daha önce hiç kullanmadığı bir uygulama olan Shazam düğmesine bastı. Raid'in kadını Hanna, "Herkesin Shazam'ı var, Deacon" diye dalga geçerek ona bir uygulama yükledi.

Shazam dinledi ve şarkının Passenger, "Let Her Go" olduğunu söyledi.

Bırak

gitsin.

Bırak.

Bırak.

Yaptığı şey . . Cassie'nin gitmesine izin verdi.

Kahvesinden bir yudum aldı, öne doğru eğildi, cüzdanını çıkardı, kısa eteği ve gülünç şapkasıyla, görünüşüne bakılırsa yirmi yıl önce emekli olması gereken yalnız garsonun gecesini kurtaracak birkaç banknotu masaya fırlattı.

Lokantadan ayrıldı, Suburban'ına bindi ve uzaklaştı.

* * * * *

Anlamadığı boktan bir nedenden ötürü, Wi-Fi olan bir yere gider gitmez dışarı çıktı, bir iTunes hediye kartı aldı ve "Let Her Go"yu indirdi.

Bu şarkıyı sık sık dinliyordu, her kelimesi onu rahatsız edici bir şekilde tanımlıyordu, sanki bu şarkıyı yazan adam onun ruhuna kazınmış kelimeleri okumuş gibiydi.

İşkence gibiydi.

Ama Cassie'nin şarkısını çalma işkencesinden bir molaydı.

Ve bunu kabul etti.

Çünkü hak ettiği tek şey buydu.

* * * * *

Knight Sebring

Knight, Raid'in bağlantı numarasını tuşladı ve telefonu kulağına götürdü.

"Yo," diye yanıtladı Raid.

"Hey, Hanna iyi mi?" Knight sordu ve Raid'in kıkırdadığını duydu. "Evet dostum, merak ediyorsan söyleyeyim, ben de iyiyim."

Knight havasında değildi.

"Deacon'dan haber aldın mı?" diye sordu.

"Hayır" diye cevap verdiğinde Raid'in sesi uyanıktı.

"Hiçbir şey mi?"

"Konuş benimle," dedi Raid, artık sadece tetikte değil, tedirgindi de. "Birkaç kaynaktan haber aldım, kötü arkadaşlarla takılıyor." "Oyunun adı, Knight."

"Deacon'ın sınırları vardı ve bunu ikimiz de biliyoruz. Şimdi, öyle görünmüyor."

"İsimler," diye sordu Raid, şimdi kısık sesle. Telaşlanmıştı.

Knight ona isimleri verdi.

"Tanrım," diye mırıldandı Raid.

Evet. Tanrım.

Kötü bir şirket.

"Onu bulup kıcıyla konuşacak mısın yoksa ben mi konuşacağım?"

Knight sordu. "Hanna'yla konuşmam lazım, sonra yola çıkacağım."

Bu iyiydi çünkü Knight en iyisini bulabilirdi ve insan bulma konusunda en iyileri Deacon ve Raid'di ve onlardan biri bulunmak istemezse, onları bulma konusunda en ufak bir şansları bile yoktu.

Tabii biri diğerini aramıyorsa.

Knight ona, "Bana ihtiyacın olursa, oradayım," dedi.

"Anladım. Sonra görüşürüz. Ya Knight?"

"Öyle mi?"

"Teşekkürler."

Baskın bağlantısı kesildi.

Knight telefonunu masasına fırlattı ve işine geri döndü.

Ama bunu yaparken huzursuzdu.

* * * * *

Diyakoz

Deacon, otel odasının kapısını açtığı anda Raid'in içine Tanrı korkusu salmak için silahını çekmeliydi ama yapmadı. Çekmedi, çünkü kısmen Raid kendi aracını kullanıyordu çünkü bir bok saklamıyordu ve kısmen de

Çünkü Raid Miller'ın içine Tanrı korkusu salmak için ona doğrultulmuş bir silahtan çok daha fazlası gerekir.

Kapıyı kapattı ve Raid oturduğu sandalyenin yanındaki ışığı yaktı.

"Siktir, ciddi mi? Drama mı?" diye homurdandı.

"İyi bir arkadaşın olmadığını duydum, Deacon," diye karşılık verdi Raid.

Deacon kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden burada olduğunu merak ediyordum. Şimdi de ne zaman benim pisliğimin seni ilgilendirdiğini düşündüğünü merak ediyorum."

Raid, "Sen dağınık değilsin," diye işaret etti. "Para daha iyi dağınıktır," diye yanıtladı Deacon.

"Ne zamandan beri paraya ihtiyacın var?" Raid sordu.

"Bir ada satın alıp en sevdiğim voleybol topumla oraya taşınmaya karar verdiğimden beri," diye karşılık verdi Deacon, arkadaşının dudaklarının seğirmesini izledi, görmezden geldi ve odaya girip ceketini silkerek yatağın üzerine attı. Raid, sesi aniden alçalarak, "Sen dışındasın," dedi. "O zaman duy "Şebekeden uzak değilsin, buhar oluyorsun. Haftalarca." Cassie ile geçirdiği zaman.

Deacon başını zorlukla çevirerek gözlerini ona dikti.

Raid nedenini biliyordu.

"Adı neydi?" diye sordu sessizce.

Deacon gözlerini kaçırdı, ellerini ceplerine soktu, anahtarları ve bozuk paraları masanın üzerine fırlattı ve "Seni ," dedi.

Yıllar önce bir hata yapmıştı. Raid Miller'ı içeri aldı. Ondan hoşlanmaya başladı. Adamın onu tanımasına izin verdi. Aptal olmayan birini seçti ve o da Deacon'ı tanıdı. Artık Deacon, Raid Miller'dan bir şey saklayamayacağını biliyordu.

Bu yüzden denemeye zahmet etmedi. "Adı ne?" Raid zorladı.

Deacon döndü ve masaya yaslandı, bacaklarını önünde uzattı, ayak bileklerini çaprazladı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Adama gözlerini dikti ama hiçbir şey söylemedi.

"Onu temiz mi tutuyorsun?" Raid sordu. "O temiz."

"Kimse onu bilmiyor mu?"

"Hiç kimse."

"O mu seni yaktı yoksa sen mi onu yaktın?"

"Bu konuda konuşmak istemediğimi anlamıyor musun?" Deacon sordu. Raid onu inceledi.

Sonra şöyle dedi: "Bir erkek bir kadın tarafından yakılırsa yoluna devam eder. İyi bir kadını yakarsa, başka bir kadın bulana ve bu boku yapmamayı öğrenene kadar kendi kışını tekmeler."

Onun için başka bir kadın yoktu. Bir tane bile.

Deacon hiçbir şey söylemedi.

"Kışını tekmeleme şeklin, Deacon, seni öldürebilir." "Peki bunun ne önemi var?"

Odadaki hava parazitlendi.

"Ciddi misin lan sen?" Raid bilmek istedi. Deacon daha fazla sessizlikte karar kıldı.

Raid ona "Tanıdığım en iyi adamlardan biri," demişti ve bunu bilmek güzeldi. Raid iyi bir adamdı ve bunu geri almak güzeldi.

Hâlâ cevap vermedi.

Raid, "Hanna senden hoşlanıyor," dedi.

"Hayır. Kadının seni seviyor. Seni o kadar çok seviyor ki gözleri görmüyor. Benden hoşlanıyor çünkü sen benden hoşlanıyorsun. Sen Hitler'i sevseydin, o da Hitler'i severdi."

Konuşması bittiğinde çenesini sıktı, Hitler göndermesi kemiğe kadar işlemişti ve bunu kendi kendine yapmıştı.

"Buna inanıyorsan, kafayı yemişsin demektir," diye karşılık verdi Raid. "Aklımın başında olduğunu hiç söylemedim kardeşim."

"Mutlu olamayacağını kim söyledi?" Raid ses tonunda sabırsızlıkla karşılık verdi. "Ben zehirliyim," diye hatırlattı Deacon ona.

"Bunu kendi kendine yaptı."

"Bunun görmedim."

"Bunu kendi kendine yaptı," diye tekrarladı Raid. "Onu koruyamadım."

Raid tekrar, "Bunu kendine o yaptı," deyince Deacon kendini kaybetti.

Kollarını kavuşturup parmaklarını masanın kenarına dolayarak arkasına doğru eğildi. "Kıçı askıda, kardeşim, ellerinden bir kancaya asılı, bacakları tamamen açık, amını sunmuş, akılsızca siki alıyor. Ve onun için sıraya girmişlerdi, Raiden, sıralarını almak için sıraya girmişlerdi. Tüm bunlar, o istediğini alabilirsin diye."

Raid irkildi ve "Deacon" diye mırıldandı.

"Oraya hücum ettim, onu kancadan indirdim, bana baktı, kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Hiçbir *fikri* yoktu. Eroin almak için ona verdiğim yüzükleri sattı ama o yüzükleri ona ben vermişim. Koridorda ağlayarak bana doğru yürüdü, çok mutluydu ve *beni tanı mıyordu*. Onu oradan çıkarmaya çalıştım, hayatının dayacağını yedi, dayak yedi, savaştı, neredeyse ölüyordu. Bu arada, o lanet cehennem çukuruna geri döndü, tekrar asıldı, amından, götünden sikildi, mastürbasyon yapıldı, karım düzinelerce erkeğin dölüyle kaplandı, ulaşabildikleri her delikten o bok damlıyordu, kafayı bulmaktan başka bir bok hissetmiyordu ya da başka bir iğneye ihtiyaç duyuyordu. Kocasını dışarıda, sokakta, ölmek üzereyken bırakılmıştı ve bu onun umurunda bile değildi. "

"İşte bu dostum, umurunda bile değildi."

"O benim karımdı."

Raid dirseklerini dizlerine dayayarak eğildi. "O zamana kadar karın ölmüştü. O parça bir hiçti ve *bunu kendi kendine yaptı*."

Deacon başını salladı. "Bu konuyu konuşmayı bitirdik."

"İyi bir ailesi olduğunu söylemiştin. Hepsi onun suçuydu."

"İyi insanlar mı?" Deacon sordu. "Lanet olsun dostum, bunu benden sakladılar. Yirmi yaşına gelmeden üç kez rehabilitasyona girdi. Bir bok söylemediler. Jeannie kesinlikle söylemedi. O taşı parmağına ben taktım, düğünümüzü planlarken rekor kırdılar, onu bana , böylece onun bokunu üstlenecektim. Ve bunların hiçbirisi hakkında bana ipucu vermediler."

"Ve bu senin sorunun mu?" Raid sordu. "Bana iyi olduklarını söylemiştin. Bu iyi olduklarını göstermez, Deacon. Tıpkı onun gibi saçma sapan yalancılar olduklarını söylüyor. Senin iyi bir adam olduğunu biliyorlardı. Ellerini bağladılar. Neyle uğraştığını bilmiyordun. Bir sorunu olduğunu bilmeseydin onun için nasıl bir bok yapabilirdin?"

"Para kayboldu."

"Ve bunu fark ettiğinizde durdurmak için, çok derine inmeden ve ruhunu şeytana satmadan önce numaralar çeviriyordu. Ya da onun durumunda, bedenini."

Deacon, "Sana bu saçmalıkları hiç anlatmamalıydım," diye mırıldandı.

"Sen . Bununla başa çık ve bana bunun ne anlama geldiğini açıkla, kendini cehennem çukuruna attığına göre, kaltak öldüğünde bile orada onunla yaşamak zorundasın."

"O benim karım."

"Karındı."

"Onu seviyordum," diye kestirip attı Deacon. "*Onu çok sevdim*. Hanna'yı bir kancanın , senin olmayan aleti alırken hayal et ve bana bunu kabul etmeyeceğini söyle,

seninle birlikte olduğunu ve mutlu olduğunu, o zaman o kancaya takıldığını ve bunu durdurmadığını söyledi."

Raid çenesini kapattı. Gözünde canlandırmıştı ve Deacon arkadaşına bunu yaşattığı için kendinden nefret ediyordu ama başka seçeneği yoktu.

Deacon da kapaması için her şeyi ona verecekti.

"Hepsini mi istiyorsun?" Deacon sordu ama cevap vermesine izin vermedi. "Sana söylediklerimi söyledim ama hepsini sana vermedim kardeşim. Cesaretin var ama hiç o kadar cesaret yok, biliyorum. Bu yüzden seni kâbustan kurtardım ama işte burada."

Bir nefes aldı ve Raid'in gözlerini tuttu.

"Geri döndüm. İki kez. Onu çıkarmak için tekrar denedim. İki kez. Bir keresinde kışımından vuruldum. Ateş gücünü arkama alıp onu çıkarmak için bir plan yaptığımda, içerideki muhbirim bana çok geç olduğunu söyledi. O kancada öldü, Raid. Aşırı dozdan. Biri fark edip onu aşağı çekmeden önce ölü bedeninde en az iki adamdan sik aldığını düşünüyorlar."

"," diye fısıldadı Raid. "Evet.

Güzel bir resim, değil mi?"

"Kardeşim."

"Onu çamaşır suyuyla temizledim, bir çukura attım. Haberlere çıktı. Kayıp kadın ölü bulundu. Acılı aile hala rahat çünkü artık cevapları var. Saçmalık. Ailesi, hayatının kabusu sona erdiği için rahatlamıştı. Benim ailem de onun *benim hayatıma* yaşattığı kâbusun bittiğini umarak rahatlamıştı. *Ben rahatlamadım*. Onu gömdüm, uzaklaştım. Karıma yardım edecek araçları bulmam için bana bilgi vermeyen ailesinden uzaklaştım. Her şeyden uzaklaştım."

"Biliyorum."

"Ve benim de gereken yer orası." Raid onun gözlerini tuttu.

Sonra da "Bana onun adını ve nerede olduğunu söyle" dedi.

Deacon'ın göğsü yanmaya başladı. "Kahretsin dostum, bunu anlamıyorsun ama anlamak zorundasın. Sana sikimi vermeyeceğim."

"O temiz, ben ve adamlarım onun temiz olduğundan emin olalım. Onu kontrol edin, asla bilmeyecek. Gözünüz üzerinde olsun. Senden ona bir şey gitmediğinden emin ol."

"Bunun olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır. Ayrıca onu sevdiğini düşünüyorum ve bana onun adını ve yerini vereceksin ki ben ve çocuklarım onunla ilgilenebilelim.

İhtiyacı olmayacağını bilseniz bile örtün"

"Cassidy Swallow, Glacier Lily Kulüpleri, Antler, Colorado."

"Benim arka bahçem," diye mırıldandı Raid.

"Evet."

"Onu seviyorsun."

Deacon çenesini tekrar sıktı.

"Onu kırdın mı?" Raid sordu.

Göğsündeki yanma yayıldı. "Onu gözetleyen sen olacaksın ve bana saçma sapan şeyler söyleme, Raid. Sen olacağını biliyorum, adamlarından birini göndermeyeceksin. Onunla bizzat ilgileneceksin. Yani göreceksin. Ve bunu yaptığında, bir erkek bulacağını bileceksin."

"Onu kırdın mı?" Raid bastırdı.

Bu saçmalıktan bıkan Deacon ona verdi.

"'Say Something' şarkısını duydun mu?"

Raid yine irkildi. Duymuştu.

"Evet," diye fısıldadı Deacon.

Onu kırdı. İzlemeye devam etmedi. Yine de biliyordu. Bu yanık daha da yayıldı.

Raid ayağa kalktı ve sessizce, "Bana bir şey ver,"

dedi. Deacon cevap vermedi.

"Gel, Hanna ve benimle kal. Bir şans ver. Bir adamın iyi olan her şeyi kaybetmiş gibi hissetmesinin, ikinci bir şans elde etmesinin ve geleceğinin daha iyisini içerdiğini öğrenmesinin nasıl bir şey olduğunu gör."

Deacon sessiz kaldı.

"Eğer izin verirseniz bu sizin için de gerçekleşebilir."

"Birbirimize karşı herhangi bir şey olarak kalmamızı istiyorsan Miller, konuşmayı bırakma zamanın geldi."

O söyledi. Ciddiydi. Raid

bunu biliyordu.

Arkadaşı başını salladı.

Raid başka bir şey söylemeden kapıya doğru yürüdü.

Deacon'a dönüp baktığında içinde duruyordu ve sinir bozucu olsa da çok iyi bir adam olduğu için onu itti.

"Seni uzun zamandır tanıyorum, yanıldığını hiç bilmiyordum," diye başladı. "Şimdiye kadar. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Öyle olduğunu düşünmüyorsun ama o kadar yanılıyorsun ki seninle aynı odada olmak acı veriyor. Ama mutlu olmasan bile

Buna inan, bunu hak bir kadın bulamayacağını içten içe biliyorum. Ve bunu ondan alan sensin."

"Sana göre, ilk seferinde yanılmışım."

"Bildiğim her şeyi bana öğreten Deacon'dan birinci ders," diye karşılık verdi Raid. "Hatalarından ders almak için tek şansın var. Bunu bana öğrettiğini sanıyorsun, aynı hatayı asla iki kez yapmadığını bilmiyorum, kafayı yemişsin." Sesi alçaldı. "Ama öyle olmadığını biliyorum. Onun Jeannie olmadığını bildiğini biliyorum. Ve bu kez, ölü bir adamın kalbinin yeniden atmaya başlamasını iyi bir kadın hakkında bunu ima ettiğin için kendi kışına tekme basman *gerektiğini* biliyorum. Senin kırdığın bir kadın."

Bunun üzerine kapıyı kapattı.

* * * * *

Raiden Miller

Raid ağaçların arasında durmuş, gözlerindeki dürbünle nehir kıyısında ve ormanın içinde yer alan kulübelere birinin penceresindeki kutulara bir şeyler yapan esmer kadını izliyordu.

Anlamıştı. Birçok nedenden dolayı anladı, en önemlisi de kızın muhteşem . İnanılmazdı. Tek bir makyaj izi bile yoktu ve mayoyla *Sports Illustrated* dergisinin kapağında yer alabilirdi. Yatağını ısıtan ve hayatını bir erkeği yıkacak kâbusları geri püskürtecek kadar tatlı kılan bir güzelliği olmasaydı, oraya girmek isterdi.

Ama Cassidy Swallow'un sahip olduğu tek şey takdirdi.

Kadın döndü ve adam odaklandı, yüksek güçlü saha gözlükleri onu saç tellerini sayabileceği kadar yakına götürdü.

Nefes aldı ve dürbünü bıraktı.

Sonra ormanın içinden sessizce kamyonetine doğru yürüdü.

Aracına bindi, telefonunu çıkardı ve arama yaptı.

"Deacon."

"Sadece teyit etmek için, o güvende." Cevap yok.

"Ayrıca teyit etmek için söylüyorum, onu kırmışsınız. Nefes alıyor ama mahvolmuş durumda." Bunun üzerine telefonu kapattı.

* * * * *

Diyakoz

Deacon otel odasında ilerleyerek dışarı çıkmaya ve çıkarma işlemini başlatmaya hazırlandı.

Yolcu dizüstü bilgisayarında oyun oynuyordu.

Nefes alıyor ama durumda.

"Kahretsin," diye kııptı, dizüstü bilgisayarına yürüdü, şarkıyı duraklattı, parmağını fare altlığı üzerinde rastgele hareket ettirdi ve düğmeye dokundu.

Ve başladı.

Kırk saniye sonra . Ve dinledi.

Beş dakika sonra kapıdan çıkmıştı.

Çıkarma işlemini o yaptı. Paketi teslim etti. Parasını aldı.

Sonra otel odasına geri döndü, eşyalarını topladı, çıkış yaptı ve yola koyuldu.

Düğün fotoğrafını yatağın üzerine bırakmış.

* * * * *

Marcus Sloan

"Ben ."

Marcus, Knight Sebring'in gece kulübündeki ofisinde sandalyesinde oturuyordu, Slade, Raiden Miller ve Sebring de onunla birlikte oturuyordu, bakışları Deacon'ın üzerindeydi ve bu sözler karşısındaki şaşkınlığı maskelenmişti.

"Dışarı mı?" Knight sordu.

"Dışarı. Artık yok. Burada sizden haber yaymanızı ve izlerimi örtmenizi istiyorum. Hayatta çalışan adam gitti."

Marcus, Raiden'i kucağında sıtırırken yakaladı.

"Dışarı mı?" Knight tekrarlardı ve Marcus ona baktı.

"Dışarı," diye homurdandı Deacon.

Marcus dikkatini Deacon'a çevirdi. "İzlerinizi nereye kadar saklayacaksınız?" "Antler, Colorado. Elimde bir savaş var. Kazanırsam ölene kadar oradayım."

Diyakoz cevap verdi.

Marcus Sloan büyük bir ilgiyle, yeniden dirilen ruhsuz bir adamı inceledi.

Ve bunu memnuniyetle yaptı.

"Antler, Colorado'da ne var?" Knight sordu.

Deacon sandalyesini geriye itti, ayağa kalktı, Sebring'e baktı ve "Güzel savaş," diye cevap verdi.

Bunun üzerine odadan çıktı.

Raiden bir kahkaha patlatmadan önce ses geçirmez odanın kapısı kapandı.

On Sekizinci Bölüm

Güzel Savaş

Cassidy

Mutfaktan gelen bağırırları duydum ve Bossy peşimde kapıya doğru koştum. Büyük kızımı baldırlarımla geride tuttum, kapıdan içeri süzıldüm, arkamdan tıklayarak kapattım ve olduğum yerde durdum.

Çünkü evimin hemen ilerisinde, yolun yukarısında Milagros'un cipi açılı bir şekilde siyah bir Suburban'ın önünü kesiyordu.

Nefesim ciğerlerimde yandı.

Milagros arabadan çıkmıştı.

Deacon da öyleydi.

Diyakoz.

"Burada *değilsin!*" Milagros, öfkeli bir Meksikalı Amerikalı kadının parmağını ona doğru uzatarak bağırdı, bu Deacon'ın bile hapi yuttuğu anlamına geliyordu.

Deacon hiçbir şey söylemedi, söyleyecek bir şeyi olmadığı için değil, gözleri benim üzerimde olduğu için.

İçim o kadar genişledi ki patlayacak sandım. Aynı hızla büzüşüp yok oldular.

Son altı aydır alıştığım duygu buydu, bu yüzden beni etkilemedi.

"Git!" Milagros talep etti. "Git! Yeterince şey yaptın! Daha fazlasını yapmayacaksın!"

Deacon kamyonetine binip kapıyı çarpmadan önce uzun süre bana bakmaya devam etti.

İyi ki iç organlarım büzüşmüştü yoksa bunu görmek canımı çok yakardı.

Orada durdum ve Suburban'ı vitesle takarken ön camdan onu izledim.

Tersine döndü.

Sonra durdu, vites değiştirdi ve şeridin kenarındaki kayaların üzerinden geçerken ağzım açık kaldı, muhtemelen alt takımını parçaladı, SUV'si evimin karşısında durana kadar sürerken karda zıpladı.

Kaya manevrasında nefes almayı bırakmışım ve Milagros karlı çakıllardan adımlarımın dibine doğru hızla inerken nefesim kesik kesik geliyordu.

Deacon dışarıdaydı, elinde plastik bir torbanın sapı vardı ve ona ilerliyordu. Bir elini kaldırdı.

"Bir adım daha atma, John Priest!" diye bağırdı.

"Adım Deacon Gates," diye sakince cevap verdi ve vücudunun sarsıldığını gördüm. Bana gelince, dizlerim büküldü ve onları kilitlemek zorunda kaldım yoksa yere düşecektim. Onu şaşırtmıştı, böylece onu geçebilmişti.

Çabucak toparlandı ve onu merdivenlere kadar kovaladı. "Cassidy, içeri gir," diye emretti.

Deacon'ın gözlerine bakıyordum, benimle neredeyse ayak parmağıma kadar durduğunda onları için başımı geriye eğdim.

"Manuel'i çağırıyorum!" diye tehdit , sanki bir metre boyunda, en az yetmiş kilo ağırlığında, Diyakoz Manuel'in yardımı olabilirmiş gibi.

Ama denerdi.

Ve bunun olmasına izin veremezdim.

Gözlerimi Deacon'inkilerden ayırdım ve etrafına, arkadaşşıma baktım.

"Bunu ben hallederim."

"Cassidy-"

"Tatlım, eve git. Bunu halledip seni sonra arayacağım." "Bu adam, adı her neyse, hu-"

"Ben *hallederim* Milagros," diye sözünü kestim. "Seni seviyorum, desteğin için minnettarım ama lütfen tatlım, *git*. Git hadi. Evine git. Seni sonra ararım." Nefes aldım ve "Söz veriyorum" diye bitirdim.

Milagros bana ters ters baktı, beni tanıyordu, inatçı ve huysuz olduğumu biliyordu ve bir şey yapmaya niyetliysen o bile beni vazgeçiremezdi. Sonra yanımıza geldi, gözlerini Deacon'a dikti.

"Ona daha fazla zarar verirsen, Tanrı ruhuna merhamet eder," diye tersledi, bana tekrar ters ters baktı, bunu uzun süre yaptı, sonra hışımla merdivenlere doğru yürüdü. Merdivenlerin dibinde durdu ve bağırdı. "Beni ara Cassidy! Senden haber alamazsam geri döneceğim ve tanıdığım her erkeği de yanımda getireceğim!"

İçimi çektim.

Arabasına doğru yürüdü.

Deacon'a bakmadan önce onun arabaya binip gitmeye başlamasını izledim. "Bana bir dakika ver, sonra içeri gelebilirsin."

Hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerimin içine baktı, yüzü ifadesizdi. Bu konuda iyiydi.

Hiçbir şey
değişmemişti. O
zaman neden
buradaydı? Sormadım.

Deacon'ın iri gövdesi ile kapı arasında hareket edebileceğim fazla yer olmadığı için zorlukla döndüm. Kapıyı açtım, içeri girdim ve hemen kafası karışmış ve sızlanan köpeğimi yakaladım.

Bossy, Deacon'ı görmeye gitmeyecekti. Eğer onu hatırladıysa, onu umutlandırmak istemedim. Bir iş için gittiğini ve geri döneceğini sanıyordu. Ona benden daha az zaman ayırmıştı ve haftalar aylara dönüşüp Deacon gelmeyince yıkılmıştı.

Onun acısını
hissettim.
Bir süreliğine.
Artık hiçbir şey
hissetmiyordum. Ya da en
azından kendime öyle
söyledim.

Onu mutfığa götürdüm, fısıldadım, " dur. Sessiz ol. Ve kal." Tatlı kahverengi gözleriyle bana baktı ve tüylü poposunun üzerine oturdu.

Patroniçem.

Kapıyı kapattım, savunmamı güçlendirdim ve ön kapıya bakarak antrede durdum.

Birkaç dakika sonra Deacon içeri girdi ve soğuk kapıyı arkasından kapattı.

Bossy onun içeri girdiğini duydu ve havladı, derin ve yankılı, artık bir köpek yavrusu değildi (aslında hala benim yavru köpeğim ama çoğunlukla bir köpekti).

Deacon'ın gözleri mutfak kapısına gitti.

"Uslu dur, Patron!" diye bağırdım.

Havlamayı bıraktı.

Hemen söze girdim ve bakışları tekrar benimkilere döndü.

"Bence söyleyecek bir şey olmadığını biliyorsun. Ama burada olduğuna göre, olduğunu düşünüyorsun. Milagros'u üzmemek ve Manuel'i bu işe karıştırmamak için buradasın. Ama artık o gittiğine göre, senden de aynısını yapmanı rica ediyorum."

"Karım öldü. On yıldır ölü."

Sözlerini darbe gibi hissederek, yüzüne bakarak, hiçbir şey görmeden ama söylediği her kelimeye inanarak bir ayağımın üzerine düşmekle savaştım.

Ama bunu bana neden daha önce söylememişti?

"Çirkin bir şekilde öldü. Onu bundan koruyamadım. Onu bundan kurtarmadım. Onu sevdim. Öldü ama gitmesine izin vermedi. Seni terk ettim, seni kırdım ve adamım Raid kıcımlı deldi ama içine girmedi." Cebini karıştırdı,

Elini çekti ve ben de tamamen refleksle bana doğru fırlattığı flaş belleği yakalamak için ellerimi kaldırdım. "Bu nüfuz etti. Bana nüfuz etmesine izin vermeyi sen öğrettin. Şunu dinle Cassidy. Yukarıda bekliyor olacağım."

Yukarıda mı bekliyordu? Kafası iyi

miydi? Bana doğru yürüdü.

Kafası *iyiydi*.

Merdivenlere doğru hızla ilerledim.

Önümde durdu.

"Yanlış yöne gidiyorsun," diye onu bilgilendirdim. "Ön kapıyı kullanmalısın Deacon, yoksa polis çağırırım ve ikimiz de bunu istemediğini biliyoruz."

"Umurumda değil, sadece bu işi uzatacak ve ben yeterince zaman kaybettim."

Polisleri aramam umurunda değil miydi?

"Deacon-" diye başladım.

"Sürücüde ne olduğunu dinle, Cassidy."

"Hiçbir şey dinlemiyorum."

"Seninkini dinledim. Milyonlarca kez dinledim. Bana bir kez verebilirsin."

O benimkini dinledi.

Bir milyon kez mi?

Hayır.

Hayır, oraya girmeyecekti.

"Beni terk ettin Deacon, defalarca, beni boş, kalbi kırık, yalnız bıraktın ve bunu yedi yıl boyunca yaptın," diye hatırlattım ona. "Ve sen neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Şunu dinleyin."

"Bunu tekrar yapmana izin

vermeyeceğim." "Şunu dinle."

Başımı salladım. "Sana, temiz oluklara, bana bira getirecek, alışverişe gidecek ve geceleri yanında uyuyacağım birine alışmama izin verdin ve buna alışmak kolay Deacon, çok *kolay*. Ama onu kaybetmeye alışmak zor, inanılmaz derecede *zor*. Artık alıştım, bu yüzden gitmen gerekiyor."

Oraya girdim. Biliyordum çünkü yüzünü buruşturdu. Onun da içeri girmesine izin vermedim.

"Karın öldüğü için üzgünüm ama belli ki bu seni çok kötü etkilemiş ve belli ki bunu çözecek kadın ben değilim."

Yüzünü benimkine doğru eğdi. "Şunu dinle Cassie," diye fısıldadı.

Ama gözlerinin içine giren bakış beni şaşkına çevirmişti.

Gözleri bana tam da onun hissetmemi istediği şeyi . Karşı koymak için mücadele ettim.

Ben kazanamadan konuşmaya devam etti.

"Dinle bebeğim," diye fısıldayıp duruyordu. "Sonra benimle üst katta buluş."

Başka bir şey söylemedi ve tek kelime etmeme izin vermedi. Etrafımdan dolandı ve merdivenlerden çıktı.

Kıpırtısızca döndüm ve bunu yapmasını izledim, bedenimin hücreme gitmesini ve polisi aramasını istedim. Sonra bedenime bunu yapması için yalvardım.

Ama bunun yerine başım eğildi, elim kalktı ve parmaklarım açıldı. Flaş bellek gümüş rengindeydi.

Ona verdiğim pembeydi.

"Polisi ara Cassidy," diye fısıldadı dudaklarım.

Gözlerim merdivenlere gitti.

Sonra aptal ayaklarım beni ofise götürdü.

Sürücüyü ittim ve sırf huysuzluk olsun diye (çünkü o bendim) masamın çekmecesini açıp kulaklıklarımı aldım ve bilgisayara , böylece dinlediğimde beni duyamayacaktı.

Sürücüyü açtığımda, şüphelendiğim şey oradaydı. Dosya adını anlamamıştım ama uzantısının bu olduğunu biliyordum.

BeautifulWar.mp3

Dinleyip sonra polisi arayabilirim.

Ya da dinler, yukarı çıkar ve ona gitmesi gerektiğini söyledim. Artık benim için bir şey ifade etmiyordu. İşimiz bitmişti. Onun saçmalıklarına daha fazla katlanamayacaktım.

Eğer *gitmezse*, polisi ararım.

Kulaklığımı , faremi salladım ve dosyanın üzerine geldim. "Lanet olsun adama," diye fısıldadım ve dosyaya tıkladım.

iTunes açıldı ve şarkı çalmaya başladı.

Dinledim.

Polisi aramadım. Tekrar

dinledim.

Üçüncü seferde *Google*'a girdim ve "Beautiful War" şarkı sözlerine baktım. Kings of Leon'a aitti.

Onları okudum.

Sonra tekrar dinledim.

Beşinci seferden sonra kulaklarımdaki tomurcukları çıkardım ve sandalyemden tahta gibi doğruldum. Merdivenlerden yukarı aynı şekilde yürüdüm.

Doğruca yatak odama gittim.

Deacon ayakta durmuş, perdeyi geriye çekmiş, pencereden dışarı bakıyordu. Hayal meyal Milagros'un dönüp dönmediğini ve nöbet tutup tutmadığını merak ettim.

Sorma fırsatım olmadı. Deacon hareket etti ve ben de .

Taşıdığı plastik torbanın durduğu yatağa gitti. Saplarından tuttu ve bana doğru yürüdü.

Kılımı bile kıpırdatmadım.

İki adım önümde durdu ve çantayı kaldırdı. "İstediğin her şeyi sana vereceğim."

Kalbim sıkışmıştı.

"Yapma," diye

fısıldadım.

"Dinliyor musun?" diye

sordu. Hiçbir şey

söylemedim.

"Dinledin," dedi ve çantayı bana doğru salladı. "Ne istersen.

Dene beni, Cassidy."

Elim kalktı ama ben istememiştim. Ben elimi çekip alamadan Deacon parmaklarımla saplarını tuttu ve parmaklarım kıvrılıp çantayı yakaladı. Sonra geriye, yatağa doğru adım attı.

"Çantaya bak ve beni dene, Cassidy."

Başımı eğdim ve çantanın içine baktım. Çantanın içindeki kadife ipleri gördüğümde aklıma gelen çeşitli şekillerde (ve *çeşitli şekillerde*) tepkimi bastırdım.

Ona baktığımda ceketini çıkarmış olduğunu gördüm, ceketini yerdeydi ve gömleğinin düğmelerini açıyordu.

"Seninkilerden daha güçlüler, benim gibi bir adamı tutuyorlar,"

dedi. "Seksle hiçbir şeyi iyileştiremezsin Deacon," diye paylaştım.

"Bahse girmek ister

misin?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım.

"Beni iyileştirdin."

Ağzımı kapattım, şok oldum, duygulandım ve sonuncusunun içeri girmesine izin vermemeye çalıştım.

"Sana vermek üzere olduğum şeyi bana verdin," diye devam etti ve gömleğini omuzlarından çekerek muhteşem göğsünü ortaya çıkardı.

Tüm bunlarla birlikte, başka şeylerin nüfuz etmesine izin vermemeye çalışıyordum, öncelikle bana sunduğu şeyin bilgisiyle bacaklarımın arasında hissettiklerim (göğsünün görüntüsünden bahsetmiyorum bile).

"Bana güvendi," diye devam etti. "Beni ve saçmalıklarımı kabul ederek ve bana inanarak bana tamamen güvendin. Ama sen o küçük tatlı bedenle bana güvenerek, sana ihtiyacın olanı vermeme izin vererek, sana bir dünya açmama izin vererek bu güvenin ne kadar derin olduğunu kanıtladın. Bana bu hediye verdin. Sonra da sana bir lavabo vermeme izin verdin."

Göz kırptım.

"Ve bir ayna," diye devam etti botlarını çıkarırken.

"I-"

"Her dövüşü kazanacağımı bilecek kadar aptal değilim ama bana bir kadına tekrar bakabileceğimi öğrettin. Ona güvenebileceğimi öğrettin. Onu güldürebileceğimi ve gülümsetebileceğimi öğrettin ve sevdiğin bir kadın için bunu yapmanın nasıl bir his olduğunu bana geri verdin."

Cevap veremedim. Tek yapabildiğim, *sevdiğin kadın* kısmının derinlere gömülmesine izin vermektir, aynı zamanda onunla savaşmak için güçsüzdüm, *Tanrım, karısı ona ne yapmıştı?*

Elleri kemerine gitti. "Bana güçlü bir kadının korunmaya ihtiyacı olmadığını gösterdi, ama yine de onunla ilgilenmek iyi hissettiriyor. Daha iyisi, bu ayrıcalık için savaşmalısın. Bana çok şey öğrettin Cassidy," diye bitirdi ve kot pantolonunu indirdi.

Doğruldu ve sertleşti, güzelce kalın ve sertti ve ağzım sulandı.

"Dene beni bebeğim" diye fısıldadığında gözlerim onun sikinden onunkine kaydı. "Seni yatağa bağlamamı ister misin?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ne yapmak istiyorsan onu yapmanı istiyorum." Ona bakakaldım.

Beni terk etmişti.

Altı ay, hiçbir şey, beni onun evli olduğuna ve benim de farkında olmadan zina yapan bir kadın olduğuma inandırdı, ama yine de zina yapan bir kadındım. Tüm iştahımı alıp götürdü ve hayatımda hiç hissetmediğim kadar yalnız hissetmeme neden oldu; öyle bir yalnızlık ki bu his her kasımı, her tendonumu örüyor, hareket etmemi, günlerime devam etmemi zorlaştırıyor, nefes alabilmek için sürekli mücadele etmek zorunda bırakıyordu.

Ona çekip gitmesini ve bir daha geri dönmemesini istediğimi söylemeliydim. *Seninkini dinledim. Milyonlarca kez dinledim.*

Orada duruyordu Deacon, çıplak ve ereksiyon halinde karşımda.

Güzel savaş.

Sesim odanın içinde yankılandı. "Seni yatağa bağlamak istiyorum." Bir saniye bile gecikmeden döndü ve yatağa tırmandı.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Belalı Deacon'ın sırt üstü yatıp gözlerini bana çevirmesini şok, şaşkınlık, sıcaklık ve heyecan içinde izledim.

"Sen nasıl istersen bebeğim," dedi nazikçe.

Tanrım, bunu yapacak mıydım?

Yatağa doğru yürüdüm.

Bunu yapacaktım.

Kenarda durdum ve ipleri çektim.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Bana bunu yaptığımda dikkatimi veremeyecek kadar başka şeylere odaklanmıştım ama yatağa tırmandım.

Hemen kolunu bana uzattı. İçim

genişlemeye başladı.

Bileğini tuttum ve elimden geldiğince yatağa bağladım, onu sabitlediğimde sertçe çekiştirdim. Düğüm yerinden oynamadı.

Okşamadan, öpmeden, gözlerim yüzüne bile değmeden, diğer bileğine ve ayak bileklerine de aynısını yaptım, ta ki tasma takılıp önüme serilene kadar.

Onu içime çekerken, gücü ve güzelliği benim için orada bağlıyken, tüm titremeleri sona erdirecek bir titreme yaşadım, ama bununla da savaştım.

Yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve bir nefes çektikten sonra aleti üstünkörü kavradım, homurtusunu duydum ve sonunda yüzüne baktım.

eğildim, saçlarım bizi perdeliyordu. "Beni

incittin," diye fısıldadım.

"Biliyorum Cassie," fısıldadı.

"Artık canını yakabilirim," dedim ona, yumruğumu sikinin üzerinde sıkarak.

Tutuşuma karşı dişlerini sıktı ama gözlerimi tuttu ve çenesini

"Yapmayacaksın" diye cevap verdi.

"Emin misin?"

"Aşk güvendir Cassie, bunu bana sen öğrettin."

Kalbim kanamaya başlarken içim daha da genişledi. "Yapmadı mı?" Sessizce sordum.

"Bana tam tersini öğretti."

Gözlerinin içine baktım ve bunu gerçek olarak okudum.

Ve bu bilginin acısı o kadar büyüktü ki, yer değiştirdim ve başım aşağı düştü, göğsüne dikildi çünkü onu tutamıyordum.

Onu sevdi. Kız

onu kırdı.

Ve sonra beni buldu.

Onunla savaştı.

Beni terk etti çünkü gitmesine izin vermedi.

Böylece onu bırakmanın bir yolunu buldu ve geri döndü. Ben kararımı verdim.

Onu bıraktım ve yataktan kalktım. O izlerken kıyafetlerimi çıkardım.

Sonra tekrar yatakta ona katıldım ve bana verdiklerini ona vermeye başladım. Ulaşabildiğim her şeyi. Öpücük. Yalama. Emme. Dişlemek. Okşayarak.

Vücudu gergin, sesleri açken bacaklarının arasına geçtim, yumruğumu sikine doladım ve ağzıma aldım.

Hırladı.

Emdim, yaladım, kaydım, onu içeri ve dışarı çektim, her şeyi verdim.

"*Siktir Cassie*," diye inledi.

Sikini ağzımdan çıkarıp yukarı kaydurdım ve vücuduna baktım.

İzleyebilmek için başını kaldırmıştı. Kollarını iki yana açmış, pazuları şişmiş, ön kollarındaki damarlar patlamış, yüzü açlıkla dolmuştu.

Gözlerinin içine baktım.

Dene bakalım.

"Bir şey istiyorum, onu bana vereceksin," diye fısıldadım. "Evet," dedi.

Dudaklarımı yaladım, sonra dilimi şimdi karnının üzerinde duran şişmiş sikinin dibine götürdüm. Dilimi ucuna doğru kaydurdım.

Sözlerimi bitirdiğimde yatak onun atıyla birlikte hareket etti ve hırıltısı sanki karnından geliyormuş gibi derinden gürledi.

Evet. Ben bir şey istiyordum, o da bana veriyordu. Yatağa bağlıyken bana bunu kanıtlıyordu.

Anüsüne bir parmağımı hafifçe bastırdım. "Bunu istiyorum."

"Al ," dedi hemen.

Başımı salladım, eğildim ve sikini hafifçe yaladım, bir, iki, tekrar ve bir hırıltı daha aldım.

Bacaklarımın arasındaki nabzı geri çektim ve ona tekrar baktım.
Sonra denedim.

"Tıkalı."

"Ben doluyken beni emecek misin?" diye sordu hoyratça.

Aman Tanrım.

Hayır demedi.

Hayır demedi.

Dene bakalım.

Onu deniyordum.

Ve bana kendini kanıtlıyordu.

"Kapalı değil, ama seni emeyeceğim," diye temkinli bir şekilde cevap verdim. "O zaman bana binersin."

"Planım buydu."

"Doldur beni Cassie, sonra devam et."

"Yatağa bağlı bir adama göre patronluk taslıyorsun," dedim, bunu kayıtsızca ve mucizevi bir şekilde yaptım, çünkü bacaklarımın arasındaki bölgenin sadece kıcını alma fikriyle sıırıslıkam olduğunu hissediyordum.

"Şu anda gevşemek ve aletimi içine gömmek için yatağını mahvetmeyeceğimi düşünüyorsun, bana yaptıkların, bedeninin olmadan altı ay, sensiz altı ay, hiçbir şey olmadan altı ay, yanlış düşünüyorsun. Sok beni. Em beni. *Ve sik beni.*"

Hayır demiyordu.

Ve bu fırsatı boşa harcamıyordum.

"Tamamdır bebeğim," diye fısıldadım, sonra yataktan kalkmadan önce dilimle sikini dibinden ucuna kadar okşadım.

Bana yaptıklarını rehber olarak almak dışında ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu yüzden ihtiyacım olan şeyi (beni terk ederken bıraktığı bir şey, diye düşündüm duygusuzca; şimdi kamyonuna koşmak zorunda olmadığımı seviniyordum çünkü bu berbat olurdu) almak için hızlıca çalıştım.

Yatağa geri döndüm ve onu yağla hazırlarken sikini emdim. Onu hazırladığımda, elimi sikinin etrafına sardım, dilimle ucunu daire içine alırken ağzıma tuttum ve tıkaçın ucunu kıcına bastırdım.

Daireler çizmeyi bıraktım. "Hazır mısınız?"

"Yap şunu," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Birdenbire emin olamadım.

Benim için her şeyi yapacağını söylemişti; bunu kanıtlamak, güvenine sahip olduğumu kanıtlamak, bunun bir anlamı olduğunu kanıtlamak, güvenimin onun için bir anlamı olduğunu kanıtlamak, beni sevdiğini kanıtlamak için bunu kullanıyordu. Ama bu onun istemediği bir şeyi yapmak anlamında bir şey miydi?

"Bunu istiyor
musun?" "Yap
şunu," diye gürledi.

Biraz bastırdım.

Başı geriye düştü ve yatak başlığı öne doğru hareket ederek duvara çarptı. Belki de bu iyi değildi.

Onu çıkardım ve "Deacon" diye seslendim.

Başını öne doğru salladı, gözleri yanıyordu, yüzü ihtiyaçla doluydu. Bu manzara karşısında göğüs uçlarım gerildi ve klitorisim zonkladı.

"Tak beni, em beni ve *sik beni*, Cassidy."

Ucu tekrar ona doğru uzattım. "Daha fazlası için hazır olduğunda bana söyle." "İçine sür."

Göz kırptım.

"İçine sok, Cassidy. Doldur beni ve em beni."

Aman Tanrım.

Tüm vücudum kasıldı. "Emin
misin?"

Yatak onun atkısıyla hareket etti.

"Doldur...*beni*."

Gözlerini tuttum ve içeri soktum.

Tepkisinin şiddetiyle yatak tekrar hareket edince başı geriye fırladı ve homurtusu odada yankılandı.

"Dea-"

Kafası öne doğru fırladı.

"*Em beni*."

Hemen ona doğru eğildim.

Etrafımda gerildiğini hissettim, yatağın parçalanacağından emindim, kısıtlı gücü serbest bırakılmak için savaşıyordu.

Onu sertçe emerken bir elimi ekledim ve onu sıkıca okşadım ve bunu yaptığımda derin bir inilti aldım.

Bundan hoşlanıyordu. Bundan zevk alıyordu.

Bu bilgi beni o kadar derinden etkiledi ki, elimi bacaklarımın arasına sokmak ya da vazgeçip onu sürmek üzereydim ki, sesi bana doğru geldi,

Gırtlaktan.

"Çevir"

Gözlerimi onunkilere diktim ama sikiyle oynamaya devam ettim.

"Tıkaç, Cassie, bana daha fazlasını ver. Çak beni, em beni ve çevir."

Alt bölgelerim kasıldı ama dediğini yaptım ve başının tekrar geriye düşmesini izledim. "İşte böyle. Böyle yapmaya devam et, bebeğim. *Siktir*."

Evet, bunu o kadar çok seviyordu ki, ona verdiğim şeyden tamamen zevk alıyordu.

Tanrım, bana bunu yaptığında hissettiği şey bu güzellik miydi? Öyle olduğunu söylemişti. Sahip olduğumda alacağımı söylemişti.

Çok iyi anladım.

Onu izledim, dinledim, emdim, çaktım, fişi döndürdüm, seksim şimdi zonkluyordu. Deacon benim merhametimdeydi, Deacon ona verdiğim şeyi alıyor, talep ediyor, bundan zevk alıyordu.

Bir şans verdim, fişi çıkardım, onu soğanlı kısmın etrafında gerdim, sonra onunla hafifçe okşamaya başladım.

Yatak tekrar hareket etti ve başı yukarı kalktı. Daha fazla ihtiyaç. Daha fazla açlık.

Tanrım.

Tanrım.

Sadece bir bakışla gelmemem bir mucizeydi.

"Sakin... *durma*," diye , sesi yüzündeki duygularla sertleşmişti.

Onu nazikçe sikerken bir yandan da sertçe emiyordum. Başı tekrar geriye düştü ve bacakları iplere karşı öyle güçlü bir şekilde gerildi ki yatağın kopacağını sandım.

Kendimi kaybediyordum, içine giriyordum, ona veriyordum, hepsi daha sert, daha hızlıydı, kafası tekrar yukarı fırladığında.

"İçeri sür ve tırman. Şimdi, Cassie."

Hiç tereddüt etmeden, söyleneni yaptım ve pozisyonumu aldığımında, hızla aşağıya çarptım, onu derinlere aldım, başım beni doldurmasının muhteşemliği karşısında geriye düştü.

Tanrım, onu özledim.

Her şeyi.

Her şeyini.

Her

santimini.

"Çılgınca sür," diye emretti.

Yine bana söyleneni yaptım, vahşi, terk edilmiş, inleyen, miyavlayan, inleyen, bir elim meme ucumu yuvarlamak için göğsüme gidiyor, diğeri klitorisimi çalıştırmak için bacaklarımın arasında.

"İhtiyacın olanı al bebeğim, olabildiğince hızlı gel."

Ona baktım, tüm o gücü benim için saklıyordu, bana verdiğini biliyordum ve onu daha sert becerdim.

"Boşalmana ihtiyacım var," diye homurdandı, tüm vücudu gerçekten görebileceğim şekilde gergindi.

"O zaman ihtiyacın olanı alacaksın," diye fısıldadım, üzerine çöktüm, arkama yaslandım ve boşaldım. Onun üzerinde hareket ederek yaptım. Dölünü sürmemden hoşlanıyordu ve onun için bağlandığımda bana sevdiğim şeyi verdi.

Ben de iyiliğine karşılık verdim.

Kendini tutuyordu. İkimiz de aynı anda doruğa ulaştığımızda onun homurtularının benim iniltili çığlıklarına karıştığını duyduğumda bunu anladım.

Ve harikaydı. Şimdiye kadar yediklerimin en iyisiydi.

Ama yine de, Deacon ile her zaman öyleydi.

Başımı öne eğdim, bir elimi göğsüne koydum ve hafifçe karın kaslarında gezdirdim. Hâlâ hareket ediyordum, yavaşça, onu içime alıyor ve dışarı çıkarıyor, aramızdaki bağlantıyı izliyordum.

O haklıydı. Bunu sonsuza kadar yapabilirdim, onu almamı izleyebilirdi. Çok güzeldi.

"Şimdi çöz beni ve sikimi kaybetmeden yap."

Sesini duyduğumda başımı kaldırdım ve elinden geldiğince istediğini yapmak için hemen harekete geçtim. Ben istemesem beni asla bağlı bırakmazdı, ben de ona aynısını yaptım.

Ayak bileklerini serbest bırakırken sikini tutmak biraz zor oldu ama bir mucize eseri oldu.

Sırt üstü yatmadan önce son bağı da zar zor çözdüm, Deacon üzerimdeydi ve hâlâ içerideydi.

"Az önce sana ne verdiğimi biliyor musun?" diye sordu, sesi seksten dolayı hâlâ pürüzlüydü.

Bütün içim sıkıştı.

"Beğenmedin," dedim ve sesim bir korku ipliğiyle kırılıyordu.

"Bayıldım amina koyayım," diye kestirip attı.

"Ben...uh..." Kekeledim, ruh halinin yoğunluğu konusunda kafam karışmıştı.

"Hâlâ sana bağılıyım Cassidy."

Gözlerimi kırptım.

"Sana , içinde derinlere oturmuş, kıcını senin için dolduruyor." Anlamaya başladım, bedenim gevşedi ve "Deacon" diye fısıldadım.

"Senin için her şeyi yaparım. Senin için her şeyi yap ve bundan hoşlan. İstedğin her şeyi yap ve bunun için neredeyse yalvar. Kıcımı istedin, sana verdim. Yine veririm. Hiç kimseye, kadın, *hiç kimseye* bunu vermem. Sen hariç."

"I-"

"Sana güvendim ve sen bana bunu layıkıyla verdin." "Evet," diye sessizce kabul ettim.

"Sen bana güven, ben de sana güveneyim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama başımı bir kez salladım. "Daha ister misin?" diye sordu.

Ne demek istediğinden emin değildim ama yine de, her ne ise, daha fazlasını kaldırabilir miydim bilmiyordum.

Başım benim yerime karar verdi ve tekrar başımı salladım.

"Her şeyimi aldın, kadın. Vereceğim son şeyi de aldın. Ben senin kıcını siktim ve aslında sen de benimkini siktin. Şimdi üzerinde yatıyorum, derinlere soktuğun tıkaçla doluyum çünkü istediğin buydu ve ben de sana verdim. Sen boşaldın, *kocaman*. Sen beni boşalttın, tartışmasız daha büyük. Bunu tekrar isteyecek misin?"

Kesinlikle.

"Evet," diye nefes aldım.

"O zaman sana vereceğim. Sana vereceğim ve her dakikasını seveceğim. Sınır yok. Biz buyuz Cassidy. Biz buyuz. İkimiz de bunu . Sen bana bunu verdin. Benden istediğin buydu. *Olması gereken* bu. Senin mutfak masanda başlayan şey buydu. Kendime sakladığım her şey açığa çıktı ve o masada sana Deacon'ı verdim ve sen de onu istedin. *Beni istedin*. Bu yüzden bana Deacon demene ihtiyacım vardı çünkü buna tutunuyordum, boğan çöplerden arınmış bir şekilde kendimi sana vermeye tutunuyordum. Birden Cassie'mle kendimi temiz hissettim. Sonra, ertesi gün, sınırlar koyarak her şeyi berbat ettim. Şimdi yoklar."

Aman Tanrım.

Ne diyordu?

Büyük ellerinden birini kaldırdı ve yüzünü yüzüme yaklaştıırken başımın yanına koydu. "Bu yatağın içinde ya da dışında. Çıplak ya da değil. Sınır yok. Her şey içinde. Hiçbir şey geri çekilmeyecek." Kalçalarını bacaklarımın arasına bastırdı ve ben keskin bir nefes aldım. "Sen tamamen benimsin Cassidy, her santiminle. Ben de tamamen seninim, aynı şekilde. Beni anlıyor musun?"

Bu çok büyük, çok şaşırtıcı, işlenemeyecek kadar değerliydi, ama yine de kendini kafamın içine zorla soktu ve oraya yerleşti.

Adım Deacon Gates.

Gates.

John Priest değil.

Bunu bana o verdi.

O da *Milagros'a* verdi. Her

şey tamam.

Hiçbir şey geri

çekilmedi. Sınır

yok.

Onu anladım.

Tamamen.

"Evet," diye tekrarladım.

"Bana katılıyor musun?"

"Evet, tatlım." diye cevap verirken gözlerimin yaşardığını hissettim. "Sen benimsin."

Başımı

salladım.

"Ben

seninim."

Tekrar başımı salladım.

Parmak uçlarını içeri bastırdı ve yüzünü daha da yaklaştırdı. "Bu güzel bir savaş, bebeğim." O kadar yaklaştı ki burun uçlarımız birbirine değdi ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Ve ben... sadece... *kazandım*."

Bu sözleri söylerken gözlerinin içine baktığımda, işte o zaman ağlamaya başladım. Bir santim geri çekildi ve bana izin verdi, başparmağı şakağında dolaşırken, orada oldukları için gözyaşlarını yakalıyordu, ama sadece bu yüzden. Çoğunlukla,

düşmelerine izin verdi.

Ben de öyle.

Deacon işi bitmeden önce bir süre ağlamama izin verdi.

"Bunu teslimiyetiniz olarak kabul edebilir miyim?" diye sorduğunda işinin bittiğini anladım.

"Pek de teslim olmak gibi hissettirmiyor," dedim ona sessizce.

Dudakları büküldü ve "O zaman bunu teslimiyetiniz olarak kabul ediyorum"

diye cevap verdi.

"Her neyse" derken gözlerim yana kaydı. "Cassie?"

Ona dönüp baktım.

"Bebeğim, yapman gereken işler var," diye beni bilgilendirdi. "Pardon?"

"Bok gibi şok oldum, iyi hissettiriyor, ama gitmeli ve çıkardığında ağzının aletimin etrafına sarılmasını istiyorum."

Sözleri beni onun altında kıvrandırdı.

"Kahretsin, ne şekilde olursa olsun kıcını seviyor."

Gözlerim kısıldı. "Sen de hoşlandığını söylemiştin."

Başım dönene kadar eliyle başıma baskı yaptı ve sonra dudaklarını kulağıma dayadı.

"Seni bağlamadan önce beni tıkamana izin vereceğim ve seni tamamen çalıştıracam. Buna hazır mısın?"

Yine kıpırdandım.

Deacon boynumu öptü ve "O buna hazır" dedi.

Yastığa, "Gerçekten dalga geçecek havada değilim, Deacon," diye haber verdim.

"Güzel," diye karşılık verdi, başımı düzelterek gözlerini yakalayabilmem için beni serbest bıraktı. "Çünkü Cassie'min o tatlı ağzını tekrar sikime dolmasını, bu sefer kıcımın fişini çekmeden yapmasını, ama beni emene kadar devam etmesini istiyorum."

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Daha yeni geldin."

"O zaman işin hazır, kadın. Ama buna değmesini sağlayacağım, bunu yüzüme oturarak yapacaksın."

Ve yine oldu.

Kıpırdandım.

Deacon sırttı.

Onu görünce, elimde değildi. Onu

özledim.

Ve işte oradaydı, geri döndü.

Onu dört koldan sardım.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Bana gözleriyle söyledi. Sonra başını eğdi ve ağzımı aldı, başını tekrar kaldırmadan önce dilimi hafifçe okşadı.

"Bana sarılmanı seviyorum bebeğim. Ama ağzını ve amını istiyorum, o yüzden acele et, tamam mı?"

Onun güzel, alaca gözlerine baktım, onları içime çektim, içlerindeki bakışı asla unutamayacağımı biliyordum ve o anda içlerinden parlayan ışığa bakarak, asla unutmak zorunda kalmayacağımı da biliyordum.

Sonra "Her neyse." dedim.

"Cassidy?"

"Ne?" Tersledim ama içimden gelmiyordu. Sadece huysuzluk ediyordum.

"Kalbim ve ruhum, bağırsaklarım ve taşaklarım, seni seviyorum. Sarılmayı tercih edeceğim kimse yok.

Seksen yaşına kadar olmaz. Öleceğim güne kadar olmaz."

Tekrar ağlamaya başlamadan önce bir ona bakmaya devam ettim (geçen sefer ağlamamıştım ama bu sefer kesinlikle ağladım).

Deacon üzerimden yuvarlandı, beni kollarının arasına aldı ve bunu yaparken yüzümü boğazına bastırdı.

Gözyaşlarım dindiğinde ama dinmediğinde, sözlerinin saçlarımın tepesini karıştırdığını hissettim.

"Sen de beni seviyor musun Cassie'm?"

Cassie'm.

"Kalbim ve ruhum, karnım ve rahmim, ben de seni seviyorum Deacon."

Başımdaki eli ve etrafımdaki kolu o kadar sıkıydı ki acı veriyordu. İtiraz etmedim.

Bunu ben de kaçırmıştım.

On Dokuzuncu Bölüm

Babam Evdeydi

Üst kattaki seansımızdan, birlikte aldığımız duştan sonraydı, giyinmiştik ve Deacon'a iyi olduğumu bildirmek için Milagros'u aramam gerektiğini söylemiştim. Bunu yaparken beni yalnız bırakabilmek için kendisini meşgul edeceğini söylemişti.

Birlikte aşağı indik ve Bossy'yi serbest bırakmak için mutfağın kapısını ben açtım. Hemen Deacon'ı gördü ve hırlamaya başladı. Sonra onun kokusunu almış olmalı ki durdu, sızlanmaya başladı, başını eğdi ve neredeyse ona doğru süründü.

Burnum tekrar yaşlarla sızlamaya başladı.

Deacon hemen çömeldi ve yavaşça elini ona doğru kaldırarak, "Hey, Patroniçe," diye mırıldandı.

Adamın elini kokladı, kuyruğu şiddetle sallanmaya başladı ve üzerine atlayıp yüzünü yaladı.

Babam evdeydi.

Görünüşe göre köpekler
unutmamış. Patroniçe bana *çok*
benziyordu.

Onlara zaman tanımak için aceleyle mutfığa girdim.

Tamam, bunu tekrar bebek gibi ağlamamak için yaptım.

Oraya vardığımda Deacon'a bir şeyler hazırlamaya başladım.

Çünkü tabii ki bana dönme kararını verdiğini söylemişti, zaman kaybetmedi, bu yüzden yolda yemek yemedi.

* * * * *

"Peki adı John Priest mi yoksa Deacon Gates mi?" Milagros kulağımdaki telefondan öğrenmek istedi.

Deacon yemek yerken ve Bossy ile yakınlaşırken, ben de ceketimi, atkımı ve eldivenlerimi giydim, atkımı verandaya çıkardım, bacaklarıma sardım ve Milagros'u aradım.

Milagros iyi olduğuma dair açıklamamdan pek memnun kalmadı, çünkü bu açıklama Deacon'la konuştuğumuz (ona söylemediğim diğer şeylerin yanı sıra) ve bunu çözdüğümüz gerçeğini de içeriyordu.

"Adı Deacon Gates," dedim telefona. "Peki bu nasıl Cassidy?"

"O kısmı sonra açıklayabilir miyim?" Rica ettim, zaman kazandım çünkü bu açıklamanın rahatsız edici olacağını biliyordum. Tek umudum bunun benimle sonlanmamasıydı.

Ona yalan söylediğim için benim için önemli olan bir arkadaşımı kaybetmek. "Ve yapacağım, söz veriyorum."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Onunla ilgili içimde kötü bir his vardı ve seni terk ettiğinde hiçbir şey söylemedim. Sana bunu hatırlatmadım. Hatırlatmadım çünkü hatırlatmaya ihtiyacın yoktu çünkü o senin tüm hayatını aldı ve seni daha fazla incitmek istemedim. Ama şimdi, birdenbire farklı bir isimle geri dönmesi beni daha iyi hissettirmiyor, o hayatı geri aldığını sesinden duysam bile."

Bunu iyi oldu. Yapmaya karar verdim.

"Daha önce adının Deacon olduğunu biliyordum," diye tereddütle itiraf ettim. Bu sadece sessizlik getirdi.

"Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm," diye hızla devam ettim. "Ama benim için öyleydi ve sınırlarla geldi. Şimdi sınırlar yok, en azından o öyle söylüyor. Ama bu konuya henüz girmedik ve girmemiz gerekiyor. Şu anda size söyleyebileceğim tek şey, ona sahip olduğum, gerçek ona, size, Manuel'e ve çocuklara da sahip olduğum. O sadece farklı bir isim kullandı."

"İnsanlar birçok şeyi birçok nedenden dolayı ve bu nedenler, başka bir kişi yanlış olduğunu düşünse bile doğru nedenlerdir. O diğer kişi, o ayakkabıların içinde yaşamıyor."

Tanrım, anladı.

Aşırı bir rahatlama hissettim.

Sonra, ne yazık ki, devam etti.

"Ama bununla birlikte, *mi amiga*, bu şeyleri yaparsın ve yol boyunca insanları incitmezsin. Eğer yaparsan, o zaman doğru değildir. Sadece yanlışlırlar."

"Seni duyuyorum."

"Umarım yapması gerekeni doğru nedenlerle yapmıştır."

"Karısı çirkin bir şekilde öldü, Milagros." Bu haber karşısında hafifçe soluduğunu duydum ama devam ettim: "Ve onu kurtaramadığı için suçluluk duyuyor. Bunu aşmaya çalışıyordu. Şu ana kadar anladığım kadarıyla, bunun üstesinden geldi ve bana geri döndü."

"*Dios mio*," dedi usulca.

"Evet," diye kabul ettim. "Şimdi, bunu kısa kesmekten nefret ediyorum çünkü endişelendiğini biliyorum ama ona geri dönmem gerekiyor. Bossy ile bağ kuruyor ve o geldiğinden beri çok şey oldu ama daha söylenecek çok şey var. Yakında güzel bir sohbet yapacağız."

"Tamam, Cassidy. Ama seni şununla baş başa bırakmalıyım: Dünyadaki en önemli kişi sensin. Neye karar verirsen ver, *kendine* dikkat ederek ver."

Tam bir bombaydı.

"Öyleyim. Yapacağım. Söz veriyorum," dedim ona.

"Tamam, *querida*. Sana inanıyorum. Yakında görüşürüz." "Görüşürüz, Milagros."

Ekrandaki düğmeye basıp telefonumu yere bıraktım ve gözlerimi karla kaplı ağaçlara diktim.

Deacon'ın geri dönüşünün yoğunluğu sona erdiğine ve verandamda soğukta oturduğuma göre -altı ay boyunca tek başıma yaptığım bir şey, altı ay boyunca tek başıma yapmaktan hoşlanmadığım bir şey, hiç de değil- olan biten her şey, bana verdiği her şey, ne kadar devasa olsa da, etkisini yitiriyordu.

Çünkü haklıydım.

Daha söylenecek çok şey vardı.

Kapının açıldığını duyduğumda Deacon'ın kitabından bir sayfa aldım ve dönüp bakmadım. Güvertede çizmelerinin ve Bossy'nin pençelerinin sesini duydum. Sonra Bossy yanıma gelip elimi buruştururken sandalyenin koluna konmuş dumanı tüten bir kupa gördüm.

Kupaya bakarak onu biraz sevdim ve tırmaladım.

Kakao vardı. Üstünde marshmallow kabartması eriyen kakao.

Deacon'ın beni küçük tatlılık kırıntılarıyla nasıl şaşırttığını unutmamıştım, örneğin bir baş belası olup sıcak kakaonun üzerine marshmallow koyması (ya da hiç yapmaması) gibi. Ama geri dönmenin çılgınca iyi hissettirdiğini inkâr edemezdim.

"Yat bebeğim," diye emrettim Bossy'ye, fincanı kaldırarak.

Verandada, sandalyelerin önündeki parmaklığın yanında duran ve üzerine eski bir pazen battaniye attığım büyük köpek yatağına doğru koştu. Ben dışarıdayken soğukta benimle birlikte olabilmek için onun yeriydi.

"O eğitilmiş." Deacon'ın oturduğunu bildiğim için söylediğini duydum.

Kakaodan bir yudum aldım, kabartısı dudağımı uçuklattı. Bardağı kaldırdım ve yalayarak temizledim.

"Otur', 'yat', 'kal', 'yat', 'gel', 'sessiz ol', 'uslu dur', 'alt kat', 'üst kat', 'ölü taklidi' ve 'yakala' oyunlarını biliyor," diye paylaştım. "Yakalamada harikadır. Frizbilere bayılır."

Hiçbir şey söylemedi ama ondan gelen ağırlığı hissettim, tahminimce bu, ona tüm bunları benimle birlikte öğretmek için orada olmamasından kaynaklanıyordu.

Bir nefes aldım.

Ben daha isteyemeden Deacon bana verdi

"Iowa'da bir çiftlikte büyüdüm."

Gözlerimi sımsıkı kapattım, bu yedi kelime Ocak soğuşunu yenerek üzerimden akıp geçti.

"Büyükbabam avukattı," diye devam etti ve gözlerimi açtım. "Babam onun izinden gitmediği için çok kızgındı. Ama babam çiftçi olmak istiyordu, bu yüzden bir çiftlik satın aldı ve çiftçi oldu. Nasıl gelirse gelsin onu isteyen bir kadın buldu, ama ne olursa olsun hayatı sevdi."

Deacon durakladığında kakaomdan bir yudum daha aldım ve o devam ederken fincanımı eldivenli iki elimle önümde tuttum.

"Çiftçi olmak istemedim. Küçük bir kız kardeşim var, o da bu ilgilenmiyordu. Babam hayal kırıklığına uğradı ama o kendi yolunda giden bir evlattı. Aynı zamanda oğlunu kendi yoluna gitmesi için zorlamayan bir adamdı çünkü kendisi de aynısını yapmıştı."

Bir kız kardeşi vardı.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece bir yudum daha aldım.

"Lisede futbol oynadım. O zamanlar tek bir spor seçip bütün yıl onun için antrenman yapmıyorduk, bu yüzden atletizmde disk ve cirit de attım. On altı yaşındayken yazları çatı işinde çalışıyordum. On yedi yaşındayken de yaptım. Hoşuma gitti. Bir şeyler inşa etmenin bir parçası olmayı sevdim. Bir şeyleri tamir etmeyi. Günün sonunda işimin önüme serildiğini görmek. Aynı zamanda, bir çağrının ne olduğunu gerçekten anlamamış olsam bile, bunun benim çağrım olduğunu anladım."

Durakladı.

Bekledim.

Devam etti.

"Çalıştığım müteahhitlik şirketinin sahibi olan adam benden hoşlandı. Liseden sonra bana bir iş verdi. Çiftliği devralmazsam, babam üniversiteye gitmemi istedi. Onu da yapmadım. Hoşuna gitmedi ama anlayışla karşıladı. Cumartesi günü mezun oldum, pazartesi işe gittim, yaz sonunda evden taşındım. Anlamıştı. Kendi kendimin erkeği olmak zorundaydım ve beceremedim, o da buna saygı duydu."

Bu oldukça şaşırtıcıydı.

Deacon bunu paylaşmama fırsat vermedi.

"Yanında çalıştığım adamın" diye devam etti, "üç kızı vardı, oğlu yoktu. Yani benden hoşlandı dediğimde, beni kanatları altına aldı demek istiyorum. Geriye dönüp baktığımda, işi bittiğinde görevi devralmam için beni yetiştiriyordu. Öğretti

Ben her şey hakkında Bina, Kablolama, Sıhhi tesisat, Vakıf iş, mimarlık. Hepsini iş başında öğrendim ama öğrendim."

Olukları nasıl takacağını, çatımın kiremitlere ihtiyacı olduğunu ve bir çardağı nasıl çizeceğini biliyordu, onu inşa etmekle ilgili herhangi bir sorunu yoktu.

Deacon'ın tüm parçaları bir araya gelmeye başladığında içimde mutlu bir değişim oldu.

"Adı Jeannie'ydi," dedi usulca ve midem kıvrılırken bu değişim durdu.

Bir süre konuşmadı ve sonra tekrar söze girdi.

"Onunla tanıştım ve her şey olması gerektiği gibiydi. saniyesi.

Ta ki kaybolana kadar."

Sözleri karşısında şoka girerek başımı yana salladım ve ona baktım. "Kayıp mı?"

Gözlerini bana çevirdi. "Evet, Cassie. Kayıp."

"Tanrım," diye fısıldadım.

"Güzel bir hikaye değil."

Bunu zaten söylemişti ve ölmüş olduğu için öyle olması gerektiğini biliyordum.

Ama şimdi daha kötü görünüyordu. Sevdiğim birinin kaybolduğunu hayal bile edemezdim. Bu beni deli ederdi.

Evet, kesinlikle, Deacon'ın tüm parçaları birbirine uyuyordu.

Sadece oluşturdukları resmi artık beğenmiyordum.

Ağaçlara doğru baktı.

Ben de öyle yaptım ve kakaodan bir yudum daha aldım, erimiş hatmi kabartmasını emerek ekstra tatlı hale getirdim.

Yaptığım iyi oldu. O zaman bilmiyordum ama Deacon'ın benimle paylaşacağı şeylerin geri kalanını atlatmak için tatlıya ihtiyacım olacaktı.

"Onunla bir barda tanıştık," dedi Deacon bana. "Klişe ama işimize yaradı. Güzeldi, senin gibi güzel değildi ama kesinlikle baş döndürüyordu. Ona her baktığımda, onu bana bakarken yakaladım. Gözlerini kaçırıyordu ama ilgilendiğini biliyordum. Bunun sevimli olduğunu düşündüm çünkü güzel bir kızdı, beni süzüyordu ve bunu yaparken onu yakaladığım için utanıyordu. Yaklaştım, ona bayat bir tavlama cümlesi söyledim, yuttu. Ona çıkma teklif ettim. O da evet dedi. Çıkmaya başladık. Özel olduk. Birbirimize aşık olduk. Ona evlenme teklif ettim. Üç ay sonra, kocaman bir düğünle evlendik."

Tekrar ona doğru baktım, ses tonumda şaşkınlık vardı. "Üç ay mı?"

Bana baktı. "Evet. O zamanlar yirmi dört yaşındaydım, düğünler hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ne kadar aceleye geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Annem biliyordu. Geriye dönüp baktığımda

Sanırım bu onu tedirgin etti. O zamanlar balayı, sevgilimi eve geri götürmek ve bir hayat kurmaktan başka bir şey düşünmüyordum."

Başka tarafa baktı ve botlarını parmaklığa doğru kaldırdı. Bossy o sırada başını kaldırdı, ona baktı, soğuk havayı kokladı ve sonra tekrar yerine oturdu.

"Bunu yaptı ve iyi bir hayatımız oldu," dedi düşünceli bir şekilde. "Çok güzeldi. Harika giyinirdi. İyi bir işi vardı. Eğlenmeyi severdi. Seksi severdi. Beni güldürürdü. Onu güldürmeme izin verirdi. Gece kapıdan girdiğimde dünyası başlamış gibi davranırdı. Sabah gittiğimde, her şey bitiyormuş gibi davrandı. Yirmi dört yaşındaydım, çok gençtim, tek bildiğim parmağında yüzüğüm olan ve benim için bu kadar çok şey hissedenden güzel, tatlı, komik bir kıza sahip olduğumdu. Kendimi şanslı hissediyordum."

Boğazım karıncalanıyordu ama bir yudum daha kakao içerek buna karşı koydum. "Bana kurabiye yaptım."

Bu sözler üzerine bedenim hareketsiz kaldı.

"Evde her zaman ev yapımı kurabiyeler olurdu. Aklınıza gelebilecek her türden. Onları yemezdi. Benim için yapardı çünkü severdim. Bazen, eğer bir inşaat ofisine yakınsa, bana ve işteki çocuklara bir kutu kurabiye ile öğle yemeği getirirdi."

O anda, çok eskiden Deacon'a kurabiye ikram ettiğim zamanı hatırladım.

Kesinlikle olmaz, demişti.

Ona bir daha kurabiye yapmamayı aklıma not ettim ve "Ne yaptı?" diye sordum.

"Boru döşemek için anlaştıkları bir yerde resepsiyonistti. Yaşına göre iyi para kazanıyordu, benden bir yaş küçüktü. Ben de iyi para kazanıyordum. Hayatımızı yaşıyorduk. Evliliğimizden bir yıl sonra, bir sonraki adımı atmanın zamanı geldiğini düşündüm. Ona bir bebek yapmayı düşünmesini istediğimi söyledim."

Deacon'ın bakışları ağaçlardaydı. Ben de benimkini oraya kaydurdum ve biraz daha kakao yudumladım.

"Düşünmesine gerek yoktu. Her şeyi göze almıştı. Ve için uğraştık. Her zaman çalıştık. Bebek yapmaya çalışmak zor iş değil."

Haksız olmadığını anladım ama sesi haklı olmadığını söylüyordu. Düşüncelere geri dönmüştü ama bu sefer çok uzaktaydı, sanki bu kelimelerin içinde daha derin bir şey vardı ve bu sesle gerildim.

"Geleceğimizi gördüm ve nasıl olacağını biliyordum," dedi. "Nasıl istiyordum. Bunun gerçekleşmesi için çalışmaya istekliydin. Bu yüzden biliyordum ki

bebeğim, hazır olmalıydık. Bir aile yetiştirmek için uygun olmayan iki odalı bir dairede yaşıyorduk. Bir eve ihtiyacımız vardı. Jeannie ile konuştum, o da kabul etti. Peşinata ihtiyacımız vardı ve ailelerimiz bunu karşılayabilirdi, bunu biliyorduk ama ben o adam değildim. Ben de patronumla konuştum. Fazla mesai aldım. İnşaatlarda her zaman fazla mesai vardır. Yediden önce evden çıktım, sekizden sonra eve geldim, bazen daha geç. Hafta sonları çalıştım. O zamanlar çalışıyordum ve çalışmadığım zamanlarda uyuyordum, kurabiye yiyordum ya da karımı beceriyordum. Güzel zamanlardı."

Sesi, son iki kelimedeki alaycılık dışında değişmedi, ama içgüdüsel olarak hikayenin kötü gittiği yerin burası olduğunu biliyordum.

Daha da sinirlendim ve koltuğumda kaymamak için mücadele ettim.

"Zamanı vardı ve bu işte iyiydi, bu yüzden banka hesaplarımıza baktı, çek defterlerini dengeledi, faturaları ödedi. Ben hiçbirine bakmadım. Ta ki bir gün, o pislikleri sakladığı sepette bir banka ekstresi görene kadar. Bakiye olması gereken yerin yakınında bile değildi. Bunu ona sorduğumda çıldırdı. Baş dertte olan bir arkadaşına borç para verdiğini ve bunu bana söylemek istemediğini çünkü hayır diyeceğimi ya da sormadan yaptığını öğrenirsem kızacağımı düşündüğünü söyledi. Geri ödeyeceklerini söyledi. O kadar ki, ona geri ödeseler bile umurumda olmadığını söyledim. Arkadaşlarıyla da böyleydi. Sıkı. Onlardan herhangi biri için bunu yapardı. Birkaç ay sonra geri ödediler."

Tuttuğumu bilmediğim nefesimi dışarı verdim.

"Ama hamile kalmıyordu. Yıllık kontrolümde doktoruma sordum, araştırmadan önce bir yıl denemelisin dedi. Henüz bir yıl olmamıştı, ben de bir şey söylemedim. Onu kızdırmak istemedim. Zaten huysuz davranıyordu ve ben de onun da benim gibi neden bebek yapmadığımız konusunda huzursuz olduğunu düşündüm."

Sustu ve ben de ona bir şey demedim. Sadece kakaodan bir yudum daha aldım ve yumuşak bir lokum bulutu çektim. Yutkundum ve bekledim.

Çok beklemedim.

"Bundan aylar sonra, bir evin peşinatı için yeterli paraya sahip olmaya yaklaşmıştık, iş çılgıncaydı, bu yüzden çoğu zaman en az dokuzdan önce eve gelmiyordum. O hala hamile değildi ve ben onunla yaklaşmaya hazırdım. Kendimi . Gergindi ve nedenini biliyordum. O gün onu yemeğe götürmek ve konuşmak için eve erken geliyordum, eve geldiğimde karım gitmişti."

Bakışlarımı ona çevirdim ama hiçbir şey söylemedim.

"Gitti," dedi ağaçlara. "Tamamen, ve bununla kıyafetlerini ve eşyalarını aldığını kastetmiyorum. Her şeyini bırakmış, çantasını ve telefonunu bile. Sadece Jeannie gitmişti."

Yavaşça başını bana çevirdi. "Ve onu kaybettim."

Ben de isterdim.

Herkes yapardı.

"Tabii ki yaptın tatlım," dedim nazıkçe.

"Kaçırıldığını sandım."

Aman Tanrım.

"Deacon."

"Aklımı kaçıracak kadar korktum. Evde hiçbir şey bozulmamış ve arabası orada, çantası, telefonu? Hangi kadın çantasını almadan gider ki?"

"Hiçbirimiz," diye cevap verdim o konuşmayı bıraktığında.

Ağaçlara baktı ve bana hiçbir yanıt vermedi. Sadece hikayesini anlatmaya devam etti.

"Gece yarısına kadar ortalıkta görünmedi, arkadaşlarını, ailesini, kız kardeşlerini, patronunu aradı, polise gitti ve onlara gittiğini söyledi. Bana bir şey yapabilmeleri için daha uzun süre gitmesi gerektiğini söylediler. Bunun çok saçma olduğunu düşündüm. Bir adam karısını tanıyorsa, onun olması gereken yerde olmadığını biliyorsa, tanıdığı biri varsa, ona bakmaları gerekir."

"Elbette," diye kabul ettim.

Bana baktı. "Bakmamalarının bir nedeni var Cassidy."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bir adamın karısını tanımamasının tonlarca yolu olduğunu biliyorlardı. Önümüzdeki günlerde, haftalarda, aylarda Jeannie hakkında hiçbir şey bilmediğimi öğrenecektim."

"Neydi o?" Fısıldadım, bilmek istemiyordum ama bunu bana vermesine ihtiyacım vardı. Artık ona sahip olmanın benim hakkım olduğunu düşündüğüm için değil. Çünkü bırakması gerekiyordu.

Ağaçlara baktı.

"On iki yaşındayken esrar içmeye başladı. On dört yaşına geldiğinde asit ve ekstazi kullanmaya başladı. Liseye başlamadan kokain çekmeye başlamış. İyi bir aile, sağlam iki kız kardeş, bu boku neden yaptığını bilmiyorum, sadece yaptığını biliyorum. Ayrıca kırılgan olabileceğini, diğer insanlardan daha derin hissedebileceğini biliyordu ve şimdi her şeyi daha net görüyordu, bu sağlıklı bir şekilde değildi. Üç kez rehabilitasyona girdi.

on beş ile on dokuz yaşları arasında. Sonuncusu aldı, diye düşünüyorlardı." Nefesini içine çekti ve sözlerini şöyle bitirdi: "Yanıldılar."

"Uyuşturucu mu kullanıyordu?" Anlamsızca sordum ve o da bana baktı.

"Neyin tetiklediğini bilmiyorum," dedi, bana cevap vermedi çünkü sorumun cevaplanmaya ihtiyacı yoktu. "Benim bebek ve onda bunun olmadığını fark etmesi miydi bilmiyorum. Ama kokaine geri döndü. Kaybolan o para, kullandığı içindi. Ve Cassidy, işte burada işler çirkinleşiyor."

Zaten çirkin değil
miydi? Bunu ben
sormadım.

"Anlat bana." diye ısrar ettim.

"O parayı hileyle geri aldı." Gözlerimi
kırpıttım.

Numara yapmak mı? Para için erkeklerle yatmak mı?

Aman Tanrım!

Deacon'dan bunu teyit etmesini istemedim ama yine de konuşmaya devam etti.

"Burnumun dibinde kokainin dibine vurdu ve cidden bu bokla kelime oyunu yapmak istemedi. Ben öğrenmeyeyim diye parasını ödeyebildiği tek yolla ödedi, para için sakso çekip sikişti."

Tamam, bunun cidden çirkin olduğunu söylemek
yanlış olmazdı. "Bebeğim," diye fısıldadım.

"Belli ki ailesi onun bir sorunu olduğunu biliyordu. Kız kardeşleri biliyordu. Arkadaşları biliyordu. İşe gitmediğinde ve günlerce eve gelmediğinde durum ortaya çıktı ve sonunda polisler olaya dahil oldu. Kimse şaşırmadı. Üzgündüler. Jeannie için endişelendiler. Benim için üzüldüler. Ama kimse şaşırmadı. Patronları ve benden başka kimse."

"Sana söylemedi mi?"

"Hayır."

"Ailesi, arkadaşları, kız kardeşleri, kayıp olduğunu söylemek için aradığınızda?" Hafifçe bana doğru eğildi. "*Kimse* bana söylemedi."

"Ben... Ben buna inanamıyorum. Bu çılgınlık."

"O kadar kafayı yemiş ki," diye kabul etti. "Polisler kadının geçmişini duydular, araştırmaktan vazgeçip hiç çaba göstermediler. Hiçbir şey yok. Bağımlı puanlama yapıyor. Ellerini yıkadılar." Ağaçlara doğru baktı. "Ben yapmadım."

Aman Tanrım.

"Onu sevdim," dedi usulca, sesi artık melankolikti ve kalbim sıkıştı. "Onu sevdim, bir sorunu olması umurumda bile değildi, onu özledim,

onu geri istedim. Onu düzeltmek istiyordu. Bunu yapmaya kafayı takmıştı. Bu ihtiyaçla kör olmuştum. Onu yatağında geri istedim. Gülümsemesini. Onu güldürmek. Onun lanet kurabiyeleri."

Tanrım. Ona asla kurabiye ikram etmemeliydim.

"Ben de onu başladım. Sonunda işimden ayrıldım. Patronum, iyi bir adamdı, bana çok emek verdi. Benim için endişelendi, yıkıldı, düzeltemeyeceğim bir sorunu olan bir kadın için hayatımı boşa harcadığımı düşündü. Bana bunu söyledi. Ona siktir olup gitmesini söyledim. Babam da aynısını yaptı. O ve annem endişe içindeydiler. Beni vazgeçirmeye çalıştılar. Onlara da siktirip gidebileceklerini söyledim. Onu gittim. Kafamın olduğu yerde bana hoş gelen bir dünyaya daldım ve yıllarımı karımı arayarak geçirdim."

Gözlerimi kapattım ve başımı öne eğdim. "Onu buldum, Cassie."

Bu yeni ses tonuyla gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bana baktığını görmek için başımı kaldırdım.

"Onu buldum. Ve bebeğim, her şeye ihtiyacın var, sana her şeyi vereceğim. Ama sana bunu vermek istemediğimi şimdiden söyleyeyim. Bu dünyada bu kadar aşırı ve çirkin şeylerin var olduğunu bilmeni istemiyorum. Seni bundan korumama izin vermeni istiyorum. Size söyleyeyim, derinlere daldı, kokainden eroine geçti, onsuz yaşayamayacağı bir noktaya geldi, bu yüzden onu elde etmek için her şeyi yapardı ve onu düzeltmek için bel altının bel altına vurdu. Onu çıkarmaya çalıştım. Dayak yedim, bir ara sokakta neredeyse ölüyordum."

Keskin bir nefes aldım.

"Denemeye devam ettim. ."

Aman Tanrım!

"Deacon," diye nefes aldım.

"Denemeye devam etti. Aşırı doz aldı. Öldü. Cesedini attılar ve ailesinin gömecek bir cesedi oldu. Ama ben gitmiştim. Gördüklerim, yaptıklarım, tanıştıklarım, anlaştıklarım, yağcılık yaptıklarım, o dünyada kayboldum, o dünyaya aittim ve o öldü Cassie, ama ben o dünyayı asla terk etmedim."

"Sen kaybolmadın."

"Bebeğim, üç saat öncesine kadar öyleydim."

Ona doğru eğildim. "Sen kendini kaybetmedin, Deacon. O seni içine sürükledi."

Gözleri gözlerimi tuttu ve başını salladı.

Sonra dedi ki, "O yaptı. Raid bunu yüzüme vurarak beni kızdırana kadar bunu anlamamıştım. Sana verdiğim o şarkıyı dinleyene kadar da bunu anlayıp atlatamadım. Ama bu kısmı anlamam çok önemli Cassie, o beni aşağı çekmiş olabilir ama orada kalan bendim."

"Bir ile on arasında bir ölçekte, onu bulduğunuzda durum ne kadar kötüydü?" "Yedi milyon altı yüz bin yirmi üç."

Yutkundum ve yüz ifadesinden şaka yapmadığını anladım. Yakınından bile geçmiyordu.

Aman Tanrım.

Nefes aldım ve başladım.

"Sevdiğiniz ve birlikte bir hayat ve aile kurmak istediğiniz karınızın evlenmeden önce uyuşturucu sorunu vardı, size bundan hiç bahsetmedi, tekrar kullanmaya başladı ve bunu da size söylemedi. Hâlâ sizinle birlikte yaşarken, sizinle evliyen ve sözde sizden bir bebek yapmaya çalışırken, siz ondan uzakta yeni gelecek ailenize bir ev almak için para kazanırken, alışkanlığını ödemek için para karşılığı seks yaptı. Sonra seni terk etti, senin yerine uyuşturucuyu seçti. Bu doğru mu? Kaybolmadı. Terk etti."

"Gitti," diye onayladı.

"Not yok mu, duman bile mi yok?" diye sordum. Başını salladı. "Hiçbir şey yok."

"Ve tüm bunlara rağmen, onu bulmak ve iyileştirmek için hayatınızı askıya aldınız, bu da aşırı tehlikeye girmeniz ve bunu yapmak için neredeyse iki kez hayatınızı kaybetmenizle sonuçlandı."

Ağaçlara doğru baktı. "En parlak fikrim değil."

"Bu çok güzel, yine ağlamak istiyorum," dedim ve gözlerini bana dikti. "Ama kendime izin vermeyeceğim çünkü yanaklarım üşüyor ve donmalarını istemiyorum."

"Cassidy-"

"Ve şimdi sana kurabiye yapamıyorum, bu çok kötü. Kurabiyeleri severim." Sesim yükseliyordu ve Bossy bu yüzden başını kaldırdı, ben de onu dizginledim.

"Cass-"

"Eğer hayatta olsaydı, onu öldürürdüm," diye ilan ettim. Başını salladı ve başladı,

"Kadın-" "Ciddiyim, Deacon."

"Anlıyorum Cassidy. Ama beni anlamıyorsun. Ben o dünyada yaşadım. Bir şeyler yaptım. Öyle şeyler ki-"

"O ilk lanet umurumda değil," diye tersledim ve kafası sarsılırken kaşları birbirine çarptı. "Bütün hayatını . Bir barda seni mutlu eden güzel bir kızla tanıştın ve hemen başladın, çünkü ne istediğini biliyordun, tıpkı benim gibi. Ama o her şeyi etti. Ve onu geri almak için her şeyden vazgeçtin, ona verdin, kendine verdin. Sahip olduğumuz şey, güzel bir savaş Deacon. Jeannie'yle yaşadığın şey çirkin bir savaştı. Ve çirkin savaşta işler çirkinleşir."

"Ciddi şeylerden bahsediyoruz, Cassie."

"Yaptığın işe inandığını söylemiştin," diye hatırlattım ona. "İnandım."

Vücudum tekrar gerildi.

"Öyle mi?"

"Ben ."

Gözlerimi kırptım.

"Dışarı mı?"

"Dışarı."

Ona baktım.

"Sana gelmeden önce yaptığım son şey bağları koparmaktı," dedi bana.

İçimdeki her şey, ben *olan* her şey o kadar genişledi ki, verandayı patlatmamış olmam bir mucizeydi.

"Asla gitmiyorsun," diye fısıldadım.

"Hayır. Asla," diye kesin bir dille cevap verdi. "Nasıl bir adama dönüştüğümü ve nasıl bir arkadaşlığım olduğunu anlasan bile, bunu anlamayı, bana yeniden inanmanı ve asla gitmemi istememeni sağlayacağım."

"Zaten gitmeni hiç istemiyorum."

Gözlerini kapattı, mutfak penceresinin ışıklarıyla yıkanan yüz hatları hamdı.

Görülmesi gereken çok güzel bir manzaraydı.

Sonra onları açtı. "Bok yaptım,

bebeğim." "Umurumda değil."

"Bunu sana vermek istiyorum. Yatağındaki adamı ve o adamın neden ben olduğumu anlamam için buna ihtiyacım var."

Sandalyemin kolunun üzerinden ona doğru eğildim. "Anlamıyor musun, Deacon? Ben zaten anlıyorum. Ve inanıyorum. İnanmayı bıraktığım tek zaman, bunu yapmaya devam etmem için ihtiyacım olan şeyi bana vermediğin zamandı. Şimdi o da var. İhtiyacım olan tek şey. Daha fazlasına ihtiyacım yok."

"İşte," diye hırladı, ifadesi yine değiştı. Vahşi.

Bana olan sevgisi çok
şiddetliydi. Bu çok daha
güzeldi. Kesinlikle.

Oraya gitmedim çünkü yüzündeki ifadenin tadını çıkarıyor, derinlere yerleşmesine izin veriyor, her santimini ezberliyordum. Onun arkamda *olmasından* bahsetmiyorum bile, ne kadar sinir bozucu olsa da bunu da özlemiştim.

Deacon sabırsızlandı ve elimi tutup sertçe çekerek sandalyemi onunkine yaklaştırdı. Bossy yumuşak bir havlama sesi çıkardı ve elimdeki kakaoyu düşürmemek için bir kenara bırakıp sandalyeden kalktım. Ben ona doğru ilerlerken atkı güverteye düştü ve o da botlarını korkuluktan çekti. Onları güverteye koyduğunda, bir dizimi kalçasının yanındaki koltuğa koydum ve diğer bacağımı sallayarak ganimetimi kucağına yerleştirdim.

Ellerimi omuzlarına koyduğumda iki eli de sırtımdan yukarı kayarak beni kendisine çekti.

"Bir ödül avcısıydı," dedi beni yaklaştırdığında.

"Deacon, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Kefaletten kaçanları bulmadım. Kötü adamları buldum ve onları bana nakit ödeme yapabilecek daha kötü adamlara iade ettim."

Ağzımı kapattım.

"Ülke çapında güvenli yerlerde saklı dört milyon beş yüz yetmiş beş bin dolar nakit param var."

Ağzım açık kaldı.

"Üç adamın hayatını aldı," diye devam etti ve gözlerim kocaman oldu. "Av kötü gitti, öyle bir noktaya geldi ki ya onlar ya ben, ben de kendimi seçtim."

"Ben de bunu seçerdim," dedim sessizce.

O konuşmaya devam ettikçe ben konuşmuyor gibiydim ve bunu söylemesi gerektiğini biliyordum.

"Olanlar hoşuma gitmedi ama o adamlar iyi adamlar değildi. Çok fazla güven var ama onlar olmadan dünyanın daha fakir bir yer olmayacağını söylediğimde bana inanmalısınız."

"Sana güveniyorum."

"Tanrım" diye mırıldanmadan önce bir süre bana baktı.

"Seviyorum."

"Biliyorum," diye cevap verdiğinde bakışları da ses tonu gibi daha yumuşaktı.

Ona doğru eğildim, bir elimi kaldırdım ve boynunun kenarına doladım.

Deacon devam etti.

"O dünyanın kontrol altına alınması gerek Cassie. Eğer kontrol altına alınmazsa, Jeannie gibi kadınlar içine çekilir. Bu sonu olmayan bir savaş, asla bitmeyecek bir iş, her gün milyonlarca kez iyi insanların hayatlarına sızan bir dünya. Ama ben bu dünyayı kontrol altında tutmak için üzerime düşeni yaptım."

"Anlıyorum tatlım," dedim nazikçe.

"Bir kez avlandım," diye devam etti, "o da para için değildi. Adamım Raid'in bir kadını var, iyi bir kadın. Kendi kabusunu yaşıyordu, kadın ona yol gösterdi. Bazı adamlar ona zarar verdi ve çok kötü yaptılar. Aklını kaybetti. Onu kontrol altına almak zorundaydım, durumu kontrol altına almak zorundaydım, bir mesaj göndermesine yardım etmek zorundaydım. O yasak bölgedeydi. Knight, Creed ve Sylvie ile birlikte çalışarak bu mesajı gönderdi."

Başımı salladım.

Ne dediğini anlamıştım. "Daha fazlasını bilmen gerek."

Daha fazlasını istemedim.

"İhtiyacın olanı bana ver," diye davet ettim.

Kollarını bana dolamak için ellerini hareket ettirdi, beni sıktı ve sadece sözlerimle ona ihtiyacı olanı verdiğimi biliyordum.

"Jeannie'ye yaptıklarını yapan adamlar artık nefes almıyor." "Tamam," diye fısıldadım.

"Ben yapmadım. Canlarının yanmasını istedim, onu bulmak için o dünyanın derinliklerine indim, o dünyada yeteneklerim olduğunu fark ettim. Buna alıştım. Bu işte gerçekten iyiydim. Bu yüzden bu hale geldim ve bunu para için yaptım. Ama kim olduğumu biliyorlardı. Adımı biliyorlardı. Jeannie'ye yaptıkları ve benim kim olduğumu bilmeleri, yani o dünyadaki yolumun benimle başlayıp benimle bitmesi, aileme, kız kardeşime sızmaması, onların gitmesi gerekiyordu. Ben de onların savaşa girmelerini, savaş sırasında acı çekmelerini ve hayatlarını kaybetmelerini sağladım."

Bunun Glacier Lily'ye sızmayacağını söylüyordu.

"Ben de olsam aynısını yapardım," diye cevap verdim.

Dudakları büküldü. "Saçmalık."

"Ben sert bir ," diye hatırlattım ona.

Başını salladı, mizah gözlerini aydınlattı ama sonra ayıldı.

"Bundan çıkarmanız gereken şey, kimsenin beni Deacon Gates olarak tanımadığıdır. Raid dışında kimse neden o dünyada olduğumu bilmiyor. Deacon Gates, Jeannie ve onu alçaltan adamlarla birlikte öldü. İçten içe güvенеbileceğimi bildiğim insanlar dışında kimse beni Deacon olarak bile tanımiyordu. Hiç hayal kırıklığına uğratmadılar. Yapmayacaklar. Daha önce de etmediler çünkü doğru kişiyi seçtim."

güvenecekleri insanlar. Şimdi, bunu yapmamaları için ek bir teşvikleri olacak çünkü yaparlarsa size zarar verebileceğini ve boğazları kesilmiş olarak uyanacaklarını biliyorlar."

"Deacon," diye nefes aldım.

"Beni yanlış anlama." Sesi artık kararlı ama sertti. "O dünya sana dokunmayacak ve ben de için her şeyi yapacağım Cassidy."

"Tamam," dedim yatıştırıcı bir şekilde. Sonra konuyu değiştirmek için, "İnsanların seni bulması, tanınması ve sana bir isim takması gerekiyordu, peki sen ne olarak biliniyordun?" diye sordum.

"Hayalet."

Bu çok havalıydı.

"Seninle başa zor olduğu için mi?" Ben sordum. "Çünkü yürüyen bir ölüydüm."

Gözlerimi diktim.

Deacon devam etti.

"Soğuk bir orospu çocuğuydum, hayatım yoktu, evim yoktu, bağlarım yoktu, duygularım yoktu, herkes bunu biliyordu. Ta ki daha önce gittiğim, alışılmışın dışındaki yıkık dökük kulübelere geri dönene kadar. Kendime ayırdığım minimum zaman için mükemmel bir yerdi. Sessiz bir yer. Kimsenin beni bulamayacağı bir yer. Ama geri , tavırlı, harika gözleri olan ve dudaklarını sikime dolamak istediğim güzel bir kadın erkek arkadaşıyla kavga ediyordu. Şanslıydım ki daha sonra onun inatçı, huysuz, komik, güçlü, aklından geçeni söyleyen, köpekleri seven, bağlanmayı, sert boşalmayı, götten almayı ve aldığı kadar iyi vermeyi seven biri olduğunu öğrendim." Başını sandalyeden kaldırdı, böylece yüzü benimkinden bir santim uzaktaydı. "Ve beni diriltti."

Tanrım.

Tanrım.

Deacon'ın tatlı markası, bu sefer hayal edebileceğimin ötesinde güçlendi. Buna asla alışamayacağım.

Daha fazla dayanamadığım için başımı eğdim ve yüzümü boynuna dayadım.

Boynunun diğer tarafını kavradım, yüzümü içeri ittim ve "Bebeğim" diye fısıldadım.

"Seni bıraktığımda tekrar ölü olmayı denedim Cassie. Ölü olmak acıtmaz. Bulmak için çok uğraştım. Ama bulamadım. Sen benim içimde yaşadın." Gözlerimi sıkıca kapattım, daha da yaklaştım ve tutundum.

Deacon kollarımı sıktı ve konuşmaya devam etti.

"Şansımın tükendiğini düşündüm. Sonunda kafamı kıcımdan çıkardım, güzel savaşa geri döndüm ve zamanlamayı öyle ayarladım ki, ben aşağı doğru sürerken kızın şeritten yukarı doğru geliyordu."

Gözlerimi açtım, başımı kaldırdım ve ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Lanet olası Hollywood boku, bana doğru koştu, korkaklık yapacağını, bana çarpacağını ya da beni şeritten çıkmaya zorlayacağını düşündü. Son anda direksiyonu kırdı, kesti, kamyonetinden indi ve bağırmaya başladı."

Kıkırdamaya başladım.

Sonra Deacon'ın yivlerini, kırıksıklıklarını aldım ve sevinç duydum. Bunu da özlemiştim.

"Her iki araca da zarar vermeden bunu başarabildiğine çok şaşırmasaydım ve kafam sana ulaşmakla dolu olmasaydı, ben de gülmekten karnıma ağrılar girerdi, kadın."

"Geriye dönüp baktığımda," dedim, hâlâ kıkırdıyordum. "Oldukça komik."

"Evet" diye onaylarken bana oluklar ve kırıksıklıklar vermeye devam etti.

Elini çenemde kavuşturabilmek için bir kolunu kaldırdı, parmak uçları saçlarımdaydı ve evet, bunu da özlemiştim.

"O gitti."

Sesi tekrar ciddileşmişti, ben de ciddileştim.

"Biliyorum Deacon," dedim ona. "Ama Milagros'un kafası oldukça karışık, iyi anlamda değil, bu konuda-"

"Onu kastetmiyorum. Milagros, Manuel, çocuklar, her şeyi yeniden güzelleştireceğim. Bunu yapmak için kıcıımı yırtacağım. Buna ihtiyacın var. Benim de ihtiyacım var. Onlar senin bir parçan, bana verdiğin ve beni yeniden temiz hissettiren şeyin bir parçası. Ama kastettiğim bu değil. Jeannie'yi kastediyorum."

Yavaşça başımı salladım. "Tamam."

"Cassidy, demek istediğim, kurabiye yapmak istiyorsan, kendin ve benim için yap."

Beni *çok iyi* okuyabiliyordu.

Devam etti.

"O beni kontrol etmiyor, artık değil. Seni de kontrol edemeyeceğinden eminim, bir daha asla. Gitmene izin verdim, *izin* verdim. Seni tutabilirdim ama bunun olmasına *izin verdim*. Raid bana bir adam bir kadın tarafından yakıldığında, bunu atlatır ve yoluna devam eder demişti. İyi bir kadını yaktığında, bunu yapmaz. Anlamadığım şey, iyi bir kadın tarafından değil, beni aşağı çekmesine izin verdiğim sorunlu biri tarafından yakıldığımdı. Ve onun gitmesine izin vermek için içimde bir şeyler bulmam gerekti."

Bu. Seni değil. İçime işlemesi biraz zaman aldı ama sonunda seni asla bırakamayacağımı anladım çünkü sen Jeannie gibi iyi bir hayat için istediğim şey değildin. Sen benim *ihtiyacım* olan şeydin."

Aman Tanrım.

Durması

gerekiyordu. .

"Ama gitmesine izin verebilirdim. O güce sahiptim. O lmşt. Ona dayanma gücü veren bendim. Ben de gitmesine izin verdim. şimdi hayatımızı yaşıyoruz. İyi yaşıyoruz. Mutlu yaşıyoruz. Beni yıllarca aşağı çekti." Eli beni sıktı. "şimdi yüzeye geri döndüm bebeğim. Seninle birlikte. Ve o gitti."

Başımı sallayarak ona glmsediğimde gülümsemem titrek ama mutluydu. Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Ailen bana kızdı mı?"

Başımı sallamaya devam ettiğimde gülümsemem soldu.

"Onu da halledeceğim," diye

mırıldandı. Ona inandım.

Tamamen.

"Size bir şey sorabilir miyim?" Rica ettim. "Ne istersen."

Herhangi bir şey.

Glmsemem küçük bir sırtış olarak geri geldi. Sonra derin bir nefes aldım. "Otuz sekiz kadın..." Dedim ki, sözümü keserek.

"Jeannie'den önce çok az, çoğu da o öldükten sonra. Geriye dönüp baktığımda, bilinaltımda temizliğe giden yolu bulmaya çalışıyordum. Hiçbiri benim için bunu yapmadı. Bu yüzden, bildiğiniz gibi, aramayı bıraktım."

"Anladım."

"Güzel," diye mırıldandı.

"Peki ya PDA olmayan?" Devam ettim. "Ne?"

"İnsanların içinde bana pek dokunmuyorsun, Deacon. Çok sevecensin ama başkaları etraftayken değil."

"Bunu mu istiyorsun?"

"şey...evet. Eğer vermek içinizden geliyorsa." "Sana vereceğim."

"Ama bunu yapmadınız çünkü-?"

"Bunu yapmadım çünkü ellerim senin üzerindeyken bir şeylere yol açma eğilimindeydim."

Gözlerimi ona diktim. "Temel içgüdülerini kontrol edebildiğine oldukça eminim."

"Yapabilirim. Ama sikimin senin yanında kendi aklı var. On yaşında bir çocuk beni hayatım hakkında sorgularken sertleşmek için mücadele etmeme gerek yok."

"Oh," diye mırıldandım, anlamıştım.

"Ya da bir markette koridorda yürürken." Sırıtmaya başladım.

Deacon ağzımı izleyerek, "Beni anladığını görüyorum," diye mırıldandı. "Ben seni anlıyorum."

Gözleri benimkilere geldi. "Bunu aşacağım kadın, sana alışacağım." Alay ediyordu.

"O zaman bunu için sana vermeye devam etmem gerekecek," diye verdim.

Başparmağı tekrar dudaklarımın üzerinde gezinirken gözleri beni izliyor ve "Benden sert hoşlanıyor" diyordu.

"Kesinlikle."

Gözleri tekrar benimkilere döndü ve dans ediyorlardı.

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere dokundurdum.

Geri çekildiğimde, "Doğum günün ne zaman?" diye sordum.

"Otuz Eylül," diye cevap verdi hemen.

Bu beni de mutlu ederdi, ama etmedi (aslında etti, sadece şok oldum).

"Ciddi misin?"

Kaşları birbirine çatıldı. "Sınır yok." Buna inanamıyordum.

O biliyordu. "Yalan söylemiyorum, kadın." diye homurdandığında anladım. "Bebeğim," diyebilirdim sadece.

"Ne?" diye kııptı.

Kıkırdamaya başlamak istedim. Ama yapmadım.

Onun yerine, "O gün benim de doğum günüm." dedim. Bana baktı. Sonra sıırttı.

Ve dünyada her şey yolundaydı.

"Bir bok yok mu?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Benim içindi Cassie," diye mırıldandı. "Biliyorum çünkü Tanrı beni dünyaya getirdiği günden sekiz yıl sonra seni benim için buraya koydu."

Çok yanılıyordu.

"Hayır," diye karşı çıktım. "Ben bu dünyaya gelmeden sekiz yıl önce, seni benim için buraya koydu."

Bu ışık sönmeden ve ifadesi ciddileşmeden önce gözleri tekrar dans etmeye başladı.

"Senden bir şey daha isteyeceğim."

"Vur."

Kolunu tekrar bana dolamak için elini çenemden çekti ve ikisi de beni yakın tuttu.

"Glacier Lily'yi izlemek için biriyle konuşman gerek. Iowa'ya gitmem, ailemi görmem, kırdığım şeyleri onarmam gerekiyor ve bunu yaptığımda yanımda olmanı istiyorum."

Evet.

Evet.

Geri

gelmişti.

Neşe

hissettim.

"Ne zaman hazır olursan oradayım," diye cevap verdim hemen. "Siktir, seni seviyorum," diye karşılık verdi güçlü bir kol sıkıştırmasıyla. "Seni daha çok seviyorum."

"Bu şüpheli."

Gözlerimi ona diktim. "Seni kesinlikle daha çok seviyorum." Bakışlarımı tuttu. Sonra onunki verandanın tavanına gitti.

"Kimin kimi daha çok sevdiğini tartışabilir."

"Ben seni daha çok seviyorum," diye karşılık verdim.

O da bana baktı.

Sonra fısıldadı, "Güzel savaş." Güzel savaş.

Gerçekten de öyleydi.

etme şansım olmadı.

Deacon elini saçlarımın arasına soktu, kendine çekti ve öptü. Bana her şeyini verdi.

Geri verdim.

Colorado Dağları'nda bir nehrin kıyısındaki verandamda soğukta Deacon'ın sandalyesinde seviştik ve bunu uzun, çok *uzun* bir süre yaptık.

Evet.

Babam evdeydi.

Yippee!

Sonsöz

Çerezler

Fuayedeydim, yerde volta atıyordum, Bossy yanımda nefes nefese kalmıştı. Deacon mutfak kapısının pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kot pantolonunun kalçasını kavuşturmuş, bir ayağını bileğinden kavuşturmuş beni izliyordu.

"Kadın, sakın ," diye emretti.

Durdum ve ona baktım.

Deacon ve ben Iowa'ya giderken annem ve babam Glacier Lily'ye bakmak için yakında orada olacaklardı.

Annemi aradım ve Deacon'ın döndüğünü, işleri yoluna koyduğumuzu ve kaldığımız yerden devam edeceğimizi söyledim.

Ağustos ayında gösterdikleri zamanki halimi düşününce, bu haber annemi pek sevindirmedi.

Sonra Deacon'la ilgili her şeyi paylaştım.

İnsanları öldürdüğü kısımlar değil ama geri kalanının çoğu. Jeannie hakkında. İzini kaybettirmesi hakkında. Ona Hayalet denmesi ve nedeni hakkında. Ve gerçekten yaptığımı bilmediğim bir şeyi yapmaya başladığımda verdiği mücadele hakkında: onu yeniden canlandırmak.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, pes etti. Annemin iyi bir kalbi vardı.

Babam pes etmedi.

İyi bir kalbi vardı ama o kalbin büyük bir kısmı bana aitti. Biraz iknaya ihtiyacı vardı.

Yine de gelmeyi kabul etmişlerdi. Onlar yokken Titus çiftliğe göz kulak olacaktı.

Ve her an orada olabilecekleri için korkuyordum.

"Bunu sana hatırlattığım için üzgünüm tatlım, ama sen beni terk ettikten sonra ortaya çıktıklarında gerçekten iyi durumda değildim" dedim.

Deacon içini çekti, pervazdan uzaklaştı ve yanıma geldi.

Bossy onun dikkatini çekmeye çalışsa , kalçasını okşayıp kuyruğunu çılgınca sallasa da, Deacon'ın gözü sadece bendeydi.

İki elini kaldırıp çenemi kavradı ve yüzünü benimkine doğru eğdi.

"Beni seviyor musun?" diye sordu.

"Elbette," diye cevap verdim.

"Seni seviyor mu?" diye devam etti.

"Evet," diye cevap verdim.

"O zaman Cassie, beni sevmeyebilir. Beni affetmeyebilir. Kalbinde beni anlayacak bir şey bulamayabilir. Ama eğer beni seviyorsan, bana katlanmanın bir yolunu bulacaktır."

Birden rahatladım.

Çünkü yanılıyordu.

Babamın ona katlanmanın bir yolunu bulmasıyla ilgili kısmı değil.

Babamın kalbinde onu anlayacak bir şey bulamayacağı kısmı. Anlardı.

İnanmak için sadece görmesi

gerekiyordu. Başımı salladım.

Deacon beni öpmek için başını daha da eğdi.

Bossy bizden kapıya doğru koştu.

Oradaydılar.

Tekrar korkmaya başladım.

Diyakoz bunu hissetti, başını kaldırdı, gözlerimin içine baktı ve "Tanrım. Sakin ol."

"Otoriter," diye

tersledim. Sırıttı.

Ve yine korkmayı bıraktım.

Gitmeme izin verdi ama elimden tutup beni kapıya götürdü.

Annem ve babam bize doğru gelirken ("biz" Deacon ve beni kastediyordu, Bossy onları karşılamak için dışarı koştu) verandada merdivenlerin başında beklerken elimi bıraktı ama bir kolunu omuzlarıma doladı.

Önce Bossy aşık oldu, sonra merdivenleri tırmandılar ve ben de biraz aldım.

Tanıştırılmalar garipti. Annem sıcak bir gülümsemeyle Deacon'ı kendisine Beth diye hitap etmeye davet etse de, babam değerlendirici bir bakışla Deacon'ı kendisine Obadiah diye hitap etmeye davet etti.

Onları içeri aldık. Annem ve ben kahve fincanlarını doldurmaya başladık. Deacon dışarı çıktı ve babamın çantaları almasına yardım etti.

Babam buna izin verdiği ama kibarlık olsun diye yaptığını saklamadığı için tekrar gerildim.

Onlar (ardından Bossy) çantaları yukarı çıkarırken annem mutfakta bana "Her şey yoluna girecek Cassidy," diye mırıldandı.

Hiçbir şey söylemedim.

Annem bağlandığını anladı, uzandı ve bırakmadan önce elimi sıktı.

Bu, annemin olabileceği kadar güven vericiydi ama yeterince güven verici değildi.

Adamlar geri geldi, mutfak masasında oturup havadan sudan konuştuk, sonra Deacon babama dönüp "Obadiah, bir süredir arabada tıklıp kaldın. Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Aman Tanrım.

Gözlerim anneme kaydı.

Cesaretle başını salladı.

"Hava soğuk," diye cevap verdi babam ve kalbim sıkıştı. "Ama biliyorsun, sanırım ben isterdim."

Bakışlarım babama yöneldi ve kalbim kabardı.

Kalkıp odadan çıkarken sandalyeleri gıcırdadı, Bossy de onlarla birlikte gitti.

Kılımı bile

kıpırdatmadım. Annem

de öyle.

Kapının kapandığını duydum.

"Haklıymışsın, son derece yakışıklı," diye belirtti.

Anneme baktım ve hiçbir şey söylemedim.

"Sağlam."

Yanılmamıştı.

"Erkeksi," diye devam

etti. Yutkundum.

"Uzun boylu," diye devam etti.

Ellerimi sıkarak mücadele ettim.

"İnşa edildi."

"Uh-huh," diye mırıldandım.

"Ve Cassie," dedi sesi yumuşayarak. "Baban bize karşı saygılı davranıyor, bu onun için kolay değil çünkü sana neler yaşattığını biliyoruz ve sana bu dünyada hâlâ nefes almasının tek nedeni senmişsin gibi bakıyor."

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Her şey girecek," diye fısıldadı.

Tekrar yutkundum ve başımı salladım.

"Seni seviyorum, melek surat."

Gözyaşlarım taşmak üzereydi, bu yüzden "Ben de seni seviyorum anne" derken sesim boğuk çıkıyordu.

"Ve seni böyle seven bir adam bulduğun için çok mutluyum."

Derin nefes aldım.

Gözleri de ısıt ısıt rağmen sakince bir yudum aldı.

İşini "Umarım bu akşam için büyük bir ziyafet planlamışsınızdır. Açlıktan ölüyorum."

"Yemeğe şimdi başlayabiliriz," diye teklif ettim oyunbazca. "Erken yeriz." "Öyle yapalım," diye kabul etti.

Bunu biz yaptık.

Adamlar geri geldi.

Babamın vurdumduymaz yüzüne baktım ama gözlerim babamı mutfağa kadar takip eden Deacon'a takıldı.

Doğrudan bana geldi, ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu.

Ama bana ulaştığında, bir elini kalçamda sıkıca kavuşturdu, yakınımı eğildi, ağzını ağızıma değdirdi, kaldırdı ve sessizce, "Her şey yolunda bebeğim," dedi.

Nefesimi bıraktım.

Babam odadakilere, "Siz dönün, biz birkaç gün kalacağız, sakıncası yoksa," dedi ve Deacon'la birlikte ona döndüğümüzde masada oturduğunu gördük, bir eli kahve fincanındaydı, diğer eli Bossy'nin kafasında, çenesi kalçasında. "Cassie'mizi yamaçlara götür. Buna var mısın?" Babam Deacon'a sordu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Deacon.

Belalı Deacon'ın snowboard üzerinde olduğunu düşününce neredeyse kıkırdamaktan boğuluyordum.

Ama daha çok rahatlamamın verdiği bir kıkırdamaydı. Deacon masadaki babama doğru ilerledi.

Anneme baktım ve o da bana yaklaştı. "Ne dedim ben?" diye sordu nefesinin altından.

Tezgâhta ne yaptığıma baktım. Ama "Her neyse" diye mırıldandım.

Sessizce kıkırdadı.

Bana gelince, tezgâha gülümsedim.

Kocaman.

Bir şekilde Deacon her şeyi yoluna koymuştu. Endişelenmemeliydim.

İnanmalıydım.

Bu hatayı bir daha yapmam. Asla yapmam. Çünkü benim erkeğim her şeyi yapabilir.

* * * * *

Deacon arabasını Iowa'da tatlı bir sokaktaki küçük, düzenli evin önündeki kaldırıma çektiğinde kar yağıyordu, öğleden sonra geç saatlerdeydi ve gökyüzü griydi.

Kapı açılmadan ve kadın bedeni kapıyı doldurmadan önce durmadı bile.

Bu şaşırtıcı değildi. Kırk beş dakika önce giriş yaptığımız oteli arayarak şehirde olduğumuzu ve onları görmek istediğini söylemişti.

O akşam bir restoranda yemek yemeyi önerdi.

Annesi ona hemen gelmesini söylemişti.

Hemen gelirdik.

Deacon'ın kapısının açıldığını duyduğumda, kadının verandaya çıktığını, bir adamın onu takip ettiğini, içeride daha fazla insanın olduğunu gördüm.

Kız kardeşi, belki.

Kapımı iterek açtım ve dışarı atladığımda Deacon oradaydı.

Kapıyı benim için kapattı, elimi tuttu ve beni yürüyüşe yönlendirdi.

Onları gördüğümde derin nefesler aldım, anne babası, kız kardeşi, evin içinde arkaya doğru sarkan bir adam, yanında babasının bacağına yaslanmış küçük bir çocuk, adamın kolunun kıvrımında yeni yürümeye başlayan bir çocuk.

Deacon'yeğeni ve yeğeni, ikisiyle de hiç tanışmamıştı.

Deacon, bahar çiçeklerini bekleyen boş saksılarla neredeyse kaplanmış olan ve iki kişi için çıkışı zorlaştıran basamakları çıkarken elimi yarı yolda bıraktı.

Bu yüzden gitmeme izin vermedi.

Gitmeme izin verdi çünkü annesi kaybediyordu. Bu açıkça görülüyordu. Ve verandaya vurduğunda, annesi kendini kaybetti.

Bir adım aşağı inmeyi bıraktım.

Ona doğru koştu, ayak parmaklarının üzerinde yuvarlandı, elleriyle yanaklarını kavradı ve hareketsiz durdu, sessiz gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Aynısı bana da oldu.

"Oğlum," diye zorladı çatlak ve cızırtılı bir sesle.

"Evet anne," diye nazikçe cevap verdi Deacon, bir elini kaldırıp yanağını okşadı.

"Oğlum," diye tekrarladı, sessizliğini kaybetti ve hıçkırarak ağladı.

Deacon onu kollarının arasına aldı, dudaklarını saçlarına için başını iyice eğdi ve ona duyamadığım sözler fısıldadı.

Ona daha sıkı sarıldı.

Tüm çabamı kendimi aptal durumuna düşürmemeye ve çirkin, özensiz gözyaşları dökerek onu da kaybetmemeye yoğunlaştırdım.

"Seni tanıştırmak istediğim biri var," dedi Deacon, sesi artık daha yüksek çıkıyordu. "Beni geri getiren kadınla seni tanıştıramam için gitmeme izin vermelisin anne."

Başını salladı, onu bırakmakta acele etmedi ve yüzünü silerek bana döndü.

"Anne, Cassie'mle tanış," diye tanıştırdı

Deacon. Zorla gülümsedim. "Merhaba, Bayan Gates."

"Ben...sen..." Duyulabilir bir nefes çekti ve "Bana Rosalie deyin," diye davet etti.

Gülümsemeye devam ettim. "Memnun olurum."

Yüzü parçalanmaya başladı, ben de koşarak merdivenlerden çıktım ve onu kollarıma aldım.

Sıkıca sarıldı.

Etrafına baktım ve Deacon'ın babasıyla tokalaştığını gördüm, babasının gözleri oğlununkilere yapışmıştı, diğer elini kaldırmış Deacon'ın koluna vuruyordu. Sonra yüz ifadesi değişti, eridi ve Deacon'ın ellerini sıkarak babasını kendisine doğru çekmesini izledim, ta ki elleri birbirlerine kenetlenene, kolları birbirlerine dolanana kadar.

"Eve, baba." Deacon'ın mırıldandığını duydum.

Kollarımdaki kadından sessiz bir hıçkırık daha yükseldi.

"Evet, oğlum. Güzel. İyi ki geldin," diye cevap verdi babası, sesi kalındı, şimdi sırtına vuruyordu.

Kapıdaki adam, "Tatlım, bunu içeri götürelim," diye önerdi ve Deacon'ın kız kardeşi hareket etti.

Bizi içeri soktu ve kapı ancak kapandıktan sonra kardeşinin kollarına düştü, daha önceki buluşmalarda tuttuğu gözyaşlarına boğuldu. İşte o zaman Deacon da başını eğdi ve onun saçlarına doğru konuştu.

Babası Lou, kayınbiraderi Chet, dört yaşındaki yeğeni Chandler, iki yaşındaki yeğeni Pearl ve Deacon'ın gitmesine izin verdiğinde kız kardeşi Rebecca ile tanıştım.

Mutfakta kahve içtik.

Bu sırada Deacon önce anne ve babasıyla birlikte oturma odasında kayboldu. Sonra kız kardeşi ve eniştesiyle.

Bu olay bittikten sonra daha sakinleştiler, rahatladılar ve mutluluğa doğru uzandılar.

Buna hiç şaşırmadım. Deacon her şeyi yapabiliirdi.

Çok daha sonra, akşam yemeğinden sonra, çoğunlukla yarı-lunatik olduğum için, insanların gülmesiyle sonuçlanan, yapmacık bir şekilde başladı.

Rosalie'yle birlikte mutfaktaki lavabonun başında bulaşık yıkıyorduk, Rebecca odanın içinde dolaşüyor, kuruladığım tabakları kaldırıyor.

"Ne yaptığını bilmiyorum ama iyi ki yapmışsın," dedi suyun içindeki ellerine o kadar kısık bir sesle ki zar zor yakalayabildim.

Ama ben yakaladım.

"Sadece onu sevdim," diye cevap verdim, beni duymasını istediğim için o kadar da sessiz değildim. Bana baktı ve bunun yanlış bir şey olduğunu biliyordum.

"Ben de onu seviyordum."

"Anne," Rebecca yaklaştı ve sessiz konuşmamıza katıldı. "Ne demek istediğini biliyorsun."

Rosalie başını salladı. "Alınma ama Cassie-"

"Alınmadım," diye kestim sözünü. "Ama bilmen gereken şu ki, aradaki fark, senin aşkın içeri giremesin diye kendini senden aldı. Ne kadar acı verici olursa olsun, anladığını bildiğim nedenlerden dolayı bulunduğu yerde olması gerekiyordu. Ama her ne sebeple olursa olsun, bana geri dönmeye devam etti. Bunu yaptı ama beni içeri almadı. Yıllarca izin vermedi. Bana verdiği şeyle yapabileceğimin en iyisini yaptım ve kapıyı açtığında, ona gittim. Ona yardım etme şansını elinden aldı çünkü ihtiyacı olan şey buydu. O hazır olduğunda orada olduğum için hepimiz şanslıydık."

"Öyle oldu," diye yanıtladı. "Hepimizin şansı yaver gitti." Başımı salladım.

"Zayıftı," diye fısıldadı. Jeannie'yi kastediyordu.

"Değilim," diye kararlı bir şekilde cevap verdim. "Ben sert bir ."

Gözlerini kırıştırdı. Sonra yüzü çatladı. Sonra bir kahkaha patlattı.

Rebecca omzuyla bana çarpmak için hamle yaptı. Ona baktığımda göz kırptı. Bu iyi hissettirdi.

Deacon'ın harika bir ailesi vardı.

Yine şaşırmadım.

Rebecca kuruladığım tabağı aldı ve Deacon'ın annesi ve kız kardeşiyle birlikte bulaşıkları bitirdik.

* * * * *

O baharın sonlarında, yan verandanın ucunda durmuş, yeni açıklığa bakıyor, orada, nehrin yakınında neler olduğunu izliyordum.

Deacon, Manuel ve Deacon'ın (çok yakışıklı) arkadaşı Raid çardak üzerinde çalışıyorlardı.

Sekizgeni seçmişti.

Çok güzel olacaktı.

Esteban ve Gerardo yardım ediyordu. Gerardo'nun kalçasında küçük bir adamın alet kemeri bile vardı. Elbette içi plastik aletlerle doluydu ama işine yarıyordu. Silvia, çoğunlukla Deacon'a yakın olmak için etrafta dolaşıyor, adamlara çivi uzatıyor, tahtalara yardım ediyordu. Gerçi bunun çoğunlukla Raid'e yakın olmak için olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Bir erkek arkadaş

ihtiyacı vardı. Ama

sadece birkaç yıl sonra.

On yıl kadar.

Yolun aşağısında, Raid'in kadını Hanna'nın Margarita ve Araceli'yle gülün etrafında halka gibi bir şey çaldığını duyabiliyordum ama bakmıyordum, Bossy etraflarında dans ediyor, mutlu bir şekilde havlıyordu.

Ve arkamdan Milagros'un geldiğini duydum.

Omuzlarımız birbirine değecek kadar yaklaştığında bile ona bakmadım.

Söylemeye gerek yok, Deacon Cabrera'larla arasını düzeltti.

Milagros'la biraz zaman aldı. Ama

başardı.

O da boş zamanlarında benimle takılıyor, kabinlere yardım ediyordu. Yapacak çok fazla şey olmadığından, bu, kar yağdığında sık sık yamaçlara gittiğimiz anlamına geliyordu. Ve Deacon snowboard yapmayı Deacon gibi zahmetsizce öğrendi, bunu şöyle açıklıyordu: "Çocukken ayaklarım neredeyse ameliyatla bir kaykaya bağlanmıştı, kadın."

Her neyse. Yani her şeyi yapabilirdi. Ve Deacon'la snowboard yapmak işime yaradı.

Deacon'ın olduğu her şey bana uyar.

Geri kalan zamanda, çok fazla oyalandık.

Artık toprak donmadığına göre, işinin başına dönmüştü.

Çardak ve çamaşırhane binamı yaptığımda *işe geri dönecekti*. Kulübeler bana yardım ederken, yapacak yeterince işi olmadığı ortaya çıktı ve bana meşgul olması gerektiğini söyledi. Bu yüzden bir iş bulacaktı.

Henüz ne yapmak istediğini bilmiyordu, sadece resmi olarak grid'e geri döneceğini biliyordu.

Bu konuda endişeliydim. Sam Amca'nın, birinin on yıldan fazla bir süre ortadan kaybolup sonra tekrar ortaya çıkmasıyla ilgili bir sorunu olabileceğini düşündüm.

Bu korkularımı onunla paylaştığımda Deacon, "Bu bir sorun haline gelir Cassidy, biz hallederiz," dedi. "Ama kadın, hayatta her şey olur ve insanlar her zaman terk eder. Ben evsiz bir adamdım, kaybolmuş ve başıboş dolaşıyordum. Evsiz bir adama vergi ödetemezsin."

Deacon evsiz bir milyoner olsa da bu doğrudu.

Ama haklıydı. Eğer bir sorun haline gelirse, anlaşırdık. Deacon nihai durumdan kurtulup diğer tarafa geçtikten sonra anlaşma konusunda iyiydi. Biraz zaman aldı ama başardı.

Bu yüzden artık endişelenmenin bir anlamı yoktu.

Ve sonuç olarak, geri dönmüştü. Gölgede değil. Yaşıyordu, özgür ve temizdi.

Benimle gel.

"Arkadaşlarını seviyorum," Milagros, aklımı düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Evet," diye katıldım. "Çok sempatikler."

Ve öyleydiler. Son derece. Daha çok Raid Hanna'ya Deacon'ın bana baktığı gibi baktığı için.

Sanki onun nefes alma sebebiydi. Raid

Miller hakkında her şeyi söyledi.

Hanna'ya gelince, çok sevimliydi. Ve tatlıydı.

"Arkadaşlar bir erkek hakkında çok şey söyler."

Milagros bu konuda yanılmıyordu ve Hanna ile Raid her şeyi söyledi.

"Manuel artık endişelenmiyor."

Bu sözler içimden geçerken gözlerimi

kapattım. Tekrar açtım ve "Sevindim"

dedim.

"Ben de öyleyim Cassidy." Sesinde ağır bir anlam vardı. "Çok memnunum." Bir nefes aldım, bıraktım, arkadaşıma döndüm ve gülümsedim.

O da bana gülümsedi.

Sonra da "Şu işçilere bir içki alalım" dedi.

"Tamamdır," diye cevap verdim.

Gözleri parladı.

Sonra işçilere içecek bir şeyler almak için mutfağa girdik.

* * * * *

Kapı çalındığında heyecanımı zorlukla bastırıyordum. "Şunu alır , tatlım?"

Evde hazırladığım sandviçleri sordum.

Sayaç.

"Evet, bu kadar gergin olmayı bırakacak mısın?" Deacon karşılık verdi ve buzdolabından kapıya doğru ilerlediğini anladım.

Deacon'ın bunu sorması beni okuyabildiği için değildi. Bu benim açık olmamdı.

"Senin için sürpriz parti yok diyelim," dedim. "Ne yaptın?"

Ses tonu mutfak kapısında duran ona bakmamı sağladı.

Ayakta duruyordu. Ön kapıyı açmak için yürümüyordu.

"Deacon, yapman gerek-" "Ne yaptın?" diye tekrarladı.

Acele etmesini sağlamak için, "Doğum günün kutlu olsun." dedim. "Kadın, bugün Nisan."

"Yani?" Sordum ama cevabını beklemedim. "Doğum gününde hediye istemediğini söylemiştin. Bu nedenle, doğum gününde bir tane *almayacaksın*."

Başını salladı, bana bakıyordu, dudakları seğiriyordu. Derimden çıkmak üzereydim.

"Deacon!" "Git kapıya bak." diye çıkıştım.

Başını sallamaya devam etti, döndü ve antreden geçip gitti. Mutfak kapısına gidip izlemek istedim. *Gerçekten* istedim.

Yapmadım. Bunu yaparsam içimden fişkıran mutlu heyecanla patlayabileceğimi biliyordum.

"Diyakoz Gates için özel teslimat" sözlerini ve Diyakoz'un "O benim" cevabını duydum. Sonra, "Burayı imzalayın," dedi ve ben fuayeye doğru koşmamak için yer değiştirmek zorunda kaldım.

Kapının kapandığını duydum ama önce hissettim. Bana döndüğünde daha da güçlendiğini hissettim.

Bossy'nin havladığını duydum.

Kapıya doğru baktığımda adamımın yeni Alman kurdu yavrusunu göğsüne bastırması, boğazını yalayarak durduğunu gördüm.

Deacon'ın gözleri benim üzerimdeydi ama yüz hatları bana duyduğu sevgiyle çizilmişti.

Gözlerimin dolduğunu hissettim ama içimden "Ben yaptım patron hanım, onu eğitme sırası sende" demek geldi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, "Biliyorum," diye karşılık verdim. Patron havladı.

Ben yeni yavru köpekle oynarken Deacon da kendi sandviçini yiyebilsin diye sandviç yapmaya geri döndüm.

Ona Rahip adını verdik.

* * * * *

Başımı çevirdim ve omzumun üzerinden baktım.

Dizlerimin , bağlı olduğum yatak başlığına bakıyordum. Sadece bileklerim. Bacaklarım serbestti.

Bu, onları genişçe açmama ve benden beslenirken Deacon'ın ağzına karşı seksimi sallamama izin verdi.

Omzumun üzerinden baktığımda, onu sırtüstü yatmış, dizleri bükülmüş, ayakları yatakta, kalçama kenetlemediği eliyle koca sikini kaldırırken gördüm.

"*Bebeğim,*" diye nefes aldım, yüzüne gömüldüm, sırtımı dikleştirdim ve sertçe boşaldım. Ağzını kaybettim ama hâlâ boşalmakta olduğum için aldırmadım.

"Bahşiş," diye kulağıma homurdandı. Kalçalarımı eğdim.

Aletini derine soktu.

Kendimden geçerek haykırdım.

Bir eli göğsüme gidiyor, parmakları meme ucumu çekiştiriyor, diğer eli seksime gidiyor, parmakları klitorisimde, yüzü boynumda.

"Yine mi?" diye sordu.

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

Beni becerdi.

Ben aldım. Bayıldım. Onun için tekrar geldim.

Hala derinlerde yanarken, dorukta bana katılmadan çekilirken bileklerimin serbest bırakıldığını hissettim.

"Benim sıram," diye kulağıma homurdandı. Oh, evet.

Evet.

Kesinlikle.

Ben hareket ettim. Deacon hareket etti. Yatak başlığına tutundu.

Kısıtlamalara ihtiyacı olmadığını öğrenmiştik. Benim için kıpırdamadan dururdu. Bazen bu bir savaştı, ama Deacon her seferinde başardı.

Bununla birlikte, zaman zaman onları kullandım. Çünkü istedim. Çünkü o bana izin verdi. Çünkü o da istedi. Çünkü ikimiz de bundan zevk alıyorduk.

Çoğunlukla, beni bağlamasına izin verdim.

Her zaman vanilya yapardık. Muhteşemdi.

Ama aynı zamanda
oynadık. Sık sık.

Arkasına ama hafifçe yanına geçtim, ona doğru bastırdım, bir elim şişmiş sikini sarmak için öne uzandı, diğer elim ona verdiğim fişe gitti, başlamadan önce yaptığım gibi ona üfledim.

Onu siktim ve becerdim ama ikisini de yapmama gerek yoktu. Deacon elimi becererek kontrolü elinde tuttu ve böylece çoğunlukla kendini becerdi.

"Evet, bebeğim," diye
homurdanmaya devam etti. Onu
çalıştırmamı seviyordu.
Buna bayıldım.

Bana orgazmımı yaşattığı zaman, daha sonra ne olacağını bildiğim için heyecanım hiç geçmemişti. Ama onun hırıltısını duyunca klitorisim titremeye başladı.

Yatak başlığı duvara çarpmaya başladı. Ve daha
fazla titreşim.

"tatlım," diye fısıldadım kulağına, sonra boynunu yaladım. "Döndür
ve sık Cassie," diye emretti.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Bir sonraki seviye, onun bana her şeyini verdiği aynı anda benim de ona her şeyimi vermemden önceki seviyeydi.

Tam o anda, ona ihtiyacı olan şeyi verdim.

"İşte bu," diye inledi, başı öne düştü, belki kaldıramadığı için, muhtemelen sikini kaldırmamı izlemek hoşuna gittiği için.

"Bana yaptıklarını seviyorum" derken inlemeye devam ettiğinde ikincisi olduğunu anlardım.

"Ben de seviyorum, bebeğim."

"Daha fazla. Daha sert. Beni daha sert becer, Cassie."

Yumruğumu sikinin üzerinde sıktım ve daha sert kaldırdım.

"O sikiciyi derinlere sür," diye talep etti.

Amım onun isteğiyle zonkluyor, kıvranıyor, kıcını derinlere alıyordum. İşte o zaman homurtularını duydum.

En çok onları severdim.

"İşte bu bebeğim," diye inledi homurtuların arasından. "Becer beni ve sık beni." "Ne kadar istersen tatlım," diye fısıldadım. Boynuna karşı sert nefes alıyordum,

Ona yapıştım, etini emdim ve daha fazlasını verdim.

Ve ona istediği kadar verdim, Deacon yumruğumu beceriyor ve tıkacını derinlere alıyordu.

Sonunda alçak sesle, "Doldur beni," diye gürledi.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum, ne anlama geldiğini istiyordum ve fişi taktım.

"Al," diye hırladı.

Hareket ettim ama yeterince hızlı değildim. O beni hareket ettirdi. Beni kaldırdı, elleri kıçımda, sırtımı yatak başlığına yasladı, ağzı benimkinin üzerinde, derinlere daldı.

Bacaklarımı kalçalarına doladım ve dilini sertçe emdim. Neredeyse anında boşaldım.

Deacon'ın beni takip etmesi birkaç dakika sürdü.

Aşağı inerken, bir elini kıçımda tuttu, diğer kolunu sırtımın ortasına kaldırdı, beni yavaşça öptü ve tatlı tatlı sıklmaya başladı.

Öpüşmeyi kestiğinde beni nazıkçe tutmaya devam etti, dudaklarını boynuma doğru kaydırды ve orada "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye nefes aldım. "Sen mi?"

İçine girdi, içinde kaldı ve cevap verdi, "Evet amına koyayım."

Başımı eğdim, omzuna doğru gülümsedim ve ellerimi sırtının sıcak teninde

"Seni seviyorum,

Cassie'm." Bir

gülümseme daha.

"Ben de seni seviyorum, Deacon'ım."

Eli kıçımın yanağını sıkarken, kolu da aynı şeyi sırtımda yaptı.

Başını kaldırdı ve ben de gözlerini yakalamak için kendiminkini düzelttim.

Gözlerinde bir parıltı vardı ve alay etmeye başlamak üzere olduğunu biliyordum. "Kıçımla işin bitti mi?" diye sordu.

"Şimdilik," diye cevap verdim.

Ağzının etrafındaki oluklar derinleşti.

"Aletim mi?"

Gözlerim tavanı ararcasına bir o yana bir bu yana döndü.

Kalçalarını benimkilere bastırdı.

Ben de ona baktım. "Belki."

"Daha fazlasını istiyor," diye mırıldandı.

"Yoruldun mu ihtiyar?" diye sordum.

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi.

"Demek kadınının onunla oynamanla işi bitmemiş." "O kadın benim ölümüm olacak."

"Daha fazlasını istediğim kadar ateşli yapan sensin," diye suçladım.

"Sen inlerken amını yüzüme sürtüyorsun, sonra kıçını kaldırıyorsun ve sen sertçe alıyorsun. Ve göğüslerini yüzüme bastırıyorsun.

Sen boynumdan nefes alıp kıcıımı ve sikimi sikerken Cassie. Yani kimin ateşli yaptığı tartışılır. Ama bu konuda tartışmayacağım. Eğer bu şekilde bakmak istiyorsan, seni durdurmayacağım."

Ona sıırttım.

Bizi hareket ettirdi ve öne doğru düşerek beni sırtüstü yatağa, onu da üzerime yatırdı.

Bir süre bana sokuldu ve okşadı. Ben de ona bir süre izin verdim ve iyiliğine karşılık verdim.

Sonunda dudakları kulağıma gitti.

"Vanilya mı istiyorsun, sana tekrar oral seks yapmamı mı istiyorsun, yoksa Cassie'm kıcına şaplak mı istiyor?"

"Şaplak" kelimesini söylediğinde kollarım ve bacaklarım kasıldı.

"Kırmızı kıç," diye mırıldanmadan önce boynuma karşı gülümsemesini hissettim, eli altıma girip onu kavradı. "Bunu takmak ister misin?"

"Evet bebeğim," diye fısıldadım.

"Tamam, Cassie. Onunkine karşılık onunki. Sen benimkini çıkar, ben de alayım." Sıkı tuttum. "Fikrimi değiştirdim."

"Şaplak yok mu?"

Başımı kaldırdım, kaydırdım ve kulağına, "Beni mısın?" dedim. "Kıcımla işi bitmedi," diye mırıldandı.

Başımı yastığa koydum ve gözlerini yakaladım. "Yapmak zorunda değilsin -"

"Bebeğim, istiyor musun?" "Evet," diye fısıldadım. "O zaman sen al."

"Ama-"

"Bana verdiğin şeyi beğenmediğimi belli ettim mi?" Kesinlikle vermedi.

"Hayır."

"Bir anlaşma yaptık. Seni tam olarak çalıştırıyorum, kıcına şaplak atıyorum, sana verdikten sonra, beni becerirken beni emiyorsun ve seni yiyorum, sen bana verirken sana tekrar veriyorum. Senin için uygun mu?"

Onun altında kıvrandım.

Dudakları seğirdi. "Senin için işe yarıyor."

"Evet, tatlım."

Yuvarlandı, kalçamı öptü ve oyuncağıma almak için yataktan çıktı. Bir süre sonra, kırmızı bir kıcım ve iki orgazmım daha oldu.

Deacon ilkinini alamadı ama ikincisinden bir tane aldı.

Ancak o zaman işim bitti.

Ve Deacon, eğer içinde varsa, bana istediğimi verdi (ve içinde vardı), ancak o zaman Bossy'yi içeri almak için yatağı terk etti (Rahip kulübesinde uyumak zorunda kaldı, zavallı bebek) ve orada bana tekrar katıldı.

Birbirimize sokulduk ve Bossy horlarken Deacon'ın yatağının yanında yere uzanarak uykuya daldık.

* * * * *

Suburban'da oturmuş Deacon'ın binadan geri dönüşünü izliyordum. O bindi ve ikimiz de binaya baktık.

Bekledik.

Resepsiyon görevlisi geri geldi. Pencerelerden onun notu okuduğunu gördük. Bulunduğumuz yerden sokağın öbür ucuna kadar bağırdığını duyduk. Sonra kollarını havaya kaldırmış, heyecanla el sallayarak koridora doğru koşmasını izledik.

İşte o zaman Deacon Suburban'ı çalıştırdı ve onu yoluna gönderdi. "Etrafta bekleyip kutlamayı izlemeliyiz," diye not ettim.

"Gerek yok."

"Görmek güzel olurdu."

"Elbette olur kadın, yine de görmene gerek yok."

Başımı çevirip uzakta giderek küçülen binaya baktım.

Bu gittiğimiz dördüncü ve gideceğimiz sonuncusuydu. Her birinde, eğer güvenlik varsa, Deacon biz oturup izlemeden önce gizli Deacon yöntemleriyle güvenliği devre dışı bırakır, ön alan boşalana kadar bekler, sonra çantasıyla içeri girer ve onu resepsiyon masasının üzerine bırakırdı.

Bu binanın üzerinde *Sacred Heart Şifa Merkezi* yazan bir tabela vardı.

Kâr amacı gütmeyen bir uyuşturucu rehabilitasyon merkeziydi.

Ve birkaç dakika önce, resepsiyon görevlisi masasına vurdu ve yarım milyon dolar nakit para ve teslim olan biri adına verilen isimsiz bir hediye olduğunu söyleyen bir notla dolu bir çanta buldu.

Dört hayırsever uyuşturucu rehabilitasyon kliniğine iki milyon dolar bağışlamıştı. Geri kalanını kötü günler için saklıyordu.

Erkeğimi sevdiğimi söylemiş miydim?

Erkeğimi seviyordum.

* * * * *

Bunu duyunca sırttım, eğildim, fırın eldivenli elimle tepsiyi tuttum, fırından çıkardım ve mutfaktan çıktım, Bossy ve Priest de peşimdeydi.

Uzanıp kapıyı açarken tepsiyi tutmaya devam ettim.

Bossy önümden koşarak çıktı. Priest onu takip etti, sarkık kulakları zıplıyordu, çoğunlukla dörtmala koşuyordu.

Dışarı çıktım, merdivenlerin tepesinde durdum ve Deacon'ın parlak, siyah, tamamen harika, eski bir Harley Davidson motosikletten inişine baktım.

Bossy'ye bir masaj yaptı, Priest'i kaptı ve merdivenlerden çıkıp yanıma geldi.

Hala sıcak olsa bile tepside bir kurabiye kaptı. Ve görünüşe göre, belalıların ağızları sıcak snickerdoodle'lar yüzünden yanmıyordu çünkü ağzına attı ve hemen çiğnemeye başladı.

Sıcak kurabiyeyi yuttuktan sonra bisiklet için "Güzel görünüyor," dedim.

"Sana bir önlük alıyorum," diye garip bir şekilde cevap verdi.

"Pardon?"

"Önlük giymişsin, bana kurabiye

yapıyorsun." Gözlerimi devirdim.

Onları geri çevirdiğimde sırtıyordu.

"Kotunu, üstünü, sütyenini, külotunu çıkar, önlük üzerinde kalsın, mutfak tezgahına karşı seni becereyim."

Bacaklarım titremeye başladı.

Bunu yapabilirim.

"Yine de," dedi düşünceli bir şekilde, "külotunu giymeye devam edebilirsin ama kalçalarının etrafından aşağı doğru çekebilirsin."

Ters ters baktım. "Ön verandada spontane bir orgazm yaşarken üzerinde çalıştığım bu kurabiyeleri bırakmamı mı istiyorsun?"

Tekrar sırttı. "Belki." Yine

gözlerimi devirdim.

Onları geri çevirdiğimde Deacon bana doğru eğilmişti.

"Bırakmamı ister misin?"

Hiç tereddüt etmedim.

"Kesinlikle."

Arkasına yaslandı. "Git tepside kurtul, kadın."

Gittim ve tepside kurtuldum.

Deacon, Priest'i kulübesine koymaya gitti.

Ben adamımla dışarı çıkarken Bossy'yi arkada bıraktık.

Yeni motorunun arkasına geçtim, motoru çalıştırdı ve tylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Havalandık.

Ve hayat tatlıydı.

* * * * *

Nehre bakan çardağın basamaklarına oturdum, nehir kenarları bol miktarda kır çiçeğiyle çevriliydi.

Çardağın etrafındaki alan da yleydi.

Basamaklar da iekli saksılar ve yeşilliklerle kaplıydı, korkuluklara da aynı şekilde daha fazla kutu asılmıştı.

Muhteşemdi. Bayıldım. Bitkiler onu harika yapıyordu. Ama Deacon'ın onu benim için inşa etmiş olması onu muhteşem kılıyordu.

Benim de bir amaşırhane binam vardı ve haklıydım, o makineler çok pahalıydı, biz ise para kazanıyorduk.

Hepsini Deacon'ın ödemesine izin verirdim. Onun katkısı.

Bir açıklama yapılması gerekiyordu. Biz ortaklık.

Her şeyde.

Yine de bu, onun ağzını burnunu kırmadığım anlamına gelmiyordu. Yaptım. Ama hoşuna gitti (oğunlukla pes ettiğim için).

Bunun iyi olduğunu düşünmüştüm ama Deacon'ın bunu yapmaması üzerine güzel bir savaş başlatıldı. Sonunda, babama faiziyle birlikte geri ödeyerek bunu da kazandı. Ayrıca her ay ipoteği de ödedi.

Homurdanmadım. Buna gerek yoktu. Bu işte beraberdik.

Holden "Max" Maxwell adında Gnaw Bone'da iş yapan bir adamın yanında inşaat işinde çalışıyordu. Gariptir ki bu adam yıllar önce kulbemde saldırıya uğrayan kadınla evlenen adamdı.

Hayatın bu şekilde birbirine bağlanması çok garip.

İyi bir adamdı. Karısı Nina harika bir kadındı, biraz çılgın ve benden daha açık sözlüydü, bu yüzden onu sevdim. İki çocukları vardı. Akşam yemeğine gelmişlerdi. Biz de onların evine gitmiştik. Max ustabaşlarından birini kaybedince Deacon'ı terfi ettirdi.

Deacon bir aydır onun için çalışıyordu.

Görünüşe göre Holden Maxwell sadece kendini sert bir kadına bağlayacak kadar zeki değil, ekibinde yetenek olduğunu görecektir kadar da zeki idi.

Sam Amca şu ana kadar Deacon'ın vatandaşlığa geri döndüğünü fark etmemiştir.

Bu olabilirdi ama ben endişelenmiyordum. Deacon ve ben her türlü fırtınayı atlatabilirdik.

Bunu kanıtlamıştık.

Deacon ile hayat, kaybetmemiz mümkün olmayan güzel bir savaştı.

Diğer tarafa çıkan merdivenlerde botlarının sesini duydum ama hareket etmedim.

Bossy'nin pençelerini de duydum.

Benden ayrılmamıştı. Annesini hâlâ seviyordu. Ama Deacon'ı tercih etti.

Ben .

Ben de öyle.

Sonra tekrar, Priest'in beni tercih ettiği belli oluyordu.

Ödeşme.

Gözlerim yavru köpeğimi aradı ama babasıyla birlikte dışarı çıkmadı. Bu iyiye işaretti, çünkü çıkarsa başının derde girmemesi için dikkat etmemiz gerekecekti.

Ve böylece söz konusu Diyakoz dikkatini bana vermek niyetindeydi.

Deacon yanıma oturmadığında bunun doğru olduğunu anladım. Arkama oturdu ve uzun bacaklarıyla beni çevreledi, ayakları benimkilerin olduğu basamağa uzandı, kolları ortama dolandı.

Çenesinin omzuma yaslandığını hissettim ve gözlerimi kapadım. Mutluydum.

Tamamen ve .

Gözlerimi açtım.

"Çardağım için teşekkürler," dedim usulca.

"Sorun değil" diye cevap verdiğinde sesindeki sırıtışı duydum. O da mutluydu.

Bu yüzden daha mutluydum.

"Çamaşırhane binam için teşekkürler."

"Sorun değil" dediğinde sesinde bir mizah vardı. Ve daha da mutluydu.

"Sen olduğun için teşekkürler."

"Sorun değil Cassie," diye tekrarladığında kolları sıkışmış ve esprisi kaybolmuştu.

"Kendim olmama izin verdiğin için teşekkürler."

Biraz daha sıkı, sonra "*Kesinlikle* sorun değil" dedi.

"Beni sevdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Cevap vermedi. Sadece kolları o kadar sıkıydı ki zar zor nefes alabiliyordum. Baskıyı azalttığında devam ettim.

"Ve seni sevmeme izin verdiğin için teşekkürler." "Bunu kolaylaştırmak," dedi garip bir şekilde.

"Pardon?"

Gitmeme izin verdi ama uzaklaşmadı. Ellerinden biri sol elimi yakaladı, diğeri kayboldu.

Geri geldi.

Ve o zaman nefes almayı bıraktım.

Çünkü yüzük parmağıma kalın platin bir bant içine yerleştirilmiş prenses kesim bir pırlanta takıyordu.

"Evlen benimle," diye fısıldadı kulağıma.

Vay be. Deacon *tamamen* vatandaşlara katılıyordu.

Gözlerim yanmaya başladı.

Eli benimkinin etrafında sıkıca kıvrıldı.

"Tam burada, bu çardakta, istediğin kadar erken, istediğin kadar geç, büyük, küçük, görkemli, sessiz, umurumda değil. Ne istersen yap, yeter ki her şey bittiğinde bana yasal olarak bağlı ol ve benim adımı taşı."

Başım öne düşmesin diye geriye düştü. Döndürdüm ve alnımı boynuna bastırdım.

"Evleniriz," diye devam etti, "zamanımızı buluruz, sonra bir bebek yaparız. Ama sen haplarını bırakırsın, ilk kez olabilir, o işe on bir numaralı kamaradaki yatağımızda başlarız."

Kabin 11.

Tanrım, Deacon'ı çok severdim.

Bunu paylaşmak için, "Senin adını alacağım, Deacon. Bana vermek istediğin her şeyi alacağım. Ve seninle on bir numaralı kamarada, evdeki yatağımızda, ayda bir bebek yapacağım."

"O zaman bana ağzını ver, kadın, tartışma yok, hemen şimdi."

Sanki tartışacakmışım gibi.

Başımı geriye eğdim ama vermedim. O aldı. Bunu uzun süre yaptı. Bossy bize katılıp yüzümüzü yalamaya başlayana kadar bunu yaptı, oyuna katılmak istiyordu.

Ayrıldık ama Deacon'ın kolları tekrar bana sarılmıştı, bu yüzden parmaklarımı onun firfırına sokan bendim ve "Annem babamla bu çardakta evlenirken büyük pembe bir fiyonk takacak mısın?" diye sordum.

Nefes nefese kaldı ve yüzümü yaladı. Deacon gülmeye başladı.

Bunu evet olarak kabul ettim.

* * * * *

Gecenin derinliklerinde, Deacon'ın sırtına sıkıca yapışmış, kolumu ona dolamıştım ki, üzerimdeki örtülerin atıldığını hissetmeden önce vücudunun sarsıldığını hissettim.

"Bebeğim, ne oldu?" Ben başladım.

Yataktan kalkmıştı ve çıkardığı seslerden kot pantolonunu çekiştirdiğini anlayabiliyordum.

"Kımıldama," diye hırladı. "Ve benimle dövüşme Cassie. Burada Bossy ile kal ve kıpırdama."

Kalbim sıkışmıştı.

Eğildi, tişörtünü kaptı ve karanlıkta kapıya doğru yürüdü.

"Cassie'yle kal," diye emretti Bossy'ye.

Gölgelerin arasından Bossy'nin kendisine söyleneni yapıp arkasına yaslanmasını izledim ama Deacon bizi içeri kapatınca kapıya doğru havladı.

Yataktan fırladım ve Deacon'ın saatler önce benimle sevişirken çıkardığı kıyafetleri çekiştirerek odanın içinde koşturdum.

Sonra yan taraftaki pencereye yaklaştım ve dikkatlice tüllerin kenarından aşağıya, yola baktım.

Hareket sensörü ışıkları yanıyordu. Onların ışığında Raid'in cipini, şık, pahalı görünümlü bir arabayı, bir Mercedes'i ve Deacon'ın ya da benim olmayan bir SUV'u gördüm.

Süvarilerin geldiğini duymuştu.

Tanrım, eski hayatı kapıyı mı çalıyordu?

Bossy bana keskin ama sessiz bir havlama sesi çıkardı ve ben de yere bakıp onu benden üç adım ötede dikkat kesilmiş halde gördüm.

Pencereden uzak durmamı istedi.

Babasının kızı.

Yine de uzaklaştım. Bu onu sakinleştirdi ve aniden kafası kapıya doğru sarsılana kadar dik oturdu.

Tam kapı açılırken koşarak oraya gitti.

Hiç şaşırmadım. Ben de Deacon'ın merdivenlerden çıktığını duydum.

"Cassidy, bir durum var. Aşağı gel, tamam mı? Raid burada. Knight, Marcus, Creed ve Sylvie de burada."

Neler oluyordu?

Ben sormadan devam etti: "Hanna, Knight'ın kadını ve Marcus'un ki de öyle."

Baktım.

"Kadın, buraya," diye emretti.

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu, ben de ilk kez tartışmadım. Oraya gittim.

Elimi tuttu ve beni odadan dışarı çıkardı.

Beni merdivenlerden aşağı çekerken elimi tuttu, Bossy de onu takip etti. Beni fuayede durdururken de elimi tutmaya devam etti.

Patron, alanı dolduran arkadaşlarımıza havladı.

Ona baktım ve yumuşak ama kararlı bir şekilde, "Sessiz ol. Otur. Kal, bebeğim." Bana baktı, sustu ve oturdu.

"Oo, şekerim! Çok değerli değil mi! Köpeğin *çooooo* iyi."

Başımı kaldırdım ve ilk bakışta Dolly Parton olduğunu düşündüğüm bir kadınla karşılaştım.

Ayrıca Hanna ve Raid'i, Dolly benzerinin yanında duran yakışıklı ama korkutucu bir adamı ve çok güzel bir kadının yanında duran başka bir yakışıklı (inanılmaz yakışıklı) ama korkutucu ve genç adamı gördüm. Son olarak, hala Deacon'ın kışını tekmeleyebilecekmiş gibi görünen minyon bir sarışın gördüm (tabii ki Deacon onu yenmeden önce), yüzünde bir yara izi olan başka bir yakışıklı adamın yanında duruyordu.

Kalçasında bir bebek vardı.

Güzel kadın da öyle, seksi adamın kucağında yeni yürümeye başlayan bir çocuk olduğundan bahsetmiyorum bile. "Bunu yapacağım, böylece siz erkekler ve kızlar," diye başladı Dolly hanım, elindeki başını minyon sarışına çevirdi, "kendi işlerini halledebilirsin, böylece sen de işlerini *halledebilirsin*." Bir adım öne çıktı. "Ben Daisy Sloan. Bu da benim ballı yulaf demetim, Marcus." Yaşlı ve yakışıklı adamı işaret etti.

Tüm bunlar ne kadar korkutucu olsa da, *ballı yulaf demeti* yorumuna kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bunlar Tucker ve Sylvie Creed ile bebekleri Jesse," diye devam etti ve bana minyon kadınla seksi, yaralı adamın kim olduğunu söyledi. "Şuradaki de Knight Sebring, karısı Anya, kızları Kat ve Kasha." Güzel kadını ve yara izi olmayan seksi adamı gösterdi. "Sanırım Raid ve Hanna'yı da tanıyorsun," diye bitirdi.

"Evet," diye onayladım ve Raid ile Hanna'ya küçük bir sırtıma gönderdim. Diğerlerine baktım. "Sonunda hepinizle tanıştığımıza memnun oldum. Deacon iyi şeyler söylüyor."

Gülümsemeler, sırtımlar ve çene kaldırmalar aldım.

"Doğru," dedi Daisy. "Knight'ın kardeşi tam bir baş belası. Ve öyle olduğu için, adamınız tüm adamlarımızla birlikte gitmek zorunda kalacak," kalkık parmağıyla havayı daire içine aldı, "onun pisliğini çözmek için. Biz sizinle kalacağız, Sylvie de nöbet tutacak. Olaya dahil olmak istemediğinden değil, çünkü bize sorun çıkarmaya gelen bir adamı suratından vuracağın şüpheli, ama o vurur."

Gözlerim Sylvie'ye kaymadan önce gözlerimi kırptım ve ağzım açık kaldı. Dudakları kıvrıldı, elini kaldırdı ve bana bir parmak işareti yaptı.

Deacon'ın eli elimde sıkılaştı ama odada bazı kıkırdamalar ve kıkırdamalar duydum, Deacon da bunlardan biriydi.

Daisy konuşmaya devam etti.

"Olabilir ama bu ne giydiğime bağlı. Kan lekelerini çıkarmak çok ve Marcus'um beni kıyafetlerimin içinde tutmak için çok çalışır, çoğu özel yapımdır, bu yüzden onları kan lekeleriyle mahvetmek istemem."

İşte o zaman kıyafetine baktım: Kare gümüş perçinlerle süslü bolero yelek, devasa göğüslerin üzerine sonuna kadar gerilmiş beyaz atlet, neredeyse beyaz görünecek kadar solmuş, dizleri ve kalçaları yırtık dar kot pantolon, aynı şekilde elmas taşlarla süslü bir kemere iliştilmiş devasa elmas taşlarla süslü kemer tokası ve rügan, pembe yüksek topuklu, platform sandaletler ki bunları başka türlü tarif etmek mümkün değil, striptizci sandaletleriydi.

Hayatımda gördüğüm en korkunç kıyafetti. Ve içinde muhteşem görünüyordu.

"Ben, uh..." Mırıldandım.

Daisy sözümü kesti. "Hadi kahve içelim. Bu ufaklıkların yatabileceği yataklarınız var mı?"

Döndüm ve mutfakı işaret ettim. "Kahve orada." Hanna o tarafa yöneldi.

Any ve Sylvie'ye, "Size konuk odalarımı göstereyim," dedim. Onlar da bana doğru geldiler.

Daisy adamlara, "Şimdi gidin," dedi ve onları neon pembe pençeli elleriyle oturma odama doğru kışkırttı. "Kendi işlerini hallet ki bu işler de hallolsun. Dışarıda iş yapmıyorum ama burada yapardım, gerçi uzun sürmezdi."

"Alınma ama yüz bakımımı seviyorum. Ama ben yüz bakımımı seviyorum ve yakınlarda bunu bana istediğim gibi yapabilecek bir spa olduğunu sanmıyorum."

"Alınmadım," diye cevap verdim.

Adamlara baktı ve daha fazla kışkırtma yaptı.

Kadınları çocuklarıyla birlikte merdivenlerden yukarı çıkarken yönlendirdim ve Knight'ın diğer koluna eklediği uyuyan küçük çocuğu alıp yukarı taşıyarak Anya'ya yardım ettim.

Bunu hallettik ve aşağıya indiğimizde oturma odamın kapıları kapalıydı ve mutfaktan kadın konuşmaları geliyordu.

Sylvie oturma odasına gitti.

Anya bana mutfağa kadar rehberlik etti.

İçeri girdiğimde Daisy "*Çılgınca*," dedi. "Hayal gördüğümü sandım," dedi pençeli elini yüzünün önünde gezdirerek. "Bana Denver'da birkaç Rock Hatunu buldum ve bu hatunların hiçbirine bakmak zor değil. Ama *kızım*, sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey olabilirsin."

"Şey... teşekkürler."

"Bana teşekkür etme," diye mırıldandı, elini bırakarak. "Tanrı sana o bakışları vermiş."

Hanna'ya kocaman gözlerle baktım, ona doğru yürüdüm ve gecikmiş bir hoş geldin kucaklaması yaptım.

"Seni gördüğüme sevindim, sevgilim," dedim kulağına.

"Ben de öyle," dedi, geri çekildi ama gitmeme izin vermedi. "Ayrılırken sana Glacier Lily'de bir kez daha kalmak istediğimi söylemiştim. Ama burada olmak istememin nedeni Knight'ın çılgın kardeşi değildi."

Knight'ın çılgın kardeşini biliyordu. Ben de biliyordum çünkü Deacon bana Knight'ın çılgın kardeşi Nick'in, Knight'ın dahil olduğu ve henüz çözülmemiş bazı çılgın olaylarda "joker" olduğunu söylemişti.

Hala olmadığını tahmin ediyordum.

"Hepiniz buraya gelmeden önce bir telefon görüşmesi yapmak çok mu fazlaydı?" Sorguladım.

Hanna, "Telefonlar ," diye cevap verdi. Aman Tanrım!

"Tehlikede miyiz?" Ben sordum.

Başını sertçe yana eğdi, kaşları birbirine çarptı, yüz ifadesi derin bir şaşkınlık .

"Raid bana hiçbir şeyin zarar vermesine izin vermezdi" diye cevap verdiğinde nedenini anladım.

Hayır, yapmaz.

Deacon'la aynı.

Rahatladım.

Sırıttı.

Bossy havladı.

Sonra Diyakoz'un "Cassie, buraya gel" diye emrettiğini duydum.

Hanna'yı bıraktım ve mutfak kapısına baktım. Deacon az önce içerideydi ve diğerleri de onun arkasından içeri giriyordu.

Misafirimiz olması umurumda değildi ve bu yüzden "Ciddi misin?" diye tersledim.

Yanıma geldi, elimi tuttu ve beni mutfaktan dışarı sürükledi. Bossy de onu takip etti, etrafımızda dans etti ve fuayede bizimle birlikte durdu.

Beni önüne aldı, elimi tutmaya devam etti ama diğer elini çeneme kaldırdı.

"Gitmek zorundayım," dedi bana.

"Anladım," dedim ona.

"Güvende

olacaksın."

"Elbette güvende

olacağım." Başı

sarsıldı.

"Olmasaydım beni terk eder miydin?" diye

sordum. Bana baktı.

"Git," diye buyurdum. "Ne yapacaksan yap. Ortalığı fazla dağıtmamaya çalış. Sam Amca artık senin var olduğunu biliyor. Seni ceza sistemiyle tanıstırarak daha iyi tanınmasına gerek yok. Beni duyuyor musun?"

Bana bakmaya devam etti.

"Alo, Diyakoz Louis Gates?" Ben seslendim. "Git ki bana geri dönebilesin. Altı ay sonra evleniyoruz ve bu gerçekleştiğinde sana ihtiyacım var."

"Cassie Boss," diye mırıldandı.

"O benim," dedim gururla.

"Kahretsin, seni seviyorum,"

diye homurdandı. "Bunu da bil."

Çenemdeki eli beni öne doğru itti; ağzı ağzıma yapıştığı anda diğer eli diğer tarafa geldi.

Başını kaldırdığında nefesim kesildi ama huysuz ve otoriter olmamak için ölmüş olmam gerekirdi.

Ben de bunu yapmaya başladım.

"Uzaktasın, bana dönerken yemek yiyor ve uyuyorsun. Ve ondan önce, benden uzaktayken iyi yemek ye ve iyi uyu. Son olarak, eve dönerken beni ara ki sana kurabiye yapmak için bolca vaktim olsun."

Oluklar derinleşti, kırılganlıklar yayıldı, güzel dudakları yukarı kalktı ve muhteşem kahverengi gözleri dans etmeye başladı, bana tam olarak hissetmemi istediği şeyi hissettirdi.

Sıcak.

Güvenli.

Çok

sevdim.

Ve mutlu.

Sonsuzluk için.

#####

Yazar Hakkında

Kristen Ashley Brownsburg, Indiana'da büyüdü ancak Denver, Colorado ve İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşadı. Böylece dünyanın dört bir yanında arkadaşları ve ailesi olduğu için kutsanmıştır. Ekibi (en hafif tabirle) kaçıktır ama yazmak istediğinizde kaçıklık iyidir.

Kristen, geniş ve çok kuşaklı bir aileye sahip bir evde büyüdü. Küçük bir kasabada çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı ve Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake'in (ve bunlara uygun gardıropların) tınıları arasında var oldular.

Müzik, kıyafet ve sevgi dolu bir evde büyümenin iyi bir yol olduğunu söylemeye gerek yok.

Ve o büyüdükçe, daha iyi olmaya devam ediyor.

Kristen Ashley yazarına ait diğer kitapları keşfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick
Rock Chick Kurtarma
Rock Chick Redemption
Rock Chick Renegade
Rock Chick Revenge
Rock Chick
Hesaplaşması Rock
Chick Pişmanlığı
Rock Chick Devrimi

The 'Burg Series:

Senin
İçin
Huzur
İçinde
Altın İz
Gönül Oyunları The
Promise

Kaos Serisi:

*İçindeki
Rüzgârı Ateşi
Sahiplen*

Colorado Dağ Serisi:

*Kumar Tatlı
Rüyalar Lady
Luck
Breathe
Jagged
Kaleydoskop*

Rüya Adam Serisi:

*Gizemli
Adam Vahşi
Adam
Kanun
Adam
Motosikletli Adam*

Hayal Diyarı Serisi:

*En Çılgın Hayaller
Altın Hanedanlık
Fantastik
Kırık Güvercin*

Magdalene Serisi:

İrade

Üç Seri:

*Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar
Her Şeyimle*

Bitmemiş Kahraman Serisi:

*Şövalye
Creed
Baskın
Diyakozu*

Kristen Ashley'in diğer kitapları:

*Masal Canlanıyor
Cennet ve Cehennem
Lacybourne Malikanesi
Şanslı Yıldızlar
Mathilda, Süper Cadı
Penmort Kalesi
Güvenli Oynayın
Sommersgate House Üç
Dilek*

Kristen ile Çevrimiçi Bağlanın:

Resmi Web Sitesi: www.kristenashley.net

Kristen'in Facebook Sayfası: www.facebook.com/kristenashleybooks

Kristen'i Twitter'da takip edin: KristenAshley68

Kit Crack Bağımlılığınız için desteğe mi ihtiyacınız var?
[Goodreads'te Kristen Ashley Bağımlıları Destek Grubuna](#) Katılın

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.